

KRISTAN HIGGINS

VÌ ĐÓ

là anh

TIỂU THUYẾT
Dương Hà Phương (dịch)



NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

VÌ ĐÓ LÀ ANH



Tác giả: Kristan Higgins

Người dịch: Dương Hà Phương

Nhà Xuất Bản Phụ Nữ - 3/2016

ebook©vctvegroup

09-06-2018

Giới thiệu

Vì Đó Là Anh là một cuốn tiểu thuyết khôi hài về câu chuyện tình yêu của cô phóng viên 30 tuổi - Chastity. Sau một khoảng thời gian dài cố gắng bám trụ ở mảnh đất Mahattan phù hoa nhưng đầy rẫy bon chen, cô nàng đã quyết định quay trở về với nơi chôn rau cắt rốn của mình. Không đơn giản là được trở về bên gia đình cùng với bố mẹ và bốn ông anh trai. Quyết định lần này của cô còn mang một phần trách nhiệm của mình với “đám trứng còn lại trong bụng”.

Và vận may đã mỉm cười với cô nàng, trong một cuộc phỏng vấn phục vụ cho loạt bài viết mới của mình, Chas đã tình cờ gặp gỡ chàng bác sĩ điển trai Ryan Darling - đúng chất Dr. Dreamy của đời mình, mẫu người mà cô luôn mong muốn lập gia đình.

Trớ trêu thay, cũng tại thời điểm đó, Chastity lại gặp lại mối tình đầu từ thời đại học mà cô những tưởng đã để lại trong quá khứ từ lâu...

Liệu rằng Chastity có tìm được hạnh phúc thực sự cho cuộc đời mình? Liệu cô có đủ bản lĩnh để giải quyết mớ bòng bong đầy rắc rối và rắc rối này không? Hãy cùng đón đọc *Vì Đó Là Anh* của nữ nhà văn nổi tiếng Kristan Higgins để tìm được lời giải đáp!

Chương 1

“Anh nghĩ chúng mình nên chia tay”.

Miệng há hốc, tôi cố hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại, thế quái nào mà miếng nấm tôi vừa bỏ vào miệng lại rơi tuột xuống cổ họng và nghẹn cứng thể cơ chứ. Jason vẫn tiếp tục nói mà không hề nhận ra tôi đang cảm thấy khó chịu. “Chúng ta cũng đã cố gắng rồi, em không thấy sao. Ý anh là, đâu phải chúng ta vừa mới...”

Có vẻ tôi bị nghẹn thật rồi. Nước mắt tôi giàn giụa, ngực tôi thắt lại. Jason, trước khi đá em liệu anh có phiền sơ cứu giúp em không? Tôi dấm mạnh tay xuống bàn, đóng dao đĩa kêu loảng xoảng, nhưng anh chàng Jason ngu ngốc đó lại tưởng tôi đang sốc vì bị đá chứ không phải vì ngạt thở. Anh ta nhìn lảng sang chỗ khác.

Tôi sắp chết đến nơi vì cái món khai vị chết tiệt này. Đáng lẽ tôi không nên gọi món đó nhưng đây là món đặc biệt của quán Emo’s này, miếng nấm nhồi ngậy mùi bơ tỏi và phảng phất hương mùi tây thật hấp dẫn... Hít thở đi nào. Giờ không phải lúc làm nhà phê bình ẩm thực. Họng tôi càng lúc càng thít lại. Tôi nắm tay dấm mạnh vào lồng ngực và quăng người xuống bàn. Miếng nấm văng ra, đập trúng ly nước và rơi xuống tấm khăn trải bàn trắng. Tôi hít một hơi thật sâu và bắt đầu ho sặc sụa.

Jason nhìn miếng nấm tỏ vẻ ghê tởm. Thế là chẳng kịp nghĩ gì, tôi chộp tới lấy khăn ăn gói ngay cái thứ gớm ghiếc đó lại và hít thêm một hơi căng lồng ngực. Hít thở, hít thở. Xém chút nữa là chết nghẹn rồi.

“Em vừa nghẹn suýt chết đấy, đồ ngốc”. Tôi khò khè.

“Ôi thế à, anh xin lỗi. May mà em không làm sao.”

Cái chuyện tôi hẹn hò với Jason đã khó tin lắm rồi, vậy mà giờ anh ta lại còn đòi đá tôi. Đá tôi ư. Đáng lẽ tôi là người đá anh ta mới đúng.

Tôi liếc nhìn mảnh khăn giấy đang chứa chấp tên thủ phạm suýt nữa lấy mạng mình. Tội nghiệp người phục vụ nào phải dọn dẹp cái đồng kính tởm ấy. Tôi có nên nói trước cho họ biết không nhỉ. Nếu không, thế nào họ cũng vô tư rũ nó ra và rồi miếng nấm ăn dở của tôi sẽ bay vèo vèo trong bếp và rơi xuống nền nhà, cũng có khi nát bét dưới chân ai đó...

Tập trung nào, Chastity, đừng có xao nhãng. Mà đang bị đá đấy. Ít nhất cũng phải hỏi rõ lý do chứ. “Được rồi, Jason. Em biết giữa chúng ta chẳng phải là tình yêu sét đánh gì, nhưng ít ra anh phải nói cho em biết tại sao chứ?”

Jason, người bạn trai ba tuần của tôi, vẫn bình tĩnh nhấp một ngụm rượu và hỏi mà không buồn nhìn thẳng và tôi. “Chúng ta có nhất thiết phải nói rõ chuyện này không, Chastity?”

“Hừm, cứ cho là em có thói quen thu thập thông tin đi. Em là nhà báo mà, anh biết đấy”. Tôi cố cười làm hòa dù thực tâm chẳng thấy thân thiết với anh ta chút nào nữa. Nghĩ lại thì có lẽ tôi cũng chưa khi nào cảm thấy thân thiết với Jason.

“Em thực sự muốn biết à?”

“Vâng, em rất muốn biết”. Tôi ngập ngừng, dù trong bụng đang sôi lên. Mỗi quan hệ ngắn ngủi của chúng tôi nói thẳng ra cũng khá nhạt nhẽo, nhưng tôi cứ tưởng rằng chỉ có mình mới cảm thấy như vậy. Chuyện này làm tổn thương lòng tự trọng của tôi ghê gớm. Jason và tôi mới hẹn hò được bốn lần. Anh ta sống ở tận Albany và từ đó đến đây cũng khá xa xôi, đôi khi hai đứa cũng chẳng thấy hào hứng gì mấy với chuyện gặp nhau, nhưng tôi vẫn không ngờ chuyện này sẽ xảy ra.

Lưỡi Jason đang sục sạo cái gì đó trong miệng, anh ta hóp cả má lại, mồm thì méo xệch đi. Tự dừng tôi chỉ mong anh ta cũng bị ghen giống tôi cho đáng đời. Anh ta vẫn cố tình không nhìn về phía tôi. “Được thôi”, cuối cùng anh ta cũng nhượng bộ và ngừng làm cái hành động kỳ cục trong

miệng. “Em muốn biết nguyên nhân chứ gì? Sự thực là anh thấy em không được hấp dẫn cho lắm. Anh rất tiếc”.

Miệng tôi lại há hốc. “Không hấp dẫn á? Không cái gì cơ... Em rất hấp dẫn đấy chứ!”

Jason nhường mắt. “Ừ, em rất điển trai so với một người phụ nữ. Sao cũng được. Bờ vai rắn chắc của em chẳng kém gì mấy gã lao động bốc vác cả”.

“Đấy là vì em chèo thuyền”, tôi phản ứng. “Em rất mạnh mẽ, chẳng phải mạnh mẽ mới là quyến rũ sao?”

“Ừm, cái chuyện em xúc được cả anh lên vai thực lòng mà nói không hề kêu gọi anh chút nào đâu”.

“Lúc đó chúng ta chỉ đang đùa với nhau thôi!”, tôi hét lên. Thực ra đó là khoảnh khắc vui vẻ hiếm có trong suốt thời gian chúng tôi ở cạnh nhau... Hôm đó chúng tôi cùng đi leo núi, tại anh ta kêu mệt nên tôi mới công anh ta. Có thể thôi.

“Em đã công anh trên lưng suốt hơn hai cây số đấy, Chastity ạ! Việc đó là của mấy gã vác đồ thuê trên núi chứ không phải của một cô bạn gái.”

“Đó đâu phải lỗi của em! Có mỗi đoạn đường chưa tới hai mươi cây số mà anh cũng đi không nổi đấy chứ!”

“Chưa hết. Em lại hay hét to lên nữa.”

“Em có hét đâu!” Tôi gào ầm lên và ngay lập tức phát hiện ra mình đã lỡ mồm. “Em sống với bốn ông anh trai, không nói thế thì không ai chịu nghe em nói cả”, tôi hạ giọng.

“Thôi! Cứ phải nói lại chuyện này làm gì nhỉ”. Jason hỏi. “Anh xin lỗi. Chỉ là anh không thấy em hấp dẫn, thế thôi, Chastity ạ”.

“Được thôi. Nói về chuyện hấp dẫn thì anh cũng nên xem lại mình đi Jason ạ. Anh trông như một ca sĩ nhạc grunge rẻ tiền từ những năm 90 ý”. Mặt tôi vẫn đỏ phừng phừng kể cả sau câu trả đũa không tồi.

“Em muốn nói gì thì nói”. Anh ta rút ví lấy tiền để lên bàn. “Đây, chỗ này là đủ trả phần của anh nhé, phần em thì em tự đi mà trả”. Nói rồi anh ta chuồn ra khỏi cửa.

“Jason!”, tôi gọi với theo.

“Sao?”

“Anh đúng là đồ đàn bà”.

Anh ta nhướn mắt và bỏ đi.

Tôi nghĩ mình chẳng bận tâm vì chuyện này đâu, hay là cũng có nhĩ? Anh ta có phải là tình yêu của đời tôi hay gì đâu, rốt cuộc anh ta cũng chỉ là một thử nghiệm nhỏ của tôi về việc hẹn hò mấy anh chàng nhà quê New York thôi. Thật mừng là tôi sẽ không phải nhìn thấy đôi chân láng bóng đầy tàn nhang của anh ta thêm lần nào nữa. Và cũng sẽ không còn phải nhìn anh ta hì hụi cắt nhỏ thức ăn và nhai miệt mài cho đến khi chẳng còn nhận ra chúng có mùi vị gì. Tôi cũng sẽ không phải chịu đựng thứ âm thanh kỳ quặc phát ra từ mũi anh ta mà thậm chí anh ta còn chẳng hề hay biết. Hơn nữa Jason cũng chỉ cao có một mét bảy lăm, thấp hơn thân hình vạm vỡ của tôi những năm phân.

Phải, thân hình vạm vỡ, thật là cay đắng. Tôi gạt đĩa nĩa sang một bên và dốc cạn ly rượu. Bây giờ thì còn tâm trí gì mà ăn nữa. Không hấp dẫn à? Đồ tồi. Làm sao hăn dám nói như vậy chứ? Hăn tưởng mình là George Clooney chắc.

Hăn ta cũng chỉ là một tên lập dị, tong teo, nhếch nhác, bù xù, cố sống cố chết muốn hẹn hò với tôi mà thôi. Chính hăn ta là người chủ động liên lạc trước chứ có phải tôi đâu. Tôi cũng chẳng bắt cóc, trùm đầu, còng tay, giam giữ hay nhốt hăn ta trong Hùm và bắt hăn ta phải yêu tôi. Sao tự dưng hăn ta lại dám nghĩ rằng tôi không hấp dẫn nhĩ?

Tôi tự nhủ chuyện này thật là nực cười. Jason chẳng là cái thá gì cả, anh ta chỉ tình cờ là người đầu tiên mà tôi hẹn hò kể từ lúc trở về đây mà thôi. Hùm, nghĩ lại thì chính ra đó cũng là người đầu tiên mà tôi hẹn hò kể từ... Chết tiệt! Từ lâu lắm rồi. Jason đúng là một thằng tồi. Chắc là tôi đã quá

nôn nóng với chuyện lập gia đình thì phải, chắc tôi đã bắt đầu xoắn lên với việc lấy chồng và ao ước một ngày nào đó sẽ có bốn đứa con xinh xắn đáng yêu nên mới hạ mình hẹn hò với anh ta.

Tôi đã gần ba mươi mốt tuổi rồi, đây đúng là quãng thời gian khủng hoảng đối với những người phụ nữ ở cái tuổi này. Những chàng trai mà tôi đã gặp ở tuổi hai mươi, ở trường học, ở nơi làm việc, bọn họ đi đâu hết cả rồi? Chắc hẳn phụ nữ chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội. Khi còn học cấp Ba, hay đại học, hay lúc mới ra trường... chúng ta mới thật kiêu kỳ làm sao. Và chỉ vài năm sau... Các chàng trai hãy cẩn thận, chúng tôi sẽ làm mọi cách để lấy được chồng đấy.

Tôi lén lút nhìn một vòng quanh nhà hàng, chỉ mong có điều gì đó khiến tôi xao nhãng. Tối nay quán Emo's thật đông, khách đến đây chủ yếu là gia đình, bạn bè và các đôi lứa đủ mọi lứa tuổi. Cái tin tôi vừa bị đá đã nhanh chóng loan đi khắp các bàn. Thực ra như vậy vẫn còn tốt hơn là phải hẹn hò với Jason, nhưng dù sao ở đây cũng chỉ có tôi ngồi một mình. Quán Emo's được bài trí một nửa là quầy bar và một nửa là nhà hàng, hai nửa được phân cách bởi chiếc cửa đôi kiểu Pháp. Gia đình tôi qua lại chỗ này nhiều đến nỗi chúng tôi có hẳn một buồng riêng mang tên mình. Phía quầy bar giờ đã chật ních người. Đội bóng chày Yankees của tôi đang chơi trên sân nhà. Họ đã thắng năm trận đầu tiên của mùa giải. Tôi tự hỏi tại sao tôi lại đồng ý đi gặp Jason trong khi đáng lẽ giờ này nên ngồi xem Derek Jeter^u.

Chẳng muốn nghĩ gì thêm, tôi rời khỏi cái bàn vừa chứng kiến cảnh tượng tôi bị đá nhục nhã và còn bị ghen suýt chết. Tôi vẫy tay báo cho bồi bàn rồi đi thẳng về phía quầy bar.

“Chas! Jake, Santo, Paul, George cùng đồng thanh réo tên tôi. Tự nhiên tôi cũng thấy được an ủi phần nào sau khi vừa bị tổn thương ghê gớm. Tôi có bốn người anh trai, hai trong số đó là thành viên đội cứu hỏa Eaton Falls, do chính bố tôi làm đội trưởng, vì thế không có người đàn ông nào dưới năm mươi tuổi trong thị trấn này mà tôi không biết và không biết tôi. Thật không may là điều đó cũng chẳng giúp ích gì cho tôi trong việc tìm

kiếm bạn trai, vì hình như ở đây người ta có luật cấm hẹn hò với cô gái nhà O'Neill thì phải, mà tôi chính là cô gái ấy đây.

“Chào cháu, Chastity.” Stu, người pha chế quầy bar, vui vẻ nói.

“Chào chú Stu, chú cho cháu... ừm...”

“Bud Light nhé?” Stu đã thuộc lòng thứ đồ uống ưa thích của tôi.

“Thôi. Hôm nay cho cháu một ly cocktail Scorpion cỡ bự nhé.”

Stu tỏ vẻ ngạc nhiên. “Cháu có chắc không. Mình cháu không uống hết chỗ đó đâu.”

“Không sao đâu, hôm nay cháu đi bộ mà. Cháu phải uống, chú Stu ạ. Cho cháu thêm một ít nachos^[2] nữa nhé, đĩa to vào”.

Tôi kéo ghế ngồi xuống và chú mắt vào trận bóng chày. Jeter vừa thực hiện một cú xoay người bắt bóng, sau đó làm một cú tag out^[3] khiến hậu vệ đội bạn cứ đứng ngẩn ra vì cứ nghĩ bóng vượt qua chốt thứ hai là đã an toàn. Qua được hai người rồi. Cảm ơn anh, Derek. Ít nhất tối nay không phải tất cả mọi chuyện đều tồi tệ.

Stu đặt ly rượu trước mặt tôi, tôi nhấp liền một ngụm to, vị rượu cay cay khiến tôi nhắm mắt. Jason là đồ ngốc. Ước gì tôi kịp đá anh ta trước khi anh ta kịp đá tôi. Vốn vẫn biết anh ta chẳng phải người mà tôi muốn gắn bó lâu dài nhưng tôi vẫn hi vọng dần dần sẽ thích anh ta. Tôi đã mong một ngày nào đó sẽ tìm ra được điểm hay ho đằng sau cái bộ dạng xanh xao, vàng vọt, đầy tàn nhang của anh ta để bớt áy náy với ý nghĩ tôi đồng ý hẹn hò chỉ bởi vì chẳng kiếm được ai khá hơn.

Nhưng chuyện đó chưa kịp xảy ra. Tôi làm thêm một ngụm rượu nữa và lần này cổ họng tôi rất cháy. Đừng bận tâm đến gã khốn đó nữa, dù sao thì hẳn ta cũng chẳng ra gì. Tôi cảm giác ly cocktail Scorpion đang lên tiếng. Cậu nói đúng, Scorpion ạ. Nhưng anh ta đã thắng vì đã đá tôi trước. Điên thật.

“Của cháu đây, Chastity”, Stu, người bartender cao hơn mét tám, đặt bát nachos ra trước mặt tôi. Nhìn bát nachos phủ đầy phô mát và sốt jalapenos,

kèm thêm ướp kem chua, tôi bỗng thấy đói cồn cào và hoàn toàn quên bém chuyện miếng nấm trước đó.

“Cảm ơn chú Sau”. Tôi lấy một miếng nachos thật to đưa lên miệng. Ngon tuyệt. Thêm ngụm rượu nữa nào. Rượu đi cùng nachos đúng là cặp đôi hoàn hảo. Món cocktail Scorpy này thật tuyệt vời. Tôi đã không uống thứ nước uống này kể từ lần be bét hồi học đại học, nhưng giờ thì tôi đã hiểu vì sao thứ đồ uống này lại phổ biến đến thế.

Hiệp đấu của trận bóng chày đã kết thúc và ti vi đang chiếu phần quảng cáo. Tôi cắn thêm một miếng nachos, hớp thêm một ngụm rượu nữa và đưa mắt nhìn ra phía nhà hàng. Qua tấm cửa kiểu Pháp, tôi tia thấy một người đàn ông rất điển trai đang ngồi bàn cạnh quầy bar. Tôi không nhìn rõ mặt người đi cùng anh ta nhưng nhìn mái tóc bạc trắng tôi nghĩ chắc là mẹ hoặc là sếp của anh. Trông anh thật hoàn hảo. Với dáng vẻ giàu có, đôi môi căng mọng, mái tóc vàng bông bênh như tài tử McDreamy và khung người rắn chắc, trông anh chẳng khác nào một chàng người mẫu vừa bước ra từ tạp chí *New York Times*. Mặc dù anh đang ngồi nhưng tôi có thể ước chừng anh cao khoảng mét chín, trừ khi anh bị cụt chân. Mét chín. Đúng là chiều cao lý tưởng cho đàn ông. Ngoài Jeter và Viggo Mortenson, diễn viên đóng vai Aragorn trong *Chúa tể của những chiếc nhẫn*, anh chàng này thật đúng là hình mẫu lý tưởng của tôi.

Càng ngắm nhìn anh ta tim tôi càng thắt lại. Một người đàn ông như vậy còn lâu mới để ý đến tôi. Thực ra tôi cũng không đến nỗi gớm guốc, gù gập hay xấu xí như cóc ghé, có điều hình như tôi hơi... cao lớn. Nhưng không phải cao mới đẹp sao? Các nhà tạo mẫu toàn chọn người mẫu cao đấy thôi, tiếng ly rượu Scorpion lại văng vang bên tai. Tôi khịt mũi. Chắc chuẩn mực đó chỉ áp dụng với những phụ nữ gầy hơn tôi mười lăm, hai mươi cân thôi. Nhưng dù sao thì một cô gái cao mét tám hai vẫn hơn một cô gái cao mét rưỡi chứ. Và không những thế tôi còn khỏe mạnh, vạm vỡ, cơ bắp, tuy có hơi tá điền một chút...

Tôi thở dài. Không, người đàn ông như vừa bước ra từ tạp chí *New York Times* kia sẽ chẳng bao giờ ngó ngang đến tôi đâu. Thật đáng tiếc, vì mới

chỉ nhìn anh ta ăn thôi mà tôi đã thấy phấn khích rồi. Thật hấp dẫn. Sao chỉ ăn thôi mà cũng hấp dẫn đến thế nhỉ? Tin tôi đi, thật mà. Tôi chưa từng thấy ai ăn mà trông quyến rũ đến như vậy.

Có người vừa lách nhẹ đến ngồi cạnh tôi giữa quán bar đông nghẹt. Là Trevor. Anh có vẻ khá bất ngờ khi nhìn thấy tôi. Nếu ai đó nhìn vào chắc hẳn sẽ thấy tội nghiệp cho anh vì phải ngồi với cô gái nhà O’Nell này.

“Chào em, Chas”, anh vui vẻ cất tiếng. “Dạo này em thế nào?”

“Chào anh, Trevor, thực ra em vừa bị bồ đá”. Tôi buột miệng và ngay lập tức cảm thấy hối hận. Đáng lẽ phải cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện đó nhưng giọng tôi vẫn bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Ai đá em. Không phải cái gã ốm nhom ốm nhách đó chứ?” anh hỏi.

Tôi gật đầu mà không dám nhìn thẳng vào Trevor, bởi trước mặt tôi không còn là anh chàng xanh xao ốm nhom khi nãy mà là Trevor, người đàn ông cao lớn với cặp mắt nâu quyến rũ nhất tôi từng thấy. “Em đùa đấy à? Hẳn ta có tư cách gì mà đá em chứ?”

Tôi nhếch mép cười. “Cảm ơn anh vì đã nói thế”.

“Hừm, đáng lẽ em chia tay hẳn ta mới phải chứ. Hẳn ta đúng là tên ngốc.” Trevor chỉ gặp Jason đúng một lần nhưng anh nhận xét chẳng sai chút nào. Thấy tôi không đáp, Trevor quay sang nhìn tôi dò xét. “Em có cần anh đưa về không Chastity. Ở đây làm gì có ‘đồng bọn’ của em”. Anh vừa nói vừa đảo mắt quanh quầy bar. Đồng bọn mà anh nhắc đến là bố tôi và các anh trai tôi.

Tôi thở dài rồi nói trong hơi rượu. “Không cần đâu, em ngồi đây xem Yankees cũng được.”

“Ừ, vậy thì anh sẽ ngồi với em,” Trev nói. Lúc nào anh cũng quan tâm đến tôi như vậy.

“Cảm ơn anh, Trev”. Mắt tôi rơm rớm, một phần vì lời đề nghị của anh, một phần vì ly cocktail Scorpion bự chẳng đã bắt đầu ngấm. Trong đầu tôi chỉ muốn tự tát mình một cái. Jason không đáng để tôi cảm thấy đau khổ

hay phiền muộn gì nữa. Chỉ là những điều anh ta nói... đã làm tôi tổn thương. Cho dù anh ta cũng chỉ là một tên khốn rẻ tiền.

“Đi nào. Ở kia có bàn trống kia”.

Trevor với tay lấy đĩa nachos, còn tôi cầm ly cocktail đi theo anh.

Đối với tôi, chàng trai cao mét tám này luôn chiếm một vị trí rất đặc biệt. Một mặt, anh giống như người anh thứ năm của tôi. Tôi đã chơi với anh từ năm lớp Ba và anh còn là bạn thân của hai anh trai tôi, Mark và Matt. Thực lòng mà nói, có lẽ trong mười năm qua, Trevor ở bên gia đình tôi còn nhiều hơn cả tôi. Bố tôi là đồng nghiệp của anh, là đội trưởng của anh và cũng là thần tượng của anh. Anh còn là cha đỡ đầu của một đứa cháu tôi. Có thể nói Trevor chính là đứa con mà mẹ tôi yêu chiều nhất nếu không tính tới quan hệ máu mủ.

Và một mặt khác, thật ra mặt này mới là lý do chính. Bởi vì anh là Trevor. Trevor Meade. Một cái tên thật đẹp, một người đàn ông tuyệt vời. Nhưng dù cho anh rất rất thân với gia đình tôi và dù cho anh rất rất hấp dẫn, nhưng chuyện giữa tôi với anh là không thể. Đừng có nghĩ đến chuyện đó nữa. Scorpion lại lên tiếng, và rõ ràng là nó có lý.

Tôi tránh không nhìn sang Trevor và giả vờ chăm chú nhìn lên màn hình, nơi có Jeter, anh chàng cầu thủ cao gần hai mét, cùng các đồng đội. Tỉ số lúc này đã là 31-22 cho đội Yankees và giờ là lượt đánh thứ mười một của họ nên trận đấu cũng chẳng còn mấy hấp dẫn. Tôi xoay người về bàn, Trevor đang nhìn tôi cười nhưng trông anh không được tự nhiên lắm. Tôi không còn nhớ nổi lần cuối tôi và anh ngồi riêng với nhau là khi nào. À, khi thật tôi nhớ ra rồi. Đó là lần anh lặn lội đến tận New York để báo với tôi rằng anh sắp lấy vợ. Làm sao một cô gái có thể quên nổi chuyện đó cơ chứ. Lại thêm một kỷ niệm không lấy gì làm vui vẻ. Tôi thở dài, nhấp rượu và với tay lấy thêm một miếng nachos.

Trevor vẫy tay gọi người bồi bàn. Chính xác là một cô bồi bàn, cô ta đã để ý anh ngay từ lúc anh mới bước vào cửa. Cô ta mừng rỡ bước lại.

Chuyện thường. “Em mới uống một cốc thôi đúng không Chai?” Trevor quay sang hỏi tôi.

“Vâng, mới có một ly cocktail Scorpion nhỏ thôi. Món đồ uống này ngon thật anh nhỉ?”

Trevor cười, lần này anh đã bớt gượng gạo. “Để anh đưa em về tối nay nhé?”

“Được rồi, anh lính Meade ạ”. Tôi cười chuenh choáng.

“Anh cần gọi gì ạ?”. Cô bồi bàn cất giọng the thé kiểu Marilyn Monroe mà cô ta nghĩ là kêu gọi. “Anh cần thêm bia không? Hay anh xem thực đơn rượu nhé? Hay chúng ta lấy nhau rồi làm vài đứa con đi?” Thực ra câu cuối cùng là của tôi, nhưng tôi cũng chỉ nói hộ cái ý đã lồ lộ trên mặt cô ta mà thôi.

“Cho tôi thêm một bia Sam Adams”, Trevor mỉm cười với cô ta.

“Cho tôi thêm một cocktail Scorpion”, tôi gọi.

“Tôi tên là Lindsey”, cô ta lờ tôi đi. “Tôi là người mới ở đây”.

“Rất vui được gặp cô, Lindsey”, Trevor đáp. Tôi chẳng buồn đáp lại vì cô ta cũng có nói chuyện với tôi đâu. Trên màn hình, Jeter nhảy lên tranh bóng ngay trên đầu hậu vệ đối phương và lao nhanh qua chốt thứ nhất rồi tiến thẳng vào chốt thứ hai. Tôi có cảm giác Jeter phần nào thấu hiểu tâm trạng của tôi và anh đang làm tất cả những gì có thể để giúp tôi phấn chấn hơn thì phải. Giờ thì cán vạch chốt ba. Ghi điểm rồi. Jeter, anh thật tuyệt vời.

Cô bồi bàn dúm một mảnh giấy vào tay Trevor. Chắc chắn là số điện thoại của cô ta đây mà. Cũng có khi là cỡ áo lót mà cô ta đang mặc, hoặc tên của những đứa con mà cô ta muốn có với anh cũng nên. Tôi là cái quái gì ở đây nhỉ, người vô hình chẳng? Một người phụ nữ cao những một mét tám mươi hai thì làm sao vô hình được cơ chứ? Mà biết đâu tôi là bạn gái của Trevor thì sao? Tất nhiên là không phải nhưng mà biết đâu đấy!

Trevor có vẻ ngại ngùng về việc đó, thấy anh như vậy, nổi bực dọc trong tôi cũng bay biến đâu mất. Thôi được rồi, tôi hiểu mà. Trevor lúc nào chẳng

làm tan chảy trái tim các cô gái. Thực ra anh không hẳn đẹp trai lồng lộng, các nét trên khuôn mặt không quá đặc biệt nhưng khi ghép với nhau lại thật hoàn hảo, trông anh hấp dẫn chẳng kém gì món tráng miệng sôcôla mà chẳng ai có thể khước từ. Quả là người đàn ông cực kỳ lôi cuốn và kêu gọi. Chết tiệt.

Tôi ăn thêm một ít nachos và nốc cạn ly rượu. Có khi tôi nên thử học tập cô bồi bàn Lindsey lẳng lơ khi này và chủ động hơn xem sao. Cô ta mới ở đây chưa đầy hai phút mà anh chàng cứu hỏa đẹp trai này đã kịp có số điện thoại của cô ta rồi.

“Xin lỗi em nhé,” Trevor lên tiếng.

“Về chuyện gì cơ?”. Tôi cố tỏ ra bình thường, vừa nói, tôi vừa nhìn về phía nhà hàng. Anh chàng người mẫu New York Times vẫn ngồi đó, anh ta mới đẹp trai làm sao. Khuôn mặt toát lên vẻ lạnh lùng chứ không gần gũi dễ chịu như Trev.

Một ly Scorpion mới hiện ra trước mặt tôi như thể có phép lạ. Không, không phải là phép lạ. May mà Stu ở quầy bar vẫn nhớ ra tôi chứ không như cô bồi bàn Lindsey đáng ghét. Đúng là bạn tốt lâu năm. Thật tiếc là Stu đã có vợ và đang bước sang tuổi sáu mươi, nếu không chắc tôi cũng sẽ yêu ông ngay. Tôi nhấp một ngụm to, khoái chí nhắm mắt khi cảm nhận vị tê tê nơi đầu lưỡi rồi nuốt ực một cái. Thực ra, tôi cũng muốn say lắm rồi, mấy khi trong cùng một buổi tối mà tôi vừa bị ghen suýt chết vừa bị bồ đá đầu.

“Rốt cuộc tên bạn trai ngu ngốc của em đã nói gì thế?” Trevor với tay lấy một miếng nachos.

Tôi ngậm ngừng, nhưng rồi cuối cùng ly rượu đã bắt tôi phải nói thật. “Anh ta chê em không hấp dẫn”.

Trevor sững người. “Đúng là thẳng tời”.

Tôi mỉm cười. Anh lại tỏ ra tử tế với tôi như mọi khi. “Cảm ơn anh”. Tôi lấy một miếng khoai không dính tí pho mát hay ôliu nào, bẻ vụn và xếp vu vơ lên bàn. Bây giờ mà nhìn lên trần thế nào tôi cũng thấy căn phòng đang quay vòng vòng cho mà xem. Ly Scorpy thứ hai gợi ý hay là tôi thử hỏi ý

kiến của Trevor xem sao. Dù sao anh cũng là chuyên gia về phụ nữ. Và, dù sao thì anh cũng đã biết tôi đủ lâu để trả lời thành thật phải không? “Trevor, anh nói thử xem. Em có... xinh đẹp không?”

Anh nhượng mày tỏ vẻ ngạc nhiên. “Tất nhiên là em... Ừm, nói là xinh đẹp thì có lẽ không đúng lắm. Em rất nổi bật thì đúng hơn. Yên tâm chưa?”

Tôi thấy hơi bực mình. “Anh nói đỡ tẹo. Nổi bật là như nào? Nổi bật vì quá xinh đẹp cũng là nổi bật, mà nổi bật vì quá xấu xí cũng là nổi bật”. Trevor cười. “Thôi em đừng uống rượu nữa, uống ít nước nhé?”

“Thôi nào, anh nói thật đi”.

“Nói thật gì cơ, Chastity?”

“Thì chúng ta đã từng ngủ với nhau rồi. Chắc anh cũng phải thấy em hấp dẫn chứ đúng không?”

Trevor điếng người, suýt nữa thì anh phun cả cốc bia ra ngoài.

“Dịp lễ tưởng niệm Columbus đó, anh nhớ không?” tôi tiếp. “Hồi em còn học năm nhất. Anh đã...”

“Tất nhiên là anh nhớ,” Trevor nói khẽ. “Anh không biết chúng ta sẽ nhắc lại chuyện này. Xem nào, đã mười hai năm rồi. Chắc lần sau anh sẽ cố gắng đoán trước nếu em định nhắc đến chuyện đó mới được”.

“Đừng vội nóng nảy, tôi vừa nói vừa nhấp thêm mặt ngum rượu “Sao nào?” Tôi vẫn giữ được giọng tỉnh táo nhưng tôi biết mặt mình nóng ran lên rồi. Ly cocktail Scorpion thứ hai nhắc tôi đừng lo lắng.

“Sao cái gì?” Mặt Trevor nghiêm lại.

“Thì chắc lúc đó anh cũng phải thấy em có chút hấp dẫn chứ?”

“Tất nhiên là lúc đó anh thấy em rất hấp dẫn,” Trevor thận trọng đáp, anh tránh không nhìn thẳng vào mắt tôi. “Và bây giờ em cũng rất hấp dẫn”.

“Nhưng...”, tôi nài ép.

“Chẳng nhưng nhị gì cả. Em rất hấp dẫn, được chưa. Em có vẻ đẹp riêng của em. Đừng để cái tên đỡ hơi đó làm em thấy tự ti nữa.”

“Em không tự ti. Em chỉ băn khoăn không biết đàn ông các anh có thấy em hấp dẫn hay không thôi”.

“Anh thì lại đang băn khoăn không biết em có muốn ăn gì thêm ngoài nachos không. Hay mình đi ăn tối nhé? Ăn burger không?”

“Em không đói,” tôi vừa nói vừa nhai miếng nachos cuối cùng.

Trev đưa tay vuốt mái tóc nâu bồng bênh của anh. Mái tóc của anh dày dặn, bóng bẩy, bồng bênh, bù xù, và mang màu cà phê tuyệt hảo... Tôi nên thôi đi thì hơn. Anh bắt đầu nhìn tôi một cách kỳ lạ.

“Em muốn gì ở anh đây”, anh hỏi.

Bốn đứa con. “Em muốn anh nói thật”.

“Nói thật về chuyện gì?”

“Về suy nghĩ của đàn ông về em”.

Chắc nghe tôi nói vậy Trevor cũng thấy mùi lòng. “Chastity à, đàn ông rất thích em. Em rất vui tính. Thực ra, lúc nào họ cũng thấy em giống như một người...”, anh ngập ngừng.

“Một người gì? Một người anh em tốt à? Có phải anh muốn nói thế không? Rằng em giống như một người anh em đối với bọn đàn ông?” Giọng tôi rít lên. Hình như tôi cũng nói hơi to.

“Ừm, nhưng theo một cách tích cực, em hiểu không?”

“Tích cực như thế nào?”, tôi hỏi.

Trevor nhú mày. “Thì em biết nhiều về thể thao, và đàn ông cũng thích thể thao”. Tôi chỉ biết kêu trời. Trev lại cười, “em còn biết chơi phi tiêu, chơi bi da và nhiều trò khác nữa. Ừm, lúc trước chúng ta còn cùng thi đấu ba môn phối hợp rất ăn ý nữa. Cái lần chơi cho giải MDA^[4] đó?”

Vừa thờ dài tôi vừa vờ tay định lấy ly rượu nhưng Trevor đã nhanh tay gạt đi chỗ khác. Anh đẩy cốc nước về phía tôi. Tôi đảo mắt nhìn một vòng, cuối cùng lại nhìn đăm đăm về một hướng... đúng hướng anh chàng New York Times đang ngồi. Tôi thầm mong anh sẽ làm chòng tôi. Tôi băn khoăn tự hỏi không biết có cách nào để nhắn gửi điều đó đến anh hay không. Nhìn

em đi, anh yêu. Hãy lấy em nhé. Anh chàng vô tư cười nói gì đó với người ngồi đối diện mà không hề hay biết bạn tri kỷ tương lai của mình đang ngồi cách anh có vài bước chân.

Ngay lúc đó, cô bồi bàn xinh đẹp lảng lơ khi nãy lại xuất hiện với một ly cocktail Scorpion nữa. Dù đã bắt đầu ngà ngà say, tôi vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra mình không nên uống thêm một giọt nào nữa. Rồi bỗng nhiên tôi chợt nhận ra điều bất thường. Đồ uống này là có người gửi tặng cho tôi!

“Từ một người muốn làm quen với cô?” Giọng cô bồi bàn đầy ẩn ý, cô ta nói rồi đặt ly rượu xuống bàn.

Chà, chuyện gì thế này. Có người đang để mắt đến tôi sao? Ngạc nhiên chưa. Mặt tôi đỏ bừng vì hãnh diện. Tạ ơn Chúa, đúng lúc tôi vừa mất niềm tin vào bản thân thì chàng hoàng tử bạch mã xuất hiện và còn gửi tặng tôi đồ uống nữa chứ. Ôi lạy Chúa, có khi nào là anh chàng New York Times không nhỉ? Chẳng trách anh ta cứ cố tình không nhìn về phía tôi... Anh ta đang chờ xem tôi phản ứng thế nào đây mà! Tim tôi như muốn rớt ra ngoài, tôi chớp mắt liên tục và nhìn về phía anh ta. Anh ta vẫn không buồn nhìn lại. Chắc đang xấu hổ đây mà. Thật dễ thương quá!

“Có phải là từ...” Lạ trời. “... người đàn ông ngồi bàn đằng kia không?” Tôi giả bộ chỉ tay vu vơ về phía anh chàng *New York Times* đang ngồi.

“Không phải, là từ... người ngồi đằng kia, phía quầy bar ấy.” Cô bồi bàn đáp. Tim đập thình thịch, tôi ngoái cổ nhìn lại. Trevor cũng ngoái cổ nhìn theo.

Người ngồi phía quầy bar đang nhìn tôi cười là... một người phụ nữ. Cô ta giờ cao cốc bia, trông giống bia Miller, và ngỏ ý mời tôi. Tôi chẳng biết làm thế nào, đành giơ tay chào lại một cách miễn cưỡng. Trông cô ta khá thu hút, tóc ngắn nâu đậm, thân hình khá bụ bẫm và khuôn mặt cũng không tệ. Nhưng kể cả thế cô ta cũng không thể tôi biến thành người đồng tính được. Trevor đưa tay lên che mặt. Tôi đoán là anh đang cười. Khóe miệng anh rung rung. Hay lắm, đồ tôi.

“Cô có thể... có thể nói với cô ta... rằng tôi... không...” Mặt tôi bốc lên phừng phừng.

“Cô ấy đã có gia đình rồi”, cuối cùng Trevor phải đỡ lời cho tôi “Dù sao cũng cảm ơn, cô có thể mang ly rượu đi được rồi”.

Cô bồi bàn gật đầu, lấy lại ly rượu và uốn hông sát sàn sạt ngay người Trevor khi quay lưng đi. Tôi gục mặt xuống bàn.

“Ôi trời, Chas ời là Chas”, Trevor cười phá lên. Đầu vẫn gục xuống bàn, tôi giờ ngón giữa về phía anh.

Anh sang ngồi cạnh tôi, đặt tay lên vai tôi an ủi. “Đừng buồn nữa Chas. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

“Thôi xin anh.” Tôi quạu lại, trong bụng chỉ muốn thụi vào bụng anh một cái. Lời nói của anh chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Tôi đâm nổi cáu với cái sự thật là tôi đã chịu đựng tên Jason vô vị xấu xí đó, dù chỉ trong vài tuần. Tôi ghét cái sự thật là anh chàng New York Times sẽ chẳng bao giờ thềm ngó ngang đến tôi. Tôi ghét cả cái sự thật là có người vừa nhìn tôi là dân đồng tính.

Thật không công bằng. Ngồi cạnh tôi là Trevor, người đàn ông dễ dàng chinh phục bất kỳ cô gái nào chỉ trong vòng chưa đầy hai phút, cũng như các anh trai tôi, từ người ba mươi hai đến người ba mươi tám tuổi, ai nấy đều đuổi phụ nữ đi không hết. Vậy mà ở tuổi ba mươi tôi lại thảm hại như thế này. Chỉ cần nói số tuổi của tôi với một người đàn ông nào đó là anh ta lập tức nhăn mặt, cứ như thể tôi vừa thông báo cho anh ta biết chính xác buồng trứng của tôi còn lại bao nhiêu quả và tôi khao khát được thụ tinh chúng đến thế nào. Thật không công bằng.

Ngồi cạnh Trevor, người đàn ông hoàn hảo, mối tình đầu của tôi, người đầu tiên đưa tôi vào đời, người đàn ông mà rồi đây tôi sẽ phải quen với việc nhìn anh bên cạnh những người phụ nữ khác, tôi đã đưa ra một lời thề.

Chuyện này sẽ phải thay đổi. Tôi cần phải yêu ai đó. Thật nhanh chóng.

Chương 2

Tôi vẫn biết rằng đến một lúc nào đó tôi sẽ chuyển về Eaton Falls. Số phận đã an bài như vậy. Sáu đời nhà O'Neill chúng tôi đã sinh ra và lớn lên ở đây.

Tôi cũng muốn sau này các con tôi sẽ có một tuổi thơ an lành như tôi đã từng có, chúng sẽ được câu cá trên hồ George, được đi leo núi trên dãy Adirondacks, được đi xuống máy, được chèo thuyền kayak, được trượt tuyết, trượt ván, được hít thở không khí trong lành, và thuộc nằm lòng tên của tất cả mọi người mà chúng tình cờ gặp ở bưu điện hay trung tâm thị trấn. Và tất nhiên, chúng sẽ luôn được ở bên gia đình.

Tôi đã từng tưởng tượng một ngày nào đó khi tôi trở lại, tôi sẽ đi cùng người chồng yêu dấu và bốn đứa con xinh đẹp, sau đó chúng tôi sẽ ổn định cuộc sống ở nơi này. Nhưng buồn thay, tôi lại trở về một mình. Trước đó, tôi sống ở thành phố New York hoa lệ và làm phóng viên cho tờ Star Ledger. Đúng lúc ấy thì Nhật báo Eaton Falls ở quê nhà lại đang cần tuyển một biên tập viên chuyên mục tin tức xã hội và phụ trách các chuyên đề. Tôi đã bắt đầu chán ngán cuộc sống thành phố và công việc tại một tòa soạn lớn, tôi đang tìm kiếm một việc gì đó mới mẻ. Mọi việc sau đó diễn ra khá suôn sẻ, tôi nhận công việc tại tòa soạn, rồi chuyển về sống tạm với mẹ mấy hôm, và hai tuần sau thì mua một căn hộ nhỏ. Phí trả góp hơi cao nên tôi để anh út ở cùng và chúng tôi chỉ quét lại vài lớp sơn rồi nhanh chóng dọn vào ở.

Từ đó đến nay đã được một tháng rưỡi. Kể ra mọi chuyện cũng hơi vội vàng nhưng rồi đâu cũng vào đấy.

Hôm nay là một buổi sáng Chủ nhật tháng Tư rất đẹp. Bầu trời xanh thăm thẳm, sương phủ trắng dòng sông Hudson hùng vĩ và những chồi non mơn mớn đã bắt đầu lú nhú trên các ngọn cây. Tôi chạy dọc bờ sông, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng gót chân tôi gõ nhịp đều đều trên mặt đường. Cuối con đường là một nhà kho rộng lớn bao quanh bởi những tấm kim loại lượn sóng. Tôi dừng chân và hít đầy một hơi thật sâu để tận hưởng cái không khí trong lành ẩm ướt, trong lòng vô cùng vui sướng và hạnh phúc được trở về nơi này, nơi tôi đã từng gắn bó từ thuở ấu thơ.

Nhà kho này tôi thuê lại của bác McClusky. Tuy nó thua xa cái nhà để thuyền cũ mà trước đây tôi vẫn dùng nhưng cũng chẳng sao. Tôi bấm mã khóa và mở cửa. Đang nằm trên giá là Rosebud, chiếc thuyền gỗ hiệu King yêu dấu của tôi. “Chào em yêu,” tôi nghe tiếng mình dội lại từ những bức tường kim loại. Với tay lấy hai mái chèo mang ra chỗ bến tàu, tôi quay lại tháo Rosebud ra khỏi đám dây buộc và khiêng nó ra. Em nó dài đến chín mét nhưng đối với tôi chỉ nhẹ như lông hồng, hừm, thực ra thì cũng phải hơn chục cân chứ ít gì. Tôi thả thuyền xuống nước, đặt mái chèo vào vị trí rồi cẩn thận neo thuyền vào thành bờ và trèo lên thuyền. Tôi thắt chặt dây an toàn và bắt đầu ra khơi.

Lần đầu tiên tôi làm quen với môn thể thao này là khi anh Lucky học đại học, anh tham gia đội tuyển đua thuyền của trường và rất muốn có ai đó để thể hiện. Còn ai ngoài tôi đây... Các ông anh trai cần mấy cô em gái để làm gì cơ chứ? Anh Lucky cho tôi thử chiếc thuyền đơn của anh và ngay lập tức chúng tôi nhận ra tôi có năng khiếu bẩm sinh với môn này. Lúc còn ở đại học Binghamton, tôi và ba cô nàng lực lưỡng nữa đã từng là bộ tứ siêu đẳng của câu lạc bộ chèo thuyền. Khi còn sống ở New Jersey, tôi cũng tham gia câu lạc bộ đua thuyền Passaic, nhưng bây giờ ở quê nhà tôi lại chỉ thích chèo một mình. Giờ thì tôi mới nhận ra môn thể thao này cũng có lúc thật nhẹ nhàng và yên bình. Tôi thả mình ngắm đàn ngỗng bay qua khi đang chèo một mình tuần trước, chúng cũng giống như tôi, đang bay trở về nhà, trở về dãy Adirondacks sau mùa tránh đông. Chúng bay thấp đến nỗi

tôi còn thấy được cả mấy cái chân tí xíu rúc dưới cái bụng phệ xinh xinh. Hôm thứ Năm tôi liếc thấy một con rái cá trên mặt nước, còn hôm qua tôi thấy lơ mờ một vật gì đó màu nâu đang chuyển động trên bờ, trong như một con nai sừng tấm. Và mùa thu, lá vàng sẽ phủ kín cả con đồi, quang cảnh sáng rực lên như một ngọn lửa vàng óng. Thật là một bức tranh lãng mạn.

Chiếc thuyền nhỏ lao nhanh trên dòng sông, không gian chỉ còn văng vẳng tiếng nước vỗ ì oạp vào mạn thuyền. Tôi kéo mạnh mái chèo. Kéo-thả, kéo-thả. Mái chèo ngày càng nặng, từng nhịp chính xác, cơ thể tôi cũng co duỗi theo mỗi nhịp chèo. Những xoáy nước nhỏ trên sông là bằng chứng cho sự chăm chỉ của tôi và những gợn sóng lăn tăn đánh dấu đoạn đường tôi đã đi qua. Kéo-thả, kéo-thả.

Đúng là không có cách nào giải rượu tốt hơn cách này, nhất là sau bữa túy lúy với mấy ly Scorpion tối qua. Hơn nữa tôi cũng cần lên dây cót để đối mặt với những chuyện đau đầu ở nhà mẹ tôi chiều nay. Chúng tôi có buổi họp mặt gia đình và không ai được phép vắng mặt. Bố, mẹ, các anh trai Matthew, John mà tôi vẫn thường quen gọi là Matt, Mark, Lucky và Jack, cùng các chị dâu và mấy đứa cháu tôi sẽ đều có mặt.

Anh Jack là anh trai cả, anh lấy chị Sarah và họ đã có với nhau bốn đứa con tuyệt vời Claire, Olivia, Sophie cùng Graham. Anh Lucky và chị Tara thì lúc nào cũng đánh vật với mấy đứa nhóc Christopher, Annie và Jenny bé bỏng. Chúng tôi hay gọi đùa Sarah và Tara là Starahs. Anh Mark thì đang đứng trước bờ vực ly hôn với người bạn thân nhất của tôi, Elaina. Họ cũng đã có một đứa con trai đáng yêu tên Dylan. Sau anh Mark là anh Matt, người anh duy nhất chưa có vợ con và hiện là bạn cùng nhà với tôi. Cuối cùng là tôi, đứa em út của cả nhà.

Có thể Trevor cũng sẽ có mặt, vì anh là thành viên không thể thiếu của gia đình O'Neill chúng tôi. Bố mẹ tôi đã nhận nuôi anh từ khi anh còn nhỏ và anh luôn là vị khách thường xuyên của những buổi lễ gia đình. Đúng là Trevor ngoan ngoãn. Tôi kéo tay chèo mạnh hơn, nhanh hơn, chiếc thuyền lướt như băng trên sông. Tôi khoan khoái cảm nhận từng thớ thịt đang dẫn

ra, áo ướt đầm mồ hôi và thứ âm thanh duy nhất tôi còn nghe thấy lúc này là tiếng mái chèo vỗ xuống mặt nước và hơi thở dồn dập của chính mình.

Một tiếng sau tôi hoàn thành buổi tập và thấy người nhẹ nhõm hơn hẳn so với lúc mới bắt đầu. Tôi lại buộc Rosebud lên giá, vỗ vỗ nó mấy cái tỏ biệt rồi thả bộ về nhà. Tôi có khác gì vận động viên đâu chứ. Nhờ luyện tập chăm chỉ mà tôi tha hồ ăn mấy thứ linh tinh mà không sợ béo, và kể cả đó là lý do duy nhất thì cũng là quá đủ đối với tôi rồi. Tôi bước nhanh lên mấy bậc thang trước hiên nhà, đẩy cửa và đứng dựa vào tường. “Mẹ đã về rồi đây!”

Cục cưng của tôi nhào ra. Cục cưng nặng đến hơn nửa tạ, toàn thân nhưng nhúc là mỡ, cái miệng lúc nào cũng trề nhưng luôn luôn trung thành với tôi. Tên nó là Buttercup. “Gâu gâu!” Nó reo lên mừng rỡ, cào cào bộ móng to đoành xuống mặt sàn. Bất chợt nó chụm chân lấy đà rồi nhảy bổ vào người tôi, tôi hơi nhăn mặt lại vì đau. “Buttercup của mẹ! Con cái nhà ai mà đẹp thế này nhỉ? Em có nhớ mẹ không? Có hả? Mẹ cũng nhớ em lắm, cún yêu!”. Tôi vỗ yêu mấy cái, được thể nó nằm ườn ra một đống, mũi khịt khịt khoan khoái.

Bản năng người mẹ khiến tôi không nỡ nói thật với Buttercup về ngoại hình của nó. Buttercup thực ra không được đẹp cho lắm. Tôi nhận nó từ trung tâm chăm sóc chó mèo, đúng một tháng sau ngày ký hợp đồng nhà. Vừa nhìn thấy Buttercup, tôi quyết định chọn nó ngay lập tức, bởi tôi biết ngoài tôi ra sẽ không có người nào nhận nó cả. Buttercup là giống chó lai giữa chó săn, Great Dane và chó bull. Bộ lông của nó màu đỏ, đôi tai rất dài và đuôi lúc nào cũng xoắn tít như sợi dây thép gai. Nó có cái đầu trọc lốc, bộ móng lớn, cái cằm lúc nào cũng như rớt xuống sàn đến nơi và cặp mắt buồn rười rượi. Bộ dạng ấy mà đem đi thi hoa hậu cún thì chẳng bao giờ mơ được có giải. Kể cả thế tôi vẫn rất yêu nó, cho dù trò duy nhất mà nó làm được đến nay chỉ là ăn, ngủ và trề môi.

“Thôi nào, con ngoan,” Buttercup vẫn cứ vẫy đuôi mừng rỡ và còn liếm ướt cả tay áo tôi, nhưng chưa đầy một giây sau nó đã lăn ra ngủ. Tôi bước qua thân hình nặng nề của Buttercup và đi thẳng vào bếp, bụng đói cồn cào.

Tay bóc gói bánh Pop-Tarts vị quế, tôi khoan khoái dựa đầu vào tủ bếp. Tôi rất thích ngôi nhà này, đây là ngôi nhà đầu tiên mà tôi tự mua bằng tiền của mình. Tất nhiên nó cũng còn nhiều khiếm khuyết, như là cái lò sửa hay tạm tịt, bình nóng lạnh thì hơi nhỏ, phòng tắm cạnh phòng ngủ thì không sử dụng được, nhưng dù sao đây đúng là ngôi nhà mà tôi mơ ước. Căn nhà được đóng gỗ thủ công, với các cột đá trước hiên, khung cửa sổ rộng lớn (kiểu kiến trúc này rất phổ biến ở Eaton Falls và tôi vẫn luôn mơ ước một ngôi nhà như vậy). Tôi ở căn phòng lớn trên gác còn anh Matt nhận phòng nhỏ hơn cạnh bếp. Kể từ khi hai anh em thỏa thuận xong về vụ “đóng nắp bệ xí sau khi dùng”, tôi và anh Matt sống với nhau khá hòa thuận.

“Về rồi à?”. Anh tôi bước ra từ phòng tắm, trên người vẫn đang vện chiếc áo choàng tắm, cả căn phòng bốc khói nghi ngút.

“Anh ăn bánh không?”

“Có.”

“Anh tắm rồi đấy à?”. Tôi hỏi.

“Ừ, đến lượt em đấy”.

“Chắc hẳn ông anh quý hóa của em vẫn nhớ để phần đĩa em gái đáng thương này ít nước nóng chứ?”, tôi khắp khởi hi vọng.

“Chết, anh quên bég mất là còn có em. Xin lỗi nhé”.

“Hừ, đúng là đồ ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến mình”, tôi thở dài.

“Em tự nói mình đấy à?”. Anh cười rồi tự động rót hai tách cà phê.

“Cảm ơn. Này, khi nào thì các anh mới chịu đến sửa cái nhà tắm trên nhà đấy”, tôi vừa hỏi vừa nhâm nhi tách cà phê. “Không có ý gì đâu nhưng em rất cần một cái nhà tắm riêng”.

“Ừm, anh cũng chưa biết được”, Matt ậm ừ.

Giống như những lính cứu hỏa khác ở thị trấn này, anh tôi cũng phải kiếm thêm một nghề tay trái, bởi họ không thể sống nhờ đồng lương ít ỏi mà hội đồng thành phố vẫn trả được (đề tài ấy là câu chuyện muôn thuở của gia đình tôi kể từ khi tôi còn bé). Anh Matt cùng anh Lucky và vài

người bạn nữa nhận thêm cả sửa nhà, và tất nhiên các anh sẽ là người sửa lại phòng tắm cho tôi. Rồi một ngày nào đó tôi sẽ có một phòng tắm xinh xắn, với bể sục jacuzzi, nền nhà bóng loáng, một cái bồn rửa cao ráo, những cái giá xinh xắn và các loại chai lọ để đựng mỹ phẩm con gái linh tinh của tôi. Nhưng tất nhiên giờ thì các anh tôi còn phải ưu tiên cho người ngoài trước đã.

“Các anh đợi đến khi em sắp chết thì mới bắt đầu làm đây à?”. Tôi cắn một miếng bánh và nói.

“Được rồi để anh xem, đợt này cũng nhiều việc quá, Matt nhượng bộ. Buttercup đang ngáy khò khò phòng bên bỗng nhiên chạy sang chỗ chúng tôi, nó giả bộ sục sạo như thể vừa đánh hơi thấy một đũa trẻ đi lạc nào đó. Matt dựa lưng vào tường và huýt sáo gọi nó, “Này Buttercup!”

“Gâu gâu gâu!” Nó ăng ăng một tràng dài đáp lại, cứ như thể vừa tìm thấy Matt sau khi lạc anh trong chiến trận chứ chẳng phải sau giấc mơ trưa của cô nàng. Nó ngoe nguẩy cái đuôi sấn đến bên Matt, miệng rung rung, mông phe phẩy, cô nàng rên lên rồi ngồi sụp xuống đất và nằm ngửa ra, tứ chi hươ hươ trong không khí.

“Trời, đúng là đồ con gái!”. Matt vừa nói vừa dụi dụi chân vào cái bụng phệ của con chó.

“Anh cũng có hơn gì đâu”, tôi trêu anh trong lúc cời dây giày.

“À thế tối qua như nào? Em đến quán Emo’s đúng không?”. Matt hỏi.

Tôi thở dài quay ra nhìn anh. Rõ là anh đang cố nín cười đây mà. “Anh biết rồi còn hỏi. Ai kể với anh thế, Trevor à?”

“Santo gọi cho anh. Nó bảo em có bạn gái mới rồi”. Matt đứng dậy cười sặc sụa. “Hóa ra em còn có hứng thú với cả phụ nữ nữa hả Chas?”

“Anh điên à, em thà chết còn hơn”. Tôi vơ gói bánh Pop-Tarts và bước lên cầu thang. “Này, em phải sơn nốt cho xong miếng ván ốp tường đã. Mẹ hện mấy giờ đến nhà nhỉ?”

“Hai giờ”. Matt nhăn nhó đáp.

“Anh muốn ghé đâu đấy trước không?”

“Đến quán Dugout nhé?”. Ừm, phải rồi, mẹ nấu bữa tối mà.

“Được đấy”.

Vài giờ sau, anh em chúng tôi lên đường, Buttercup chui xuống dưới ghế sau, miệng nó thở hỗn hển không ngừng. Tới Dugout, chúng tôi gọi một ít cánh gà và mực chiên trong lúc xem kênh Sports Center rồi mới lái xe tới nhà mẹ.

“Sao giờ này các con mới đến?”. Chúng tôi vừa đến cửa mẹ đã nhảy dựng lên. Chưa gì tôi đã cảm thấy đau đầu với cái mớ âm thanh hỗn độn của buổi họp mặt gia đình này rồi.

“Gutterbup!” Dylan hét âm lên và chạy đến chỗ con chó của tôi, Buttercup nằm ngửa ra sàn và cuộn mình lại để cho thẳng bé vuốt ve bụng nó. Elaina vẫy tay chào tôi từ phòng bên. Anh Mark đang to tiếng với ai đó dưới tầng hầm. Ố ồ! Chết rồi, Elaina và Mark không nên cũng có mặt ở đây.

“Con chào mẹ, sao mẹ lại gọi cả Elaina đến thế?”. Tôi nói nhanh khi thơm lên má mẹ.

“Đã đến lúc hai đứa làm hòa với nhau rồi,” vừa nói bà vừa tranh thủ thắt lại chiếc tạp dề.

“Hai người lại yêu nhau rồi sao?”. Tôi hỏi.

“Không hẳn thế, con bé vẫn chưa tha thứ cho chồng đâu”.

“Mẹ, đúng là anh con đã ngoại tình còn gì”.

“Chúng ta có nhất thiết phải nhắc đến chuyện này bây giờ không?”

“Thôi được rồi. Mọi người đã đến đủ chưa mẹ?”

“Đến đủ cả rồi, chỉ còn đợi mỗi hai đứa thôi đấy. Món gà quay sắp xong rồi, thôi con ra ngoài đi, đừng đứng trong bếp nữa. Mang cả con chó góm ghiếc của con theo nữa. Đi đi!”

“Cô ơi, cô ơi! Chúng ta chơi cờ tí phú đi cô! Nhé? Nhé? Nhé?”, cô cháu Claire mới lên chín của tôi nài nỉ.

“Không! Chơi trò chó sói đi cô! Cô hứa rồi mà cô!”. Giờ thì đến lượt Annie, cô cháu sáu tuổi, kéo tay tôi.

“Được rồi, được rồi. Chúng ta sẽ chơi cả chó sói cả cờ tỉ phú. Để cô mang Buttercup ra ngoài đã. Buttercup nhất định không chịu đứng lên, nó cứ nháy mắt cầu xin tôi. Tôi vòng tay ngang người và xốc nó lên nhưng nó vẫn không chịu đứng dậy. Tôi đành phải túm lấy cái xích cổ và lôi nó xềnh xệch vào phòng khách, rồi mặc cho nó nằm cạnh cửa. Nó khoan khoái để cho Dylan chơi với đôi tai to lớn của nó.

Bố tôi ngồi trên ghế, ông đang giả vờ ngủ. Sophie và Olivia thay nhau cười khúc khích mỗi khi nghe tiếng ông ngáy. “Dậy đi ông ơi”, Sophie lên tiếng gọi. “Đến bữa tối rồi!”. Bố tôi giả vờ khịt khịt và ngáy ầm lên thêm một lúc nữa. Đột nhiên ông vặn mình ngồi dậy.

“Ta sắp chết đói rồi đây!”. Giọng ông gầm vang. “Nhưng ta không muốn ăn cơm. Ta chỉ thèm...”, bố nhìn một lượt lũ cháu đang nín thở chờ đợi rồi mới nói tiếp, “... thèm thịt trẻ con”. Ông gầm lên và lao vào bọn trẻ làm bộ cắn xé chân tay, đầu và bụng chúng. Bọn trẻ hét lên rồi chạy tán loạn. Được một lúc chúng lại quay về đòi ông chơi tiếp.

“Chào cả nhà!”. Tôi cất giọng.

“Chơi trò chó sói đi cô!”

“Được rồi, đợi cô một chút. Anh Lucky, chị Tara, chào hai người”. Tôi thơm lên má chị dâu. “Anh chị khỏe không? Anh Jack đâu rồi?”

“Anh ấy với Trevor đang ở dưới hầm với Chris. Mấy bác cháu đang chơi điện tử thì phải. Mark cũng đang ở dưới đấy, chắc để tránh mặt vợ,” Lucky nói.

“Vợ cũ chứ”. Tara thăm thì.

“Hai đứa đã ly hôn đâu”, Lucky vặc lại.

“Em nghe thấy rồi đấy, anh chị muốn nói xấu em thì nói nhỏ thôi chứ?” Elaina lên tiếng, vừa nói vừa làm cái điệu lắc đầu kiểu La tinh đặc trưng mà không ai bắt chước được. “Chas đấy, dạo này cậu thế nào?” Tôi đang định trả lời thì cô túm lấy Dylan rồi ngửi ngửi quần thẳng bé. “Ừừừ đã nhé”. Cô

vừa nói vừa hấp tấp bước ra khỏi phòng, mái tóc bồng bênh sóng sánh trên vai.

“Cô ơi mình chơi Broncos được chưa?” Claire vẫn đòi bằng được.

“Chastity này, trước khi mọi chuyện ở đây rồi tung lên, chị có việc này muốn nhờ em. Cuối tháng này là kỷ niệm ngày cưới của anh chị, anh chị đang nghĩ... anh chị mong là...”

“Em làm ơn làm phước trông mấy đứa nhỏ giúp anh chị, có được không?” Lucky tiếp lời vợ, vừa nói anh vừa vòng tay ôm chị. “Chỉ từ thứ Sáu đến Chủ nhật tuần cuối tháng Tư thôi”.

Tôi cúi xuống bế Graham lên. Thằng con út một tuổi rưỡi của Jack cứ nghịch dây giày của tôi này giờ. “Anh chị điên à? Thôi di. Làm sao mà anh chị nhờ em trông mấy con quý con này được? Lại còn tận mấy ngày nữa chứ?”. Lucky và Tara bối rối nhìn nhau. “Anh chị có nhớ chuyện lần trước không? Em bồng cả chân vì cái sợi dây thừng của bọn trẻ”. Tara khẽ nhăn mặt vì áy náy. “Christopher thì ăn phải bí đỏ sống rồi nôn đầy ra ghế. Annie thì tè cả lên giường em”.

“Cháu vẫn nhớ chuyện đó”. Annie ở đâu bỗng xen vào. “Cháu đã tè lăn người cô”.

Lucky xịu mặt, “Thôi vậy. Xin lỗi đã làm phiền em”.

“Thôi được rồi không cần phải làm cái mặt như đưa đám thế đâu”. Tôi lau bầu. “Tất nhiên là em sẽ giúp hai người”.

“Anh đã nói rồi mà, Lucky thăm thì với vợ. Tôi cọ cọ mũi vào cái má mũm mĩm của Graham rồi làm mặt hề chọc thằng bé.

“Em đúng là nhất”. Tara cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. “Em muốn đổi lại gì nào?”

Chưa gì tôi đã thấy xấu hổ rồi. “Em...”

Cả hai tròn mắt chờ đợi. Má tôi đỏ bừng lên nhưng tôi vẫn chưa thể mở lời. “Em muốn... anh chị biết đấy...”

“Chuyển giới?”. Lucky cướp lời tôi kèm theo một cái nháy mắt đầy ẩn ý.

Tôi huých mạnh vào người anh, trong bụng không thấy áy náy chút nào khi thấy anh nhăn mặt. “Không phải anh đang muốn nhờ vả em hả, Lucky?”

“Ừ, ừ, tất nhiên. Bọn anh có thể giúp gì được em?”. Lucky thôi không đùa nữa.

Tôi thở dài, mắt đảo lia lịa nhưng rồi cuối cùng cũng lấy hết sức bình sinh và nói tiếp. “Em muốn kiếm một anh chàng tử tế”, tôi lí nhí. “Nếu anh chị có biết ai thì...”

“Tất nhiên rồi”. Tara kêu lên vui vẻ. “Em đã nhắm được ai ở Eaton Falls này chưa?”

“Ừm, không phải là em không hẹn hò với ai”. Tôi vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào đôi má búng ra sữa và hai cái tai nhỏ xíu của Graham. “Chỉ là hình như họ đều... sợ em thì phải. Chẳng ai muốn hẹn hò với em hết. Chắc chị cũng biết cảm giác ấy tẻ như thế nào. Thực ra mà nói chị ấy làm sao mà biết được cơ chứ. Chị ấy mới ba mươi một tuổi mà đã lấy không được tám năm và có ba đứa con đẹp như thiên thần thế này rồi. “Dù sao thì em cũng muốn nhờ mọi người để ý”.

“Nếu thế chắc phải bôi tung cái thị trấn này lên mất, Lucky vẫn tiếp tục chọc ngoáy. Tôi lườm anh, nhưng dù sao tôi cũng đang cần anh giúp. Tất cả cảm nang về chuyện hẹn hò (mà tôi đều đã thuộc nằm lòng) đều nói rằng ta nên nói cho những người xung quanh biết là ta đang cần tìm bạn trai, cho dù chuyện đó có mất mặt và xấu hổ đến mức nào.

“Chị sẽ để ý cho em, chị dâu tôi đáp. Anh Lucky cũng gật đầu. Bỗng nhiên bé Jenny khóc toáng lên dưới nhà, thế là cả hai người tức tốc chạy xuống với nó. Graham luống cuống vì bị bỏ lại và cũng lồm chồm chạy theo.

Tôi chợt nhận ra mình đang vô tình để tay trên bụng, cứ như thể tôi cũng đang kiểm tra đứa con bé bỏng trong bụng vậy. Mà làm gì có đứa bé nào đâu. Thật khó mà tưởng tượng nổi cái bụng phẳng lì và rắn chắc của tôi sẽ trông như thế nào nếu nó phình to và chứa một đứa bé ở trong.

“Trông này cô ơi!”, Olivia đột nhiên lên tiếng.

Tôi xoa đầu con bé, nó có những lọn tóc đỏ rực tuyệt đẹp (may mà con bé theo gen mẹ chứ gen tóc nhà O’Neill gốc Ái Nhĩ Lan chúng tôi chỉ toàn một màu đen nhàm chán). “Sao thế nhóc?”

“Răng cháu bị lung lay này!”. Con bé vừa nói vừa há to. Tôi chưa kịp ngăn nó lại, và thậm chí còn chưa kịp ú ớ gì thì ngón tay múp múp của con bé đã kịp đẩy chiếc răng vào trong và để hở hố sâu hoắm hoắm đang be bét máu. Máu rỉ ra, thấm đẫm cả mấy chiếc răng bên cạnh. Tôi kinh hãi đến mức không tài nào thở được.

“Th...th...ấy không cô?”. Livvy vừa chỉ vào cái lỗ vừa hỏi. Nước bọt của con bé lẫn với máu bắn ra tay tôi. “Th...th...ấy chưa cô? Cái răng lung lay đấy!”

“Thôi... xin con...” Mắt tôi bắt đầu mờ đi, tay tôi ướt nhẹp và lạnh ngắt. Tôi quáng quàng nhảy bổ ra sau, vô tình va phải bố tôi. May mà ông đã giúp tôi trấn tĩnh lại.

“Livvy! Cháu biết là cô sợ máu mà! Cháu ra chỉ cho chú Mark đi”.

Tôi nháy mắt và lắc đầu, trong bụng vẫn chưa hết khiếp đảm. “Cảm ơn bố”. Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào.

“Tội nghiệp con gái yêu của bố”, bố vừa nói vừa vỗ vai tôi.

Cái cảm giác vừa bực tức vừa xấu hổ quen thuộc lại ùa về trong tôi. Trong cái gia đình toàn những người đàn ông mạnh mẽ chuyên đóng vai anh hùng này, tôi không những là đứa con gái duy nhất (lại còn không có bạn trai, và không có con) mà còn là đứa con yếu đuối nhất. Kể cả không có chuyện đó thì tôi cũng đã thấy lạc lõng lắm rồi. Tuy tôi có dáng người cao lớn và sức vóc thừa đủ chinh phục dãy núi Appalachian nhưng lại có một thứ dễ dàng khiến tôi chùn bước, đó là máu và mấy cảnh máu me. Chúng đi với nhau như một đôi vạ, những cảnh máu me lúc nào cũng có máu và ngược lại. Có lẽ tôi là người nhà O’Neill duy nhất khiếm khuyết cái gen “anh hùng” truyền thống của gia đình.

Bố tôi, và hai anh Mark và Matt (thậm chí cả Trevor nữa) đều gia nhập đội lính cứu hỏa Eaton Falls. Họ đã từng cứu sống hàng chục, thậm chí hàng trăm người trong nhiều tình huống khác nhau, bất kể là công họ ra khỏi một tòa nhà đang cháy, hay làm hô hấp nhân tạo, hay nhảy xuống sông cứu người hoặc chỉ đơn giản là giúp họ lấp thiết bị báo cháy. Lucky thì là thành viên đội đặc nhiệm giải cứu bom mìn thuộc Sở Cảnh Sát bang New York và Jack cũng làm việc cho đơn vị cứu hộ trên không của một công ty tư nhân ở Albany. Anh đã từng được tặng thưởng huân chương chiến công vì đã thực hiện thành công một ca giải cứu nguy hiểm trong chuyến công tác tới Afghanistan. Mà anh có làm gì đâu, chỉ khóc toáng lên là giỏi.

Ngay cả mẹ tôi, một phụ nữ nhỏ bé cao chưa đầy mét sáu và nặng không tới năm mươi cân, cũng sinh hạ năm anh em chúng tôi một cách dễ dàng mà chẳng cần đến một viên thuốc giảm đau nào, mặc dù chúng tôi không đứa nào nặng dưới bốn cân cả.

Vậy mà, thật xấu hổ khi chỉ cần nhìn thấy máu là tôi đã muốn xỉu rồi. Tôi đã từng suýt tè ra quần khi ở cùng Elaina để chứng kiến giây phút cậu ấy sinh bé Dylan. Một lần khác, khi dự lễ Bris^[5] của con trai một người bạn Do Thái ở New Jersey, tôi đã sợ hãi đến mức chui tọt xuống gầm bàn. Kết quả là cả bàn tiệc hai trăm đôla toàn những món sơn hào hải vị với trứng “ác quỷ”, cá hồi hun khói và súp matzo^[6] đổ tung tóe khắp nơi. Khi học về giải phẫu ếch hồi cấp Ba, tôi đã ngất xỉu và đập cả đầu vào thành bàn. Lúc mở mắt ra, tôi nhìn thấy máu trên đầu mình và lại tiếp tục lăn quay ra sàn.

Nhưng dù sao thì tôi cũng đang cố gắng để cải thiện khuyết điểm đó. Gần đây tôi đã đăng ký tham gia một khóa huấn luyện nhân viên cứu hộ y tế, nhưng tôi giấu nhem cả nhà về chuyện đó, cho đến khi nào hoàn thành khóa học và trở thành nhân viên cứu hộ thực thụ. Tôi luôn hi vọng rằng đằng sau vẻ ngoài yếu đuối và vỏ bọc to xác, tôi cũng có máu liều giống như các anh tôi. Hơn nữa biết đâu tôi lại tìm được anh chàng nào đó hay ho trong lớp thì sao.

“Có ai muốn chơi trò chó sói không nào?”. Tôi hỏi mấy đứa bé gái.

“Cháu! Cháu!”. Claire, Anne, Livvy và Sophie cùng đồng thanh.

“Ai muốn làm con thỏ bị ăn thịt nào?”

“Cháu! Cháu!”

Tôi nằm sấp xuống sàn và nghe răng. “Grừ! Chà, mùa đông năm nay chẳng có gì ăn, ta sắp chết đói rồi đấy! Ồ nhìn kia, đằng kia có một con thỏ bị thương, trông nó thật tội nghiệp. Lũ trẻ hét lên sung sướng và bảo nhau bò ra xa, chân chúng kéo lê trên sàn. Tôi bất ngờ vồ lên tóm lấy chân bọn trẻ và giả vờ nhai, mấy đứa hào hứng hét lên ầm ĩ.

“Dạo này con gái bé bỏng của bố thế nào?”. Bố tôi thân nhiên hỏi chuyện trong lúc tôi gặm chân các cháu ông một cách ngon lành. Mái tóc ông bù xù và bạc trắng. “Con đã bắt đầu đi làm chưa?”

“Con mới đến chào hỏi mọi người thôi. Grừ! Tóm được rồi! Ngon tuyệt! Bố là người đàn ông duy nhất trên thế giới này gọi con là cô gái bé bỏng đấy,” tôi trả lời. “Thứ hai tới con bắt đầu công việc”.

“Bố sẽ để mắt tìm tên con trên báo”, bố tôi nháy mắt.

“Chào em, Chastity”. Tôi quay lại và bắt gặp Trevor. Nhìn thấy anh đang đứng tựa cửa và mỉm cười, chân tôi bỗng run lên vì xấu hổ.

“Anh khỏe không Treo?”. Tôi hỏi.

“Anh khỏe. Em thế nào?”. Anh cười với tôi đầy ẩn ý. À phải rồi, anh đang trêu chuyện tối qua đây mà. Tự nhiên tôi thấy thật xấu hổ.

“Dạo này đội cứu hỏa có gì mới không hai người”. Tôi hỏi cả bố lẫn Trevor trong lúc vẫn đang tiếp tục gặm bàn chân bé xíu mũm mĩm của Claire.

“Thì vẫn vậy thôi. Một đồng công việc linh tinh”, bố đáp.

“Mà bọn anh lại có quá ít người”. Trevor tiếp lời ông.

“Sườn Heo này, cái chuyện con muốn tìm bạn trai là như nào đấy?”

Tôi nghiêng răng, trong bụng lo lắng chẳng biết nói thế nào với ông đây. Đúng lúc đó đứa cháu gái từ đâu chạy đến đâm sầm vào bố tôi và thật may nó đã vô tình giải cứu cho tôi. Sophie lại nài nỉ, “Ông ơi, ông ăn chịt chúng

cháu tiếp đi. Hay là ông giả vờ ngủ nhé, xong rồi bọn cháu sẽ nghịch tóc ông làm ông tỉnh dậy. Ông sẽ nói là ông đang thèm thịt trẻ con và vờ ăn thịt chúng cháu. Nhé ông? Đi ông?”

“Không phải bây giờ cục cưng ạ. Ông muốn thứ gì có thể ăn được thật cơ”.

“Thế thì đáng lẽ bố nên ghé qua quán nào đó mà ăn trước bố ạ”. Jack nói vọng sang. Tôi vẫy tay với anh.

“Bố không cho phép các con xúc phạm khả năng nấu nướng của mẹ con đâu đấy. Bà ấy là một đầu bếp tuyệt vời”. Bố nói to để mẹ nghe thấy, rồi ngay lập tức hạ giọng. “Thực ra bố cũng vừa ăn McDonald’s rồi...”

Trevor sang phòng bên lấy bia, giờ thì tôi đỡ thấy xấu hổ khi bố tôi lại nhắc đến chủ đề khi này. “Chastity này, sao con lại cần hẹn hò làm gì nhỉ? Con có biết đàn ông ngớ ngẩn đến thế nào không?”

Tôi gặm nốt “con thỏ” Graham bị thương rồi đứng dậy. “Tốt hơn là bố nên quên đi cái ý nghĩ kỳ cục của người Ai Len chúng ta rằng con gái được sinh ra chỉ để suốt đời chăm sóc bố. Và tất nhiên con hiểu đàn ông ngớ ngẩn như thế nào. Bố nhìn xem, bố cho con đến bốn người anh cơ mà”.

Bố tôi mỉm cười đầy mãn nguyện.

“Bố à, con cũng chỉ như bao người thôi. Tất nhiên là con muốn được lấy chồng và có con. Bố không muốn có thêm vài đứa cháu nữa sao?”. Tôi thở dài và nói tiếp.

“Ta đã có quá nhiều cháu rồi”, bố tôi đáp. “Ta nghĩ là ta cần ăn thịt thêm vài đứa nữa”. Vừa nói bố vừa vờ lấy Dylan, thằng bé sợ quá khóc ré lên.

“Bố thôi đi! Con đã bảo là thằng bé không thích trò này đâu mà!”. Mark quạu lên rồi ôm đứa con trai bé bỏng vào lòng: “Đừng khóc nữa con yêu. Ông đùa chẳng đúng lúc gì cả”.

Anh huých phải Elaina trên đường đi ra ngoài nhưng cũng chẳng buồn nhìn lại. Cô rít lên giận dữ rồi quay sang tôi. “Tí nữa qua chỗ mình nhé. Bây giờ mình đang điên lắm, mình không muốn nói gì hết”.

“Ừ được rồi. Tám giờ nhé?”, tôi đáp.

“Ăn cơm thôi”. Tiếng mẹ vang lên.

Chúng tôi lần lượt ngồi vào bàn. Bố, mẹ, Jack, Sarah, Lucky, Tara, Elaina, Matt, Trevor và tôi, cả nhà ngồi chen chúc quanh bàn ăn. Mark nhận ăn trong bếp để trông chừng lũ trẻ và tránh mặt Elaina.

Mẹ cúi xuống mở tấm ni lông bọc đĩa thức ăn và bày ra bàn mấy món mà bà vừa hì hụi nấu. Nếu gọi đây là bữa tối thì quả là gượng gạo và có phần hơi khiên cưỡng.

Jack nhìn đĩa thức ăn mà không giấu nổi sự thất vọng. “Cái món đó sẽ đi ra khỏi bụng con trông y hệt như lúc nó chui vào, chảy dài thành dây, xám ngoét và cứng quèo. Và phải rất khó khăn nữa.

“John Michael O’Neill! Con không biết xấu hổ à?”. Mẹ rít lên, chúng tôi thì phải cố gắng lắm mới nhịn được cười.

“Cảm ơn anh đã chia sẻ”. Sarah cố gạt đi.

“Kinh quá”. Lại đến lượt Lucky. “Đúng thì có đúng nhưng mà nghe hơi ghê. Mà đây là nếu nó có thể ra được. Lần trước ăn tối ở đây xong em đã bị ốm cả tuần liền. Cái món cừu hầm lần ấy làm em không thể đi lại nổi. Hình như em còn bị chảy máu lúc đi vệ...”

“Luke!”. Mẹ quát âm lên. Lucky cúi xuống vừa kịp tránh cái tát giã vờ của mẹ.

Các món ăn Ai Len càng ngày càng trở nên phổ biến và được ưa chuộng nhưng không hiểu sao mấy món Ai Len mà mẹ nấu cứ như thể từ thời nạn chết đói khoai tây^[2] vậy. Thịt bò rẻ tiền thái miếng to tổ chẳng, luộc. Khoai tây xám ngoét đóng thành túi nửa cân tích đầy dưới hầm, luộc. Cà rốt, luộc. Củ cải, luộc. Đậu cô ve, luộc. Nước sốt, chấy.

“Ngon lắm, cảm ơn mẹ”, tôi giả vờ vui vẻ.

“Đúng là đồ xu nịnh”, Matt thì thầm.

“Kệ em”, tôi khẽ đáp lại.

Mọi người giả vờ ăn nhưng thực chất là chỉ chăm chăm đẩy đĩa thức ăn sang người bên cạnh, thỉnh thoảng lắm khi bị bắt gặp chúng tôi mới cố gắng vờ cắn một miếng. Tôi lén lút lẳng cho Buttercup vài miếng thịt, nó háo hức nhìn tôi chờ đợi, nhưng rồi đến nó cũng chán nản gục đầu xuống đất chẳng buồn ăn. Tiếng Mark vẫn đang chỉ huy lũ trẻ trong bếp. “Dylan, đừng ném nữa. Annie, không được làm thế. Cho vào mồm đi. Chú biết, nhưng bà đã mất công nấu rồi. Nào, Graham, đưa chú cầm cho”. Anh có vẻ phải rất kiềm chế để không nổi điên lên. Elaina vờ như không bận tâm đến chuyện đó. Tôi cũng không thể trách cậu ấy được.

“Ừm, đã đến lúc để nói chuyện này rồi”. Mẹ đế chiếc đĩa xuống bàn. “Cả nhà nghe này, mẹ đã quyết định sẽ kiếm bạn trai mới”.

Cả nhà sửng người, rồi đồng loạt quay sang nhìn bố. Elaina thì vẫn miệt mài cắt nhỏ que đậu cô ve dù cô cũng chẳng buồn ăn miếng nào.

“Bà đang nói chuyện quái quỷ gì thế?”. Bố hỏi.

Thực ra bố mẹ tôi đã chia tay được gần năm nay. Hai người không cãi cọ, cũng chẳng chán ghét gì nhau, thực ra họ như kiểu đang vờn nhau thì đúng hơn. Dù bây giờ bố chuyển ra sống riêng nhưng hầu như mọi chuyện vẫn chẳng có gì thay đổi. Lò sưởi bị hỏng mẹ lại gọi bố. Xe hỏng mẹ cũng gọi bố. Hai người vẫn ăn cùng nhau vài bữa trong tuần và cùng nhau tới tất cả các buổi lễ của bọn trẻ. Tôi đoán có khi hai người vẫn ngủ với nhau nữa, nhưng tôi cũng chẳng thiết tha gì hỏi han chuyện đó.

“Em muốn kiếm chồng mới. Chúng ta đã ly hôn gần một năm nay rồi còn gì. Em đã nói với anh cả trăm nghìn lần rồi, em chỉ muốn một cuộc sống bình thường. Nhưng anh lại không thể cho em một cuộc sống bình thường nên em sẽ đi tìm một người nào đó có thể làm điều đó thay anh”.

Và thế là hai người lại bắt đầu cuộc khẩu chiến như thường lệ. “Có ai muốn thêm rượu không?”. Tôi cố gắng xóa tan bầu không khí căng thẳng.

“Có,” mọi người đều đồng thanh.

Bố mẹ tôi vẫn yêu nhau nhưng có vẻ như hai người khó mà sống hòa thuận được. Có lẽ lấy một người chồng làm nghề cứu hỏa là một thiệt thòi

lớn với mẹ. Mỗi lần bố về muộn là mẹ chỉ biết ngồi nhà dán mắt và ti vi lo lắng theo dõi tin tức về các vụ cháy trong vùng. Nếu có tin tức gì, bà sẽ trở nên cáu bẳn với chúng tôi và bồn chồn xoay đi xoay lại chiếc nhẫn cưới cho đến khi nhìn thấy bố về nhà, lấm đầy bụi khói, mặt mũi rã rời và tim vẫn đập thình thịch.

Bên cạnh cái nỗi lo luôn thường trực rằng bà có thể sẽ mất đi chồng mình bất kỳ lúc nào, mẹ tôi còn phải chấp nhận một nỗi buồn nữa về việc có chồng làm nghề cứu hỏa. Đúng là công việc ấy rất quả cảm và hãnh vợ của những người lính đó phải cảm thấy rất tự hào vì chồng của họ đều là những anh hùng. Nhưng thử nghĩ xem đã bao nhiêu lễ Giáng Sinh, bao nhiêu lễ Tạ ơn, bao nhiêu buổi thi đấu, bao nhiêu buổi biểu diễn ở trường, bao nhiêu buổi tập bơi, bao nhiêu bữa ăn tối mà vắng mặt bố? Hàng chục, có khi hàng trăm. Kể cả khi bố đang ở nhà thì máy bộ đàm cũng có thể reo bất kỳ lúc này, hoặc bố đang hướng dẫn cấp dưới qua điện thoại, hoặc đi họp công đoàn, hoặc tổ chức lớp tập huấn. Thậm chí vào những ngày cuối tuần hiếm hoi mà ông không phải làm việc, ông cũng thấy sốt ruột nếu một buổi chiều Chủ nhật trôi qua mà không có sự vụ gì và rốt cuộc ông lại mò tới Sở Cứu hỏa chỉ để chắc chắn là mọi chuyện vẫn ổn.

Hai năm trước, anh lính mới Benny Grzowski bị ngã từ nóc nhà xuống khi đang làm nhiệm vụ thông hơi cho một tòa nhà đang cháy. Anh đã hi sinh ở tuổi hai mươi lăm.

Có lẽ không có buổi lễ nào trịnh trọng và u ám hơn tang lễ của một người lính cứu hỏa. Cả gia đình tôi đều có mặt, ai nấy mặt mũi nặng như chì (chỉ trừ có tôi là khóc âm ỉ). Chúng tôi phủ đất lên quan tài và đưa tiễn anh về nơi an nghỉ. Bia mộ khắc tên anh, ngày hi sinh cùng lời đề mộ truyền thống. “Người chồng. Người cha. Người lính cứu hỏa”. Sau buổi lễ mẹ đứng nhìn chăm chăm vào tấm-bia mộ và nói với tôi, giọng run run. “Mẹ sợ một ngày nào đó người nằm đây sẽ là bố con”, nói rồi bà lập tức nhìn đi chỗ khác. “Đừng bao giờ lấy một người đàn ông yêu công việc của mình hơn yêu con, Chastity ạ”.

Sau cái chết của Benny, mẹ lại càng kiên quyết bắt bố nghỉ hưu. Mẹ muốn hai người dành thời gian du ngoạn, nghỉ ngơi hay cùng gia nhập hội những người cao tuổi Eaton Falls để được cùng nhau du lịch khắp nơi, đi xem đua ngựa, tới sông bài, đi mua sắm hay tới thăm thác Niagara. Mẹ nói nhẹ nhàng với bố, rồi chờ đợi, mẹ yêu cầu bố, rồi lại chờ đợi, mẹ ra lệnh cho bố và vẫn chờ đợi. Cuối cùng thì mẹ đâm đơn ly hôn. Có lẽ mẹ nghĩ rằng nếu làm căng có thể bố sẽ nghĩ lại, nhưng rốt cuộc thì người phải chờ đợi vẫn tiếp tục là mẹ.

Bây giờ thì dường như mẹ đã hết kiên nhẫn, Mẹ nhìn vu vơ về phía bố trong lúc vẫn nhai miếng thịt dai ngoạch.

“Vớ vẩn!”, bố cao giọng. “Bà không được hẹn hò gì hết!”

“Tại sao không? Ông cứ chờ xem”, mẹ xì một tiếng và quay sang phía tôi. “Chastity này, lúc này mẹ thấy con nói với Tara là con đang muốn kiếm bạn trai phải không?”

“Mẹ à, chúng ta nói sang chuyện khác được không!” Tôi như muốn độn thổ.

“Mẹ con mình cùng kiếm bạn trai đi”, mẹ tôi mừng rỡ reo lên, “rồi hai đôi mình cùng đi chơi”.

“Chúa ơi”, tôi lẩm bẩm. Matt nhếch mép với tôi. Tôi giơ ngón giữa với anh.

“Bà không được hẹn hò gì hết,” bố nhắc lại. “Bà chỉ làm thế để làm tôi nổi điên thôi, giờ thì bà thành công rồi đấy. Thế là đủ rồi”.

Mẹ tỏ ra không hề nao núng “Mẹ con mình phải đăng ký trên trang eHarmony, rồi còn phải đi học nhảy nữa...”

“Bà không được đi đâu hết!”

“... mình sẽ đi hẹn hò^[8]. Sẽ vui lắm đây. Mike, ông chẳng có quyền gì mà phát biểu ở đây cả, phiền ông yên lặng giùm”.

“Không-Hẹn-Hò-Gì-Hết”. Mặt bố phùng phùng.

“Mẹ à, mẹ cho bố thêm một cơ hội nữa được không?”. Cuối cùng thì Lucky, sứ giả hòa bình của cả nhà, chuyên gia phá gỡ bom mìn, đã lên tiếng.

“Mẹ đã cho bố con thêm mấy lần cái cơ hội ấy rồi đấy chứ”, mẹ nhìn thẳng vào Lucky. “Sự thực là bố con yêu cái Sở Cứu hỏa đó hơn là yêu mẹ”.

“Thật là ngớ ngẩn,” bố gắt âm lên, tay ông vò nát chiếc giấy ăn.

“Ừ ngớ ngẩn đấy”, mẹ vặc lại. “Nhưng tôi muốn thế!”

“Phụ nữ các bà thật là dở hơi. Không bàn chuyện này nữa. Bà không được gặp gỡ ai hết”. Bố đùng đùng bỏ ra ngoài, ông bước qua con chó đang nằm dưới sàn của tôi và đóng sầm cửa lại. Chỉ một lát sau chúng tôi nghe thấy tiếng ông nổ máy và bỏ đi.

Sarah và Tara bối rối nhìn nhau. Như đã hẹn trước, cả hai đồng loạt quay về phía mẹ tôi và đồng thanh: “Chúng con mang món tráng miệng ra nhé”.

“Mẹ à, mẹ nói thật hay đùa thế?” Một lát sau khi mọi người đã đi khỏi tôi mới dám hỏi lại chuyện khi nãy. Bên ngoài chim vẫn đang hót líu lo và mặt trời đang khuất dần sau núi nhưng ngôi nhà của chúng tôi yên lặng đến đáng sợ. Con chó của tôi gục cả cái đầu to của nó xuống chân mẹ tôi như muốn chia sẻ với bà.

Mẹ thở dài “Con biết đấy, mẹ chỉ yêu mỗi bố con thôi, Chastity à...”

“Không đúng”, tôi buột miệng.

“... nhưng mẹ cũng không muốn sống cả phần đời còn lại trong sự cô đơn thế này”.

“Mẹ à, rồi bố sẽ nghỉ hưu thôi. Ai mà đi làm mãi được? Có luật quy định về tuổi nghỉ hưu mà? Bố cũng đã năm mươi chín tuổi rồi, mẹ biết đấy.”

“Mới năm mươi tám thôi”, mẹ nói. “Khi nào muốn thì bố con mới chịu về hưu. Chẳng biết là sáu năm, bảy năm, hay mười năm nữa. Chẳng lẽ mẹ cứ ngồi mà chờ thế này à? Mẹ đã chịu đựng suốt ba mươi chín năm qua rồi. Đã đến lúc mẹ có quyền quyết định cuộc sống cho riêng mình, vậy mà bố

con lại không chấp nhận, ông ấy thật là vô lí.” Mẹ nói rồi ngồi xuống ghế. “Mẹ sẽ kiếm người khác”.

“Mẹ không yêu bố nữa à?”

“Tất nhiên mẹ yêu bố con. Nhưng đấy không phải là lý do. Chỉ là mẹ muốn có một người nào đó biết ưu tiên mẹ hơn tất cả mọi thứ. Thực lòng mà nói bố con chưa bao giờ làm được chuyện đó dù chỉ một lần. Bố con không phải là một người chồng tồi, nhưng bố chưa bao giờ đặt mẹ lên trên tất cả”. Giọng mẹ như giáo sư đang giảng bài cho các sinh viên về các sự kiện lịch sử. Tôi gật đầu và cúi xuống buộc dây giày. Ai mà biết được cơ chứ? Biết đâu kế hoạch của mẹ sẽ thành công và bố sẽ vì ghen tuông mà để ý đến mẹ hơn. Mẹ yêu bố, và rõ là mẹ cũng chẳng thực sự muốn tìm ai đó để thay thế vị trí của bố.

“Sẽ vui lắm đấy, con yêu”, mẹ khẳng định. “Mẹ đã đăng ký tham gia buổi mua sắm tập thể của Hội Độc thân rồi đấy! Nghe hay không?”

“Ừm, không”. Tôi đáp.

“Thôi này, con đã thử bao giờ đâu mà biết. Vui lắm!”

“Thế mẹ thì đã thử rồi sao”. Tôi hỏi lại.

“Mẹ cũng chưa, nhưng đi mua sắm lúc nào chẳng vui, mà lại còn đi với Hội Độc thân nữa thì tất nhiên là càng vui rồi”. Mẹ tiếp tục hào hứng mừng tượng cảnh đi chọn đồ với những người độc thân khác cũng đang đi tìm bạn đời giống như bà. Tôi nhăn nhó gục đầu xuống thành ghế.

Thực ra thì tôi cũng sẽ đi. Tôi cũng rảnh nên cũng chẳng sợ phí thời gian. Tôi đã thấy buồng trứng trong bụng réo gọi rồi... Chúng tôi vẫn còn làm việc tốt đây, cô gái. Ít nhất là cho tới lúc này... Bỗng dưng hình ảnh cô bồi bàn lẳng lơ tối hôm trước lại hiện ra trước mắt tôi. Tôi ghét nhìn cái cảnh Trevor dễ dàng vợ được hàng tá các cô gái trong khi tôi chỉ ngồi đó, cô đơn, không tình yêu không con cái, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn vô hình mãi vẫn chưa chịu xuất hiện trên ngón tay mình.

Và vì thế tôi đã đồng ý thỏa thuận với ác quỷ, hay trong trường hợp này là mẹ tôi. Tôi sẽ đi cùng với bà. Tại sao không? Tôi có gì để mất đâu?

Chương 3

Chưa gì mới mở đầu câu chuyện tôi đã bị bồ đá và lại còn bị nhầm là người đồng tính nên có thể mọi người sẽ nghĩ rằng tôi chẳng có ai thềm để ý nhưng thực ra là không phải. Tất nhiên là có chứ... chỉ là không phải là tuýp người mà tôi thích mà thôi.

Một ví dụ điển hình là anh chàng Alan Răng Sâu, biên tập viên Nhật báo Eaton Falls, nơi tôi vừa bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Trời ạ, lúc này chỉ có Alan và tôi ở trong “tổng hành dinh” tòa soạn báo này. Thực chất nó chỉ là một phòng lớn được chia thành những ô làm việc nhỏ và có thêm một phòng họp với một phòng riêng nho nhỏ dành cho tổng biên tập.

“Tôi hi vọng là cô sẽ thích nơi này”, Alan bắt chuyện. (Anh ta cao có một mét bảy mươi, mà đấy là tính cả đôi giày Doc Martens đế cao rồi đấy). Chiếc răng sâu của anh ta trông lạc lõng như thể Judas ở buổi tiệc ly, nó thật nổi bật giữa một hàm răng hoàn toàn bình thường. Tôi cố gắng nhìn đi chỗ khác nhưng cái răng đó có một sức hút thật lạ kỳ. Alan nhú mày. Chết rồi.

“Chắc chắn rồi. Ừm, tôi nghĩ là tôi sẽ thích nơi này. Cảm ơn anh”.

“Hay là sau giờ làm chúng ta đi uống gì đó, đến cái quán bar cũ mà cánh làm báo ta hay ngồi được không?”

Đáng lẽ anh ta phải nói là “cánh phóng viên chúng ta hay ngồi”, cái kiểu nói của ông già đây mà. “Tôi... tôi không...”. Tôi không còn nghe thấy anh ta nói gì nữa. Cái răng sâu của anh ta hoàn toàn làm tôi mất tập trung.

“Coi như cô đồng ý rồi nhé. Tuyệt!” Alan hào hứng.

Trời ơi, làm sao mà cái răng ấy lại đen kịt đến thế được nhỉ? Chẳng lẽ Alan không hề biết là cái răng đang mọc rữa trong mồm mình à? Đáng lẽ anh ta phải nhổ nó đi chứ? Cần phải bịt ngay cái răng ấy lại. Cứ mỗi khi Alan mở mồm là cái răng sâu lại lấp ló. Alan lẩm nhẩm nói những điều gì đó mà tai tôi hoàn toàn không để ý đến vì đầu óc đang bận tập trung đến chiếc răng. Nó có một ma lực khủng khiếp như chiếc nhẫn trong Chúa tể của những chiếc nhẫn vậy. Chỉ cần một chiếc răng để cai trị tất cả, để đạt được tất cả một chiếc răng sẽ mang lại tất cả, và trong bóng tối sẽ hủy diệt tất cả^[9].

Tôi rùng mình và giả vờ xếp lại mấy cuốn sách trên bàn. “Tôi phải sắp xếp bàn làm việc chút đã, tôi khẽ nhăn mặt và cười giả bộ xin lỗi.

“Thế hẹn nhau sáu giờ nhé?” Anh chàng Răng Sâu lại tiếp tục.

“Vâng, thưa ông chủ. Xin lỗi, tôi nói điều này được không...”, tôi buột miệng. Ngay lập tức tôi nhận ra mình thật ngớ ngẩn, nhưng rõ là cần có ai đó nói cho anh ta biết về cái răng gớm ghiếc ấy. Tôi lại càng kinh hãi hơn khi nhận ra anh ta đang muốn hẹn hò với mình. “Không, không, xin lỗi. Tối nay tôi không đi được. Tôi... tôi bận mất rồi”. Tôi đỏ cả mặt vì lời nói dối của mình, nhưng may mà hình như Alan cũng không nhận ra.

“Không sao. Thế thứ Sáu nhé?”

“Xin lỗi, tôi có một nguyên tắc là không hẹn hò với đồng nghiệp”, tôi nói. Ổn rồi. Lý do nghe cũng được đấy chứ. Ít nhất là tôi cũng không làm anh ta bị tổn thương ghê gớm. Alan cũng không phải là không tốt, nhưng ngoại hình của anh ta thì không thể chấp nhận được, xét tất cả mọi góc độ. Tất nhiên không phải anh ta chỉ có mỗi cái răng sâu thôi đâu. Còn cả cái bụng phệ, cái mái tóc hất lệch bóng lộn kiểu Donald Trump và cái mùi ẩm mốc đặc trưng của người già phảng phất trên người anh ta nữa... Nhưng nổi bật hơn tất cả, là cái răng, hẳn rồi.

“Không, không, có phải hẹn hò gì đâu. Chỉ là đồng nghiệp ngồi uống với nhau vài cốc thôi mà”. Tôi lại chẳng để ý anh ta nói gì nữa vì đang bận nhìn chăm chăm vào cái răng. Tôi rùng mình khi nhận ra ma lực của cái răng lại

xuất hiện. Có khi tôi nên giả vờ ốm chẳng hạn. Nếu không nhanh nhìn sang chỗ khác khéo tôi ốm thật ý chứ.

“Cô nhận lời chứ?” Anh chàng Răng Sâu lại tiếp.

“Alan này, hình như tôi ăn phải cái gì sáng nay thì phải. Tôi đau bụng quá”. Tôi trả lời.

“Tôi có thuốc đau bụng đây. Anh ta lập tức rút vỉ thuốc trong túi áo ra đưa cho tôi”.

Thật may (cũng có khi là không may) đúng lúc đó Lucia đẩy cửa bước vào, một tay cô ta cầm hộp bánh doughnut, tay kia giữ báo và cà phê.

“Chào mọi người!” Cô ta bước mấy bước rồi dừng lại trước bàn tôi. “Chastity đây à. Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cô nhỉ?” Cô ta khịt mũi. “Chúng tôi thường có buổi họp nội bộ vào thứ Hai và thứ Tư hàng tuần. Mười phút nữa là bắt đầu đấy. Cô chuẩn bị trước ý tưởng đi nhé”.

“Rất vui được gặp lại cô”, tôi nhướn mày đáp. Lucia làm lễ tân cho tờ Nhật báo Eaton Falls từ khi mới mười tám tuổi, và tính đến nay nửa cuộc đời cô ta gắn với tòa soạn này. Penelope, chủ biên và tổng biên tập đã tiết lộ với tôi rằng Lucia cũng nộp đơn thi tuyển vào vị trí của tôi và cô ta rất thất vọng vì không được nhận.

Vừa nhắc đến Penelope thì chị đã xuất hiện ở cửa. “Chào mọi người, giọng chị hơi mệt mỏi. Chastity này, cô gặp tôi một chút nhé?”

“Tất nhiên rồi, Penelope, tôi bật dậy. Lucia liếc nhìn tôi từ đầu đến chân rồi khịt mũi rõ to. Tôi cố tình lờ đi và đi thẳng vào phòng Penelope rồi đóng cửa lại”.

“Chào mừng cô đến với tòa soạn. Thật vui vì có cô ở đây. Chastity này, cô có biết gì về ung thư da không?” Chị vừa nói vừa kéo cổ cái áo len xuống. “Cô nhìn hộ tôi cái nốt ruồi này xem, có phải nó đang đổi màu không? Tôi nghĩ có khi tôi bị ung thư mất rồi .

“Tôi, tôi không...”

“Đúng không? Cô cũng nghĩ là trông giống ung thư đúng không?”

Tôi nheo mắt nhìn cái nốt trên cổ Penelope. “Thực ra tôi cũng không rõ lúc trước trông nó thế nào nên...”

“Tức là không phải ung thư à?”

“Tôi cũng không biết nữa. Chị nên đi khám xem sao”. Tôi gợi ý.

Penelope ngồi phịch xuống ghế. “Ừ, ừ, cô nói phải. Xin lỗi nhé. Cả đêm qua tôi không ngủ được vì mãi nghiên cứu bệnh này trên mạng. Mấy cái hình trên trang melanoma.com trông gớm lăm”.

“Khổ thân”.

“Thôi không sao. Chào mừng cô! Chào mừng đến với tòa soạn Nhật báo Eaton Falls chúng tôi. Lucia có gây khó dễ gì cho cô không?” Chị ngồi thẳng dậy và cười với tôi.

“Cũng không có gì”. Tôi mỉm cười.

“Cô sẵn sàng cho buổi họp chưa?”

“Tất nhiên rồi. Tôi rất vui khi được làm việc ở đây”. Tôi nói.

“Chúng tôi cũng rất vui vì có cô ở đây. Chị vui vẻ đáp lại.

Thực lòng là tôi muốn rời xa chốn phần hoa nhện nhíp của đô thị. Ở đây tôi có thể viết về những tin tức nhẹ nhàng như kiểu một cửa hàng mới khai trương hay thầy hiệu trưởng mới nghỉ hưu, hay mấy bụi hoa thủy tiên trong công viên Memorial đã chớm nở. Alan sẽ vẫn phụ trách mảng khó nhằn như tin về hội đồng thành phố, về vấn đề hợp tác trong vùng, vân vân và mây mây.

Chỉ mười phút sau tất cả chúng tôi đều có mặt trong phòng họp. Buổi họp có Penelope, Alan, Lucia, Can, nhiếp ảnh gia của tòa soạn và Angela Davies phóng viên chuyên mục ẩm thực. Suki, phóng viên bán thời gian, sẽ phụ trách các chuyên mục mà tôi và Alan không thể đảm nhận, Pete làm phần quảng cáo và Danielle chịu trách nhiệm về trình bày. Chỉ có ngần ấy người thôi. Không khí đầm ấm ở đây thật khác xa không khí ngột thở đông đúc ở Newark.

“Bắt đầu nào!” Penelope cất giọng vui vẻ. “Các bạn có gì cho tôi đây?”

Alan bắt đầu trước, anh điểm qua một loạt tin nóng trong tuần như những vụ hỏa hoạn, giết người và khủng bố. Anh cũng định thêm một số tin ở những vùng khác nhưng có liên quan đến Eaton Falls, ví dụ như một người dân từng sống ở đây có dính líu đến vụ tấn công ở Florida, hay ảnh hưởng của việc tăng giá xăng đối với các nhà nghỉ hè cho thuê trên dãy Adirondacks. Anh cũng nhắc đến chuyện trì hoãn việc thay sửa đường ống nước trên phố chính, và vụ điều tra một đại biểu quốc hội có dính líu đến các cuộc tranh cử bất hợp pháp. Kể ra Alan cũng không đến nỗi nào, nếu không kể đến cái răng sâu và sự thiếu nhạy bén của anh ta.

Sau đó đến lượt tôi. “Trước tiên tôi muốn nói là tôi rất vui khi được có mặt ở đ...”

“Tôi có ý này rất hay. Lucia đột nhiên ngắt lời, cô ta giả bộ ngây thơ nhìn về phía Penelope. “Một phụ nữ ở Pottsville vừa hoàn thiện chiếc khăn lớn thất thế giới. Tôi nghĩ chúng ta có thể viết một bài về chuyện đó, ví dụ như bà ấy đã dùng loại chỉ này, đan kiểu gì, đan xong trong bao lâu và tại sao lại có cảm hứng để đan chiếc khăn ấy. Các độc giả sẽ thích thú với chuyện này lắm cho mà xem!” Cô ta nhìn tôi trừng trừng, cứ như đang thách thức tôi phản bác lại vậy.

“Tôi không nghĩ vậy, tôi lên tiếng. Penelope nín cười. “Tôi muốn tờ báo của chúng ta tập trung và những câu chuyện có ý nghĩa hơn một chút”.

Hình như tôi đã chạm đúng nọc của Lucia.

“Có lẽ cô nên tìm hiểu thị hiếu độc giả của chúng tôi trước đã, Chastity ạ. Cô vừa mới đến đây thôi...” Lucia liến thoắng.

“Tôi sinh ra và lớn lên ở đây đấy”. Tôi cãi lại.

“... và có thể cô không biết những người dân ở đây thích chuyện gần gũi với họ như thế nào. Tôi nói đúng không, Penelope?”

Penelope thôi không cười nữa, chị lên tiếng tay vẫn gãi sồn sột cái nốt ruồi. “Lu, cô cũng có lý, nhưng tôi nghĩ chúng ta nên thử nghe xem Chastity muốn nói gì. Đó là lý do tại sao chúng ta lại thuê cô ấy. Cô ấy có rất nhiều kinh nghiệm”.

“Nhưng không phải trong chuyên mục này!” Lucia phản đối dữ dội. “Chuyên mục này phải...”

“Cô ấy đã tốt nghiệp thạc sĩ báo chí ở đại học Columbia đây. Rất ấn tượng”. Pen cười. Tôi gật đầu khiêm tốn thừa nhận cái bằng cấp nổi bật của mình.

Chuyện tôi đã từng học ở đâu không quan trọng, chắc chắn Lucia sẽ vẫn ghét tôi như thường. Penelope đã cảnh báo tôi về cô ta từ hôm phỏng vấn rồi. Chị đã cho tôi biết tôi là ứng cử viên sáng giá nhất và Lucia chắc chắn sẽ nổi điên vì chuyện đó. Pen còn tiết lộ với tôi về sai lầm lớn của mình khi từng để cho Lucia viết một bài ở mục tin đặc biệt. Đó là chuyện từ rất lâu rồi, và bài báo đó cũng chưa bao giờ được đăng nhưng Penelope đã cho tôi xem bài viết... Một bài báo mười nghìn từ theo lối tiểu thuyết về bà Kent, người đoạt giải nhất tại hội chợ vùng với cái bánh sôcôla kiểu Đức.

“Tôi cũng thích chuyên mục tin đặc biệt có những câu chuyện ý nghĩa”. Alan xen vào, miệng anh ta hé vừa đủ để tôi nhìn thấy cái răng sâu. Tôi quay sang chỗ khác.

“Cô nói tiếp đi”. Penelop lại hỏi.

Lucia trề cái môi đỏ rực của cô ta trong lúc nghe tôi nói tiếp. “Chúng ta nên xoay quanh những đề tài đậm chất địa phương. Báo chí trên khắp cả nước giờ đang dần mất đi độc giả. Ngày nay người ta dễ dàng tìm kiếm thông tin ở khắp mọi nơi, trên CNN, Internet, hay thậm chí là ngay cả trên điện thoại. Vì thế chúng ta cần mang lại cho các độc giả Eaton Falls những câu chuyện mà họ không thể tìm thấy ở nơi nào khác. Tôi nghĩ có thể độc giả muốn tìm đọc cái gì đó đặc biệt hơn là những câu chuyện nho nhỏ dễ thương hay những tin tức ngập tràn trên các mặt báo khác. Và tất nhiên chúng ta sẽ đăng cả những bài viết đó lên cả website của tòa soạn, tôi cũng muốn phát triển website đó hơn nữa”.

Lucia trề môi xì một cái rõ to.

Tôi cười lại với cô ta, kết quả là càng làm cô ta giận dữ hơn nữa. “Lucia, tôi biết báo giấy sẽ là ưu tiên hàng đầu của tòa soạn”, tôi cố gắng làm hòa,

“nhưng nếu độc giả không muốn đọc báo giấy thì sao chúng ta không làm báo điện tử, dầu sao thì trang web đó cũng sẽ chạy bằng tiền quảng cáo. Đứng trên phương diện tài chính thì hoàn toàn hợp lý.

“Hay lắm, Chastity”. Penelope đồng tình. “Đây chính là lý do mà chúng tôi nhận cô”.

“Kiểu gì thì vẫn phải viết một bài về lễ Phục Sinh”, Lucia nhất quyết không chịu khuất phục.

“Có thể chúng ta sẽ viết về lễ hội săn trứng phục Sinh của thị trấn hoặc một vài tập tục truyền thống nào đó đặc trưng của người dân nơi đây chứ không phải viết về ngày lễ Phục Sinh. Đó không phải tin gì mới mẻ cả, Lucia ạ. Cái ngày đó đã qua từ cách đây hai nghìn năm rồi”. Tôi cũng không nhượng bộ.

Lucia há miệng định phản đối. “Penelope! Cô ta không thể...”

“Thôi đi Lu, tôi sẽ giao chuyện này cho Chastity, cuối cùng Penelope cũng lên tiếng, tay vẫn không thôi sờ nắn cái nốt trên cổ “Người tiếp theo đi. Angela”

Angela có vẻ trẻ tuổi tôi, cô nói năng rất nhỏ nhẹ và gương mặt khá dịu dàng, cô ngồi yên suốt từ đầu buổi họp đến giờ. “Vâng”, cô thì thào, vừa nói tay vừa chỉnh lại cặp kính. “Mai cửa hàng Callahan’s sẽ khai trương nên tôi sẽ qua đó lấy tin viết bài. Chuyên mục tuần sau tôi định sẽ viết về các món ăn kiêng cho ngày lễ Phục Sinh. Mục các món ăn vặt bổ dưỡng cho trẻ em tôi sẽ viết...”

Tôi tập trung nghe Angela miêu tả công thức món súp măng tây mà có vẻ sẽ lôi cuốn độc giả. Dù chẳng mấy khi nấu nướng nhưng tôi rất thích ăn uống, và cứ nghe đến thức ăn là bụng lại đói cồn cào. Angela là biên tập viên chuyên mục ẩm thực nên mục của cô sẽ do tôi phụ trách, hơn nữa tôi tin rằng các công thức và bí quyết nấu ăn của cô sẽ thu hút thêm độc giả cho mục ẩm thực trên trang web của chúng tôi. Ở đó chúng tôi có thể sẽ đăng nhiều bài viết hơn là mỗi chuyên mục trên số báo thứ Năm hàng tuần.

Sau buổi họp, tôi lập tức bắt tay vào công việc. Tôi gọi điện cho những người cung cấp tin cho Nhật báo Eaton Falls, tự giới thiệu và xin lịch của các sự kiện đáng lưu ý sắp tới, đồng thời còn trò chuyện với một người phụ nữ khá dễ mến làm việc ở Sở Thương mại. Sau khi chỉnh xong bài báo sẽ đăng trong số sắp tới, tôi liếc nhanh đồng hồ và quyết định đã đến lúc đình chiến.

Tôi vớ lấy cái túi xách, ngó qua màn hình điện thoại và đi tới bàn Lucia. Cô ta có vẻ đang bận rộn sắp xếp mớ tài liệu. “Tôi nghe nói là cô đã đính hôn phải không?” Tôi hạ giọng làm hòa. Có vẻ có tác dụng với cô ta.

Cô ta hào hứng ba la bô lô suốt mười phút về những căng thẳng khi chuẩn bị cho đám cưới. “Tôi đã nói với người bán hoa là tôi không quan tâm bây giờ là mùa gì. Teddy, chồng sắp cưới của tôi, tôi vẫn thường gọi anh là Teddy Bear, tên hay không, anh ấy thích lan hồ điệp. Anh ấy chỉ thích hoa đó với hoa baby thôi. Thật tuyệt phải không? Chúng tôi muốn cắm chúng trong mấy cái chậu xinh xinh, và có cả nến nữa. Thế mà mấy người bán hoa ngu ngốc đó lại nói là không thể kiếm được lan hồ điệp cho tôi! Thật là tức quá!”

Tôi cười cho có lệ rồi gật đầu và nhìn xuống đồng hồ, lòng tự hỏi không biết có phải cô dâu nào cũng thích huyền thuyên vợ vẫn như thế và có phải chú rể nào cũng quan tâm đến mấy cái chi tiết trang trí lặt vặt như anh chàng Ted đó không. Nghe cứ hơi... Mà tôi thì có quyền gì mà lên tiếng nhỉ, tôi còn bị nhầm là người đồng tính cơ mà.

“Tôi rất muốn nói chuyện tiếp với cô nhưng giờ tôi phải đi phỏng vấn cho bài viết đã. Tôi sẽ quay về văn phòng trước năm giờ nhé?”

“Được rồi”, Lucia cắn càu. Rõ ràng muốn thân thiết với cô ta thì giả bộ quan tâm đến đám cưới của cô ta thôi là chưa đủ.

Hôm đó là một ngày dễ chịu và ấm áp với những chồi lá mơn mớn rung rinh trên cành, tôi dừng lại ngắm nhìn quang cảnh xung quanh một lát và mỉm cười. Hầu hết những ngôi nhà khu trung tâm này đều được xây dựng từ cuối thế kỷ trước, chúng đều rất tinh xảo trong trắng chi tiết, điều mà

kiến trúc ngày nay khó làm được vì vấn đề chi phí. Các ngôi nhà đều được xây bằng gạch nung hoặc đá vôi, mỗi nhà chỉ bốn đến năm tầng, với các chi tiết trang trí mạ kẽm tinh tế. Những con hẻm nhỏ chạy dọc hai bên phố chính như những nhánh tuôn ra từ một dòng sông. Bất chợt cảm xúc lại ùa về trong tôi. Tôi yêu Eaton Falls. Tôi yêu nghề báo. Tôi thực sự rất vui vì được trở lại đây. Đây sẽ là một chương mới trong đời tôi và chắc chắn sẽ là một chương rực rỡ. Kể từ nay tôi sẽ được sống cuộc sống của một người trưởng thành thực thụ, với một căn nhà, một chú chó, và hi vọng tiếp đây là một anh bạn trai, rồi một người chồng sắp cưới, rồi một người chồng đã cưới, rồi một ông bố của những đứa con khỏe mạnh và xinh đẹp của tôi.

Tôi đi bộ thêm ba dãy nhà thì nhìn thấy cửa hiệu đồ chơi mới khai trương. Thật tiện là nó lại nằm ngay cạnh tiệm cà phê Hudson Roasters. Tôi ghé tiệm cà phê trước, mua một chiếc bánh pho mát cho cái bụng đang réo ầm của tôi và hai cốc latte cỡ lớn rồi bước sang cửa hàng bên cạnh, cửa hàng đồ chơi Marmalade Sky.

“Xin chào, tôi vừa đẩy cửa vừa gọi. Cửa hàng được bài trí rất dễ thương. Có rất nhiều đồ chơi, ừm, tất nhiên rồi, xếp hình này, Lego này, thú nhồi bông này, tất cả được xếp đặt trông thật xinh xắn và vui mắt. “Cô Kim phải không? Tôi là Chastity O’Neill, phóng viên nhật báo”.

Một cô gái trẻ nặng nề bước ra sau cánh cửa trong chiếc váy bò màu nâu. “Tôi là Kim Robinson. Rất vui vì cô đã tới đây!”

Người tiền nhiệm của tôi đã lên lịch hẹn phỏng vấn Kim và vì thế tôi quyết định sẽ tiếp tục tiến hành cuộc phỏng vấn này. Câu chuyện về cửa hàng đồ chơi này đúng là thể loại nhẹ nhàng mà tôi đang muốn viết để thay đổi không khí ngột ngạt của thành phố đông đúc Newark mà tôi đã sống suốt năm năm qua.

“Tôi mua cho cô một cốc latte đây”. Tôi đưa cô cốc cà phê.

“Chị chu đáo quá”, cô gái mỉm cười. “Tiếc là tôi không được uống cà phê”.

Chắc cô ấy thuộc tuýp người chỉ uống trà xanh đây mà, tôi đoán thế vì trông cô có vẻ giống mấy người hay kiêng khem đủ thứ. Kim mời tôi lại ngồi bên khu đọc sách phía sau cửa hàng, xung quanh toàn những cuốn sách ảnh long lanh, có cả gấu Pooh và một chiếc điện thoại hoạt hình chiếc thuyền có cánh buồm sắc sỡ nữa. Tôi rút cuốn sổ tay ra và bắt đầu công việc. “Cô Ken này, tại sao cô lại đặt tên cửa hàng là Marmalade Sky?”

“Tôi lấy ý tưởng từ một bài hát của The Beatles”, cô mỉm cười đáp, vừa nói vừa chỉnh lại tư thế ngồi.

Tôi hơi chững lại. “Có phải bài LSD không?”

“Không, bài Lucy in the Sky with Diamonds”.

Tôi lại ngưng thêm một giây nữa. “Vâng đó là bài LSD^{lol} mà”.

Mặt cô ngẩn ra. “Không, không phải”. Nói rồi cô khựng lại. “Ôi trời, đúng rồi, đúng là bài LSD nhỉ”.

Tôi cười phá lên. “Đừng lo, tôi sẽ không đưa chi tiết này vào bài báo đâu. Được rồi, câu hỏi tiếp theo nhé. Cô bắt đầu có ý tưởng về cửa hàng đồ chơi này từ khi nào?”

“Tôi nghĩ có lẽ là từ khi chị tôi sinh cháu”, Kim trả lời. Cô say sưa nói về tình yêu với lũ trẻ và khả năng sáng tạo vô biên của chúng. Tôi chỉ mỉm cười và gật đầu trong khi nghe cô nói, thỉnh thoảng lại chêm vào vài câu về mấy đứa cháu tôi. Kim rất hay cười, mỗi khi cười đôi má phúng phính của cô trông thật dễ thương và mái tóc óng mượt của cô bay nhẹ nhẹ. “Cô biết không Chastity”, cô cúi mình ra đằng trước, (khi cô đưa cho một đứa trẻ món đồ chơi nào đó là cô đang cho chúng niềm vui, sự sáng tạo và trí tưởng tượng, như là đưa chúng chìa khóa để chúng bước vào thế giới...)

“Thế giới riêng của chúng phải không?” Tôi tiếp lời trong khi vẫn hý hoáy ghi chép. Cô ấy không đáp lại. Tôi nhìn lên.

Kim loạng choạng đứng dậy và nhìn xuống cái bụng lùm lùm của mình, “Hình như tôi vỡ ối rồi”.

Tôi suýt ngã bổ chửng ra sau, bụng sôi sùng sục như thể tôi đang trong thang máy siêu tốc của tòa nhà Empire State vậy. “Cô... cô có thai à?” Thì

ra không phải cô ấy mập mạp hay mũm mĩm như tôi nghĩ, mà là cô ấy... có thai. Khỉ thật. Tôi là nhà báo kiểu gì không biết.

“Vâng, tôi... ôi, vỡ ối rồi”. Cô kéo chiếc váy dài và sờ xuống mắt cá chân. “Đúng là vỡ rồi”.

Nghe cô nói đến đâu mồ hôi tôi toát ra đến đấy. Cả người tôi từ đầu đến chân đều ướt sũng. Tôi hoảng hốt khi nghĩ đến chuyện sinh nở, dù tôi chưa bao giờ thực sự chứng kiến cảnh đó. Đau đớn, la hét, còn có cả máu nữa. “Thôi chết rồi”, tôi thốt lên. Cổ nghẹn lại khiến tôi tài nào không thở nổi. Tôi run rẩy vén mái tóc, trong bụng vô cùng kinh hãi khi nghĩ đến cảnh máu me khi sinh nở.

“Cô... cô có thể... có thể gọi giúp chồng tôi được không?” Kim ngồi phịch xuống ghế, hít một hồi sâu, tay xoa xoa lên bụng.

“Cô... cô có...”. Tôi nhìn thấy một vệt máu chảy dài xuống chân Kim. Đừng nhìn. Muộn rồi. Đừng nhìn lại tôi không nhìn nữa. “Cô đang chảy máu kìa”, tôi vừa nói vừa hỗn hển quay mặt sang chỗ khác, run rẩy chỉ tay về phía chân cô ấy.

Kim nhìn xuống chân. “Họ bảo chảy máu như vậy là bình thường”.

Tôi nuốt nước miếng liên tục. “Thật không?”

“Cô có thể giúp...”

“Gì cơ? Tôi có thể giúp gì?” Tai tôi bỗng nhiên ù đi, tôi không nghe rõ Kim nói gì nữa. “Cố lên nào, Chastity! Cô ấy đang cần được giúp đỡ!”

“Cô có thể gọi giúp chồng tôi được không? Cô bấm gọi số 1 trong phần quay số khẩn cấp. Điện thoại của tôi để trong túi phía sau quầy. Cô hít và thật sâu và thở ra thật mạnh, rung chuyển cả cái ghế đang ngồi.

Phải cố gắng lắm tôi mới đứng dậy được, hai đầu gối va lập cập và nhau. Sao chỉ nhìn thấy m... cái thứ đỏ đỏ ấy mà chân tôi lại run thế nhỉ? Tôi có thể chạy liền một mạch gần chục cây số mà chẳng hề hấn gì cơ mà! Tôi loạng choạng bước lại quầy, mò mẫm kiểm cái túi và dốc ngược cả ra ngoài. Chìa khóa, ví tiền, kính, giấy ăn... “Tôi không thấy đâu cả!”, tôi dốc sức nói to. Tôi nhắc mình phải thật bình tĩnh. Nhưng tôi không bình tĩnh

nổi. Nỗi sợ hãi dâng lên khiến tôi gần như đóng băng vậy, tôi cảm thấy như sắp bị chết đuối, hơi thở dồn dập và gấp gáp. “Điện thoại! Điện thoại của cô ở đâu? Tôi không tìm thấy nó đâu cả!”

“Nó ở ngay... Ôi, đau quá!” Cô ấy lại hít một hơi thật sâu và cố gắng thở ra thật từ từ. “Ôi! Tôi bị co thắt! Nó ở ngay cái túi nhỏ bên hông đây”.

“Túi bên hông, túi bên hông, túi bên hông”. Giờ thì tôi cũng không nghe rõ được giọng nói của chính mình nữa. Từ từ thôi nào, Chastity, bình tĩnh... hít thở nào, hít thở, hít thở. Tôi không được ngắt lúc này. Tôi rất muốn ngắt, nhưng tôi không thể. Tôi cần phải giúp cô ấy. Nhỡ đâu chảy máu nghĩa là có chuyện gì nghiêm trọng thì sao? Cô ấy cần có ai đó giúp đỡ. Ai đó như tôi chẳng hạn, vì tôi là người duy nhất có mặt lúc này. Nỗi khiếp sợ chỉ chực trào lên trong tôi. Tôi không thể thở được, tôi vừa thấy nóng lại vừa thấy lạnh và run rẩy như chiếc lá mỏng manh giữa cơn bão. “Cô có chắc chảy máu là bình thường không?”, tôi hỏi lại.

Kim cố gắng ngồi thẳng dậy, cô nhìn theo tôi trong lúc tôi vẫn đang sục sạo túi của cô. “Không sao đâu”, cô trấn an tôi.

“Máu chảy là do cổ tử cung giãn ra thôi. Chuyện này hoàn toàn bình thường”. Kim hít một hơi thật dài và thở ra thật chậm, cô còn cười với tôi. “Họ nói kể từ lúc vỡ ối cho đến khi em bé ra đời thì còn lâu. Có khi phải hàng tiếng nữa em bé mới chịu ra. Cũng có thể là phải đợi đến hôm sau”.

Đây là họ nói. Họ là ai cơ chứ, mà họ biết gì mà nói? Mà sao Kim bình tĩnh đến thế được nhỉ? Chẳng lẽ cô không lo lắng chút nào cho con mình à? Nếu là tôi, tôi sẽ lo chết đi được! Trẻ con vẫn được sinh hạ ở đủ chốn quỷ quái đấy thôi. Tôi sẽ không bao giờ muốn con mình được sinh ra trên lề đường, hay ghế sau xe taxi, hay trên đu quay, hay trong một cửa tiệm đồ chơi đâu!

Điện thoại đây rồi! “Tôi tìm thấy rồi!” Tôi hét toáng lên, chiếc điện thoại tuột khỏi bàn tay đầm đìa mồ hôi của tôi và văng ra sàn. Tôi vồ lấy nó và nhìn chăm chăm vào bàn phím. Làm sao người ta có thể gọi cấp cứu bằng cái bàn phím bé tí xíu này được nhỉ? Nghe tiếng Kim vẫn đều đều hít thở ở

đăng sau, tôi run rẩy bấm từng phím 911, và hồi hộp chờ tiếng trả lời ở đầu dây bên kia.

“Cứu hộ 911 đây, chúng tôi có thể...”

“Có một phụ nữ sắp sinh ở đây!” Tôi gào ầm lên. “Sinh em bé! Gấp lắm rồi!”

“Có phải chồng tôi đấy không?” Kim hỏi.

“Cô có thể cho chúng tôi biết địa chỉ được không?” Tổng đài viên yêu cầu.

“Vâng... vâng, để tôi xem, chúng tôi... chúng tôi đang ở cửa hàng đồ chơi mới khai trương thuộc thị trấn Eaton Falls. Ở trên phố, để xem này, phố Ridge thì phải? Bên cạnh cửa hàng cà phê, cách đồn cứu hỏa khoảng tám dãy nhà gì đó. Các anh gọi luôn bên cửa hỏa đó được không? Họ có cả xe cứu thương và tất cả vật dụng cần thiết! Họ đã bắt đầu đi chưa? Sao tôi chưa thấy ai hết? Họ đâu rồi? Sao họ vẫn chưa đến?”

“Cô không gọi cho chồng tôi đúng không”. Tiếng Kim vang lên sau lưng tôi. “Cô gọi 911 đấy à? Sao cô lại làm thế?”

“Bởi vì cô sắp sinh em bé đến nơi rồi mà tôi thì không biết chờ đợi!” Tôi hét ầm lên.

“Đội cứu hỏa Eaton Falls đang trên đường tới rồi! Cô có muốn tôi giữ máy cho đến khi họ tới không?” Tổng đài viên tiếp tục.

“Vâng! Vâng! Xin đừng cúp máy! Xin đừng bỏ rơi tôi!”

Ngực phập phồng liên tục mỗi khi tôi cố lấy hơi, nhưng tôi vẫn cố lão đảo bước về phía Kim. Cô nhìn tôi qua cái bụng lùm lùm, trông có vẻ không hài lòng. “Đừng rặn”, tôi nói với cô, “Họ sắp tới rồi. Đừng rặn nhé. Cô có cần tôi lấy khăn không? Hay là cô uống cà phê nhé? Tôi có mua cả bánh nữa, tôi định để lát nữa sẽ ăn, nhưng cô ăn cũng được, tất nhiên rồi. Cô ăn bánh nhé? Đừng có rặn đấy. Tôi không giỏi xoay xở mấy chuyện này đâu”.

“Thật sao?” Kim hỏi. Tôi thầm nghĩ không biết có phải cô đang mỉa mai tôi không nhỉ. Cô vẫn còn có thể mỉa mai trong lúc lâm bồn được sao? Sao cô ấy bình tĩnh thế nhỉ? “Cô làm ơn đưa tôi cái điện thoại được không?”

Tôi vẫn đang áp sát cái điện thoại vào tai, mạnh đến nỗi tai tôi đau nhói. “Cô gì ơ?” Tổng đài viên lên tiếng, “Tình hình thế nào rồi?”

Còi hú đã vang lên phía cuối con đường. “Họ đến rồi!”, tôi hét lên. “Ôi trời ơi, nhanh lên chứ. Đừng lo, Kim à, đừng lo, họ đến rồi”.

Kim đứng lạng người dậy và giật lấy chiếc điện thoại trên tay tôi, thật đáng ngạc nhiên khi một người sắp sinh con lại có thể làm được như vậy. Hai chân tôi không còn trụ nổi nữa, tôi ngồi phịch xuống sàn, thở hổn hển. Con gấu Pooh Winnie nhìn tôi không chớp mắt trong khi con lừa Eeyore nhướng mày tỏ ý không hài lòng.

“Alô”, Kim nói không ra hơi và cái ống nghe điện thoại bé tí của cô. “Tôi là người phụ nữ đang mang bầu đây. Tôi vẫn ổn. Không, không cần phải gọi họ đâu... Tôi bị vỡ ối, nhưng tôi... tôi vẫn ổn. Tất nhiên rồi, cảm ơn”. Cô gác máy. “Tôi chỉ muốn nhờ cô gọi cho chồng tôi thôi cơ mà?” Cô lẩm bẫm.

Ngồi trên sàn tôi có thể thấy rõ mồn một vết máu trên chân cô. Lạy trời đứa bé không bị làm sao, tôi cứ lẩm nhẩm. Lạy trời. Tai tôi ù đi, những đốm đen hiện lên trước mặt, tôi không thở được nữa. Tôi cố gắng lấy hơi một cách tuyệt vọng, nhưng mắt đang nhòe dần đi. Tôi kẹp đầu giữa hai chân và hít thở.

Tiếng chuông cửa vang lên, tiếp đó bốn người đàn ông lần lượt bước vào, bố tôi, Trevor, Jake và Paul, ai nấy đều chĩa chu trong bộ đồng phục bảo hộ có in chữ phản quang và mang theo túi đồ cấp cứu. Tạ ơn Chúa. Tôi trông thấy họ nhanh chóng bước đến chỗ Kim, cô bình tĩnh đứng cạnh tôi, tay vẫn để trên bụng. “Chào mọi người, tôi bị vỡ nước ối, nhưng tôi không nghĩ là cần phải gọi cấp cứu”. Cô phân trần.

Bố nhìn nhanh xuống chỗ tôi ngồi rồi nói, “Paul, lấy bình oxy đi”.

“Tôi không cần đâu”, Kim khẳng khẳng.

“Không phải cho cô đâu”. Trevor cười. “Lịch sinh của cô là khi nào?”

“Ngày mai. Tôi sinh con so, họ nói sẽ lâu hơn một chút. Thật sự là tôi vẫn ổn”.

Bọn họ đứng quanh tôi và nhìn xuống. Paul quay trở lại và cúi xuống cạnh tôi. “Từ từ thôi, cô bé”, anh nói. Tôi đành miễn cưỡng làm theo, tôi còn cố hít mấy nhịp bình thường trước khi anh tròng cái mặt nạ thở lên mặt tôi. Tôi hít thở thật mạnh, sung sướng cảm nhận dòng oxy đang chảy vào lồng ngực.

“Ồi, lại co thắt nữa rồi”, Kim kêu lên, vừa nói vừa thở ra.

“Cô có muốn ngồi xuống không”. Trevor đề nghị.

“Không, không... tôi có thể đứng được... Đây, lại hết rồi”.

“Cô giỏi lắm”. Bố tôi lên tiếng. “Vợ tôi đã sinh năm đứa con, đẻ thường cả năm đứa. Cô cũng sẽ làm được thôi”.

Cảm ơn bố. Cảm ơn cô nữa, Kim ạ! Cô không thể làm bộ đau đớn một chút để tôi giữ chút thể diện được sao? Bị co thắt mà vẫn đứng như vậy à, đồ khoe khoang. Giờ thì đã hết thở gấp nhưng hai má tôi bắt đầu đỏ ửng lên. Khỉ thật. Lại thế nữa rồi.

“Con yêu, con không sao chứ?” Bố tôi hỏi.

Tôi không buồn trả lời.

“Chúng tôi có thể đưa cô tới bệnh viện nếu cô muốn”, Trevor đề xuất.

“Chồng tôi dạy học ở trường, tôi sẽ gọi anh ấy tới đón. Cảm ơn anh”. Cô bấm số của chồng và bình tĩnh trò chuyện trên điện thoại.

Bố tôi liên lạc với tổng đài để báo cáo tình hình. Trong lúc đó, Paul rút ra một bộ mô hình Lego trên giá, “Hình như con trai tôi cũng có một bộ như thế này”, anh vừa lẩm bẩm vừa lật qua lật lại ngắm nghía món đồ chơi. “Đúng rồi. Mô hình người hủy diệt *Chiến tranh giữa các vì sao*. Các cậu nhớ phim này không?” Anh giơ hộp đồ chơi lên.

“Ai mà chẳng thích phim ấy”. Jake hòa theo. “Mong thần lực sẽ luôn bên bạn^{uu}. Hay tuyệt”.

Bố tôi tiếp tục hỏi chuyện Kim về tên của đứa bé trong lúc Paul mở hộp đồ chơi *Cuộc phiêu lưu thần kỳ của Edward Tulane*. Tôi vẫn hít thở bằng bình oxy. Vài phút sau người chồng đến nơi, anh dìu vợ từ từ bước ra xe. “Cảm ơn mọi người!” Cô tươi cười nói. “Các anh làm ơn khóa giùm cửa trước khi đi nhé”.

Tôi vẫy tay chào cô một cách yếu ớt.

Trevor cúi xuống bắt mạch cho tôi. “Bà đỡ của chúng ta sao rồi?” Anh vừa hỏi vừa cười.

Đáng lẽ tôi cũng cười đấy, nếu như tôi không cảm thấy xấu hổ kinh khủng. Đáng lẽ tôi sẽ cảm thấy thật nhỏ bé và cần được che chở, nếu như tôi không cao đến một mét tám và nặng đến bảy mươi cân như thế này. Tôi lại hít một hơi thật sâu. “Chastity, em không sao chứ?”, Trevor lại hỏi.

Tôi thở dài, mặt nạ dưỡng khí mờ đi, rồi tôi miễn cưỡng tháo nó ra. “Em không sao”.

Anh nhìn đồng hồ rồi tiếp. “Nhịp tim bình thường rồi. Em còn bị choáng không?”

“Em không sao cả. Anh biết mà, Trevor! Thịnh thoảng nỗi sợ vô hình với một đồ vật hoặc một sự kiện nào đó cũng có thể gây ra những phản ứng của cơ thể như khó thở, bất tỉnh, tim đập nhanh, bla bla”.

“Anh chỉ hỏi vậy thôi. Em có cảm giác bị tê hay ngứa tay chân không? Em có tức ngực không?”

“Không”. Tôi sưng sía như một đứa bé bốn tuổi. Trevor lại cười.

“Con gái bố không sao chứ?” Bố bước lại chỗ tôi. “Có cần bố đưa về nhà không?”

“Con không sao đâu bố. Con sẽ... con sẽ quay lại tòa soạn.”

Bố đứng dậy gọi mọi người. “Ổn rồi các anh em. Chuẩn bị đi thôi”. Paul cất bình dưỡng khí, tôi cũng cử động và đứng dậy, dù chân vẫn còn run lập cập. Trev chìa tay cho tôi. Tôi không thèm nắm lấy tay anh và cuối cùng cũng loay hoay tự mình đứng dậy được.

“Gặp con sau nhé, con gái”. Bố mỉm cười và vỗ vai tôi.

“Chào em, Chastity”, nụ cười của Trevor lại làm tôi xao xuyến. Tôi lập tức xua ngay cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

“Cảm ơn mọi người”, tôi đáp. “Xin lỗi vì đã làm mọi người mất thời gian”.

“Có gì đâu, còn hay hơn là ngồi nhà xem mấy chương trình của Tyra Banks đấy”, Paul đùa.

“Cậu nghĩ thế à?” Jake chêm vào. Bọn họ cùng cười phá lên và rời đi, chỉ vài phút sau chiếc xe đã ra khỏi con phố, lần này thì đèn hiệu và còi hú đã tắt. Chỉ còn một mình, tôi cố gắng xua đi cái cảm giác vừa bối rối, vừa xấu hổ, vừa mất thể diện, vừa ngu ngốc, rồi thở dài, bấm chốt và đóng cánh cửa lại sau lưng.

Chương 4

Gia đình Elaina chuyển tới thị trấn Eaton Falls này khi tôi vào lớp Sáu.

Trước khi gặp cô ấy, tôi chưa từng quen biết ai thích gây sự đến như vậy. Cái thái độ kiêu kì, cái giọng lơ lớ và lớp phấn bự trên mặt cô bé đang ở tuổi dậy thì ấy đã thu hút tôi ngay tức thì và tôi quyết định sẽ làm bạn với cô bé này bằng được.

“Chào cậu”, giờ giải lao tôi chạy ngay đến bắt chuyện với cô bé khi thấy cô đang ngồi một mình trên chiếc ghế dài bên vệ đường.

“Cậu muốn gì, cô bé nhà quê?”. Cô bé hất tóc tỏ thái độ khinh khỉnh.

“Tớ có thể đu xà một trăm lần đấy”, tôi khoe.

“Thế thì làm đi, cô ấy bẻ tay răng rắc và ra lệnh. Tôi làm một mạch như đã nói và ngay lập tức chiếm được sự ngưỡng mộ của cô ấy, và đến giờ vẫn vậy. Suốt từ lúc học cấp Ba, đại học, sau đại học và cao hơn nữa, Elaina luôn giúp đỡ tôi và tôi cũng giúp đỡ cô ấy, đến giờ cô ấy vẫn là người duy nhất trên thế giới này biết chuyện giữa tôi và Trevor.

Khi chúng tôi vào trung học, trong buổi lễ tốt nghiệp, Elaina rủ anh Mark đi cùng và rồi chuyện phải xảy ra đã xảy ra. Họ kết hôn bốn năm trước và hai năm sau thì có bé Dylan. Elaina lúc nào cũng mệt mỏi và chán nản vì Mark ngày càng cáu bẳn, tình hình lúc đó rất tệ. Và thế là chẳng biết làm gì để giải tỏa những áp lực của cuộc sống gia đình, cuối cùng anh tôi đã đi chơi gái. Thực ra mà nói sau đó anh ấy đã rất hối hận về chuyện đó. Dù cái cách duy nhất mà anh chứng tỏ sự hối hận là kìm nén cảm xúc và cáu bẳn với người thân. Chẳng cần nói cũng biết Elaina không tha thứ cho Mark, vì anh vẫn chưa chịu xuống nước xin lỗi. Và thế là họ cứ tiếp tục xa cách ngó

ngắn như vậy, sống ly thân và chờ đến lúc ly hôn, họ yêu nhau, nhưng cũng ghét nhau, họ cãi nhau không ngừng và cay đắng rên rỉ về những thứ đã để mất.

“Cái ông anh khú đỉnh của cậu ấy mà...”, Elaina bắt đầu câu chuyện vào một buổi tối khi hai chúng tôi đang ngồi trước màn hình máy tính. Tôi đang điền bảng hỏi trên trang hẹn hò qua mạng còn Elaina thì hướng dẫn tôi cách trả lời. Buttercup đã ngáy đều đều dưới chân chúng tôi.

“Gì nữa đây?”. Tôi miễn cưỡng hỏi lại.

“Anh ta nói anh ta sẽ không trả tiền cho Dylan đi trại hè bóng đá”.

“Lainey à, Dylan mới có hai tuổi thôi mà”. Tôi vừa nói vừa quay sang nhìn cô bạn. Cuối tuần này thằng bé với Mark nên chúng tôi mới có thời giờ mà ngồi đây uống rượu và đăng ký hẹn hò cho tôi. Kết hôn quả là một hành trình thú vị, nhưng cũng thật nhiều mệt mỏi và đau khổ.

“Thì sao? Các cầu thủ nổi tiếng đều bắt đầu chơi bóng từ khi họ còn nhỏ đấy thôi. Câu đó không được trả lời ‘Có’, câu hỏi bấy đấy”. Cô ấy cúi người ra trước và đọc to câu hỏi. “Bạn có thấy nhiều người đàn ông hấp dẫn hơn là một người không?”. Thấy chưa, người ta muốn kiểm tra xem cậu có phải là loại con gái hay tiệc tùng không đấy mà. Kiểu cậu có thích làm tình tập thể không ý?”

“Cậu có chắc không?”. Elaina gật gù ra vẻ thông thái. “Được rồi. Thế thì tớ sẽ chọn phương án ‘Không trả lời’ nhé, được không? Còn về Dylan thì tốt nhất là thằng bé phải chờ đến lúc tháo bím mới có thể tập bóng được, tôi lý luận.

Elaina thở dài. “Mình biết, mình điên rồi. Mình chỉ định đề cập chuyện đó với Mark như kiểu sau này thằng bé lớn hơn thì bọn mình sẽ cho nó đi, cậu hiểu không? Vậy mà Mark, anh ta lại nói kiểu ‘Cô định cho con tôi đi trại bóng mà không thèm nói gì với tôi à?’. Thế là mình nổi điên lên, ‘Anh có tư cách mà chỉ tôi cách nuôi dạy con cái, anh chỉ là cái loại bồ bịch lãng nhăng thôi!’. Cuối cùng cả hai chúng mình đều to tiếng và giận dữ cúp

máy. Cậu muốn thêm rượu không? Bỏ cái đầu bự chẳng của mày ra khỏi chân tao nào, con cún này, không tao sút vào mông mày bây giờ.

“Đừng có thô lỗ với con mình như thế, tôi cự lại, “lấy cho mình thêm rượu với”. Tôi vươn vai xoa cái lưng đang mỏi nhừ vì phải cúi gằm xuống bàn phím, rồi cúi người vỗ về con chó xấu xí tội nghiệp. “Elaina này, biết đâu bác sĩ tâm lý lại có thể giúp hai người tìm ra nguyên nhân của những mâu thuẫn cãi cọ thì sao?”

Cô ấy lại lắc lắc cái đầu bao nhiêu năm tôi đã cố bắt chước cái điệu đó và cuối cùng mới nhận ra dòng máu Ai Len của tôi không có cái vẻ tự tin đặc trưng của người Latinh để thực hiện điệu bộ đó. “Ví dụ như là nguyên nhân gì hả bà chuyên gia?”

“Thì chẳng hạn như là cậu vẫn còn yêu anh ấy và mấy cái cuộc cãi cọ ấy chỉ là cách để thể hiện tình cảm, cho dù đấy không phải là cách thể hiện mà cậu muốn”.

“Không có chuyện ấy đâu, tiến sĩ Joy Browne ạ. Để mình đi lấy rượu đã”.

Tôi cười, tay thôi không nghịch đám lông xù đỏ đỏ của Buttercup nữa. Thế là tôi đã hoàn thiện hồ sơ rồi. Hồ sơ. Nghe cứ như thể hồ sơ điều tra của FBI vậy. Cô O’Neill, hồ sơ của cô trùng với hồ sơ của một kẻ giết người hàng loạt. Thực ra có gì đâu mà phải xấu hổ, biết bao người cũng đã từng hện hò trên mạng đấy thôi, tôi cũng như họ, chỉ không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, vân vân và mây mây. Nhưng dù sao thì cũng thật xấu hổ khi nghĩ đến việc phải tìm kiếm bạn đời của mình trên mạng. Tôi chưa bao giờ hình dung lúc ba mươi tuổi (chứ đừng nói là ba một tuổi) tôi vẫn chưa có một người chồng hoàn hảo với những đứa con xinh đẹp.

Hồ sơ bao gồm một phần về tính cách với ít nhất một trăm sáu mươi câu hỏi, một phần miêu tả ngoại hình (bốn mươi hai câu hỏi), phần về hình tượng người bạn đời hoàn hảo (lựa chọn tất cả các đáp án trong số hai mươi ba câu trả lời cho sẵn) và một địa chỉ mail cùng tên đăng nhập mới. Tôi quyết định lấy tên *Cô Hàng Xóm Dẽ Thương*.

Trang E.Commitment này quảng cáo rất nhiều câu chuyện cảm động, và cũng có thể là có thật, về những cặp đôi gặp gỡ nhau trên mạng. Tôi khựng lại. Biết đâu, cho dù cũng không chắc, nhưng mà biết đâu đấy, tôi sẽ tìm thấy người đàn ông của đời mình ở đây. Đột nhiên khuôn mặt của Trevor lại hiện ra trong đầu làm tôi thấy khó chịu. Tôi cố xua đuổi ý nghĩ đó và thử ghép vào một khuôn mặt khác. Derek Jeter. Tuyệt. Hừm, mơ mộng về một chàng cầu thủ bóng chày thần thánh siêu giàu thì cũng hơi quá. Aragorn trên lưng ngựa. Đúng rồi! Thôi được, thôi được, có vẻ vẫn hơi mơ mộng viễn vông nhỉ... Hừm. Anh chàng ở nhà hàng tối hôm trước, đúng rồi! Anh chàng New York Times! Anh ấy cũng thu hút như Trevor, cũng hấp dẫn như Trevor, và biết đâu anh ấy lại rất dịu dàng, tử tế và hài hước. Anh ấy mạnh mẽ, nhưng cũng có lúc yếu đuối, khiêm lời nhưng có thể nói năng đàng hoàng khi cần, nhạy cảm nhưng kiên cường.

Elaina quay trở ra phòng làm việc nhỏ nhắn ngay cạnh phòng khách. Tối nay Matt đi trực nên chúng tôi tha hồ tự tung tự tác. “Ngôi nhà đẹp quá”, cô ấy vừa nói vừa đưa tôi ly rượu.

“Mình biết, mình cũng thích lắm, tôi đáp. “Mình định sẽ sơn lại căn phòng này màu vàng, cậu thấy sao?”. Elaina vốn rất có mắt thẩm mỹ trong chuyện màu sắc.

“Được đấy. Cậu đã điền xong cái hồ sơ kia chưa?”. Cô búng móng tay vào ly rượu.

“Xong rồi. Nhưng mình chẳng nghĩ là chuyện này sẽ nên cơm cháo gì đâu, Elaina à. Buttercup rên lên như thể cũng đồng tình với tôi.

“Làm sao mà biết được. Còn hơn là cậu cứ suốt ngày mơ tưởng đến...”

“Mình có mơ tưởng đến ai đâu. Có điện thoại kìa”. Hú hồn. Tôi vớ ngay lấy cái ống nghe. “A lô?”

“Chastity đấy à, mẹ đây”, giọng điệu thân thương của mẹ vang lên. “Con đã điền xong đơn chưa?”. Chính mẹ là người nói với tôi, sau mười lăm phút nghiên cứu trên mạng, rằng trang e.Commitment này được đánh giá cao hơn những trang mạng hẹn hò khác. “À, mẹ còn đăng ký đi học tiếng Pháp

nữa đấy. Bố con tức lắm, ông ấy không buồn nói chuyện với mẹ nữa. Tuần sau con đi nhuộm tóc với mẹ nhé?”

“Mẹ đấy à?”. Tôi nhìn mặt như hề, còn Elaina thì cười khoái chí. “Ừm, vâng, được rồi, biết thế. Còn chuyện gì nữa không mẹ?”

“Con yêu, thế đã có ai viết cho con chưa? Bố con nhảy dựng lên lúc mẹ kể cho ông ấy nghe chuyện này. Ông ấy nói mẹ mà đi hẹn hò thì chẳng sớm thì muộn sẽ bị thằng điên nào đó dọa cho mất dép”.

“Bố đùa hay thật. Con vừa mới điền đơn xong thôi mẹ à. Elaina cũng đang ở đây. Chúng con đang...”

“Xong rồi à? Thế thì con kiểm tra hộp thư ngay đi! Biết đâu có ai gửi thư rồi thì sao?”

Tôi lấy tay che ống nghe điện thoại và quay sang Elaina, “Mẹ như đang phê thuốc hay sao ấy. Cậu nói chuyện với mẹ đi”.

“Mami,” Elaina đón lấy ống nghe, cô ấy đã ghi hàng nghìn điểm trong mắt mẹ chồng khi gọi bà thân thương như vậy. Mẹ tôi rất quý Elaina, cô ấy lúc nào cũng làm mẹ thấy dễ chịu trong khi đám con của bà chỉ giỏi làm bà đau đầu. Hai người chuyện trò vui vẻ và cười rôm rả. Trong khi đó, tôi làm nhiệm vụ kiểm tra email như mẹ yêu và bất ngờ nhận ra tôi vừa nhận được thư! Lạ Chúa!

“Tớ có thư này”, tôi mừng rỡ reo lên. Buttercup đập đuôi vào chân tôi.

“Cậu ấy có thư rồi Mami ạ”, Elaina báo cho mẹ tôi. “Vâng, được rồi, Mami. Cậu ấy đây này”. Cô chuyển máy cho tôi và với tay bốc một nắm to từ bát doritos tôi vừa mang ra.

“Con đây”.

“Sao rồi con?”

“Sao gì hả mẹ?”

“Đọc thư đi chứ còn gì nữa! Con mới có một thư đúng không?”

“Ừm, vâng, thì con mới làm xong hồ sơ có năm phút thôi mà”. Tôi cũng lấy doritos. “Mẹ làm xong khi nào thế?”

“Tốt! Mẹ xong được nửa tiếng rồi”.

“Tuyệt! Thế đã có ai gửi thư cho mẹ chưa?”. Tôi hỏi.

“Ừm, ừ, cũng có”.

Giọng mẹ tự nhiên chùng xuống, tôi đoán bà đang giấu chuyện gì đó.

“Mẹ nói thật xem bao nhiêu thư rồi?”. Tôi làu bàu.

“Ừm, nhiều hơn một. Đừng lo lắng, con à. Mẹ chắc chắn là rồi con cũng sớm nhận được hai mươi ba lá thư thôi”.

“Mẹ đã có hai mươi ba người viết thư rồi à?”. Buttercup gằm gừ trong khi vẫn đang lơ mơ ngủ.

“Chúa ơi!”. Elaina thốt lên. “Đưa điện thoại đây cho mình! Mami, mẹ không đùa đấy chứ? Ôi trời, tuyệt quá. Có ai dễ thương không mẹ?”

Tôi để mặc họ huyền thuyên với nhau và quay lại với bức thư của tôi, bức thư có tiêu đề ngăn ngắn: “Xin chào. Cái quái gì thế. Tôi nhấp chuột mở bức thư.

Gửi Cô Hàng Xóm Dễ Thương,

Tôi rất thích hồ sơ của cô. Có vẻ như chúng ta có khá nhiều điểm chung. Xem thử hồ sơ của tôi nhé, và nếu cô có hứng thú hãy viết vài dòng cho tôi.

Ký tên: Người Chồng Vật Chất.

Chà, cái tên cũng kêu đó.

“Không thể tin được!”. Elaina gào ầm lên. “Chastity, mẹ đã có đến bốn người xếp hàng xin hẹn gặp rồi này! Cậu tin được không?”

“Không thể tin nổi!”. Tôi mấp máy. Tôi nhấp chuột và hồ sơ của anh chàng có nickname Người Chồng Vật Chất và hồi hộp đọc các phần miêu tả về bản thân. Về mức độ hấp dẫn anh ta tự cho mình sáu phẩy năm trên mười... Tôi đang mừng tượng không biết số điểm đó tương đương với ngoại hình như thế nào đây. Giống như con quỷ Gollum^[12] hay là giống tên sát nhân kinh dị Freddy Kruger, hay giống cái tên Jason đầy tàn nhang? Thôi, cứ đọc tiếp đã... Thích các hoạt động ngoài trời. Tuyệt. Thích đồ ăn ngon (làm gì có ai trên đời này mà không thích ăn ngon cơ chứ, chẳng lẽ lại

có người thích đồ ăn siêu tệ và thích bị đau bụng sau khi ăn mấy thứ đồ ăn dở ẹc đấy sao). Tôi bỏ qua và lại tiếp tục. thích thể thao, tuyệt lắm. Là người đàn ông của gia đình, hay quá. Xem chừng anh chàng này có vẻ được đấy.

Elaina chuyển điện thoại cho tôi. “Ôi, lại thêm một thư nữa này!”. Mẹ hét vào tai tôi.

“Gửi cô Gừng Càng Già Càng Cay, tôi muốn xin một cái hẹn với cô. Tôi sống ở Thurman và rất muốn được đến Eaton Falls để xem liệu có có tuyệt vời như ấn tượng của tôi về cô hay không! Ôi Chastity, chẳng tuyệt sao?”

“Vâng”. Tôi vờ vọt.

“Lại nữa này! Mẹ không thể tin được mẹ chờ mãi đến tận bây giờ mới quyết định dứt khoát với bố con. Con có bao nhiêu thư rồi?”. Mẹ hỏi tôi.

Tôi xem lại danh sách. “Ừm, vẫn chỉ mới có một thư đấy thôi”.

“Đừng buồn con yêu. Kiểu gì thì cuối cùng cũng chỉ cần một người thôi mà, đúng không?”

Điện thoại tôi lại đổ chuông. “Mẹ à, con đang có điện thoại. Con gọi lại cho mẹ sau nhé”. Tôi bấm nút chuyển sang cuộc gọi tiếp theo. “Alô...”

“Bố đây. Con biết chuyện mẹ con đăng ký hẹn hò trên cái trang mạng ngu ngốc nào đó chưa? Bà ấy sẽ biết tay bố. Bố nói thật đấy, Chastity. Con không được thông đồng với mẹ con đâu đấy. Bố phải đi đã, bộ đàm lại kêu rồi. Nói chuyện với con sau”.

Tôi thở dài và gác máy. “Mình đói rồi”, tôi nói với Elaina.

“Chúng ta nấu ăn thôi nha?”

“Cậu nói ‘chúng ta’ là ám chỉ tớ chứ gì?”. Cô ấy hãnh diện hỏi lại.

“Chả cậu thì ai. Cậu có thể làm món gì ngon ngon từ mấy cái thứ đạm bạc trong bếp nhà tớ được không? Làm ơn đi mà? Làm ơn đi người đẹp!”

“Được rồi, xin sẵn lòng phục vụ quý cô. Cô xoa xoa đầu tôi, vòng một vòng quanh người Buttercup và nhún nhảy đi vào bếp.

Cô ấy rất thích nấu ăn... Chuyện đó thật khó hiểu, nhưng lại có lợi cho tôi.

Tôi quay lại với bức thư của Người Chồng Vật Chất và quyết định sẽ viết thư trả lời. Luôn bây giờ, vì tôi cũng có việc gì khác nữa đâu.

Gửi Người Chồng Vật Chất,

Anh có vẻ khá tử tế. Anh nói thêm về mình được không? Anh làm nghề gì? Gia đình anh có ở gần đây không.? Anh thích môn thể thao nào? Anh có thích đội bóng chày New York Mets không?

Tôi hài lòng nhấn nút gửi. Tôi sẽ bắt anh ta kể về mình trước khi tôi tiết lộ điều gì. Tôi cũng hơi e ngại cái ngoại hình sáu phẩy năm điểm của anh ta nhưng dù sao đây mới là diễn tập thôi. Hơn nữa, đàn ông cũng có biết tự chấm điểm ngoại hình cho mình đâu. Jason chẳng hạn, lúc nào anh ta chẳng cho rằng anh ta hấp dẫn hơn tôi. Tôi tự chấm mình điểm bảy, và tôi cảm thấy bảy điểm là công bằng. Nếu làm tóc tôi sẽ tăng cho mình thêm nửa điểm nữa.

Điện thoại lại đổ chuông. Số máy gọi đến là từ đội cứu hỏa Eaton Falls. Chắc lại bố đây mà.

“Chào bố”. Tôi bắt máy.

“Chào con”. Tôi nghe thấy tiếng cười trong máy, đó không phải là giọng bố.

“Trevor đấy à?”. Tôi bất chợt áp tay lên má, không hiểu sao chúng lại nóng bừng lên. Elaina đang hát trong bếp.

“Chào em, xin lỗi nhé. Anh đây. Em khỏe không?”

“Em vẫn khỏe”. Tôi, thạc sĩ báo chí đại học Columbia mà chỉ nghĩ ra được câu trả lời nghèo nàn đó thôi sao. “Ý em là mọi việc vẫn ổn. Còn anh?”. Tôi nhắm mắt. “Em tưởng vừa có báo động mà”.

“Chỉ điều động xe cứu hỏa thôi. Tuần này anh trực thang mà”.

“Thế à,” Giọng anh thật quyến rũ.

Anh ngáp ngừng. “Đội trưởng muốn anh tìm hiểu xem mẹ có đang hẹn hò thật không?”, anh hạ giọng. Trev vẫn gọi mẹ tôi là mẹ kể từ khi anh mười sáu tuổi. Và đội trưởng tất nhiên là bố tôi.

“Vâng. Em nghĩ là mẹ đang hẹn hò thật đấy”, tôi đáp. Mặt xù xuống. Đáng lẽ tôi phải biết ngay từ đầu là đời nào anh lại gọi điện rủ tôi đi chơi cơ chứ.

“Không thể tin được là mẹ muốn tìm bạn trai nhỉ?”, Trevor nói.

“Vâng”.

“Ừ, thôi được rồi, Chas. Anh phải làm việc đây. Gặp em sau nhé”.

“Vâng. Cảm ơn anh đã gọi. Cẩn thận nhé. Nói chuyện với anh sau”. Tôi nói chuyện dở tệ.

Thật may là đúng lúc đó máy tính có tiếng chuông báo thư mới. Bạn có một thư mới, Cô Hàng Xóm Dễ Thương. Ồ là la! Người Chồng Vật Chất đã trả lời!

Gửi CHXDT, (anh ta còn gọi tôi bằng tên thân mật nữa chứ - tuyệt!)

Rất tiếc là tôi là fan của đội Yankees, nhưng cũng không sao. Gia đình tôi khá đông người. Về sở thích và thể thao, tôi thích đi bộ, leo núi và chèo thuyền kayak. Còn cô thì sao? Cô có sở thích gì không? Cô có thích nuôi con gì trong nhà không? Sao cô lại lấy tên là Cô Hàng Xóm Dễ Thương.

“Bữa tối sắp xong rồi nhé”, Elaina gọi ra, tôi nghe tiếng lách cách trong bếp. “Thực đơn tối này là quesadilla^[13] kẹp thịt gà”.

“Cậu thật tuyệt vời Elaina ạ. Mình vào ngay đây. Mình trả lời nốt cái thư này đã”.

Anh chàng Người Chồng Vật Chất này coi bộ có vẻ khá được. Thân thiện, có vẻ dễ thương nữa. Tôi trả lời ngay lập tức.

Gia đình tôi cũng khá đông người. Tôi thích leo núi và chèo thuyền (thuyền đơn). Tôi có rất nhiều cháu, cả trai lẫn gái. Tôi yêu động vật. Tôi có một con chó to suốt ngày chỉ biết chạy dãi và tôi tôn thờ đội Yankees.

Tôi nhấn nút gửi và đợi.

Ba mươi giây sau. Bing! Bạn có thư mới, Cô Hàng Xóm Dễ Thương. Yay!

Tôi nhấp chuột ngay tức khắc.

Chastity?

Ôi lạ Chúa tôi! Người Chồng Vật Chất quen tôi sao? Chết tiệt Là tin tốt hay là xấu đây?

Vâng? Tôi trả lời.

Anh Matt đây.

Tôi cười rũ rượi và vỗ tay đôm đốp (hay đáng ra tôi phải lấy làm sợ nhỉ?), vớ ngay điện thoại gọi cho anh Matt. “Alô?”. Anh bắt máy. Tôi thậm chí còn không dám thở mạnh. “Em ghê thật. Lại còn định tán tỉnh cả anh trai nữa à. Kinh quá”. Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“Anh viết cho em trước cơ mà, đồ tồi”. Tôi dụi mắt và cố nín cười nhưng rồi cũng chẳng nhịn được. Cả hai chúng tôi đều cười phá lên mất một lúc. “Anh cấm không được kể chuyện này cho ai đâu đấy Matthew”.

“Em cũng nhớ đấy, Chastity”. Anh vẫn cười chưa dứt.

“Em không thể tin được là anh cũng gặp rắc rối với chuyện hẹn hò, Matt ạ”, tôi cố gắng nói giọng bình thường. “A mà về ngoại hình anh phải được mười điểm đấy. Sao anh lại tự cho mình sáu phẩy năm được nhỉ? Tự tin lên! Trông anh cũng giống Mel Gibson ra phết!”

“Eo...”

“Ừm, không phải Mel say xin, cháy nắng, mặt mũi khó ưa, mà là anh chàng Mel tài tử lúc còn trẻ và điển trai cơ. Là Mel thời còn đóng Road Warrior ấy.

Trông anh cũng ưa nhìn mà, Mattie”.

“Hừm, điền hết cái đồng câu hỏi đấy cứ kiểu quái gì ý, em biết đấy. Anh cũng gặp gỡ nhiều rồi nhưng vẫn chẳng thấy ai thích hợp cả. Anh nghĩ tham gia cái này có thể sẽ đỡ mất thời gian gặp gỡ linh tinh. Anh cũng chán

ở một mình rồi. Ai mà muốn sống với em gái mãi cơ chứ. Đừng hiểu nhầm ý anh nhé, Chas”.

“Em hiểu mà”, tôi đáp. “Được rồi, em cũng sẽ để xem có ai hợp với anh không. Anh cũng để ý giúp em nhé?”

“Chắc chắn rồi. Nói vậy thôi chứ anh cũng chẳng biết ai mà giới thiệu cho em nữa. Bạn bè anh thì toàn dân cứu hỏa, mà em chắc chẳng muốn sống như mẹ dâu đúng không?”

“Đang có hai mươi ba người đàn ông xin gặp mẹ đấy. Mà mẹ chỉ vừa mới đăng ký được một tiếng thôi, anh tin nổi không?”

“Trời ơi! Cả ngày mà anh chỉ được có mười bốn người. Em được bao nhiêu rồi?”

“Anh mà cộng thêm vài điểm ngoại hình thế nào cũng có khối cô cho mà xem”, tôi cố tình lờ đi câu hỏi của Matt. “Thôi em dập máy đây. Elaina nấu xong bữa tối rồi, cô ấy đang đợi em vào ăn”.

Đừng kể với Elaina về chuyện này đấy! Nhớ để phần anh ít đồ ăn nhé”.

“Được rồi. Nói chuyện với anh sau nhé”. Tôi kiểm tra lần cuối xem có thư mới không, vẫn chẳng có gì. Tôi thở dài, tâm trạng vui vẻ khi này bay biến đi đâu hết. Tôi đã đăng ký được bốn mươi phút rồi. Cùng thời gian đó mẹ đã có đến hai mươi ba người... tôi thì mới chỉ có một, mà lại trúng phải ông anh trai.

“Thôi nào, đừng buồn nữa. Ăn xong bữa quesadilla này là cậu sẽ thấy khá lên ngay. Elaina gọi tôi từ phía cửa.

Tôi tắt máy tính, trong một giây đầu lại văng vẳng tiếng Trevor. Tôi lắc đầu xua tan ý nghĩ đó và bước vào trong bếp.

Chương 5

Em gái anh Trevor qua đời khi mới mười tuổi, đúng bằng số tuổi của tôi lúc bấy giờ.

Gia đình bạn ấy chuyển tới chỗ chúng tôi năm tôi học lớp Bốn. Michelle có làn da trắng muốt và mái tóc nâu rất đẹp. Bạn ấy ăn mặc rất điệu và ngay lập tức thu hút chúng bạn xung quanh. Suốt tháng đầu tiên đi học, lúc nào những đứa trẻ nhà quê chúng tôi cũng vây lấy bạn ấy để nghe kể chuyện về thành phố phù hoa Springfield, Massachusetts, nơi bạn ấy đã từng sống. Chỉ đến khi được xếp chung nhóm tập đọc, tôi mới bắt đầu nói chuyện với bạn ấy. Tôi và Michelle nhanh chóng phát hiện ra cả hai đứa đều mơ ước lớn lên sẽ trở thành nhà huấn luyện ngựa, và kể từ đó chúng tôi ngồi cùng nhau vào các buổi ăn trưa. Nhưng chỉ một hai tuần sau thì bạn ấy bị ốm, không ai biết bạn ấy bị bệnh gì, chỉ biết là bạn ấy bị ngắt. Một vài tuần sau đó, bạn ấy đi học trở lại, nhưng chỉ được một hai ngày rồi lại nghỉ.

Hơn một tháng sau khi bạn ấy nghỉ học, tôi mang một ít bánh mẹ tôi làm sang thăm Michelle. Nhà bạn ấy chỉ cách nhà tôi mấy bước chân nên mẹ cho phép tôi tự đi nhưng bà nhắc tôi phải gọi về nếu muốn ở lại chơi với bạn. Tôi bấm chuông, anh trai Michelle ra mở cửa. Sau lưng anh, tôi nhìn thấy bạn mình đang nằm dài trên ghế, trùm chăn kín mít từ đầu đến chân.

“Michelle có nhà không ạ?”, tôi hỏi. “Em là bạn học của bạn ấy”.

“Em ấy đang bị ốm. Bây giờ em ấy không chơi được đâu,” anh bạn ấy nói.

“Thế ạ.” Tôi ngượng nghịu đưa bánh cho anh. “Anh nói với bạn ấy có Chastity đến chơi nhé”, chân tôi đá dúi dụi vào nhau. Anh trai bạn ấy học

lớp Bảy, và khá là, e hèm, dễ thương. Liếc nhanh ra sau lưng anh, tôi nhìn thấy Michelle đang giơ tay chào và tôi cũng vẫy tay lại. Tôi không biết rằng đó là lần cuối cùng tôi gặp bạn ấy.

“Được rồi. Cảm ơn em đã đến thăm, Chastity, anh nói. “Cảm ơn vì mấy cái bánh nữa”.

Ít lâu sau tôi mới biết bệnh máu trắng mà Michelle mắc phải rất nguy kịch và hệ miễn dịch của bạn ấy không đủ sức chống chọi với bất kỳ mầm bệnh nào mà người khác có thể mang đến.

Tôi cũng nhớ bạn ấy, về lý thuyết là thế, vì chúng tôi chưa kịp gần gũi đủ lâu để trở nên thân thiết. Cuộc sống lại tiếp diễn như chưa có chuyện gì xảy ra, tôi lại bị cuốn vào những buổi tập bóng rổ, vào mớ bài tập về nhà, các buổi tập bóng đá, và các hoạt động ngoại khóa khác. Nhiều tháng sau khi bạn ấy nghỉ học, một buổi tối mẹ đến bên giường tôi, trông mẹ buồn rười rượi. Mẹ nói, “Con hãy cầu nguyện cho bạn Michelle Meade nhé. Bạn ấy đang ốm rất nặng”.

Tôi ngoan ngoãn thì thầm lời cầu nguyện của một đứa trẻ. “Xin Người, xin Người, xin Người đừng để chuyện gì xấu xảy ra với Michelle! Xin Người hãy cứu lấy bạn ấy. Xin Người hãy giúp bạn ấy khỏe lại.

Nhưng rồi Michelle đã không bao giờ khỏe lại.

Ngày hôm đó mẹ cho tôi nghỉ học để tới nhà tang lễ, tôi đã khóc như mưa khi nhìn cỗ quan tài trắng được đẩy dọc hành lang nhà thờ. Bố mẹ bạn ấy buồn rười rượi, trông họ đều nhợt nhạt, chân đi không vững. Người anh trai đứng giữa họ trông thật gầy gò và lạc lõng, như thể cuộc sống của anh không còn ý nghĩa gì nữa. Khi nhìn thấy anh, tôi mới nhận ra một sự thật trần trụi là thần Chết không biết bao dung, kể cả với những đứa trẻ. Tôi chợt nghĩ nhờ đâu một lúc nào đó tôi sẽ mất đi anh Jack hay anh Lucky hay anh Mark hay anh Matt, giống như anh đã mất đi em gái mình, hoặc nhờ đâu các anh trai tôi sẽ mất tôi. Những suy nghĩ ấy làm cho tôi gần như hoảng loạn. Khó khăn lắm mẹ mới bế nổi tôi ra xe, vì lúc đó tôi cũng đã cao gần một mét rưỡi. Mẹ vỗ về an ủi tôi. Khi mẹ ngồi vào sau tay lái, tôi

trông thấy tay mẹ run run quệt nước mắt. “Mẹ yêu con rất nhiều, Chastity ạ”. Mẹ rưng rưng, “Mẹ yêu con rất nhiều, rất rất nhiều”.

Vài tuần sau đó tôi thấy anh trai Michelle chơi bóng rổ một mình ngoài sân trường. Lúc đó, mẹ đang đi họp phụ huynh cho anh Mark còn tôi vờ như đang đọc cuốn *The Hobbit*. Nhưng rồi cuối cùng chẳng được chữ nào vào đầu, thay vào đó tôi lặng lẽ quan sát anh trai Michelle ném hết cú bóng này đến cú bóng khác, cho đến khi số phận mỉm cười và để quả bóng đập trúng chân anh và lăn đến chỗ tôi. Tôi nhặt bóng lên và chờ đợi.

“Chào anh”, tôi mở miệng khi anh tiến đến nhặt bóng.

“Chào em,” anh nói.

Được nuôi dạy bởi một bà mẹ độc tài trong chuyện ăn mặc (như anh Jack và anh Lucky vẫn gọi), tôi nhận ra trông anh khá lồi thối. Đôi giày thể thao của anh trông như thể đã mòn vẹt cả và mái tóc cứ như thể cả tỉ năm chưa cắt. Quanh mắt anh là những quầng thâm còn chiếc quần anh đang mặc rộng đến mức tụt xuống ngang hông.

“Em là Chastity O’Neill”, tôi nói. “Dạo trước em đã ghé đến nhà anh”. Một phần trong tôi mong anh nhớ ra để tôi cảm thấy mình không phải là vô hình. Và quan trọng hơn cả, để tôi có thể nói với anh rằng tôi hiểu nỗi đau mà anh đang trải qua vì tôi cũng đang đau khổ như anh.

Anh cúi gằm mặt xuống đất. “Thế à?”, anh chỉ đáp vậ và chẳng nói gì thêm.

“Em là em gái của anh Matt và Mark. Anh có biết các anh ấy không?”. Các anh tôi cũng trạc tuổi anh, anh Mark hơn anh một tuổi còn anh Matt lại kém anh một tuổi.

“Cũng biết qua qua”, anh nói trong lúc vẫn nhìn chăm chăm quả bóng mà tôi đang ôm chặt. Cả hai chúng tôi đều im lặng suốt một lúc lâu.

“Em rất lấy làm tiếc vì bạn ấy đã ra đi”, tôi buột miệng.

Đôi mắt sâu thẳm của anh ngược lên nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng anh lấy tay che mắt và gục đầu xuống. Thịnh thoảng tôi cũng thấy bố làm như vậy mỗi khi ông cấm anh em chúng tôi vào phòng khách và trầm tư kể với

mẹ về một ngày tồi tệ, một ngày mà ai đó bị thương nặng... hoặc ai đó qua đời. Đối với tôi cứ chỉ đó thật người lớn và tôi rất bất ngờ khi thấy anh trai Michelle cũng làm như vậy. Lúc đó tôi mới hiểu thực ra tôi không thể cảm nhận được những đau đớn mà anh đang trải qua và những gì tôi nghĩ là đau khổ thực ra chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau của anh.

“Anh có muốn sang nhà em ăn gì đó không”, tôi thăm thì.

Anh ngần ngừ, mặt vẫn cúi gằm, rồi gật đầu. Tôi đứng lên thực hiện một cú ném rổ tuyệt đẹp, thực chất là để anh đỡ xấu hổ vì chuyện khóc trước mặt một con bé mười tuổi.

Cuối năm đó bố mẹ Trevor chia tay nhau, đến sau này tôi mới hiểu là đa phần các cặp đôi khi mất con đều có kết cục như vậy. Vốn hai người cũng không hòa thuận cho lắm nhưng sau khi Michelle qua đời, bác trai đã chuyển tới California, còn bác gái cũng không còn thiết tha gì với đứa con trai nữa. Qua những lần nghe lỏm bố mẹ nói chuyện, tôi biết được bác gái uống rượu rất nhiều, và tệ hơn nữa là bác rất dữ tợn khi say xỉn. Mẹ tôi gọi bác gái sang nhà, nói chuyện với bác bằng cái giọng mà chúng tôi thường gọi là giọng cha xứ Donnelly, thứ giọng hiền từ, nhẹ nhàng mà người ta chỉ dùng để nói với cô giáo và các cha xứ. Trevor bắt đầu sang nhà tôi nhiều hơn, anh ăn ở nhà chúng tôi, được chúng tôi chiều chuộng và chọc cười kể cả khi anh chẳng muốn cười. Không lâu sau anh chuyển đến ngủ cùng với anh Mark vào các tối cuối tuần, anh chơi bi da với anh Jack và anh Lucky dưới hầm và giúp mẹ tôi rửa bát đĩa sau bữa tối.

Sau năm đầu tiên anh đã vui vẻ lên rất nhiều, anh rất hay kể chuyện cười cho chúng tôi, mà câu chuyện nào của anh cũng liên quan đến các con vật và phòng ngủ của tôi. Anh luôn khen ngợi đồ ăn mẹ tôi nấu (điều mà không ai trong gia đình tôi từng làm) và suốt ngày lẻo đẻo theo tôi trong gara. Một đôi lần anh còn giúp tôi làm toán trong lúc các anh tôi đều bận rộn, và thỉnh thoảng anh còn chơi bóng rổ với tôi. Kể cả nếu có nhận ra tôi tôn thờ anh hơi quá, anh cũng chẳng bao giờ nhận xét gì. Đối lại, anh đối xử với tôi, ừm, giống như một người em trai, anh luôn nhớ đến tôi ngay cả khi các ông anh trai lơ tôi đi. Năm tôi học lớp Mười một, khi trông thấy tôi trong chiếc

đầm dài lờ xòe chuẩn bị đi dự lễ tốt nghiệp cùng một anh chàng bên trường Jurgenskill, anh Matt và anh Mark đã gào ầm lên rằng tôi trong giống anh Lucky giả gái. Chỉ có Trevor là nói rằng tôi rất xinh đẹp.

Làm sao mà tôi có thể không yêu anh được cơ chứ?

Năm Trevor học lớp Mười hai, mẹ anh chuyển đến sống với cô em gái ở Idaho. Năm đó Trevor sống ở nhà tôi, và, anh đã hoàn thành nghĩa vụ của một đứa con hoàn hảo. Anh không bao giờ hờn dỗi như anh em tôi, cũng chưa bao giờ nói hỗn hay to tiếng với ai, anh gọi bố mẹ tôi là Mike và mẹ, và tự giác làm việc nhà cứ như thể nếu anh không hoàn hảo như vậy thì sẽ bị chúng tôi đuổi ra khỏi nhà vậy.

Tôi nghĩ có lẽ anh yêu bố tôi nhất. Anh Matt và anh Mark đều là bạn thân của anh, anh Jack và anh Lucky là những người anh mà trước đó anh chưa từng có. Anh xem tôi như em gái, thay cho cô em bé bỏng của anh, cô bé chưa bao giờ qua được tuổi thứ mười. Mẹ tôi rất thương anh, bà rất hay âu yếm anh trước mặt mọi người và chiều chuộng anh theo cái cách mà bà chưa bao giờ chiều chuộng chúng tôi, có lẽ vì đằng nào chúng tôi vẫn luôn biết bà yêu chúng tôi. Bố tôi thì... bố tôi chính là người bố mà Trevor cần. Bố đã dạy anh lái xe, bố lên lớp cho anh về việc quan hệ với phụ nữ, và cuối tuần bố tôi lại đưa anh đến Sở Cứu hỏa, thỉnh thoảng ông lại nhờ anh mấy việc vặt như sơn lại mấy cái xe chữa cháy và nấu nướng cho mọi người. Bố tôi chính là hình mẫu mà Trevor muốn trở thành.

Không hiểu sao tất cả những ký ức ấy lại ùa về khi tôi tới quán Emo's cuối tuần đó. Bố và Trevor đang ngồi trong góc, họ nói chuyện say sưa như thể đang đàm đạo về những chuyện đại sự thế giới. Ngồi cạnh đó có cả mấy anh lính khác nữa nhưng rõ là bố tôi chỉ nói chuyện với Trevor, vì ông chẳng mấy khi nhìn sang Jake hay Paul.

Xét trên một vài phương diện, thực ra Trevor giống bố tôi chẳng khác nào con đẻ của ông. Thậm chí Trevor còn sùng kính ông hơn cả các anh trai tôi, vì hình như những người có chung dòng máu thường tự cho mình cái quyền tàng lờ và ít tôn trọng cha mẹ thì phải. Trevor có cái điệu khoanh tay y hệt bố tôi, anh cũng thích uống loại bia mà ông hay uống, cũng bắt chước

dùng cái từ “Jamoke” khó hiểu mà ông vẫn dùng để chỉ những kẻ ngu ngốc. Bây giờ bố lại chuyển ra sống một mình nên thỉnh thoảng Trevor sang chơi với ông hoặc rủ ông sang ăn tối với anh.

“Chas đấy à!”. Mấy anh lính tiểu đội C đồng thanh lên tiếng khi nhìn thấy tôi.

Tôi tiến lại bàn họ, ngay trên đó treo tấm ảnh của Lou Gehrig, cầu thủ Yankees huyền thoại. “Chào mọi người!”

“Người đẹp làm gì ở đây thế?”, Santo hỏi.

“Ăn tối thôi, tôi mỉm cười đáp. Emo’s đã trở thành chỗ ăn tối ưa thích của tôi. Tôi rất ghét nấu ăn. Thật là mất công nếu chỉ nấu cho một người ăn, anh Matt thì toàn làm thêm giờ nên kể cả nhờ may tôi có nấu được món gì ngon thì cũng chẳng có người thưởng thức. Ừm, tự nhiên lại nghĩ đến chuyện đấy làm gì nhỉ. Về chuyện bếp núc thì tôi cũng chẳng hơn mẹ tôi là bao, đúng là mẹ nào con nấy.

“Con gái rượu! Bố đang muốn nói chuyện với con đây”, bố tôi gọi. Trước mặt ông là một ly rượu đã cạn và một cốc bia Guinness, trông có vẻ như ông đã ngà ngà say. “Không ai được nhắc đến tai nạn nhỏ của Chastity ở cửa hàng đồ chơi nhé”, bố ra lệnh.

“Trời, cảm ơn bố. Bố thật là chu đáo khi gọi lại chuyện ấy”.

“Em ngồi đi, Chastity”, Trevor vừa nói vừa kéo ghế cho tôi. Tôi không quên cúi chào bức ảnh Thánh Lou trước khi ngồi xuống cùng mọi người.

Tiểu đội C gồm có bố tôi, đội trưởng, Paul, Santo, Jake và Trevor. Còn có cả Joey McGryffe Vòi Nước nữa, nhưng anh ấy đang nghỉ ốm vì chấn thương đầu gối và Matt đang làm thay anh.

“Cho cháu một cốc bia với ít cánh gà nhé chú Stu”. Tôi với giọng gọi người pha chế đồ uống. Ông gật đầu vui vẻ.

“Con đã nói chuyện với mẹ chưa”. Bố dò hỏi.

“Tất nhiên là rồi”, tôi đáp.

“Ai cũng thấy cái việc hẹn hò của mẹ con thật là ngớ ngẩn, bố tiếp Jake gật đầu lia lịa, đúng là đồ xu nịnh. “Con không định tham gia vào cái trò hẹn hò ngu ngốc của mẹ con đấy chứ, Chastity?”, bố nói tiếp. “Con thích đi săn mấy tên ngớ ngẩn mà con cũng chẳng quen biết à?”

Tôi lớn tiếng thở dài. Bố đã gọi cho tôi cả chục lần để nói về chuyện này rồi. Stu mang cho tôi cốc bia. “Cảm ơn Stu. Bố à, con chỉ muốn đi cùng cho mẹ vui thôi, với lại con muốn đảm bảo không có chuyện gì xấu xảy ra với mẹ”. Tôi nói mà trong bụng chỉ mong ông đừng nhắc gì thêm đến tình trạng độc thân của mình. “Con sẽ để mắt đến mẹ, bố cứ yên tâm”.

“Đúng là con gái ngoan của bố”, bố gật gù. “Nghe này con yêu hay là thế này nhé, con tìm hết tên của mấy gã muốn hẹn hò với mẹ con về đây cho bố, rồi bố sẽ tự xử lý bọn chúng”.

Tôi liếc sang Trevor, anh đang ra dấu cho Stu đừng rót thêm rượu cho ông nữa. “Không được đâu, bố à”.

“Sao không được? Nhỡ mẹ bị mấy tên bệnh hoạn tấn công thì sao”, Matt chen vào.

“Con không nghĩ là mẹ sẽ hẹn hò với mấy tên bệnh hoạn đâu”, Trevor lầm bầm.

“Con im ngay. Mẹ con không được hẹn hò với ai hết”, bố bực dọc.

“Thôi xin phép, chúng tôi ra chơi bi da đây, Santo và Paul vừa nói vừa đứng dậy. “Jake, cậu có chơi không?”

“Thôi, mình không chơi đâu, Jake đáp, nhưng Paul vẫn túm cổ áo anh kéo dậy.

Stu mang cánh gà cho tôi và đưa bố cốc nước lọc.

“Bố nghe con này”, tôi nói nhẹ nhàng. “Con sẽ để ý đến mẹ, nhưng con sẽ không làm điệp viên cho bố đâu. Con xin lỗi. Này Matt, bỏ ngay tay ra khỏi đĩa cánh gà của em không em đâm anh vỡ mồm bây giờ”.

“Rồi con sẽ hối tiếc nếu gặp phải một ông bố dượng háo sắc”. Bố nói giọng hờn dỗi.

“Con sẽ không có bố dượng nào hết”, tôi nhẫn nại giữ hòa khí, vừa nói vừa ăn mấy cái cánh gà. “Mẹ chỉ muốn bố nghỉ hưu thôi. Mẹ đang muốn chọc bố phát ghen lên đấy mà”.

“Nghỉ hưu à?”. Bố tôi hét âm lên như thế tôi vừa đề nghị bố giết người vậy. “Tại sao bố lại phải nghỉ hưu?”

Tôi quất vào tay Matt một cái khi thấy anh định chôm thêm miếng cánh gà nữa. Tôi nhận ra mọi người vẫn mặc nguyên bộ đồng phục, chỉ có Trevor là đã thay đồ trước khi đến đây. Chiếc áo phông trắng anh đang mặc càng làm nổi bật đôi mắt sẫm màu. Chúa ơi, hãy cứu con khỏi đôi mắt như dòng sôcôla tan chảy ấy. Tóc anh hơi bù xù, có lẽ cần tỉa lại một chút, tay tôi vịn vẹo không ngừng vì muốn được chạm nhẹ lên đó. Tay áo anh dài vừa khéo khoe bắp tay rắn rỏi. Tiếc thật. Tôi cố gắng hướng sự tập trung sang cái má lúm của Lou Gehrig. Trevor và tôi đã từng hẹn hò một lần. Nhưng chúng tôi chẳng đi đến đâu cả. Hết chuyện. Việc gì tôi cứ phải tiếc thương chuyện đó nữa nhỉ.

“Chastity!” Jake tốt bụng đã giải cứu tôi bằng cách gọi tôi qua chỗ bọn anh. “Em qua đây đi! Anh cần em giúp một chút, người đẹp” Anh nháy mắt và tôi cười lại cảm ơn anh. Jake cũng chẳng có ý gì riêng với tôi đâu, phàm là thứ gì có nhịp tim và hai bầu ngực là anh ta đều thích hết. Tôi nhường cho Matt miếng cánh gà cuối cùng rồi cầm cốc bia đi sang chỗ Jake. “Em gái ngoan”, Jake nói. “Cơ này khó thật đấy, em có đánh được bi kia không?”

“Tất nhiên là được”, tôi mút nốt chỗ nước sốt còn dính ở tay.

“Các anh xem mà học tập đây này. Bi năm lỗ mười nhé”. Tôi cầm cây gậy, cúi xuống và thọc mạnh. Bi cái đập vào bi số năm kêu cách một cái trước khi va vào băng và tiến về lỗ số mười.

“Đánh hay thật”, Jake lăm bằm sau lưng tôi.

“Cấm cậu không được nhìn trộm mông con gái tôi đâu đấy!” Ông bố quý hóa của tôi gào âm lên từ phía xa. “Jake! Cậu có muốn mất vài cái răng không hả?”

“Xin lỗi đội trưởng. Chỉ là thói quen thôi mà”. Jake toét miệng cười. “Không có ý gì đâu nhé, Chastity”.

“Không sao đâu anh Jake”. Tôi nháy mắt.

Trevor cũng nhập hội với chúng tôi. “Các cậu nên chịu thua luôn đi thì hơn”, anh cười với Santo và Paul.

“Bi sáu lỗ mười”. Tôi cúi người, ngắm, đánh, lại trúng. Paul cười toét và móc ví.

“Bố không muốn con gái bố lại lấy một tên lính cứu hỏa jamoke nào đó”. Bố vẫn tiếp tục.

“Bố đừng lo. Con không làm thế đâu”. Tôi nói. “Bi số hai, lỗ mười”. Cách, xoay, rơi.

Trevor nháy mắt với tôi. “Cô ấy chuẩn bị biểu diễn đây”.

Tôi nheo mắt ngắm viên bi xấu số tiếp theo. “Bi số sáu, lỗ cuối”.

“Không vào được đâu”, Paul nhận xét.

“Mình cược mười đô là cô ấy đánh được”. Trevor phản lại ngay tức khắc.

“Ok”. Paul khoanh tay chờ đợi. Thực lòng cơ này đúng là khó thật. Phải đánh làm sao cho bi đập băng và sượt nhẹ qua bi tám, mà bi tám lại đang ở sát lỗ rồi, rồi lăn dọc đến tận cuối bàn mới tới lỗ. Chưa kể tôi còn cần phải điều bi cái nữa, nhưng chuyện đó cũng chẳng làm tôi nao núng. Tôi bắt đầu chơi bi da với các anh tôi kể từ khi lên năm. Tôi chỉnh tư thế, ngắm góc và đánh. Thậm chí tôi còn ngầu đến mức đánh xong quay sang nhấp một ngụm bia mà không thèm nhìn bi số sáu lăn tới đích. Nó rơi xuống lỗ với một tiếng bịch tự hào.

“Khi thật”, Paul làu bàu. Trong lúc đó, tôi gửi cho bố một nụ hôn gió nhưng ông chẳng buồn để ý vì vẫn đang rầu rĩ.

Trevor nhận mười đô từ Paul “Cảm ơn em, Chas”.

“Bi tám, lỗ mười”. Tôi dễ dàng kết thúc trận đấu. “Chơi thế thôi nhé, Jake”.

Mọi người đều vỗ tay còn tôi cười tươi như hoa:

“Cảm ơn người đẹp. Ý anh là cảm ơn em, Chastity”. Jake cười to trong lúc nhận năm đô la từ Paul.

“Của em đấy chứ”, tôi nói. Jake nhướng mày rồi đưa cho tôi tờ năm đô la và nhìn tôi mời gọi. Bỗng dưng tôi thấy mình thật xinh đẹp. Ý tôi là ngay bây giờ, ngay đây, giữa những người đàn ông này, toàn những người không có quan hệ máu mủ với tôi và đều độc thân. Kể ra được xem như một người em trai đôi khi cũng khá có lợi thế.

“Con không được lấy mấy tên lính cứu hỏa đâu đấy, bố lại tiếp tục khi thấy tôi quay trở lại bàn. “Toàn một lũ jamoke. Rồi cuối cùng con sẽ ngậm ngùi cay đắng và thích cắn nhãn như mẹ con thôi”.

“Cũng làm gì đến nỗi thế”, tôi lẩm bẩm. Bố nên nhớ là đến cả lính cứu hỏa cũng có dám yêu con gái bố đâu cơ chứ. Tôi thơm lên má tạm biệt bố rồi vớ lấy chiếc áo khoác đi về nhà. Trevor sẽ đưa bố về an toàn, vì hai người chỉ sống cách nhau có mấy căn nhà.

Chương 6

Bởi tối ngày làm việc thứ hai tôi đưa Buttercup ra ngoài đi dạo. Hít một hơi tận hưởng không khí trong lành, tôi khoan khoái ngắm nhìn những khu vườn hoa thủy tiên và dạ phong lan rực rỡ. Buttercup cũng bắt chước dừng lại hít hà một bông hoa dù chân nó suýt chút nữa xéo nát mấy nàng hoa phía dưới. “Lại đây nào, Buttercup!”, tôi giật nhẹ sợi dây xích. Nó ngồi phịch xuống cách khóm hoa có vài centimét, ngước lên nhìn tôi buồn rầu rồi thở dài thườn thượt. Một con sóc chắc đã đoán được chó cưng của tôi lười biếng đến mức nào nên ngang nhiên chạy nhảy ngay cạnh nó. Buttercup vẫn nằm yên không hề nhúc nhích, rồi vọt sang một bên và rên lên từng tiếng. “Thôi nào, Buttercup!”. Thế là cả quãng đường về tôi gần như phải kéo lê nó trên mặt đất, còn nó chẳng làm gì ngoài việc rên rĩ và vẫy đuôi. Có vẻ như nó thích như vậy. “Mày đúng là một con chó lười biếng”, tôi cười. Nó vui vẻ vẫy đuôi, ra điều đồng tình.

Mười phút sau tôi tắm rửa xong xuôi rồi thay đồ để chuẩn bị ra ngoài.

Buttercup tru lên một tràng nã nê tiến tôi ở cửa, chẳng khác nào tiếng chó sói hay chó săn vì vùng Baskervilles vậy. Vừa dứt tiếng tru, nó lại gục xuống ngủ tiếp. Tôi cũng chẳng lấy làm lạ.

Tối nay tôi sẽ bắt đầu buổi học đầu tiên của khóa tập huấn cứu hộ y tế. Mặc dù không chắc mình muốn tham gia khóa học này, nhưng tôi cũng không muốn suốt ngày tự biến mình thành con ngốc mỗi khi nhìn thấy dù chỉ là một vết thương nhỏ. Cả đời này cứ lúc nào nhìn thấy máu là tôi cũng lại muốn ngất đến nơi (nói giảm nói tránh rồi đấy). Đã đến lúc tôi phải thay đổi. Tôi muốn mình trở nên mạnh mẽ giống như... ừm, giống như Aragorn.

Đó mới là chàng trai mà người ta có thể trông cậy được trong cơn hoạn nạn. Sau khi tự làm mất thể diện trước mặt Kim, bố tôi và Trevor ở cửa hàng đồ chơi, tôi đi đến quyết định đã đến lúc cần dẹp bỏ sự sợ hãi đó qua một bên. Tri thức là sức mạnh.

Tôi sẽ làm nhân viên cứu hộ không chuyên cho bệnh viện Eaton Falls. Tôi sẽ phải tới đó dự tập huấn mỗi tuần một buổi. Và lại, tôi vẫn chưa nguôi hi vọng rằng biết đâu tôi sẽ gặp được người đàn ông của đời mình ở đây. Các bà chị dâu tốt bụng, Tara và Sarah tính đến nay hầu như chưa giúp được gì trong chuyện hẹn hò cả. Tất cả những người đàn ông mà họ giới thiệu cho tôi hoặc là đã kết hôn hoặc lại là họ hàng xa của gia đình chúng tôi. Có khi tôi nên lôi cuốn kỹ yếu từ thời trung học ra rà lại một lượt xem sao. Hay là tôi nên gọi thử cho mấy anh chàng ấy nhỉ? Tôi thờ dãi. Chào cậu. Mình là Chastity O’Neill đây. Cậu khỏe không mình mới chuyển về Eaton Falls đây, cậu có muốn chúng ta đi uống gì không? Hoặc chơi với nhau vài trận bóng rổ chẳng hạn... À, mà cậu đã lấy vợ chưa nhỉ?

Tôi đẩy cánh cửa bước vào sảnh bệnh viện trong lúc vẫn đang mãi mê suy nghĩ, thế quái nào mà tôi lại đâm sầm vào người đi ra từ phía đối diện. “Xin lỗi!”, tôi nhanh miệng.

“Là lỗi của tôi”, giọng một người đàn ông đáp lại. Ôi trời ơi, chẳng phải là anh chàng ở quán Emo's lần trước đó sao? Chính là anh chàng New York Times, anh chàng có đôi gò má quyến rũ đây mà. Hừm, mà cũng là anh chàng không thèm gửi đồ uống tặng tôi đấy.

“Chào anh!”. Tôi nói như thể một con bé học sinh cấp Ba tim đập loạn xạ khi lần đầu tiên được nhìn thấy Justin Timberlake bằng xương bằng thịt. Anh chỉ mỉm cười xã giao rồi lại đi tiếp, trong lúc đó tôi chỉ biết đứng há hốc miệng nhìn theo. Đẹp trai thật. Kể cả từ đằng sau trông anh cũng thật quyến rũ. Thực ra phải nói là nhìn từ đằng sau trông anh đặc biệt quyến rũ mới đúng. Mái tóc nghệ sĩ, vạt áo vest tung bay trong gió trông thật lãng tử. Anh khoác trên người bộ vest chần chu nhưng tay lại không cầm cặp tài liệu. Có phải anh làm việc ở đây không nhỉ, hay là đang đi thăm ai đó trong

này? Một cô vợ siêu mẫu cùng cặp song sinh đẹp như thiên thần mới chào đời của họ chẳng hạn.

“Cô có biết người đàn ông đó không?”. Tôi hỏi người phụ nữ lớn tuổi ở bàn lễ tân.

“Người đàn ông nào nhỉ?”. Cô ta hỏi lại.

“Người đàn ông vừa đi ra ấy”.

“Xin lỗi tôi không nhìn thấy”.

Khí thật. Tôi không thể nghỉ học được. Tôi bước tới phòng họp, chúng tôi sẽ học ở đây mỗi tuần một buổi trong suốt tám tuần. Biết đâu mình sẽ gặp được ai đó chốn này, tôi tự nhủ.

Sự thực là chẳng gặp được ai cả. Hừm, hoàn toàn không có ai đặc biệt trong lớp. Lớp có sáu người, ba trong số đó là phụ nữ. Tôi cố không để lộ sự thất vọng khi nhận ra không ai trong số ba người đàn ông còn lại có tiềm năng trở thành chồng tôi, vì hai trong số đó đã ngoại ngữ tuần và cả ba đều đã có gia đình. Tôi cứ hi vọng giáo viên sẽ là một chàng cứu hộ hoặc một anh bác sĩ hấp dẫn nào đó... nhưng không, thay vào đó là một người phụ nữ đã luống tuổi, tóc muối tiêu, chân mang giày chạy. Bà rút ra một danh sách và chăm chú đọc một lượt. “Cô O’Neill?”. Bà gọi tên tôi, mắt vẫn không rời khỏi tờ danh sách.

“Có”, tôi đáp.

“Cô có phải người nhà O’Neill không nhỉ?”. Bà ngẩng đầu nhìn tôi.

“Nếu cô muốn hỏi em có phải con gái bố Mike và mẹ Betty không thì câu trả lời là có”.

Bà ta bật cười. “Tôi là Bev Ludevoorsk và đúng, tôi có quen bố em”, bà nói. “Cả các anh em nữa, để xem nào, Matthew, Mark, Luke và John, đúng không nhỉ?”

Tôi gật đầu hãnh diện, tuy có xen chút chạnh lòng. Tôi hãnh diện vì các ông anh trai và chạnh lòng vì lúc này tôi cũng bị tách biệt.

“Quả là những anh chàng tài giỏi!”. Bev thán phục.

“Cô nói thế thì chắc là chưa biết rõ các anh em rồi”, tôi đùa.

“Ha ha! Chắc hẳn em sẽ dễ dàng hoàn thành khóa học này thôi, nhất là khi lớn lên trong một gia đình như vậy!”. Bev vẫn tiếp tục. “Trông mà xem. Em cũng cao lớn và khỏe mạnh như các ông anh mình vậy, chắc công bệnh nhân cũng không vấn đề gì đâu nhỉ?”

“Có lẽ vậy”. Tôi khẽ đáp, trong bụng tự nhủ phải tươi tỉnh lên.

“Em tên gì?”. Bev hỏi, “Charity à?”

“Chastity”, tôi chỉnh lại. Tôi thoáng thấy ai đó trong lớp khúc khích cười.

“Chỉ tại bố em thích đùa ấy mà”, tôi giải thích, “tên đệm của em là Virginia^[4]”.

“Ai dà”, bà thốt lên.

“Đấy, cô xem em có khổ không?”

“Cả gia đình em đều làm việc trong ngành cứu hộ, đúng không Chastity?”. Bev hỏi.

“Ba lính cứu hỏa, một kỹ sư rà phá bom mìn và một nhân viên cứu hộ trên không”, tôi xác nhận.

“Hình như Trevor Meade cũng có họ hàng gì với em phải không?”. Bà hỏi.

“Thực ra là không. Nhưng anh ấy cũng chẳng khác gì người nhà dù không có máu mủ với gì với nhà O’Neill cả”. Tôi thấy mặt nóng bừng khi nhắc đến Trevor. Thật là xấu hổ. Tôi đã biết Trev từ ngày còn bé, thậm chí chúng tôi đã từng hẹn hò trong bảy mươi hai giờ, làm sao tôi quên nổi chuyện đó.

“Được rồi, bây giờ chúng ta giới thiệu một chút về bản thân và lý do tham gia khóa học này nhé. Tôi là Bev, như các bạn đã biết, tôi thích công việc này chỉ đơn giản là vì muốn giúp đỡ mọi người. Chúng ta phải vừa nghĩ vừa làm, hành động thật nhanh và tỉnh táo, một công việc rất thú vị. Người tiếp theo. O’Neill, em tự giới thiệu đi”.

Tôi ngần ngừ không biết nên tiết lộ bao nhiêu phần trăm sự thật. “Như mọi người đã biết, cả nhà tôi đều làm việc trong ngành cứu hộ và tôi nghĩ đã đến lúc nối tiếp truyền thống gia đình. À mà em định sẽ gây bất ngờ với cả nhà sau khi hoàn thành khóa học này nên cô giữ bí mật giúp em nhé, Bev”.

“Được rồi, O’Neill. Người tiếp theo nào”.

Tất cả mọi người trong lớp, Henry, Ernesto, Ursula, Pam và Todd đều nói giống Bev, rằng công việc này là một cách tốt để hoạt động công ích, vài người còn nghĩ đến chuyện tìm một công việc toàn thời gian trong lĩnh vực này sau khi học xong, vân vân và mây mây.

“Được rồi, buổi đầu tiên này chúng ta sẽ học về những trường hợp có thể sẽ gặp tại hiện trường, bắt đầu. Chưa gì tôi đã thấy rợn người. Thả lỏng nào, Chastity. Mà có thể làm được mà. Tri thức là sức mạnh. “O’Neill, tắt giùm tôi mấy cái đèn cuối lớp được không? Bây giờ chúng ta sẽ xem một số hình ảnh trên máy chiếu”.

Tôi đứng dậy tắt đèn mà run run nghĩ đến những hình ảnh sắp nhìn thấy bụng dạ bắt đầu nhộn nhạo. Chết rồi.

“Được rồi, slide số một - đa chấn thương, trật khớp. Có ai hiểu nghĩa là gì không?”

Miệng khô khốc, tôi kinh hãi tột độ. Trên màn hình là bức ảnh chụp cận cảnh một mẫu xương lòi cả ra ngoài, phần đầu vẫn còn dính máu, phần sụn thì dập nát. Quay mặt đi! Quay mặt đi! Cổ tôi mềm nhũn, đầu tôi run rẩy, mắt nhắm mở liên hồi. Nghĩ đến chuyện gì đó khác đi, chuyện quái gì vui vẻ cũng được... để xem nào... mình đang chèo thuyền, đỡ hơn rồi... ngày đầu tiên đưa Buttercup về nhà... Twinkies... Aragorn... Jeter... Được rồi, có tác dụng rồi đây. Tôi nuốt nước bọt, cố ngồi thẳng dậy nhưng rồi lại cúi gằm mặt xuống bàn để tránh không nhìn những bức ảnh kinh hãi trên màn hình. Tôi nổi cả da gà.

“Tiếp theo là những vết thương khó lành hay còn gọi là những vết thương lở loét. Những người già, những người mắc bệnh tiểu đường, hoặc

những người nằm liệt giường thường hay mắc loại vết thương này. Loại này nếu có lành cũng phải mất đến vài tháng”.

Đừng nhìn, Chastity. Nhưng tôi không kìm được. Mắt tôi hướng lên màn hình đúng lúc ở đó hiện ra cặp giò lở loét của một người đàn ông. Tôi lập tức cúi gằm mặt xuống bàn nhưng đã quá muộn. Hít thở, hít thở, chậm thôi, chậm thôi... Tôi đã kịp nhìn thấy rìa vết thương nham nhở, vết thương đã ngả xanh, trông như một con mắt đang phân hủy. Orlando Bloom và Viggo Mortenson trong bộ đồ da. Bánh sôcôla Đức phủ kem. Quán Yo-yos lúc mười một giờ đêm, Buttercup đang ngả đầu vào lòng tôi. Được rồi. Cảnh giác buồn nôn đã vơi bớt.

“Còn đây là bị lột da. Ôi trời, mấy bức này trông gớm quá!”

Tôi nhắm tịt mắt lại và cúi đầu xuống để Bev không nhìn thấy, nhưng tiếng bà vẫn văng vẳng bên tai. “Các bạn có thể nhìn thấy phần da bị lột ngay phía dưới bàn tay. Trông khá là gọn gàng, như thể anh ta cố tình lột da mình ra phải không? Vết thương này khó chữa lắm đây. Phải khâu vá chằng chịt, rồi cuối cùng trông như quái vật Frankenstein chứ chẳng ra hình người nữa. Cô có sao không, O’Neill?”

Tôi choàng mở mắt khi nghe thấy tên mình. Ôi trời đất quỷ thần ơi, giờ thì tôi không thể tránh bức hình lột da kia nữa! Khi thật! Mẹ ơi, đây đúng là bức hình kinh khủng nhất mà tôi từng thấy. Tôi khẽ rên lên khi nhìn thấy những ngón tay đẫm máu, lớp da vàng nhờ bị lột ra như lột vải. Ôi trời ơi, Bev nói đúng, vết thương này chẳng dễ gì mà lành được, thậm chí tôi còn nhìn thấy từng mạch máu, sợi cơ và móng tay... mấy cái móng tay... mấy cái móng tay vẫn còn dính với thịt.

“Em không sao”, cố gắng lắm tôi mới nói được bình thường.

Suốt phần còn lại của buổi học tôi cứ cố gắng lăm nhăm trong đầu bài hát mà tôi đã nghe trước khi ra khỏi nhà, Born to Run của Bruce Springteen, và chỉ biết nhìn chăm chăm vào cái vỏ kẹo Snickers trên sàn. Thật không dễ dàng chút nào, đến cuối buổi học tôi vẫn đổ mồ hôi đầm đìa vì dù cố gắng cách mấy tôi vẫn nghe thấy loáng thoáng một vài từ kinh

khủng xen lẫn lời bài hát của The Boss. Trật khớp bánh chè, “Đêm đó, chúng ta...”, vỡ động mạch chủ, “Xuyên qua những dinh thự hải hoàn...”, bị thương nặng ở phần đầu, “Trong những cỗ máy tự sát”. Lời bài hát của Bruce chưa bao giờ ghê rợn đến thế. Đúng là sinh ra để chạy trốn^[5].

Tôi vào buồng vệ sinh cố trấn tĩnh lại. Có khi tôi đã sai lầm khi lựa chọn khóa học này. Tôi dấp một ít nước lên mặt, dần dần nỗi sợ cũng vơi bớt. Tôi sẽ học tiếp. Tôi sẽ cố gắng. Thậm chí tôi còn đủ sức nghĩ xem liệu tuần sau có được gặp anh chàng New York Times nữa hay không.

Ôi tuần sau tôi sẽ lại phải lên lớp. Nhưng biết đâu sẽ không tệ lắm, biết đâu tôi sẽ đỡ sợ hơn. Dù sao tôi cũng đã vượt qua được buổi hôm nay. Đó mới là khởi đầu thôi.

Chương 7

Vài ngày sau đó, tôi đứng ngắm mình thật lâu trước gương. Đó là thứ duy nhất còn dùng được trong phòng tắm trên lầu vì các anh tôi vẫn chưa sắp xếp được thời gian để sửa chữa gì cả. Tối nay tôi đi chơi, vì thế phải diện thật đẹp. Trông cũng được.

Tôi thuộc dạng phụ nữ hiếm hoi lấy làm tự hào về tủ quần áo nghèo nàn của mình. Tủ quần áo của tôi lúc nào cũng toàn những món đồ thoải mái và tiện dụng chứ chẳng có cái nào điệu đà hay quyến rũ. Lúc đi làm tôi hay mặc quần tây cùng áo len đơn giản và đi giày oxford, còn lúc nhà thì tôi có áo nỉ trùm đầu cho đủ mọi lứa tuổi, thường cái nào cũng có biểu tượng của Yankees. Ngoài ra tôi cũng có một bộ sưu tập đủ thể loại áo phông in hình Chúa tể của những chiếc nhẫn, áo sơ mi kẻ ca rô, quần bò và mấy đôi boots ngắn cổ của L.L. Bean đủ dùng cho cả mười tháng trong năm.

Nhưng chuyện ăn mặc cũng có lần khiến tôi phát ngượng vì bị nhầm với Lucky khi đi ăn với Elaina. Thế nên dù không muốn, tôi vẫn bị Elaina kéo tới mấy cửa hàng quần áo thời trang. Cô ấy lúc nào cũng có cả tủ những chiếc áo sặc sỡ trẻ nài đủ để khoe đường cong gợi cảm. Elaina lớn tiếng mắng mỏ khi nhìn tôi miễn cưỡng lê từng bước chân. “Cậu có thói kêu ca đi không?”, cô ngắt lời, “Madre de Dios^[16], thôi ngay! Mặc váy một hai lần không chết được đâu, querida^[17] nhưng mình thì có thể giết cậu đấy, hiểu không?”

Thế là bây giờ tủ quần áo của tôi ngoài mấy chiếc áo nỉ và quần bò cũ mềm lại có thêm vài cái váy hoa, một hai chiếc áo len mỏng (có một cái màu hồng, nhớ đừng kể với ai đấy), thậm chí là cả mấy đôi cao gót buộc

dây điệu đà nữa, dù chúng chẳng hề thoải mái như đôi giày ưa thích của tôi - đôi giày thể thao cao cổ màu đỏ đã mòn gót. Tôi nghiêng rằng tự nhủ, tất cả là vì người đàn ông trong mộng của mình.

Biết đâu người đàn ông ấy sẽ xuất hiện trong tối nay ở buổi hẹn hò mua sắm của Hội Độc thân, cho dù chuyện đó nghe thật là ngớ ngẩn. Mặc dù chỉ muốn chui ngay vào cái áo phông quen thuộc với chữ In ấy Precious vẫn thường mặc lúc chạy bộ, tôi vẫn cố động viên mình mỉm cười và loay hoay bước xuống nhà. Matt và Trevor đang xem Yankees thi đấu. “Tối nay em có hẹn”, tôi hãnh diện thông báo.

“Gặp em sau nhé”. Matt nói đúng lúc một cầu thủ bên đội nhà ghi điểm. “Hay quá! Cậu có nhìn thấy không?”

“Chúc em đi chơi vui vẻ”, Trevor nhìn tôi cười. Anh không hề tỏ ra ngạc nhiên hay sững sờ trước bộ dạng mới của tôi. Nhìn anh có vẻ đang vui và không mấy bận tâm, có khi anh còn đang mừng thầm trong bụng vì tôi sắp sửa đi gặp chồng tương lai (biết đâu đấy). Anh chỉ mỉm cười, và khi Trevor cười, mắt anh ánh lên như muốn nói điều gì đó mà suốt nhiều năm trời tôi vẫn chưa thể hiểu được. Gương mặt anh đẹp hơn tổng hòa tất cả các bộ phận trên người. Trevor James Meade được sinh ra là để cười, và gương mặt điển trai thu hút của anh đúng là không thể cưỡng lại được.

Tôi nhận ra mình đang nhìn anh chăm chăm. “Cảnh ơn anh!”, tôi lúng túng đáp.

Ít ra vẫn còn có Buttercup cảm thấy buồn rầu. Nó rên rỉ rướn người lên rồi nằm sụp xuống đôi giày của tôi như thể muốn ngăn không cho tôi đi. Nhưng chỉ cần nghe tiếng Trevor búng tay, nó đã lại ồm ọ, ve vẩy cái đuôi đi về phía anh và hoàn toàn quên bếng mất tôi. Đúng là đồ đại trai.

Trên đường đến siêu thị, tôi thầm mong số phận run rui sẽ đưa một anh chàng tốt tính khá khâm nào đó đến buổi hẹn hò mua sắm của Hội Độc thân. “Lần đầu tiên bố mẹ gặp nhau là ở quầy thịt lợn”, tôi tưởng tượng ra cảnh sau này sẽ kể lại cho các con về lần đầu tiên tôi và bố chúng gặp nhau. Đúng như tôi nghĩ. Chuyện này thật không thể nào.

Tôi rẽ vào bãi đỗ xe và nhấn ga vượt qua vũng nước lái vào cổng. Mẹ tôi đang mặc áo mưa đứng đợi tôi. “Nhanh lên! Mọi người đã bắt đầu rồi”, bà có vẻ rất sốt sắng.

“Bắt đầu gì thế mẹ” “Tất cả thành viên Hội Độc thân chú ý. Lần lượt xếp hàng ở quầy số chín ạ”.

“Con cẩn thận cái miệng đấy, Chastity. Cứ ăn nói kiểu đó rồi chẳng ai yêu đâu”.

“Cảm ơn mẹ đã động viên”, tôi theo mẹ vào trong, “kể ra con cũng đang cần đi chợ thật đây”. Tôi vừa nói vừa rút ra một danh sách những thứ cần mua.

“Ôi trời ơi”, mẹ tôi thở dài. “Đừng có mua cái gì khiến đàn ông thấy sợ đấy”.

“Như cái gì hả mẹ? Một hộp bao cao su cỡ bự à? Biết đâu họ lại thích thế thì sao?”. Tôi cười trong khi mẹ loẹt quẹt đôi giày đế xuồng về hướng khác.

Tôi bắt đầu từ quầy rau quả. Trông có vẻ như chẳng khác gì một buổi tối bình thường ở siêu thị. Hay hôm nay nhiều đàn ông độc thân hơn bình thường? Cũng khó mà biết được. Vẫn như mọi khi, ở đây lúc nào cũng nhiều phụ nữ hơn đàn ông. Nhưng bản năng quan sát của một nhà báo đã chỉ cho tôi điều bất bình thường đang diễn ra. Mọi người liếc qua nhau và vội vã quay đi. Một người phụ nữ thận trọng cúi xuống lấy bó rau. Tôi là một người phụ nữ nhạy cảm, và tôi biết trân trọng những món quà của cuộc sống. Trời ạ. Tôi bỏ một túi táo vào xe đẩy và bước nhanh sang quầy gia cầm.

Một người đàn ông trung niên đang đứng trước quầy thịt gà, ông ta xem hết gói này đến gói khác, nâng lên rồi lại đặt xuống, kể ra cũng chẳng khác gì cái mục đích thực sự của việc ông có mặt ở đây tối nay. “Kể từ khi vợ tôi bỏ đi, tôi chưa từng ăn bữa nào tử tế”, ông phân trần với âm lượng không hề nhỏ. Bốn người phụ nữ tranh nhau tư vấn cho ông. Không ai ở quầy thịt gà có vẻ phù hợp với tầm tuổi của tôi nên tôi đẩy xe về phía quầy đồ uống và khuyến mại. Một anh chàng tóc xoăn trông có vẻ thư sinh liếc về phía

tôi rồi đẩy xe thật nhanh. Đúng là vớ vẩn, tôi thầm nghĩ trong đầu. Một người đàn ông trưởng thành mà vẫn còn uống cái thứ nước hoa quả Kool-Aid trẻ con đó sao? Thôi xin. Tôi thì chỉ uống loại nước dành cho người chơi thể thao thôi.

Biết thế tôi đã chẳng đi đôi giày mới đến cái buổi này. Tôi đẩy xe về gian bánh kẹo và lấy vài gói Oreo. Riêng Oreo thì không bao giờ là đủ, cả tôi lẫn anh Matt đều có thể chén một lúc mấy gói liền như nhai kẹo cao su. Cả gian hàng trống trơn không một bóng người, chắc ngoài tôi ra chẳng còn ai muốn tự nhận mình là người hảo ngọt.

Chuyện này rồi sẽ chẳng đi đến đâu, mà thực ra cũng không phải tôi hi vọng là nó sẽ đi đến đâu. Tôi thờ dãi đẩy xe dọc dãy hàng và cuối cùng đi về gian ngũ cốc và ăn sáng. Hộp ngũ cốc Choco-Puffs vừa hết ngày hôm qua Matt lại ăn nốt thanh Pop-Tarts cuối cùng. Kia, ngay trước quầy trưng bày sản phẩm bánh yến mạch ăn kiêng nào đó, bà mẹ quý hóa của tôi đang chuyện trò với hai người đàn ông. Trời. Mới có mười phút mà mẹ đã kiếm được những hai ửng cử viên rồi sao.

“Chastity! Lại đây. Nhanh lên!”. Nhận ra giọng mẹ có ý ra lệnh, tôi đành vâng lời và bước đến nhập hội với họ. Tôi thậm chí còn cao hơn hẳn hai người đàn ông đang ve vãn bà.

“Đây là Grant”, mẹ vừa nói vừa chỉ tay về phía người đàn ông cao chưa đầy mét bảy. “Còn đây là... Donald?”

“Đúng rồi”. Donald Chưa đủ mét bảy vui vẻ nói. “Em nhớ giỏi thật đấy, Betty!”

“Xin chào”, tôi lên tiếng, “cháu là Chastity, còn cô đây là mẹ cháu”.

Mẹ tôi quay về phía tôi và chống hai tay lên sườn. “Grant và Donald đây muốn làm tình tập thể với mẹ”, bà nói to.

“Cái quái gì thế?”, tôi lắp bắp. “Đừng hòng động đến mẹ tôi, đồ bệnh hoạn! Cút ngay khỏi đây không tôi xé xác hai ông vứt xuống sông bây giờ”. Cả hai gã đàn ông kinh hãi không dám nhúc nhích. Tôi giơ chân đạp thẳng

mấy cái xe hàng xuống cuối dãy. “Cút ngay!”, tôi gầm lên. Hai gã sợ hãi cun cút đi sang phía kệ dầu ăn.

“Cảm ơn con yêu”, mẹ cảm kích nói. “Kinh thật! Mẹ không thể tin được, sao bây giờ người ta lại bệnh hoạn thế nhỉ?”

“Thế mà mẹ còn bắt con đến đây”, tôi càu nhàu. “Bây giờ mẹ đã thấy hối tiếc vì hành hạ bố con chưa?”

Mẹ nhìn xuống giỏ hàng của tôi. “Ôi trời ơi, con lấy Oreo đấy à? Oreo thì làm sao hấp dẫn được đàn ông cơ chứ. Con lấy thêm mấy gói sôcôla đi”.

“Sao phải thế ạ? Để giả vờ là con biết làm bánh?”

“Con hiểu nhanh đấy. Lấy thêm ít bột mỳ với men nở nữa nhé. Đàn ông luôn thích những người phụ nữ biết nấu nướng”.

“Nhưng con có biết nấu nướng đâu, tôi phản đối. Mẹ vẫn kiên quyết bỏ mấy gói bánh Oreo của tôi ra khỏi xe và xếp lên giá bánh yến mạch.

“Trả lại cho con”, tôi vừa nói vừa giật lại mấy gói bánh. “Mẹ có thể sống được với hai nghìn calo mỗi ngày chứ con không chịu được đâu”.

“Betty!”. Một giọng nói vang lên sau lưng chúng tôi.

“Al!”. Mẹ quay về phía người đàn ông đầu hói trạc tuổi bà và thơm nhẹ lên má ông. “Al, anh còn nhớ Chastity không? Chastity, bác Peters ngày xưa cùng làm với bố con ở nhà thờ này, con nhớ không?”

“Cháu lớn quá!”. Bác Al (mét bảy) thốt lên trong lúc nhìn chăm chăm vào ngực tôi.

“Hôm nay mẹ con em có buổi hẹn của Hội Độc thân”, mẹ giải thích.

“Tôi biết”, ông nói, mắt vẫn dán vào ngực tôi, đầu tiên là bên trái, rồi đến bên phải. “Cháu đã lấy chồng chưa Chastity?”

Tôi lo lắng nhìn sang phía mẹ. “Cháu... vẫn độc thân”.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta nhìn tôi một lượt. “Hay lắm”.

Chỉ chưa đầy một phút sau bà mẹ năm mươi tám tuổi, cao chưa đầy mét sáu của tôi giật dử đẩy Al ra ngoài cửa, mặc ngoài trời đang mưa to gió lớn.

“Có chuyện gì thế thưa bà?”. Một người đàn ông trạc năm mươi trông hơi mập mạp nhưng khá ưa nhìn, vừa nói vừa đẩy xe về phía chúng tôi. “Xin tự giới thiệu, tôi là Louis Tuttle, sáu mươi hai tuổi, góa vợ và trước khi nghỉ hưu cách đây một năm tôi từng quản lý danh mục đầu tư cho IBM”.

Mẹ tỏ ra hào hứng. Tôi chỉ mỉm cười. “Không có chuyện gì đâu, bác Louis. Cháu là Chastity, và đây là mẹ cháu, Betty O’Neill”.

Hai người bắt tay nhau. “Mẹ, con phải ghé qua lấy ít kem Ben & Jerry trước khi thanh toán đây”, tôi nói.

Mẹ hồ hững vẫy tay với tôi vì còn đang mãi nói chuyện với Louis Tuttle.

Kể ra cũng dễ thương. Đàn ông vẫn mê mẩn mẹ tôi. Có lẽ bố sẽ nhảy dựng lên mất nếu mẹ thực sự hẹn hò với một hai người nào đó. Với tôi thì buổi tối hôm nay thật phí thời gian, ngoại trừ việc sắm sanh được ít đồ cần dùng. Tôi liếc đồng hồ. Chín giờ mười lăm. Tôi tự hỏi không biết tỉ số trận đấu của Yankees là bao nhiêu. Biết thế thì ở nhà xem bóng chày và ăn bánh Oreo với mấy ông anh còn hơn.

Hừm, ít nhất tôi cũng phải được ăn Oreo chứ. Nghĩ thế, tôi bóc liền một gói và thong thả nhấm nháp trong lúc liếc qua các gian hàng, thỉnh thoảng lại chọn một hai món gì đó. Cơm nấu đậu đóng hộp của Kraft Dinner này, spaghetti đóng hộp cỡ đại này, một ít sốt vodka phòng khi tôi muốn trở tòi nấu nướng này, bông ngô này, khoai tây chiên này.

“Chuyên gia dinh dưỡng đang đi chợ đấy à?”

Tôi ngoái lại. “Trevor!”. Hai chân tôi run lấy bầy như kẻ cắp vừa bị bắt quả tang. Cũng may là tôi chưa kể với ai về buổi hẹn hò mua sắm của Hội Độc thân này. “Anh làm gì ở đây thế?”

“Anh đi mua cà phê”. Như để chứng minh, một tay anh cầm lon cà phê, tay kia cầm hộp Half-and-Half^[18]. Anh lại nở nụ cười đặc trưng đó lần nữa. “Em đang làm gì ở đây thế, Chastity. Em mua... để xem nào, tốp mỡ chiên giòn à? Em có biết bao nhiêu chất béo trong món đồ ăn chết người đấy không?”

Tôi giật lại gói đồ ăn. “Anh đã ăn thử chưa? Ngon lắm. Ừm, em để ý thấy tối nay là tối của những người độc thân thì phải. Anh có thấy thế không?”. Tôi nhướn mày.

“Anh có. Anh đang muốn làm quen với cô em gái dễ thương của cả nhà đây. Với lại anh cũng muốn uống cà phê”.

Giờ tôi mới nhận thấy ba mẫu giấy thời ra từ túi áo sơ mi Trevor đang mặc. Anh cũng nhận ra tôi đang nhìn mình. “Hình như hẹn hò không bao giờ là đủ cả”, anh không phủ nhận mà còn cười lớn.

Tim tôi đập rộn ràng. Trevor mà cũng phải tới cái buổi gặp gỡ của Hội Độc thân chán ngắt này sao. Mấy chuyện tán gái vốn dễ ẹc với anh mà.

Chắc là không đủ...

“Anh Trevor!”. Một giọng nói thánh thót cất lên, đi kèm với đó là một người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp và thân hình nóng bỏng.

“Chào Sally”, Trev tự nhiên đáp lại. “Em khỏe không?”

“Em vẫn ổn!”. Sally quay về phía tôi rồi hơi chững lại. “Em đang đi chợ thôi”. Cô ta muốn giấu nhẹm về chuyện Hội Độc thân đây mà. Đồ dối trá. Sally chính là người ở quầy rau khi nãy. Xe đẩy của cô ta chất đông rau quả, bột mỳ và men làm bánh. Đúng ý mẹ tôi rồi đây. “Trevor, anh có gì mới không?”. Cô ta vừa nói vừa hất tóc và ưỡn cặp mông vĩ đại như Pamela Andersons.

Tôi vờ nhìn sang chỗ khác và nhét thêm một cái Oreo vào miệng.

“Anh đang nói chuyện với bạn thôi. Chastity à, đây là Sally”.

“Chào”, giọng tôi lạnh băng.

“Xin chào”, Sally đáp lại bằng cái giọng cũng chẳng nhiệt tình hơn mấy, nói rồi cô ta lại quay sang phía Trevor. “Chúc anh sớm tán được người phụ nữ như anh mong muốn, Trevor”. Cô ta hạ giọng thì thầm với anh, “nếu nhờ may anh đổi ý thì đừng quên em đấy”, rồi nguẩy cặp mông về phía cuối dãy. Tôi nhìn theo mà chỉ muốn bóp nát cô ta.

“Sally hả?”. Tôi giả bộ cười.

“Bọn anh hẹn hò nhau vài lần”, Trev phân trần. À, về chuyện hẹn hò thì Trevor khá là tai tiếng. Như tôi đã nói, phụ nữ say Trevor như điên đổ. Tất cả bọn họ. Chỉ trong vòng năm phút họ đã yêu anh say đắm, sẵn sàng xông vào lửa vì anh, và rồi sẽ cực kỳ hạnh phúc trong một khoảng thời gian rất ngắn trước khi anh nhẹ nhàng nói lời chia tay và làm trái tim họ tan vỡ. Họ sẽ luôn vui vẻ nhớ tới anh như người đàn ông mà họ chưa từng căm hận, thù ghét hay nghi ngờ, và có lẽ họ cũng sẽ không từ bất cứ thủ đoạn kinh khủng nào chỉ để có lại cơ hội về bên anh. Tất nhiên tôi hiểu rất rõ cảm giác ấy.

“Cô bé”, Trev nói. Tôi quay sang nhìn anh. “Đã có ai lọt vào mắt xanh của em chưa?”

Tôi ngạc nhiên chớp mắt liên hồi. Chuyện này thật lạ. Mặc dù tôi và Trevor rất thân thiết, đôi lần chúng tôi còn ngẫu nhiên bốc được quà của nhau trong ngày lễ Giáng Sinh, và gần đây chúng tôi cũng thi thoảng chạm trán ở quán Emo’s, nhưng thề có Chúa, cả hai chưa bao giờ dấn động đến chuyện chồng con của tôi.

“À, chuyện đó thì...”, tôi lắp bắp, “em chỉ cùng mẹ đến đây thôi”. Anh gật đầu. Chuyện gì thế này? Tôi quyết định sẽ nói cho anh biết sự thật. “Nhưng nói thật là em cũng đang muốn kiếm một ai đó”.

Anh với tay lấy một cái bánh Oreo và lại gật đầu. Tôi ghen thờ chờ anh nói thêm gì đó. Thế còn anh thì sao, Chas? Em có bao giờ nghĩ đến chuyện hẹn hò với anh nữa không? Anh vẫn im lặng. Thành thật... thành thật... Tôi không chịu nổi nữa rồi. “Anh biết đấy, em quay về đây cũng vì muốn ổn định cuộc sống, thế nên nếu kiếm được ai đó thì tốt. Em muốn yên bề gia thất, rồi có vài đứa con chẳng hạn. Anh thì thế nào?”. Cơ hội của anh đấy. Đừng bỏ lỡ, Trev. Xông lên đi. Hãy nói anh cũng muốn làm bố của những đứa con em đi. Anh làm được mà. Trán tôi vã mồ hôi vì phải tập trung loay hoay trên đôi giày cao gót chết tiệt. Biết thế cứ đi giày thể thao cho xong. Nhưng dù sao trông thế này cũng điệu đà nữ tính hơn.

Trevor nhìn chăm chăm vào giỏ hàng của tôi và tôi hiểu ngay rằng anh đang muốn né tránh câu trả lời. “Ừm, anh cũng chẳng biết nữa. Anh thấy...

anh không chắc”. Anh đột ngột ngược lên và cười gượng gạo. “Anh đã từng dính hôn một lần rồi, thực ra anh cũng hơi sợ”.

“Cũng phải”. Tất nhiên rồi. Hayden Simms, người phụ nữ hoàn hảo, cao một mét sáu lăm, năm mươi cân, tóc vàng, xinh đẹp, thông minh, người người ngưỡng mộ và chỉ có tôi là thầm ghét.

Trevor vẫn đang nhìn tôi. “Nhưng dù sao anh cũng muốn một ngày nào đó được làm bố, có những đứa con xinh đẹp và ổn định mọi thứ”.

Nếu anh định tỏ tình với tôi thì còn lúc nào khác nữa. Và nếu tôi có định tỏ tình với anh cũng chẳng còn lúc này khác nữa. Nói gì đi, Chastity. “Em... ừm, anh biết đấy, em...”, tôi nuốt nước bọt, “em luôn nghĩ rằng anh... anh rất... anh biết đấy, anh rất tuyệt vời”. Tim đập nhanh đến nỗi tôi có cảm giác đồng bánh Oreo tôi vừa ăn sắp phun hết ra khỏi miệng. “Anh sẽ là một người bố tốt, Trev ạ”.

Đôi mắt màu sôcôla của anh long lanh, đúng kiểu sôcôla thượng hạng. “Cảm ơn em, Chastity. Điều đó rất có ý nghĩa với anh, nhất là từ lời của em”.

Tôi chờ đợi anh nói thêm gì đó. Tôi đã xong phần mình rồi cơ mà, chết tiệt. Em đã tạo cơ hội cho anh rồi đấy. Ngay bây giờ hoặc không bao giờ, còn chần chừ gì nữa. Nhưng rồi anh vẫn im bật.

Trong thoáng chốc tôi nghĩ mình sẽ bật khóc. Thôi được, dù sao tôi cũng quen với việc không có Trevor rồi. Không sao. “Anh có muốn em tìm bạn gái giúp anh không”, tôi buột miệng. Thực ra tôi chỉ muốn anh không nghĩ tôi vẫn đang tìm kiếm cơ hội quay lại với anh, tôi chỉ muốn anh tin rằng chúng tôi chỉ là bạn, không hơn không kém, rằng tôi vẫn như đứa em trai vô tình mang hình hài phụ nữ của anh.

Anh ngập ngừng. “Chuyện đó... Thôi, không cần đâu”.

“Trevor, con yêu!”. Mẹ mừng rỡ bước tới chỗ chúng tôi và hôn má đứa con trai yêu quý của bà. “Đừng nói với mẹ là con cũng đang tìm bạn gái đấy nhé? Chastity, con có biết ai phù hợp không...”

“Anh Trevor chỉ đi mua cà phê thôi mẹ à!”. Tôi vội vàng giải thích và chỉ mong chuyển sang đề tài khác. “Anh ấy đến kiếm ít cà phê và Half and Half. Trev, đội Yankees có thắng không?”

Trevor cười, không biết là với tôi hay với mẹ tôi hay với cả hai. “Lúc anh đi thì trận đấu chưa kết thúc, tỉ số đã là tám không rồi nên anh cũng không bận tâm nữa. Phong độ mùa này đang khá ổn định”.

“Cầu trời năm nay sẽ lại vô địch”. Được trở lại chủ đề ưa thích tôi cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Chắc chắn là được thôi”, anh nói. “Thôi con phải đi đây, gặp hai người sau nhé. Con chào mẹ”. Anh hôn tạm biệt mẹ, mỉm cười với tôi và bước đi.

Thấy một người phụ nữ bắt chuyện với anh phía cuối gian hàng, tôi quay đi chỗ khác để khỏi phải nhìn cảnh hai người chuyện trò với nhau.

Chương 8

Sau khi tốt nghiệp cấp Ba, tôi rất nôn nóng với chuyện đi học đại học. Lúc đó ở nhà cũng vắng vẻ, anh Jack đã lấy vợ, rồi anh Lucky cũng thế, anh Mark thì chỉ suốt ngày chăm chút cho bản thân, còn anh Matt thì, à anh Matt thì vẫn thế, nhưng cũng đang bận theo học ở Học viện Phòng cháy Chữa cháy. Trevor thì học đại học ở xa. Quá buồn chán với việc suốt ngày loanh quanh ở nhà và chỗ mấy đứa bạn cũ, tôi chỉ muốn rời khỏi đó càng nhanh càng tốt. Tôi ước gì được đi thật xa, tới một nơi nào đó không ai biết tôi, nơi nào đó tôi có thể để lại dấu ấn của riêng mình chứ không phải suốt ngày bị gán với cái tên của nhà O'Neill nữa - nào thì con gái của Mike, con gái của Betty, con gái của Mike và Betty, em gái của Jack, em gái của Lucky, em gái của Mark, em gái của Matt, cô em gái nhà O'Neill, cô con gái nhà O'Neill. Ước gì một lần trong đời tôi được gọi đúng cái tên cha sinh mẹ đẻ, Chastity O'Neill. Không có kỳ vọng, không có truyền thống gia đình, chỉ có tôi và những người bạn mới, những thầy cô giáo và những lớp học tuyệt vời. Trường đại học Binghamton sẽ đón chào tôi.

À, và cả Trevor nữa. Tôi đã nhắc đến chuyện ấy chưa nhỉ. Thật là tình cờ, Trevor cũng học trường Binghamton. Tôi vẫn tự nhắc chỉ là tình cờ thôi. Tất nhiên đây không phải là lý do mà tôi nộp đơn vào đây. Anh đã học ở đây một năm rồi và rất thích ngôi trường này, hơn nữa anh còn gần gũi với gia đình tôi, thỉnh thoảng chúng tôi có thể cùng nhau về nhà. Tất cả chỉ có thể thôi. Tôi thề đấy!

Tôi không giấu nổi niềm vui sướng khi đặt chân tới khu ký túc đẹp long lanh, trong khi mẹ thì đang rầu rĩ trải giường cho tôi còn bố thì ủ rũ đi kiểm

tra các lối thoát hiểm và bình chữa cháy. Tôi trò chuyện với vài bạn gái ở phòng bên, rồi lôi xềnh xệch cái tủ lạnh xinh xắn đầy vết trầy xước mà ba trong số bốn ông anh tôi mướn tặng vào phòng, và treo bức ảnh của huyền thoại Dave Matthews lên tường.

Một lúc sau Trevor cũng có mặt để chào đón tôi.

“Chào em, Chas”. Anh vui vẻ cười với tôi, cặp mắt nâu quyến rũ của anh làm tôi thấy ấm lòng.

“Trevor! Con phải trông chừng nó giúp mẹ đấy nhé!”, mẹ nói.

“Mẹ cứ yên tâm”, anh vừa nói vừa vòng tay quàng vai tôi. Tôi cố gắng lắm mới không đỏ mặt.

“Không được uống rượu đâu đấy,” bố gầm gừ. Ông có vẻ giận dữ vì đưa con gái bé bỏng dám bỏ nhà đến nơi khác (cũng đồng nghĩa với việc nó đã lớn). “Không hút chích, không yêu đương nhăng nhít gì hết. Nghe thấy chuông báo cháy là con phải chạy thật nhanh, nghe rõ chưa?”

“Vâng, con biết rồi”.

Chúng tôi đi một vòng quanh ký túc xá, mua vài cái áo có gắn logo trường khu văn phòng phẩm, ngắm nghía những tán cây và bồn hoa rực rỡ dưới sân trường. Bố mẹ ở đó đến lúc không thể nán lại được nữa, hai người đành ngậm ngùi đi ra bãi đỗ xe, Trevor và tôi cũng đi theo.

“Con sẽ nhớ bố mẹ lắm”, tôi nói. Cổ họng nghẹn lại và tôi bắt đầu thấy run sợ.

Bố tôi nhìn chăm chăm xuống đất. “Con phải ngoan đấy”, bố ấp úng.

Tôi òa khóc, thế là bố mẹ cũng khóc theo. Chúng tôi ôm chầm lấy nhau và khóc âm lên. “Chúc con có khoảng thời gian vui vẻ”, bố nghẹn ngào.

“Học hành chăm chỉ con nhé”, mẹ nấc lên.

“Con yêu mẹ, con yêu bố. Con sẽ nhớ bố mẹ rất nhiều”, tôi nức nở.

“Được rồi, được rồi”, Trevor vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo tôi ra khỏi bố mẹ. “Em Chas sẽ ổn thôi. Chúng con sẽ về nhà sớm. Đi thôi nào, Chas, anh sẽ chuốc cho em uống say thì thôi”.

“Con đùa với bố đấy”. Bố vừa nói vừa quệt nước mắt. “Không buồn cười đâu. Con không được uống rượu đâu đấy, Chastity”.

“Nhớ phải quan hệ an toàn nữa!”. Mẹ không quên để thêm trong lúc ngồi vào ghế và xì mũi.

“Cấm con không được quan hệ với thằng nào hết!” Bố hét lên. “Không được dùng chất kích thích đâu đấy”. Bố lên xe và chỉ thẳng vào tôi. “Không rượu bia, không ma túy, không trai gái. Con nghe rõ chưa? Không nghe lời là con chết với bố. Yêu con. Nhớ tối nay gọi cho bố mẹ nhé”.

Bố mẹ đi rồi tôi mới sợ hãi nhận ra những ngày sắp tới tôi sẽ cô đơn đến thế nào.

“Chas à”, Trevor lên tiếng, “em có sao không? Anh đang dở mấy việc nhưng nếu cần anh có thể ở lại với em một lúc”.

“Em không sao”. Trong bụng tôi rất muốn anh nán lại thêm một lát nhưng bản tính ngạo mạn không cho phép tôi làm thế.

“Em giỏi lắm. Hôm nào mình đi ăn nhé?”

“Vâng,” tôi đáp, mắt vẫn không rời chỗ xe của bố mẹ tôi vừa rời khỏi.

“Em có số của anh rồi đấy. Nếu cần gì thì cứ gọi cho anh”. Anh ôm nhẹ tôi rồi rảo bước. Tôi vẫn nhìn theo tận đến khi thấy mấy đứa con gái sán đến chỗ anh. Anh dừng lại nói mấy câu rồi lại đi tiếp, không quên vẫy tay chào tôi trước khi rẽ vào góc tòa nhà.

Đúng là tôi chỉ muốn tránh xa anh Mark, người lúc nào cũng cho mình là nhất, cả anh Jack và Lucky, hai người lúc nào cũng bắt tôi phải làm thế này thế kia. Tôi háo hức muốn đến lớp, đọc tài liệu làm bài tập, kết bạn, rồi có bạn trai.

Nhưng tôi không nghĩ chuyện đó lại khó đến thế.

Giờ tôi mới nhận ra làm đứa con gái duy nhất trong gia đình O’Neill đã biến tôi thành người như thế nào. Ở đây không ai hiểu vì sao tôi lại ăn nhanh đến thế, hay vì sao tôi có thể tắm nhanh như mấy anh lính, chửi thề như hát hay. Tôi nhanh chóng nhận ra mấy anh chàng thư sinh ở trường

không hề ẩn tượng với khả năng đấu vật, chơi bóng rổ hay đánh bi da của tôi.

Trong khi đó chuyện kết bạn với mấy đứa con gái thì khó hơn cả lên trời. Elaina và tôi chơi thân với nhau cả tí năm rồi, và tình bạn đó làm tôi vô tình luôn giữ khoảng cách với những người bạn khác. Cần gì có thêm bạn trong khi đã có người bạn thân nhất, cùng bên ông anh trai cộng thêm vợ và bạn gái của các anh ấy, đây là còn chưa kể Trevor nữa? Những đứa con gái ủy mị suốt ngày mặc quần gối, đi giày vải, chỉ biết hất tóc và tán tỉnh bọn con trai vừa kỳ dị lại vừa bí ẩn đối với tôi. Một mặt nào đó, tôi ao ước được như bọn họ, nhưng mặt khác tôi cũng biết rằng tôi một cô gái hơn mét tám, nặng bảy mươi cân, với khung người to thô đặc trưng của nhà O'Neill, sẽ không thể nào chơi với đám điệu đà đó được.

Tôi đã rất cô đơn.

Ít nhất là cho đến khi các câu lạc bộ ngoại khóa tuyển người. Nhờ có anh Lucky hướng dẫn bao nhiêu năm, tôi dễ dàng vượt qua vòng tuyển chọn của câu lạc bộ chèo thuyền không mấy khó khăn. Huấn luyện viên xếp ngay tôi vào đội tuyển đặc biệt gồm bốn người, nghĩa là ngay lập tức tôi có thêm ba cô bạn thân nữa, tất cả trong số đó đều trên tôi vài khóa và đều ngưỡng mộ khung người rắn rỏi nổi tiếng của nhà O'Neill. Vậy là cuối cùng tôi cũng tìm được chỗ dành cho mình nhờ vào năng lực của bản thân. Tôi được coi trọng vì những việc tôi làm chứ không phải vì những gì các anh trai tôi đã làm được hay chưa làm được. Cảm giác ấy thật tuyệt vời. Cuối cùng tôi cũng được tự đứng trên đôi chân mình.

Đúng là tôi được sinh ra để chèo thuyền. Trong đội không có đứa con gái nhỏ bé điệu đà nào hết. Ngày qua ngày, chúng tôi cảm thấy tự hào vượt qua được những bài tập khắc nghiệt, cường độ cao và đòi hỏi nhiều nỗ lực. Cơ bắp cuồn cuộn và những chiếc áo ướt mềm đã trở thành biểu tượng của chúng tôi. Chúng tôi ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau, đến đi chơi cũng tụ tập ở phòng nhau.

Tại giải đua thuyền đỉnh cao Charles Regatta^[19], bốn cô gái đến từ Binghamton chúng tôi đã vui sướng gào thét khi được xưng tên ở ngôi vị

quán quân, sau khi vượt qua đội đua ở vị trí thứ hai và đánh bại tất cả những tên tuổi lớn như Harvard, Yale và Penn. Thậm chí cả Oxford nữa! Chúng tôi sung sướng tột độ. Cả bốn chúng tôi đã hòa nhịp thật nhịp nhàng, từng tế bào trên người đều tập trung vào hai tay chèo, quả là một bài học tuyệt vời về sức mạnh, về sự tập trung và tình đoàn kết. Đúng là một chiến thắng vẻ vang! Đội Binghamton chưa bao giờ đạt được ngôi vị cao như thế ở một giải đấu danh giá như vậy vì thế chúng tôi nhanh chóng trở nên nổi tiếng và được tung hô như những người hùng.

Để ăn mừng sự kiện đó, cả bốn người chúng tôi đã được hiệu trưởng mời tới nhà ăn tối. Đó là một buổi tối thật trang trọng, tôi còn mặc cả váy và đánh phấn mắt, các cô bạn còn cam đoan rằng trông tôi không hề giống mấy tên bê đê chút nào. Được ăn tối ở nhà hiệu trưởng là một vinh dự lớn. Tất cả chúng tôi đều rất hồi hộp, đặc biệt là tôi. Nhỏ tuổi nhất và còn là sinh viên năm nhất trong đội, nên tôi được quan tâm nhiều hơn cả. Thế nên lúc Becca, sinh viên năm cuối, mời một ly vodka pha với tonic trước bữa tối, tôi đã nốc cạn không chút chần chừ. Rồi lại đòi thêm một ly nữa. Trước đó tôi chưa từng uống rượu, và hình như cả ngày bụng cũng chưa có gì, thế nên tôi cũng muốn xả hơi một chút.

Rồi chuyện gì phải đến đã đến. Có lẽ đó là một trong những tai nạn ngu ngốc thường gặp nhất mà các sinh viên hay mắc phải. Đến lúc này tôi mới biết uống rượu làm người ta chệnh choáng và trở nên giao hoạt hơn bình thường, nhưng tôi vẫn thấy không sao, thậm chí còn thấy mình khá quyến rũ là đằng khác, hoặc cũng có khi chỉ mình tôi nghĩ thế. Khi hiệu trưởng hỏi, chỉ một mình tôi, về cảm nhận sau khi vượt qua những đội đua xuất sắc nhất thế giới để giành giải vô địch, tôi đã phun ra câu trả lời mà lúc đó tôi nghĩ là rất thông minh và hài hước.

“Thưa Hiệu trưởng, bố mẹ mấy đứa vô dụng trường Ivy League^[20] đó mà nhìn thấy chúng đua thuyền như đám học sinh tiểu học ẻo lả thì thế nào họ cũng ước chúng chưa bao giờ được sinh ra. Ý em là, cô có thấy mấy đứa nhà giàu trường Harvard còi cọc và ốm yếu thế nào không?”

Tôi chờ nghe tiếng mọi người cười ồ lên. Nhưng không có tiếng cười nào cả. Tôi nhìn một lượt quanh phòng khách trang trọng của Hiệu trưởng và nhận ra khuôn mặt kinh hãi của các bạn cùng lớp.

Tôi đã hoàn toàn quên bém một chi tiết nhỏ, đó là cô Hiệu trưởng Strothers của chúng tôi cũng từng là sinh viên trường Harvard, và cô cũng từng tham gia tuyển đua thuyền của trường. Hơn nữa, cô còn có một đứa con gái, vô tình nó đang theo học ở Harvard đồng thời cũng là thành viên đội đua thuyền của trường. Và đó chính là một trong những đội chúng tôi đã tự hào đánh bại.

Thế là cả buổi tối hôm ấy, tôi phải chịu đựng ánh mắt hằn học của cô Hiệu trưởng, tôi cố gắng không nhúc nhích và chỉ muốn biến mất vào đám đông, nhưng chẳng được vì không ai dám lại gần tôi trong phạm vi một mét. Bữa tiệc mừng của chúng tôi đã hoàn toàn bị phá hỏng, Hiệu trưởng thì giận dữ, huấn luyện viên thì lo sợ còn đồng đội tôi thì bối rối. Lúc đó tôi chỉ ước mình có thể nhảy xuống sông và nhấn chìm tất cả.

Bữa tiệc dài đằng đằng như thế mấy năm cuối cùng cũng kết thúc. Tôi lê bước qua khu ký túc xá về phòng. Đó là một tối thứ Năm và hôm sau tôi được nghỉ học nhân ngày lễ Columbus. Theo kế hoạch tôi sẽ cùng đồng đội làm náo loạn cả khu ký túc xá với những buổi tiệc ăn mừng triền miên, nhưng giờ thì chẳng có mấy may cơ hội nào là tôi có thể nhập hội cùng họ nữa. Khả năng cao là tôi sẽ thành tâm điểm cho mọi cuộc bàn tán. Tôi chỉ muốn được ở một mình.

Cũng may là bạn cùng phòng trở về nhà nhân dịp nghỉ lễ, nên tôi có thể nằm vật ra giường mà khóc lóc và hối tiếc về sự đần độn, thiếu suy nghĩ và ngu ngốc của mình. Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc. Sao tôi chẳng bao giờ làm được việc gì ra hồn thế chứ. Đúng là đồ hậu đậu. Chẳng có khiếu giao tiếp gì hết. Thề là tôi sẽ không bao giờ động đến rượu nữa. Khó khăn lắm tôi mới kiếm được vài người bạn vậy mà giờ tôi lại khiến họ xa lánh mình. Tôi đúng là một thảm họa, tôi không xứng đáng được làm thành viên của đội. Vân vân và mây mây.

Một lúc sau có tiếng gõ cửa nhưng tôi không buồn ra mở, tôi nằm đó, sụi sụi và cảm ghét bản thân.

“Chastity à, anh đây”. Là giọng của Trevor.

Đã sáu tuần nay kể từ khi nhập học tôi hầu như chưa gặp lại anh, và kể cả nếu có nhìn thấy thì lúc nào anh cũng có hàng đồng bạn bè vây quanh, phần lớn là bạn gái, mặc dù anh rất nổi tiếng với cả hai giới. Thường thì anh sẽ vẫy tay với tôi, chạy lại trò chuyện vài câu, vỗ vai tôi và lại chạy mất, trở về với hội bạn bè nổi tiếng của anh, về với đám sinh viên lớp trên hào nhoáng, và về với đám bạn gái lúc nào cũng lèo đèo theo sau.

Tôi đã từng vẽ ra viễn cảnh chúng tôi sẽ đi chơi với nhau khi tôi vào đại học, cùng nhau dạo quanh khu ký túc hay ăn tối như anh đã hẹn. Trong đầu đứa con gái mười tám tuổi non nớt, tình bạn lâu năm sẽ nảy nở thành một thứ tình cảm gì đó, như là tình yêu chẳng hạn, và rồi chúng tôi sẽ làm đám cưới và mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

Nhưng rõ là chuyện đó sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực. Có lẽ Trevor chỉ ghé thăm tôi chóng vánh để hoàn thành nghĩa vụ với bố mẹ tôi mà thôi. Tôi rất buồn khi thấy anh gần gũi như vậy, vui vẻ như vậy mà vẫn không thể nào chạm tới anh.

Tôi cố tự nhủ rằng tôi không quan tâm, rằng tôi có các đồng đội, có những người bạn của mình. Khi nào không đua thuyền nữa, có thể lúc đó tôi mới có thời gian để yêu đương. Thế nên chuyện với Trevor chẳng là gì cả. Tôi tự nói với mình như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy anh đứng trước cửa phòng, nhú mào khi nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của tôi với đôi mắt lem nhem mascara và cái miệng rưng rưng méo xệch, tôi đã ào vào lòng anh nức nở. “Cốc rượu... vodka... ngu ngốc... Hiệu trưởng... lũ vô dụng... ngu ngốc... Harvard...”. Tôi nấc lên thành những từ rời rạc, vậy mà bằng cách nào đó Trevor vẫn hiểu được. Anh đã nghe loáng thoáng vài chuyện và vì thế mới đến chỗ tôi. Anh đưa tôi vào phòng, kéo tôi ngồi xuống giường trong khi tôi vẫn sụi sụi.

“Không sao đâu, Chas”, anh mỉm cười khích lệ. “Bây giờ thì âm ỉ thế thôi, chứ một tháng nữa là chẳng ai còn nhớ đến chuyện này nữa đâu”.

“Mọi người đều ghét em, anh Trevor ạ”. Tôi vừa nói vừa lau nước mắt. “Em chỉ có đám bạn trong đội đua thuyền, vậy mà bây giờ họ cũng ghét em rồi. Ở đây em chẳng là ai cả, ngoài một con ngốc to mồm và thô kệch nhà O’Neill”.

“Anh không ghét em”, Trevor nói.

“Thật sao?”. Tôi ngập ngừng, vừa nói vừa liếc sang anh. Đôi mắt rục rờ vui vẻ của anh mỉm cười với tôi. “Anh không ghét em bởi vì anh sống với gia đình em”.

“Không phải thế”, anh vừa nói vừa cù tôi. Tay tôi nóng dần lên và trong lòng cũng dịu bớt. Tôi định nói điều gì đó, nhưng rồi tôi lại không mở mồm được, vì mãi loay hoay với mối tình cảm lộn xộn với Trevor Meade, người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời này. “Em đừng nghĩ thế”, anh lặp lại.

“Đúng thế mà”, tôi lầm bầm.

“Đừng nói thế, Chastity,” anh nói. “Em biết là em rất tuyệt mà”.

“Anh không cần dỗ em đâu”. Tôi vừa nói vừa đẩy người anh ra và đứng dậy. Anh đi mà trêu chọc mấy đứa bạn gái của anh ý. Đồ phong lưu.

“Chas”, anh tỏ ý không hài lòng. “Anh nói thật đấy. Em rất xinh xắn, thông minh và hài hước. Ừ thì em cũng có vóc dáng nhà O’Neill nhưng nhìn em rất rảnh rỗi. Với lại nếu cần ai đó giúp khiêng một cái cây chẳng hạn, thì chắc chắn anh sẽ nhờ em”.

“Anh giết em đi còn hơn”, tôi làu bàu.

Anh vươn tay kéo tôi ngồi xuống giường (mặc dù tôi tỏ ra miễn cưỡng). “Ngồi xuống đây và đừng than vãn về bản thân mình nữa”.

“Em có than vãn gì đâu. Em chỉ thấy thương anh vì phải dỗ dành em thôi”, tôi đáp.

“Anh thích dỗ em mà”, anh nói khẽ.

“Đúng là đồ dở hơi”.

Anh không đáp lại. Tôi lén lút quay sang nhìn anh và thấy anh cũng đang nhìn mình mỉm cười, khóe miệng anh hơi nhếch lên. Tôi như ngừng thở và cảm nhận gương mặt đang nóng bừng lên. Cặp mắt rạng rỡ của anh hướng xuống môi tôi, và nụ cười của Trevor dần tắt.

Và thế là trước khi anh kịp phá vỡ bầu không khí đó, trước khi anh kịp bỏ chạy, tôi đã hôn anh, và anh không đẩy tôi ra. Ngược lại, anh vuốt tóc và đón nhận nụ hôn của tôi. Nhẹ nhàng, ngọt ngào, anh nâng đầu tôi lên, đặt môi lên môi tôi, mềm mại và ấm áp. Tôi nắm lấy áo anh và bất giác thở dài khi biết rằng đây sẽ là nụ hôn tuyệt vời nhất mà tôi sẽ không bao giờ quên được.

“Chastity”. Anh mở miệng nhưng tôi đã không để anh kịp nói gì thêm. Tôi lại hôn anh lần nữa.

Nụ hôn của anh có vị bạc hà và cà phê, bờ môi của anh vừa mềm mại vừa mạnh mẽ và chúng tôi hòa vào nhau thật nhịp nhàng... Anh thật ấm áp, mạnh mẽ và rắn chắc. Tôi kéo anh ngã xuống giường, chúng tôi hôn sâu hơn, gấp gáp hơn. Ngón tay tôi luồn qua mái tóc dày mềm mượt của anh, đôi môi tôi hé mở như muốn chờ đợi nhiều hơn nữa.

Nụ hôn của Trevor như thể tháng Sáu mùa hè... Đáng yêu, nóng bỏng và chậm rãi, như hứa hẹn chuyện sắp đến giữa chúng tôi sẽ thật nồng cháy. Chúng tôi cứ nắm đó hôn nhau, quấn riết lấy nhau, môi không rời, cứ như thế đến tận khi trời sáng. Khuy áo của tôi bung ra vài nút, khuy áo anh cũng vậy, nhưng chúng tôi chỉ dừng lại ở đó, mặc dù cả hai đều hỗn hển, ngượng nghịu, ướm sưng mồm môi và đã qua tuổi vị thành niên.

Cuối cùng Trevor lật tôi xuống và nằm lên người tôi, chân tôi quặp lấy anh, váy vén lên trên đùi. Mái tóc dày đen nhánh của anh rối bù, đôi mắt anh thật sâu, và tôi có thể cảm nhận cơ thể anh ở trên người tôi. Tay anh run run. “anh nên đi thôi”, anh vừa nói vừa đưa tay chạm nhẹ môi tôi. “Anh phải đi”. “Đừng đi, Trevor”, tôi thầm thì, “đừng dừng lại”.

Anh nuốt nước bọt và nhìn tôi, trông thật nghiêm túc và yên bình. Tôi có thể nhìn thấy anh đang cân nhắc xem chúng tôi sẽ làm gì, chúng tôi đã làm

gì; tôi có thể nhìn thấy anh đang e ngại. Nhưng tôi đã yêu anh quá lâu, và thèm muốn anh quá lâu. Tôi luồn tay vào trong áo anh và nhanh chóng cởi nó ra khỏi người anh. “Ở lại với em đi”, tôi vừa nói vừa hôn vào cổ anh.

“Em có chắc không, Chastity?”, giọng anh khàn khàn. Tôi có thể nghe rõ tim anh đang đập thình thịch.

“Vâng, em chắc”, tôi đáp. Và thế là anh hôn tôi, nóng bỏng hơn và gấp gáp hơn, bàn tay anh luồn sâu vào mái tóc rối bù của tôi. Tất nhiên là tôi chắc chắn, vì tôi đã yêu anh bao lâu nay, muốn có anh bao lâu nay. Khao khát, thèm muốn và chờ đợi anh trong nhiều năm nên giờ đây nhìn anh nằm trên người tôi trong chiếc giường chật chội mà tôi chưa bao giờ thấy việc gì đúng hơn thế, kể cả trước đó và từ đó đến nay.

Làn da ấm nóng, tấm lưng mịn màng, cái âm thanh ư ử ở cuống họng mỗi khi tôi cắn nhẹ vào vai anh... tất cả đều khiến tôi ngất ngây và sung sướng. Tôi biết mình sẽ không bao giờ hối tiếc về quyết định ấy. Khi anh xoay lại để đặt tôi lên trên người anh, luồn tay vào tóc tôi và mỉm cười với tôi, giây phút đó tôi nghĩ mình sẽ chết vì hạnh phúc.

Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, dù tôi biết tôi không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh. Sau đó, anh cũng không viện cớ để bỏ đi hay cố giải thích tất cả chỉ là sai lầm. Trevor vẫn nằm đó, úp mặt úp vào ngực tôi, vòng tay qua người tôi. “Em có thích không”, anh thăm thì.

“Em có”, tôi khẽ đáp. “Anh có thích không?”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và cười. “Chưa bao giờ thích đến thế”, anh nói. Kể từ giây phút ấy, tôi biết mình sẽ yêu anh mãi mãi.

Suốt hai ngày liền, chúng tôi chỉ quanh quẩn trong phòng. Tất nhiên chúng tôi cũng cần phải ăn, và chỉ đến khi kho lương thực của tôi vốn toàn kẹo M&M, pho mát và bánh quy đã cạn sạch, chúng tôi mới cùng nhau ghé tới một quán ăn nhỏ dưới phố. Chúng tôi ngồi cạnh nhau, cùng chuyện trò về chuyện học hành, bạn bè và cả cái tai nạn đáng xấu hổ của tôi nữa. Chúng tôi tránh không nhắc đến gia đình tôi, nhưng nếu có nhắc đến thì chắc cũng sẽ giống những gì mà tôi tưởng tượng. Có một lần, khi cả hai

đang say sưa thảo luận về bóng chày và đội Yankees, đê mê lạc lối trong xứ sở tình yêu của hai đứa, Trevor bỗng đưa tay chạm nhẹ má tôi. Giây phút đó tôi biết anh thực sự thấy tôi xinh đẹp và đáng yêu. Tôi đờ mặt và chỉ muốn quay đi. Tôi nghe thấy giọng cười tán tỉnh và quyến rũ của anh, giọng cười tôi đã từng mong ước dành riêng cho mình và ngay lúc đó tim tôi muốn vỡ òa vì hạnh phúc.

Chủ nhật, chúng tôi dành ngậm ngùi chia tay để quay lại với trường lớp. “em đi xem bóng đá với anh nhé”, Trevor đề nghị. Đội Bearcats sắp thi đấu trên sân nhà và còn gì lãng mạn hơn việc chúng tôi ngồi bên nhau trên khán đài, tay nắm tay trong suốt trận đấu?

“Vâng”, tôi nhận lời ngay tắp lự.

Trước khi bước ra cửa, anh ôm lấy khuôn mặt tôi và nhìn sâu vào mắt tôi. “Chastity, anh...”, anh ngập ngừng. Trong một giây tim tôi như thắt lại vì lo sợ, nhưng rồi anh lại mỉm cười. “Anh gặp em sau nhé”, anh đặt lên môi tôi một nụ hôn. Trev bước xuống sảnh, rồi đột nhiên dừng lại, anh chạy về phía tôi và lại hôn tôi thêm lần nữa “thôi anh đi thật đây”, anh nói. Rồi lại thêm một nụ hôn lưu luyến nữa thêm một cái ôm, và một nụ hôn cuối. Lần cuối cùng thì tôi bắt anh phải đi thật.

“Thôi anh đi đi, anh phiền quá”, tôi cười rạng rỡ vì sung sướng. Anh cười lại với tôi và lần này mới chịu đi thật. Phải mất một lúc lâu sau, tôi mới nén được tâm trạng lâng lâng khó tả để tập trung vào nghiên cứu cuốn Canterbury Tales đã được giao trên lớp.

Tôi tới bất điện thoại trong bãi giữ xe ở sân vận động muộn vài phút so với đã hẹn. Trevor đang đứng quay lưng lại phía tôi, tôi sung sướng chạy đến chỗ anh, nôn nóng muốn chạm vào người anh, hít hà anh và suýt nữa còn định vỗ mông anh một cái. Nhưng rồi nhận ra anh không đứng một mình, tôi chùn bước.

Là anh Matt.

“Em gái”. Anh trai tôi reo lên và mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy tôi. Tôi cũng ôm chặt lấy anh, và bỗng dưng nhận ra bấy lâu nay tôi rất nhớ anh.

Bạn trai và anh trai, hai người đàn ông tôi yêu quý nhất trên đời đều có mặt ở đây.

“Anh Matt, anh đang làm ở đây thế”. Tôi mỉm cười và nhìn về phía Trevor. Anh không buồn cười đáp lại tôi, mắt nhìn băng quơ vào khoảng không giữa tôi và anh Matt. Hai tay anh vẫn để trong túi áo, tôi biết anh đang siết chặt nắm tay. Tim tôi như vỡ vụn ra thành từng mảnh, thậm chí tôi còn nghe thấy cả âm thanh đáng sợ đó.

“Anh đến xem đá bóng với Trev, anh cũng muốn thăm em nữa”. Matt nói, mặt anh đỏ ửng lên vì lạnh. Matt nhìn theo mấy chiếc khăn cổ động đang bay phấp phới trong gió. Trông bộ dạng của Matt chắc khối cô sẽ chết mê chết mệt cho mà xem, chưa kể anh còn là lính cứu hỏa nữa.

“Hay quá. Anh Trevor với em cũng đang hẹn nhau đi xem trận này, phải không Trev”, tôi nói.

“Ừ, đúng thế”, anh cười gượng gạo.

Và thế là mọi chuyện chấm dứt. Từ giây phút đó tôi hiểu rằng chuyện của tôi và Trevor sẽ trở thành dĩ vãng.

Chúng tôi tìm số ghế và ổn định chỗ ngồi, tôi kẹp giữa hai anh trong suốt trận đấu. Tôi cố gắng khuấy động bầu không khí, thỉnh thoảng lại hỏi thăm Matt về công việc và chuyện học hành, về bố mẹ. Trevor cũng vậy. Tôi cố gắng không nghĩ đến hơi ấm của Trev, đến chuyện tôi khoan khoái hít căng ngực mùi hương trên người anh, và cái cảm lờm chờm của anh khi cọ lên ngực tôi. Tôi cố gắng đóng tròn vai cô em gái đáng yêu của Matt, cô con gái nhà O’Neill, một người anh em của các anh.

Sau khi biết tôi sẽ không tiết lộ cái bí mật động trời là anh đã lấy đi sự trinh trắng của cô em gái hai người bạn thân nhất và cũng là cô con gái của bố mẹ nuôi, Trevor có vẻ như thoải mái hơn một chút. Tuy vậy, anh vẫn tránh không nói chuyện với tôi mà chỉ với qua đầu tôi để nói chuyện với anh Matt, thỉnh thoảng lăm mớ quay sang bình luận với tôi vài câu về trận đấu. Tôi có cảm giác anh không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Chas, bọn anh đến quán bar đây”, Matt nói khi trận đấu đã kết thúc.

Tôi hiểu ý anh là tôi đừng có lẻo đẹo theo, vì thứ nhất là tôi chưa đủ tuổi, và thứ hai, ai lại đi uống rượu với em gái bao giờ. Tôi liếc nhanh sang Trevor nhưng anh chẳng nói gì, anh cố tình nhìn đi chỗ khác. “Được rồi, gặp anh sau nhé, Mattie. Yêu anh”.

“Anh cũng yêu em”, Matt nói và ôm tạm biệt tôi.

Cuối cùng Trevor cũng nhìn về phía tôi. “Chào em, Chastity”.

“Hẹn gặp anh sau!”. Tôi huých vào vai anh và cố tỏ ra bình thường.

Trước khi rời khỏi tôi còn nghe thấy tiếng anh Matt, “Thấy con nhỏ mặc áo khoác đỏ đó không? Cậu biết nó không?”

Tôi khựng lại, chờ nghe câu trả lời của Trevor. “Sắp rồi”, Trevor cười lớn đáp lại.

Tôi lại bước tiếp. Chắc anh chỉ đang đùa theo mấy câu chuyện tầm phào của Matt thôi. Nhưng anh không... tôi có thể thấy.. anh không...

Nước mắt giàn giụa, tôi cúi đầu và chạy một mạch đến thư viện, kiếm một toilet vắng vẻ và òa khóc, trái tim tôi vụn vỡ, tiếng khóc nức nở vang dội bốn góc phòng. Chỉ đến khi cô thủ thư chạy vào hỏi thăm xem tôi có cần đến bệnh xá để uống thuốc an thần không, tôi mới lấy lại được bình tĩnh vào nhà vệ sinh vốc nước lên mặt và đi về phòng. Sau khi chạy một mạch gần hai chục cây số, tôi đã đưa ra quyết định.

Tối đó khi nhìn thấy bộ mặt đau khổ của Trevor khi bước vào phòng tôi, tôi đã xóa tan mọi nỗi nghi ngờ trước đó. “Chào anh”, tôi cố làm ra vẻ tươi tỉnh. Tôi đề nghị ra ngoài, vì dù đã quyết định nhưng tôi không muốn chia tay với anh ở ngay tại căn phòng mà chúng tôi đã quấn lấy nhau trong suốt mấy ngày qua. Chúng tôi cùng dạo bước dưới tán cây dẻ rất đẹp và ngồi xuống. Những tán cây vươn cao rồi rủ xuống sát mặt đất, những chiếc lá vàng phủ kín khi chúng tôi tách biệt khỏi những người xung quanh, ít ra bóng tối cũng làm tôi dễ mở lời hơn. Trevor ngồi bên cạnh, không nhúc nhích, trông anh thật lạnh lẽ và căng thẳng.

“Trevor”, tôi vừa nói vừa cầm lấy tay anh, “em nghĩ anh và em đã làm một chuyện không nên làm”.

Vai anh chùng xuống như trút bớt được gánh nặng. “Anh cũng định nói thế”, anh thừa nhận.

Thật là buồn cười, lòng tự trọng đôi khi lại khiến chúng ta thật khổ sở. Tôi quay sang nhìn anh và tiếp tục. “Anh là tất cả đối với em. Trevor ạ. Nhưng khi nhìn thấy anh và anh Matt, em...”. Tôi nghẹn ngào, nhưng cố che giấu bằng tiếng hăng giọng. “Chúng ta còn trẻ và ngu ngốc, chúng ta còn cả tương lai dài phía trước”, tôi lại nghẹn ngào. “Có lẽ chúng ta không nên tiếp tục nữa”.

Tôi cố gắng nói bình thường, cho dù trái tim đã vỡ tan thành trăm mảnh. Tôi gượng cười, Trevor cũng gật đầu, tay anh vẫn nắm chặt trong túi áo.

“Chas, anh không... đáng lẽ anh không nên...”, anh ấp úng. “Anh xin lỗi, tất cả là lỗi của anh”, anh nói một cách khó khăn.

“Em nghĩ đó là lỗi của cả hai”, tôi thầm thì. “Không phải lỗi của riêng anh. Chỉ là chúng ta có quá nhiều thứ để mất”.

Anh nhìn tôi, hết sức nghiêm túc và khổ sở. “Không phải... không phải anh không quan tâm đến em, Chas à”. Anh nói tiếp, mắt vẫn nhìn xuống chân. “Anh thật sự rất quan tâm đến em”.

Gió thổi xào xạc, vài chiếc lá lìa cành là rơi xuống đất. Tôi với tay nhặt chiếc lá rơi xuống tóc Trevor. “Em cũng thế Trev à. Nhưng em thực sự không muốn chúng ta phải khó xử. Thế nên chúng ta nên quay đầu lại khi còn có thể”.

Nhìn anh buồn như vậy, cổ họng tôi nghẹn lại, người tôi căng cứng, tim đập thình thịch. Từng tế bào trong người chỉ muốn anh phản đối điều tôi vừa nói. Tôi chỉ muốn nghe anh nói: Không, đừng như thế Chastity, anh yêu em. Anh muốn ở bên cạnh em. Thay vào đó, anh chỉ gật đầu và đáp: “Em nói đúng, Chas ạ”.

Chúng tôi ngồi lặng yên một lúc lâu, tôi không dám thở mạnh. Trevor vòng tay quanh người tôi, anh ôm tôi thật chặt, đến mức tôi tưởng như sắp ngạt thở, cuối cùng anh cũng buông tôi ra.

Anh đứng thẳng người và nhìn về phía khu ký túc. “Em muốn anh đi cùng em về phòng không?”. Giọng anh buồn rười rượi.

“Không, không cần đâu. Em, em muốn chạy qua thư viện tìm cuốn sách đã. Gặp anh sau nhé, anh bạn”.

Tôi chờ đến khi không còn nhìn thấy bóng anh nữa rồi mới khóc, lặng lẽ, những giọt nước mắt thi nhau chảy xuống, ướt đẫm trên mặt tôi, như thể chúng đang chế giễu sự ngu ngốc của tôi. Tay tôi vẫn nắm chặt chiếc lá rơi xuống mái tóc anh khi này.

Tôi biết chúng tôi đã làm đúng. Kể từ lúc nhìn thấy anh và Matt, tôi đã hiểu ra mọi chuyện. Tôi hiểu anh sợ rằng bên cạnh tôi có thể sẽ khiến anh một ngày nào đó phải rời xa gia đình tôi mãi mãi. Rằng tất cả sẽ thay đổi nếu anh trở thành bạn trai tôi. Sau đó thì sao? Liệu có bao nhiêu cô gái sẽ kết hôn với người mình yêu ở tuổi mười tám? Chuyện chúng tôi sẽ chia tay là khó có thể tránh được, và sau đó thì thế nào? Anh biết đi đâu mỗi khi đến dịp lễ Tạ ơn, liệu mẹ tôi có còn chào đón anh nếu một ngày nào đó anh làm tan nát trái tim con gái bà, liệu bố tôi có còn coi anh như đứa con trai thứ năm của ông nếu ông biết rằng anh đã ngủ với cô con gái bé bỏng của ông hay không?

Trevor đã mất đi gia đình một lần rồi, tôi không nỡ nào lại cướp đi gia đình từ tay anh một lần nữa.

Chương 9

Tòa soạn mật báo Eaton Falls của chúng tôi sẽ tài trợ cho giải chạy ủng hộ bệnh nhân bị ung thư vú, đó là một phần trong chương trình quan hệ cộng đồng của tòa soạn. Một tuần nay khắp tòa soạn ngập tràn những biểu ngữ rực rỡ sắc hồng cùng những vòng tay và ruy băng cho chương trình nâng cao nhận thức về ung thư vú. Ý tưởng của giải chạy là muốn kêu gọi mọi người cùng đóng góp bằng cách đóng tiền ủng hộ và sau đó họ muốn chạy hay đi bộ hay chẳng làm gì hết thì tùy. Giải chạy đã trở thành một hoạt động truyền thống của thị trấn. Tôi đã từng tham gia những giải chạy như vậy một hai lần trước đây, kể cả lúc còn đi học cũng như sau này, nhưng lần này, với tư cách là thành viên của nhà tài trợ, dù muốn hay không, tôi cũng phải tham gia.

Tôi tới điểm tập kết, trên người đã đóng bộ đầy đủ với chiếc quần thể thao chuyên dụng và chiếc áo phông in chữ ‘Mordor dành cho những người đang yêu’ thuộc bộ sưu tập áo phông Chúa tể của những chiếc nhẫn. Nhìn xung quanh, tôi nhận ra có cả một sân khấu lớn được trang trí với những quả bóng bay màu hồng, các sạp hàng bán xúc xích, bánh ngọt, và cả trăm người đến cổ vũ. Bắt đầu từ vạch xuất phát màu xanh, các vận động viên sẽ phải chạy vài cây số dọc phố River, sau đó qua cầu sang Jurgenskill, rồi lại chạy dọc sông thêm lần nữa để đến chỗ nhà máy điện, rẽ qua cầu Eaton Falls quay lại thị trấn và kết thúc cuộc đua.

Ngoài tòa soạn của chúng tôi còn có bệnh viện, Sở Cứu hỏa, công ty cà phê Hudson, nhà máy bia Adirondack và nhà máy điện tham gia cuộc đua. Tôi nhìn quanh và thấy thật tự hào vì thành phố xinh đẹp nơi tôi đang sống.

Những lá cờ màu hồng tung bay trên khắp các ngã tư, mấy tòa nhà trong khu này cũng treo ruy băng hồng bên ngoài cửa sổ, đầu đó văng vẳng tiếng trống đội của các em học sinh. Tôi có thể nghe thấy tiếng kèn rộn ràng, và cảm nhận nhịp trống sôi nổi từ trong bụng. Đây quả là một sự kiện lớn và tôi rất nóng lòng được là một phần của nó.

Đúng lúc đó tôi nhìn thấy anh ta. Anh chàng New York Times! Đúng đôi má xương xương đó, đúng mái tóc đó, đúng nhỉ? Tôi rướn cổ, kiễng cả chân lên nhưng vẫn không thể lần ra bóng anh. Chết tiệt! Ngoài Trev ra, anh ta là người đầu tiên làm tôi xao xuyến trong suốt bao nhiêu năm nay. Ôi cần phải gặp anh ta. Tôi rất cần.

“Chào Chastity!”. Là Angela. “Chà, mình rất thích cái áo của cậu”, cô ấy tiếp. “Đúng bộ phim yêu thích của mình, nói cho cậu biết, ở nhà mình còn có hẳn một bộ y hệt như của Legolas^[21] đấy”.

“Nếu thế thì thật tiếc, vì mình nghĩ Aragorn nóng bỏng hơn nhiều”, tôi nói.

“Làm gì có chuyện. Legolas dễ thương hơn chứ. Cậu có nhớ cái cảnh anh ấy hấp một cái đã nhảy lên mình ngựa trong lúc nó vẫn đang chạy không?”

“Đấy là ngựa của Aragorn mà”, tôi sửa lại, “Là Aragorn đã cứu Legolas đấy chứ”.

“Hai cô ấu trĩ quá”, Pete bên mảng quảng cáo đột nhiên xen vào. “Đừng nói là các cô vẫn còn chơi cái trò Dungeons and Dragons^[22] đấy nhé?”

“Tôi có chơi đâu”. Tôi nhanh miệng nói trước.

“Tôi cũng không chơi lâu rồi”. Angela trả lời y hệt và hai chúng tôi cười phá lên.

“Liệu hôm nay các cô chạy bộ hay đi bộ đây?”, Pete hỏi.

“Chắc tôi chỉ đi bộ được thôi”, Angela nói.

“Tôi mà chạy thì chắc tôi chết mất”, Pete vui vẻ thú nhận. “Đi bộ là đã mệt đứt hơi rồi. Mười sáu cây đấy! Khi thật! Còn cô thì sao, nữ hoàng

Amazon?”. Pete nhìn tôi một lượt và nở nụ cười tán thưởng. “Tôi luôn thích các cô gái mạnh mẽ”.

“Đừng khiến tôi phải ra tay với anh, Pete ạ”. Tôi nói.

“Tôi lại đang muốn cô làm vậy đây”. Anh ta đáp. “À, vợ tôi kia rồi. Nhớ đừng tỏ ra thân thiết với tôi quá nhé”.

Vợ Pete, người phụ nữ tôi đã gặp một vài lần, vui vẻ lên tiếng. “Miễn là anh mua bảo hiểm đứng tên em là được, còn em không quan tâm anh làm gì đâu, anh yêu à. Người chạy vui vẻ nhé”.

“Mọi người trong tòa soạn đâu cả rồi?”, tôi hỏi.

“Đằng kia kìa”, Angela vừa nói vừa chỉ tay về phía các đồng nghiệp, Penelope, Alan Răng Sâu (tôi vẫn chưa thể nào quên được cái tên đó), Danielle và một nhân viên làm bán thời gian mà tôi quên bém mất tên. Đứng gần Pen là Lucia, cô ta mặc bộ đồ màu hồng từ đầu đến chân, tay trong tay với người đàn ông cao gầy bên cạnh. Anh ta mặc chiếc quần chạy màu đen bó sát và áo phông vàng rực rỡ.

“Tôi không biết là Lance Amstrong cũng có mặt ở đây đấy”, tôi lẩm bẩm.

“À phải rồi, cô chưa gặp anh ta nhỉ”, Angela nói trong lúc chúng tôi đi về phía mọi người. “Đấy là Ted Everly, chồng sắp cưới của Lucia”.

“À”, tôi ồ lên, “chính là Teddy Bear của cô ấy đấy hả?”

“Mọi người ơi”, Penelope gọi. Chị mặc chiếc áo phông thùng thình với dòng chữ ‘Eaton Falls Gazette’ và bên dưới là chiếc quần yoga bó sát. “Mười phút nữa là bắt đầu rồi, mọi người tập trung lại đây nào!”

Hôm nay là một ngày trong xanh, gió hiu hiu thổi, thời tiết thật lý tưởng cho việc chạy bộ. Chúng tôi cùng bước tới vạch xuất phát, nơi đã có hàng trăm người đứng sẵn. Penelope nhướn mày nhìn tôi khi thấy tôi thực hiện mấy động tác khởi động. “Mọi người làm theo Chastity nhé”, chị nói. “Chastity, cô hay tập thể thao đúng không? Cô chỉ cho chúng tôi vài động tác giãn cơ nhé”.

“Tôi thích được gọi là vận động viên hơn, Pen ạ”. Tôi nói và thực hiện vài động tác khởi động cơ bản để tách biệt các nhóm cơ đùi, hông và lưng.

“Teddy Bear với tôi đã khởi động rồi, chúng tôi không cần làm theo cô đâu”. Lucia nói.

“Chào anh, Teddy Bear”. Tôi vừa nói vừa thả lỏng mắt cá chân. “Tôi là Chastity O’Neill”.

“Tôi đã nghe về cô rồi”, anh ta ôn ẻn. “Rất vui được gặp cô”. Anh ta chải chuốt quá mức cần thiết, đến mức làm người ta muốn ói. Dù sao thì anh ta cũng thật xứng đôi vừa lứa với Lucia, tóc cô ta xịt gôm bóng lộn như cô đào Doris Day, đôi môi thì tô son đỏ chót và lông mi chải mascara đậm đến mức cách xa cả mét cũng trông thấy.

Thị trường đọc diễn văn khai mạc, cảm ơn các nhà tài trợ và nói vài lời cổ vũ chúng tôi. Tôi nhìn quanh tìm anh chàng New York Times nhưng không thấy anh ta đâu nữa. Có hàng trăm người ở đây. Tôi cẩn thận đưa mắt tìm kỹ trong đám người mặc áo bệnh viện Eaton Falls nhưng vẫn không thấy. Thôi không sao, dù sao tôi cũng khá hào hứng với cuộc chạy này. Chắc chắn bố tôi và anh Matt cũng tham gia, thật tự hào vì ở tuổi này mà bố tôi vẫn còn có thể chạy liền một mạch gần hai chục cây số. Có khi anh Mark cũng đến nữa, và có thể là cả chị Tara, chị ấy từng tham gia câu lạc bộ điền kinh hồi còn học đại học. Những người còn lại chắc chắn cũng sẽ có mặt đâu đó dọc đường đua để cổ vũ hoặc cũng có khi để xịt nước vào người chúng tôi.

Súng chỉ thiên vừa phát hiệu lệnh, chúng tôi liền xuất phát cùng đám đông, đa phần là những người đi bộ. Thấy một số người bắt đầu bứt lên phía trước, chân tôi cũng bồn chồn muốn sải bước theo. Đội tòa soạn của chúng tôi bước đi đầy khí thế nhưng mỗi người một phách. Tôi bước nhanh gần cùng tốc độ với các đồng nghiệp. “Có ai muốn chạy không?” tôi hỏi. Pete quay sang nhìn tôi cau có. “Ngoại trừ Pete?”

“Tôi có chút vấn đề về đường hô hấp”, Penelope vừa nói vừa vỗ vỗ ngực. “Viêm phế quản mãn tính, có thể là viêm phổi dạng nhẹ. Tôi hơi lo

sợ về mấy khối u, nhưng may mà kết quả kiểm tra âm tính”.

“Ange? Cậu muốn chạy không?”. Tôi hỏi người tiếp theo.

“Ừm, thôi, Chastity ạ”. Cô bẽn lễn đáp.

“Được rồi”. Tôi thở dài và đảo mắt một vòng cố tìm xem có ai triển vọng không. Lucia và anh chàng Teddy Bear không thèm nhìn lại, cả hai vung tay theo nhịp và sải từng bước trông có vẻ như rất chuyên nghiệp.

“Chastity này,” Penelope lên tiếng, “nếu muốn chạy, cô cứ chạy đi nhé. Được thể tòa soạn cũng thơm lây. Chạy đi, chạy đi”.

Đúng là những lời tôi chờ đợi từ nãy giờ. Cuộc đua này đã khơi gợi bản năng thi đấu trong tôi. “Chị nói thật không?”, tôi hỏi lại.

“Chạy đi!”

Chỉ chờ có thế, tôi sải những bước dài trên mặt đường, kể ra có lúc thân hình đồ sộ của tôi cũng được việc ra phết. Dù sáng nay tôi đã làm một vòng thuyền rồi, nhưng điền kinh lại cần dùng các nhóm cơ khác, và tôi rất thích chạy. Chắc chắn là không thể về nhất được vì tôi xuất phát cùng những đồng nghiệp chậm chạp, nhưng tôi bắt kịp cũng khá nhanh, chỉ trong vòng chưa đầy một cây số tôi đã thấy thấp thoáng mấy người xuất phát cùng chúng tôi.

Tôi thở đều, nhịp nhàng và khoan khoái, sải chân dài và nhanh. Mười sáu cây số không phải là quãng đường dài nhất mà tôi từng chạy, tôi đã từng hoàn thành cuộc chạy maratông ở New York hai lần và ở Boston một lần. Dù vậy cuộc đua này vẫn cần một chút kiên trì. “Trông được đấy, O’Neill”. Tôi quay đầu lại và trông thấy Bev Ludevoorsk, giáo viên hướng dẫn lớp tập huấn nhân viên cứu hộ, tôi vẫy tay và cười với bà. “Buổi học tuần trước em làm tốt lắm”.

Tuần trước chúng tôi có bài thực hành khiêng vác bệnh nhân, và đúng như Bev dự đoán, tôi có năng khiếu bẩm sinh với môn này.

Tôi chạy thẳng một mạch qua cầu khi nhìn thấy cột mốc đánh dấu năm kilômét. Rất nhiều người nghỉ chân ở đây để lấy sức và tranh thủ ngắm cảnh xung quanh, trong khi tôi tiếp tục tiến sang khu thương mại

Jurgenskill. Khắp nơi ngập tràn mùi xúc xích nướng và bắp rang bơ, mọi người nhiệt tình cổ vũ và vẫy tay với chúng tôi, họ còn phun cả nước lên người chúng tôi nữa. Tôi bắt đầu chạy đến khu dân cư, chỗ này dốc hơn chỗ khi nãy, mọi người ngồi thư giãn trên ghế trong vườn nhà và bật nhạc để khích lệ những người tham dự. Tôi mỉm cười khi nhận ra vài đoạn của bài Chariots of Fire, có đoạn còn có hẳn một ban nhạc sống, và tất nhiên họ đang chơi bài Born to Run.

Cuối một con dốc khá dài và thoải, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc. “Cố lên, cô ơi, cố lên! Cố lên cô!”

Là mọi người trong gia đình tôi! Họ cắm trại ngay trên bãi cỏ nhà bố mẹ Sarah dọc con đồi này, và lũ cháu tôi đứa nào đứa nấy đều nhảy cẫng lên hò hét cổ vũ. “Cố lên cô ơi! Cô làm được mà. Cố lên cô!”

Tôi tăng tốc chạy lên đồi, nhanh chóng vượt qua đám người đang đuổi sức, qua cả mấy người đang giảm tốc để lấy sức. Lũ trẻ sướng như điên, Jack thối còi toe toe, mẹ tôi hét to đầy phấn khích, Lucky thì lật bánh burger trên lò nướng.

“Nhà O’Neill vô địch!”. Tôi hét vang và đập tay với mọi người khi chạy ngang qua chỗ họ. Lũ trẻ mặt ngời lên vì hãnh diện, còn tôi thì thấy xúc động và sung sướng đến nghẹn ngào vì có bọn trẻ cổ vũ.

“Trông cậu được lắm”. Elaina vừa bế Dylan vừa nói.

“Chastity, em còn cách đội lính cứu hỏa chín mươi tư giây đấy!”. Sarah nhìn nhanh vào đồng hồ và nói. “Đuổi theo họ mau lên, em gái!”. Chị vừa nói vừa nâng cao ly rượu, hình như là Bloody Mary thì phải, và chào tôi.

“Không vấn đề gì!”, tôi đáp lại. Đội lính cứu hỏa, nhất định tôi sẽ đuổi kịp đám đàn ông cơ bắp đó.

Được chạy quả là một niềm vui tột độ. Mắt tôi nhòe đi, không nhìn rõ hàng người trên đường nữa, tôi gần như đang là chạy hết tốc lực, thế nào lát nữa cũng phải giảm tốc, nhưng đã gần đến mốc tám cây số mà tôi vẫn chưa thấy xi nhê gì. Gió táp mạnh và vàng trán sũng mồ hôi của tôi. Chân tôi vẫn sải đều trên đường, hơi thở nhịp nhàng. Rồi tôi nhìn thấy màu áo xanh thẫm

đặc trưng của Sở Cứu hỏa Eaton Falls. Năm người họ chạy hành hàng ngang như thể duyệt binh. Bố tôi, anh Matt, anh Mark, Santo và Trevor. Tôi tăng tốc để bắt kịp họ.

“Chào mọi người,” tôi thở hổn hển. “Em cứ tưởng là mấy anh chàng đẹp trai nào chứ”.

Bọn họ đều cười to. “Chạy cùng bọn anh nhé Chas”, Trevor đề nghị.

“Bọn anh chạy chậm lắm”. Tôi đáp. “Anh có nghe thấy em nói gì không, Mark? Em sẽ đánh bại anh cho mà xem”.

Mark quay sang nhìn tôi cau có và chấp nhận lời thử thách. “Em nghĩ mình có cơ thắng anh sao?”, anh hỏi. “Được rồi để xem”. Anh sai bước dài hơn. “Gặp mọi người sau nhé”.

“Chúc con may mắn, Sườn Heo”, bố nói.

Trong suốt hơn một cây số tiếp theo tôi và anh Mark hầu như chạy song song với nhau, người này dè chừng người kia. Đã lâu rồi chúng tôi không chạy cùng nhau, và cuộc thi này làm chúng tôi nhớ lại chuyện cũ ngày còn bé. Mark lúc nào cũng phải chiến thắng bằng được, trong khi anh Jack sẽ nhường cho tôi thắng, còn anh Lucky sẽ chạy cùng tôi, anh Matt thì lại không thích ganh đua. Chỉ có anh Mark là lúc nào cũng phải thắng bằng mọi giá. Tôi thì luôn phải cố gắng rất nhiều để không thua kém các anh trai, và để thể hiện cho các anh thấy là tôi cũng có thể làm những việc mà các anh làm, rằng các anh không cần phải lo lắng vì tôi có thể tự chăm sóc tốt cho mình. Thậm chí là hơn cả tốt, phải nói là siêu tốt.

“Anh có muốn đánh cược xem ai thắng không?”. Tôi hỏi. Chết tiệt, trông anh không có vẻ gì là đui sức.

“Cược gì?”, anh hỏi.

“Anh phải sửa nốt cái phòng tắm trên nhà cho em nhé?”. Tôi gợi ý, cố gắng không để lộ giọng nói đã thấm mệt.

“Thôi”, anh gạt đi, “cược một trăm đô nhé”.

“Ok”, tôi đồng ý ngay lập tức.

Chúng tôi đã cán mốc mười một cây số, lúc này đám đông càng cố vũ nhiệt tình hơn. Còn hơn bốn cây nữa, phần lớn là phải lên dốc cho đến khi đến được chỗ cây cầu. Chúng tôi quành ở khúc quanh và bước vào thử thách tiếp theo.

Con dốc khá cao làm tôi có cảm giác như leo cầu thang, đùi tôi bắt đầu căng cứng, đầu gối phát ra tiếng răng rắc kỳ lạ mà lần chạy maratông trước tôi không nghe thấy. Không muốn bỏ cuộc quá sớm, tôi gắng sức chạy lên dốc để bắt kịp anh Mark.

“Anh chạy trước đây nhé”, Mark vừa nói xong liền bứt phá lên dốc. Tôi cố gắng đuổi theo nhưng anh chạy mỗi lúc một nhanh hơn. Anh bỏ xa tôi năm bước, tám bước, mười bước... Nhịp chạy tôi chậm dần. Cẳng chân tôi đau nhói, bắp chân cứng nhức nhối và mấy tiếng răng rắc ngày càng rõ.

“Không phải em định ngồi đó và chịu thua đấy chứ?”

Trevor đang chạy ngay sau tôi. Anh cười với tôi. “Cố lên nào Chas, chúng ta có thể đuổi kịp cậu ấy mà. Em biết Mark đấy, cậu ấy chỉ khoe khoang là giỏi thôi, hết con dốc này cậu ấy cũng chẳng còn sức mà chạy đâu”.

Có Trev chạy bên cạnh tôi như được tiếp thêm sức mạnh, và khi gió, tôi lại càng thích anh hơn. Chết tiệt. Anh đúng là chàng hoàng tử bạch mã của tôi. Chúng tôi cùng chạy lên đồi.

“Chào Trevor”. Tôi nghe thấy giọng một phụ nữ nào đó, và thấy Trev vẫy tay với người đó nhưng anh không nhìn lại.

“Em vẫn ổn chứ?”, anh hỏi.

“Em vẫn ổn”, tôi nói. Cuối cùng chúng tôi cũng vượt lên tốp đầu. Chỗ này chỉ còn cách cây cầu khoảng hai cây số và thêm sáu tòa nhà nữa là đến vạch đích.

“Cố lên nào”, Trevor động viên tôi. “Anh nhìn thấy Mark đằng trước rồi kìa”.

Đến đoạn này tôi chỉ còn thấy lác đác vài người vẫn đang chạy, chúng tôi đang ở trong tốp dẫn đầu rồi, à chắc là phải một phần tư tốp những người

chạy nhanh nhất, vì vẫn sau những vận động viên điền kinh chuyên nghiệp, những người vừa mới cán vạch về đích. Chúng tôi chạy song song nhau, tôi cảm nhận làn gió mơn man mỗi khi anh chuyển động và lâng lâng như vừa được tiếp thêm sức mạnh. Cũng có thể tất cả cảm giác ấy là do Trevor đang chạy bên tôi, mái tóc anh ướt đầm mồ hôi, mặt anh đỏ gay nhưng đôi mắt vẫn sáng lấp lánh.

Tôi cần phải tăng tốc nhưng chưa thể dốc hết toàn lực để còn bám theo Mark đến chân cầu mà không để anh biết là tôi đang ở ngay phía sau. Trevor nói đúng, Mark chỉ cố tình khoe mẽ ở đoạn dốc đó thôi, và không khó khăn gì để tôi rút ngắn khoảng cách xuống còn ba mươi mét trước khi chúng tôi đến chân cầu.

“Cơ hội của em đấy, Chas”. Trevor quay sang tôi, “Dốc hết toàn lực đi, chiến thắng nằm trong tầm tay em rồi”.

“Cảm ơn anh Trev. Không có anh chắc em không làm được đâu.” Tôi gửi cho anh nụ hôn gió và tăng tốc.

Tôi chạy như bay xuống dốc để lên cầu, và bứt phá hết tốc lực khi vừa chạm chân lên sàn cầu. Tôi vượt qua Mark mà không buồn ngoái lại vì còn đang mãi tập trung vào những sỏi chân.

Tôi rẽ vào phố Ridge, chạy thật nhanh tới góc phố và tiến vào đoạn cuối của chặng đua. Khắp dãy phố, các cổ động viên đứng chật kín hai bên đường, hô hào thét, reo hò cuồng nhiệt, đặc biệt khi thấy một vận động viên đang cố hết sức để về đích, tất cả như muốn nổ tung. Tôi vượt qua đoạn đua cuối và chạm chân đến vạch đích, chân vẫn còn run rẩy, tôi nằm vật ra bãi cỏ, tim đập dồn dập, dù thở không ra hơi nhưng tôi thấy vui sướng không có gì tả nổi.

“Cô có sao không?”. Một người trong ban tổ chức tiến lại đỡ tôi dậy.

“Tôi vừa chạy thi với anh thôi”, tôi nói không ra hơi và cười to.

“Giỏi lắm”, anh ta nói, “cô uống nước nhé?”

Mark cũng về đích chỉ sau tôi vài giây, “Chết tiệt”, anh thở hển hển trong lúc giảm tốc độ, “Anh biết là em ở ngay sau mà”. Trông anh không lấy gì

làm vui vẻ, và vì sẵn biết tính anh nên tôi cũng chẳng đại gì động vào ổ kiến lửa. “Khi thật, chúc mừng em”.

“Cảm ơn anh”. Chúng tôi bắt tay nhau, Mark vỗ vào vai tôi và đi thẳng ra chỗ lấy nước mà chẳng buồn nói gì thêm. Tôi tiếp tục ngồi thở và làm vài động tác dẫn cơ trong lúc chờ Trevor.

Trev về đích ngoạn mục hơn tôi, anh chạy thẳng một mạch ra chỗ tôi và ôm lấy tôi. Áo anh ướt đầm mồ hôi, người anh tỏa ra một mùi hương đàn ông rất khỏe khoắn, rất giống mùi cỏ tươi.

“Em có thắng không?”. Nghe anh thì thầm mà tôi thấy xốn xang trong lòng.

“Tất nhiên rồi”. Tôi thầm thì đáp. “Cảm ơn anh, huấn luyện viên”.

“Em giỏi lắm”. Anh buông tôi ra - bây giờ thì tôi mới thật cô đơn làm sao. Anh cầm chai nước được một cổ động viên nào đó dúi cho dốc thẳng lên người. “Cảnh đó trông mới tuyệt làm sao”, anh vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán, “em chạy qua cầu nhanh như cơn gió vụt qua”.

Tim tôi như muốn vỡ ra vì sung sướng và hãnh diện. “Ngày hôm nay thật tuyệt”, tôi thú nhận. Trong một giây tôi định rủ anh đi uống bia ăn mừng, chỉ tôi và anh mà thôi. Biết đâu chuyện tôi và Trevor không phải không có lối thoát như tôi nghĩ. Biết đâu mọi chuyện sẽ khác, biết đâu...

“Chào anh, Trevor”. Cả hai chúng tôi đều ngoái lại nhìn. Và đều sững người.

Là Hayden Simms, người đã từng đính hôn với Trevor.

Trevor khẽ đáp lại, mặt cắt không còn giọt máu. “Hayden”.

“Chào cậu, Chastity”, Hayden nhìn sang tôi. Cô ta diện quần bò trắng và áo sơ mi hồng, trông duyên dáng như một bông tulip chớm nở. Mái tóc vàng óng suôn mượt, những chiếc nhẫn cùng lắc tay nổi bật làm cô ta trông thật sành điệu và thời trang. Tôi chợt nhận ra người mình đang bốc mùi mồ hôi.

“Chào cậu”, tôi lắp lắ. “Không ngờ lại gặp cậu ở đây”.

“Hôm nay mẹ tớ cũng tham gia”. Cô ta vừa nói vừa dịu dàng gài mấy lọn tóc vào sau tai. “Mẹ tớ từng phải chiến đấu với bệnh ung thư nên tất nhiên tớ cũng muốn đến tham dự”.

Trevor vẫn chưa mở lời.

“Dạo này anh thế nào, Trevor?”. Hayden Hoàn Hảo cất giọng nhẹ nhàng.

“Thật vui khi lại gặp em, Hayden”, anh lúng túng. Rồi sau đó mắt anh và cả khuôn mặt anh đều rạng rỡ. Bất giác tôi thấy nhói nhói trong lồng ngực.

“Em phải đi đây”, tôi nói. “Ừm, cảm ơn anh, Trevor”.

Anh rời mắt khỏi Hayden Hoàn Hảo và nhìn sang tôi. “Ừ được rồi, Chas. Gặp em sau nhé. Hôm nay em giỏi lắm”.

“Cảm ơn anh”, tôi ấp úng.

Thế là chẳng bia, chẳng tiệc tùng, cũng chẳng thú nhận gì hết.

Chán thật.

Chương 10

Đến khi học lên thạc sĩ, tôi tin rằng mình đã hoàn toàn quên được chuyện với Trevor. Thời gian đúng là liều thuốc tuyệt vời để hàn gắn trái tim tan vỡ cùng những vết thương mà nó mang lại. Tôi đang hẹn hò, vài anh chàng trong trường. Tôi khá nổi tiếng trong đám nam sinh trường Columbia do hay chơi với đám con trai, nhưng tôi chẳng có thời gian cho mối quan hệ nghiêm túc nào. Tôi cũng có hẹn hò đôi chút, đầu tiên là Jeff, anh chàng cùng lớp thạc sĩ vốn nổi tiếng hài hước, thông minh, nhưng khá nóng tính. Năm thứ hai thì anh ta kiếm được một công việc ở CNN và đi mất hút.

Sau đó là Xavier, một thầy giáo dạy hóa ở trường trung học, nhưng chuyện cũng chẳng đi đến đâu, vì lúc đó chúng tôi đều còn quá trẻ. Ở New York, và nhất là ở Manhattan, chẳng ai muốn nghĩ tới chuyện kết hôn trước năm bốn mươi tuổi.

Trong vòng sáu năm kể từ lần ấy, tôi và Trevor đã trở lại bình thường như lúc trước, chúng tôi lại tiếp tục mối quan hệ thân thiết không phải máu mủ và trên mức bạn bè. Tôi tự nhắc mình không được tư tưởng đến và phải luôn tỏ ra vui vẻ, thân thiện khi gặp anh. Cũng may lúc tôi học xong năm nhất cũng là lúc anh chuyển sang đại học Vermont, rồi sau đó là trường cứu hộ. Năm thứ ba đại học, tôi sang Pháp và khi quay trở lại, nỗi buồn thất tình đã nguôi ngoai phần nhiều. Tôi tự nhủ rằng mình vẫn còn trẻ, rằng ai mà chẳng có mối tình đầu đầy tiếc nuối, và rằng tôi sẽ quên được anh.

Nhưng một ngày năm tôi học năm cuối chương trình thạc sĩ và đang thực tập ở tờ New York Times để kiếm từng đồng qua ngày, Trevor bất ngờ gọi

cho tôi. “Chastity”, anh nói, “anh tự hỏi không biết chúng ta có thể gặp nhau được không? Mình cùng đi ăn tối nhé, anh sẽ đến chỗ em, em thấy thế nào?”

“Vâng, tất nhiên rồi”, tôi đáp. “Thế thì vui quá!”. Hai má tôi đỏ bừng, tay tôi run rẩy với những ý nghĩ trong đầu.

Trevor đang hẹn hò với cô gái nào đó tên Hayden, cũng học trường Binghamton, và chính là một trong những cô gái điệu đà năm nào. Nhà cô ta cách Eaton Falls khoảng hai mươi phút lái xe, run rủi thế nào mà sau khi tốt nghiệp cô ta và Trevor lại tình cờ hẹn hò với nhau. Tôi đã gặp mặt và thậm chí còn đi ăn với cô ta cùng các anh tôi ở quán Emo’s hè năm ngoái. Tôi cố tỏ ra thoải mái và bình thường như mọi khi, dù nhận ra cô ta quyến rũ hơn tôi bội phần. Sinh viên trường Luật, sành điệu, tự tin, cô ta thấp hơn tôi hai chục phân nhưng cũng nhẹ hơn tôi phải đến hai chục cân. Tôi đã nhập vai tương đối hoàn hảo buổi hôm ấy.

Nhưng rồi đột nhiên... đột nhiên Trevor lại đi suốt cả quãng đường dài để đến Manhattan này, dù anh phải lái xe suốt ba tiếng đồng hồ, chỉ để ăn tối với tôi. Đó là lần đầu tiên kể từ ngày lễ Columbus thần thánh và hạnh phúc đó, Trevor muốn gặp tôi và chỉ riêng tôi. Chắc chắn là có chuyện gì đó. Hay là anh và cái cô Hayden Hoàn Hảo đó đã chia tay rồi nhỉ? Chắc là thế rồi. Chắc hẳn Trevor đi suốt cả quãng đường dài đến đây là để nói với tôi rằng suốt bao năm qua anh vẫn không quên được tôi, và rằng giờ đây hai chúng tôi đều đã trưởng thành (tôi đã hai mươi tư và anh hai mươi bảy), đã đến lúc thừa nhận rằng chúng tôi sinh ra là dành cho nhau. Đừng có hoang tưởng nữa, Chastity) một giọng nói vang lên trong đầu nhắc nhở tôi. Yên tâm đi. Chẳng phải chúng ta được dạy để trở thành nhà báo sao? Cứ phân tích các dữ kiện trước đã. Tôi không buồn bận tâm đến giọng nói đó và tôi gạt nó qua một bên, tôi thậm chí còn không buồn gọi về nhà hỏi thăm, cũng không gọi cho Elaina. Tôi sợ rằng biết đâu tôi sẽ đánh mất may mắn của mình nếu chẳng may nhắc đến việc Trevor đi cả quãng đường lên tận đây để gặp tôi, và tôi sợ biết đâu một trong mấy ông anh, hay tệ hơn là bố mẹ tôi, sẽ đòi đi theo.

Trong một giây thiếu suy nghĩ, tôi đã vung hai tuần lương ở cửa hàng Long Tall Sally's, cửa hàng quần áo chuyên dành cho những người quá khổ như tôi.

Tôi mua một bộ quần áo khá vừa mắt, trông hơi nghịch ngợm và tự tin nhưng không quá lố cùng đôi giày thể thao màu đỏ mới tinh. Tôi còn đi làm tóc và làm móng nữa. Đồng thời hỏi khắp bạn bè đồng nghiệp để chọn một nơi hoàn hảo cho bữa tối với Trevor, một nơi nào đó thể hiện sự sành điệu của dân New York chính hiệu, một nơi thoải mái nhưng không quá tầm thường, giản dị nhưng tinh tế. Một nơi mà chỉ những người từng sống ở đó mới biết được.

“McSorley's đi”, một đồng nghiệp đề xuất.

“Xô bồ quá”, tôi đáp.

“Aquavit thì sao?”. Sếp tôi gợi ý.

“Chật chội quá”.

“Gotham Bar & Grille nhé?”

“Tầm thường quá”.

Cuối cùng sau bốn ngày lùng sục khắp các danh sách, tôi đã chọn được một địa điểm lý tưởng. Đó là một nhà hàng Ý xinh xắn ở khu Village với những cô bồi bàn nói tiếng Anh lơ lơ và các món ăn tuyệt hảo không thể chê vào đâu được. Tôi biết Trev sẽ thích chỗ này. Không gian yên tĩnh, những người bồi bàn tinh ý tôn trọng sự riêng tư của thực khách và khung cảnh cực kỳ, cực kỳ lãng mạn với những chiếc bàn nhỏ xinh nhìn ra ngoài phố trên nền những bức tường gạch và sàn gỗ. Trong đầu tôi đã văng vẳng giai điệu bài hát của Tony Bennett.

Hai đứa vô tình đụng vào chân nhau và ngược lên nhìn nhau đăm đăm, cả hai sẽ phá lên cười và cuối cùng là trao nhau nụ hôn. Trời ơi, giờ tôi mới nhận ra mình nhớ anh biết bao! Kể từ giây phút tưởng tượng ra những cảnh ấy, bất kể lúc nào tôi cũng nghĩ đến chuyện đó, khi đi học, lúc đi làm, đi ngủ hay cả trên tàu điện. Kể cả khi giọng nói trong đầu nhắc tôi

đừng có ảo tưởng, tôi cũng phớt lờ nó đi và chỉ muốn được tận hưởng niềm vui ấy một cách trọn vẹn.

Tôi run rẩy bấm nút mở cửa để Trevor bước vào căn hộ nhỏ xíu mà tôi vừa mất công kỳ cọ đến từng ly từng tí. Cuối cùng, cuối cùng thì chúng tôi lại trở về bên nhau, và tôi nhận ra trước giờ tôi chưa từng yêu ai khác. Chưa từng có ai mang lại cho tôi cảm xúc như tôi đã có với Trevor. Chưa bao giờ.

“Chào em, Chastity!”, anh ôm tôi thật chặt. “Trông em tuyệt lắm, chà, chỗ này cũng xinh xắn đấy chứ!”. Anh bước vào cái phòng khách bé như lỗ mũi và gặp Vita, bạn cùng nhà với tôi. Cô ấy lén lút gật đầu với tôi ra chiều tán thưởng.

“Chúng ta đi ăn tối rồi quay lại đây chơi cũng được”, tôi làm bộ hết sức tự nhiên. “Bạn có muốn đi ăn tối với bọn tớ không, Vi?” Như đã thỏa thuận từ trước, cô bạn tôi vờ từ chối, lấy lý do còn phải làm nốt bài tập và đã có hẹn với bạn trai sau đó.

Thế là tôi và Trevor cùng dạo bước dọc các con phố khu Chelsea trước khi tiến về khu Village. Anh có vẻ khá ấn tượng với hiểu biết của tôi về thành phố này, cũng như có vẻ thực sự vui mừng khi gặp lại tôi. Ngay cả lúc tôi choàng tay kéo anh bước nhanh qua ngã tư, anh cũng không bận tâm gỡ tay tôi ra.

“Rất vui được gặp em, Chas”. Anh mỉm cười, đôi mắt anh dường như cũng đang cười. Tim tôi nghẹn lại. Đừng bỏ qua chi tiết nào đấy, tôi tự nhủ. Phải ghi nhớ tốt cả mọi thứ. Mà sẽ không bao giờ quên buổi tối ngày hôm nay.

Và quả đúng như vậy, nhưng mọi chuyện diễn ra không hề như trong tưởng tượng của tôi.

Ông chủ nhà hàng, người tôi đã mất hẳn một tiếng trò chuyện từ ba ngày trước, nhiệt tình đón tiếp chúng tôi từ ngoài cửa. Ông ta dẫn chúng tôi đến chiếc bàn hướng ra ngoài phố mà tôi đã đặt từ trước. Chân chúng tôi đụng vào nhau, đúng như trong tưởng tượng. Chúng tôi gọi một chai vang và

huyền thuyên đủ chuyện, chuyện công việc, chuyện đội cứu hỏa, chuyện gia đình.

“Chastity này, em có người yêu chưa?”. Trevor ngập ngừng hỏi, đôi mắt màu sôcôla của anh hình như muốn nói điều gì đó.

“Ừm, bây giờ thì chưa”, tôi nhún vai. “Em từng hẹn hò với mấy anh chàng nhưng chẳng có mối quan hệ nào nghiêm túc cả. Cũng chỉ vớ vẩn vậy thôi”. Đúng là một câu trả lời hoàn hảo, thật bỗ công tôi đã tập trước câu đó cả chục lần trước gương. Tôi muốn chứng tỏ mình cũng có nhiều người theo đuổi, nhưng vẫn còn đang kén chọn và hiện tại thì muốn tìm một mối quan hệ nghiêm túc hơn.

“Thế thì tốt”, anh mỉm cười, tôi cười lại với anh như muốn nói giờ đây tôi đã tự do để đến với anh. Tôi thấy vô cùng hồi hộp. Người bồi bàn bước tới giúp chúng tôi chọn món. Trevor nhấp một ngụm rượu, anh đặt ly rượu xuống bàn, vừa nói vừa giả bộ xếp lại mấy thứ dao đĩa. “Chastity này, em biết là anh đang hẹn hò với Hayden đúng không?”. Anh hỏi.

“Vâng”, tôi dịu dàng vén vài lọn tóc vừa mới cắt ra sau tai. Tim tôi đập thình thịch, chân tôi run lập cập. Đến lúc rồi đây...

“Ừm, có một chút thay đổi nhỏ”, Trevor tiếp, mắt anh vẫn không rời khỏi tấm khăn trải bàn. Anh cười buồn buồn. Chắc là anh vẫn còn đau khổ về chuyện chia tay với cô ta đây mà, nhưng tim tôi thì nhảy múa tưng bừng. Ờn trời, cuối cùng thì họ cũng chia tay.

Tôi chỉ chực nghe câu “Bọn anh chia tay nhau rồi” nên suýt nữa không nghe thấy những gì anh thực sự nói.

“Bọn anh chuẩn bị làm đám cưới”.

Trong một giây, điệu cười ngớ ngẩn và ngu ngốc của tôi vốn đang tràn đầy hi vọng không kịp định thần để khép lại. Mắt tôi trở ra, tôi hít một hơi thật sâu, nụ cười vẫn giữ nguyên hiện trạng, trông vô duyên hệt như đĩa xúc xích Ba Lan trên bàn tiệc của người Do Thái. Tôi chớp mắt, nước mắt chực trào ra đến nơi. Mà y dám sao, giọng nói bên tai tôi lại rít lên đầy nhiếc

móc. Mà còn dám khóc nữa à, đồ ngu. “Thật thế sao, Trev, ôi thật bất ngờ!”, tôi hét lên, “Đúng là tin vui! Tốt quá rồi!”

“Em thực sự nghĩ vậy sao?” Thấy anh tỏ ra thương hại, đột nhiên lòng tự trọng của tôi trỗi dậy.

“Tất nhiên rồi”, tôi nói chắc như đinh đóng cột, “Em chỉ... chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi. Em không biết là hai người có ý định nghiêm túc. Chúc mừng anh! Cô ấy rất tuyệt”.

“Cảm ơn em, Chas”. Anh hơi cúi ra trước, hai khuỷu tay đặt trên mặt bàn. “Anh muốn đến nơi để nói với em chuyện này”.

“Anh... anh cần thận quá”. Anh là đồ tồi. “Thật đấy, Trevor, cảm ơn anh”. Tôi nắm chặt tay dưới gầm bàn và cố nén cơn giận. “Bọn anh đã chọn ngày chưa?”. Tai tôi ù đi, chẳng thể nghe nổi anh hào hứng bàn chuyện đám cưới nữa nhưng tôi vẫn nghe rõ giọng nói trong đầu. Thấy chưa, đồ ngu. Đã bảo đừng có mơ tưởng mà. Không thể tin được. Giờ mà mà khóc là tao giết cả hai đấy.

Người bồi bàn tên Mario bê đồ ăn ra cho chúng tôi, đồ nguội khai vị, rồi đến sa lát, món bánh mì ngon tuyệt, mì Ý sốt rượu vodka cũng thật tuyệt hảo, tôi cảm cúi ăn và ăn để không phải nói gì thêm, mỉm cười và gật đầu như một cái máy.

“Anh cũng hơi lo lắng trước khi nói với em chuyện này”. Trevor thú nhận khi chúng tôi dùng xong món chính.

“Sao lại thế?”. Tôi hỏi trong lúc vẫn nhòm nhoàm miếng bánh thấm đầy dầu ôliu.

Đôi mắt anh chùng xuống. “Em biết đấy, vì chúng ta đã từng... hẹn hò lúc còn ở trường, anh thấy nói với em về chuyện sắp đính hôn không tiện lắm, anh sợ em sẽ...”

“Sẽ làm sao?” Anh đùa đấy à, anh giống như anh trai em mà Trev. Tất nhiên em sẽ mừng cho anh rồi, thật đấy, cô ấy có vẻ là người tốt.

Trevor cười ngượng nghịu, chưa bao giờ tôi thấy ghét anh như lúc này. “Ừ, cô ấy tuyệt lắm. Bọn anh cũng không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra

nhanh thế... Dù sao thì cũng cảm ơn em, Chastity”. Anh ngừng lại mấy giây như muốn nói thêm gì đó, nhưng rồi lại chuyển sang chuyện học hành của tôi.

Tôi vào toilet đúng lúc anh phục vụ Mario mang món tráng miệng tiramisu ra. Sau khi nôn hết những thứ vừa cho vào bụng khi nãy, tôi rửa mặt và nhìn vào gương. “Đồ ngu”, tôi rít lên giọng đầy căm phẫn. “Tôi chưa, thật ngớ ngẩn, đồ ngu ngốc”.

Trevor và cô nàng Hayden Hoàn Hảo của anh chuyển tới Washington khi cô ta được nhận vào một công ty luật danh giá. Trev làm nhân viên cứu hộ ở đó, họ mua một căn chung cư và định ngày cưới. Thật may là năm đó cả hai không về nhà vào dịp lễ Giáng Sinh, nếu không chắc tôi sẽ không chịu nổi nếu phải nhìn thấy anh quấn quít với cô vợ sắp cưới mảnh mai đó, cho dù tôi đã quen với việc xem Trevor như một người bạn bình thường.

Nhưng rồi chuyện gì đó đã xảy ra mà tôi cũng không biết chính xác là chuyện gì. Matt nói với tôi là cô nàng Hayden đó muốn chia tay còn Trev lại muốn níu kéo. Cho dù là chuyện gì đi nữa thì cuối cùng anh cũng chuyển về Eaton Falls, quay lại với công việc ở đội cứu hỏa và kể từ đó trở đi anh trở nên trầm tĩnh hơn.

Đó là câu chuyện của sáu năm về trước. Kể từ đó đến nay theo như tôi biết thì anh chưa có thêm mối quan hệ nghiêm túc nào, cho dù phụ nữ lúc nào cũng xếp hàng chạy theo anh. Có lẽ anh vẫn chưa quên hẳn chuyện với Hayden, có lẽ anh vẫn còn nuối tiếc cô ta, có lẽ cô ta là tình yêu của đời anh, có lẽ anh vẫn nghĩ tới cô ta mỗi khi đêm về, có lẽ anh vẫn không thôi nghĩ đến việc quay lại với cô ta, rằng họ sẽ tiếp tục yêu nhau và lần này họ sẽ không mắc sai lầm như lúc trước.

Và đúng lúc này thì cô ta trở về.

Chương 11

Penelope gọi tôi vào phòng vài ngày sau cuộc thi chạy. Chỉ cần nghe giọng là tôi đã biết chị muốn tôi xem giúp có bệnh gì không bởi trước đó chị tỏ ra rất vui mừng khi nghe tôi kể mình đang theo học lớp nhân viên cứu hộ. “Có phải tôi bị DDTM không?”, chị vừa nói vừa chỉ vào phần phía sau đầu gối.

“DDTM là gì?”. Tôi vừa hỏi vừa cúi xuống xem chỗ chị chỉ.

“Dị dạng tĩnh mạch”, giọng chị đầy vẻ lo lắng.

“Hừm, trông có vẻ như là bị giãn tĩnh mạch, nếu ý chị là thế”, tôi vừa nói vừa đứng dậy. “Còn chuyện gì nữa không?”

“Tối nay có một lớp dạy tự vệ ở bệnh viện tôi muốn cô đến đó. Tôi có ý này”, Pen trở về chỗ ngồi và tiếp tục, “Chúng ta sẽ viết chùm bài Những người anh hùng của thị trấn Eaton Falls. Chúng ta có thể phỏng vấn anh chàng huấn luyện viên đó, tên anh ta là Ryan gì đấy, tôi có ghi vào đâu đấy thì phải. Anh ta rất quan tâm đến vấn đề bảo vệ phụ nữ và muốn giúp họ tự bảo vệ mình”. Tôi trề môi xì một tiếng rõ to. “Đại loại như vậy. Rồi tiếp đó chúng ta có thể tiếp tục với những câu, chuyện điển hình về những người lính cứu hỏa hay cứu hộ, đội trưởng nhóm hướng đạo sinh, hay những người chuyên giải cứu vật nuôi. Cô thấy sao?”

“Được lắm, nghe có vẻ hay đấy”.

“Chắc chắn loạt bài đó sẽ giúp báo bán chạy hơn. Lượng độc giả gần đây cũng chưa đến nỗi giảm nhưng chắc chắn là cũng chẳng tự dừng mà tăng lên được”.

“Vâng, mấy chuyện mô típ anh hùng kiểu này lúc nào cũng hút khách”. Tôi thừa nhận. “Cả mấy tin giết người nữa”.

“Gia đình cô có cả tá người trong ngành cứu hộ phải không?”. Pen vừa nói vừa ngời thẳng người lên. “Có thể chúng ta làm hẳn một chuyên đề về họ. Chẳng hạn như là Gia đình O’Neill của thị trấn Eaton Falls, hay Gia đình của những anh hùng, hay là Bản chất anh hùng đã trở thành truyền thống gia đình, Dòng máu anh hùng của một gia đình”.

Dòng máu anh hùng không chảy trong tôi, tôi thầm nghĩ khi nhớ lại chuyện của Kim trong cửa hàng đồ chơi. Cảm giác hãnh diện và bức bối quen thuộc lập tức quay trở lại. “Ừm nếu như tôi viết về chính gia đình mình thì không được khách quan lắm”.

“Cũng đúng nhỉ. Được rồi, nếu chọn chủ đề đó tôi sẽ cử một phóng viên tự do viết bài. Nhưng cô sẽ vẫn viết chính về đề tài cứu hỏa nhé, chọn ai không phải trong gia đình cô là được”.

“Thế thì được”, tôi đáp. Thực ra tôi cũng thích viết về đề tài này bởi những người lính cứu hỏa quả thật rất đáng được vinh danh, mặc dù phần lớn thời gian họ tụ tập buôn chuyện như mấy bà già. “Tôi đã nghĩ ra mấy người tiềm năng có thể cho chúng ta một vài câu chuyện hay. Và còn nhiều mô típ anh hùng khác mà chúng ta có thể khai thác, không phải chỉ có những mô típ quen thuộc ấy. Chúng ta có thể viết về những người hộ lý cho những đứa trẻ cần chế độ chăm sóc đặc biệt, hay là anh chàng tốt bụng trên trời rơi xuống đã giúp cô thay lốp xe hôm trời mưa hôm trước. Cô thấy sao?”

Pen rất thích ý tưởng đó, thế là chúng tôi thảo luận thêm một lúc nữa trước khi tôi trở lại bàn làm việc. Alan cố tình ngả người về phía Angeia trong khi cô chỉ muốn tránh càng xa anh càng tốt, chỉ còn thiếu nước đâm thủng vách ngăn bàn làm việc nữa thôi. “Ange, mình gặp cậu một lát được không?”. Tôi gọi.

“Mình qua đây”, cô nói to và bước nhanh qua Alan đi về phía bàn tôi. Tôi đợi vài giây để Alan trở về góc thời sự nghe điện thoại.

“Mình không có chuyện gì đâu, chỉ muốn cứu bồ giúp cậu thôi. Giống như kiểu cậu là Pippin, còn mình là Noble đang cố hết sức lừa Boromir và giết hết lũ người Uruk-hai để cứu cậu^[23]”.

“Hai cô đúng là hết thuốc chữa”. Pete chen vào khi tình cờ nghe thấy cuộc hội thoại của chúng tôi. Nhưng chúng tôi chẳng thèm để ý đến anh ta.

“Cảm ơn cô, Alan là một anh chàng tốt, chỉ có điều...”. Angela giờ mới lên tiếng.

“Mình hiểu, anh ta không giống như Aragorn”.

“Anh ta thậm chí còn chẳng bằng Gimli ý chứ”. Cô muốn nhắc đến nhân vật quý lùn trong bộ phim yêu thích của chúng tôi.

“Hôm nay cậu có muốn đi ăn trưa với mình không?”. Tôi đề xuất.

“Ừ, thì đi”, cô trả lời ngay tắp lự.

“Một giờ nhé?”

“Ok. Mình phải quay lại bàn làm việc đã. Mình đang cần hoàn thành chuyên mục về các bữa ăn sẵn”, nói rồi Angela ngáp ngừng. “Ừm, còn chuyện này nữa, Chastity này”.

“Chuyện gì thế?”. Tôi vừa nói vừa gõ gõ nhịp tay xuống ghế.

“Hôm trước mình thấy cậu ở buổi hẹn hò mua sắm của Hội Độc thân”. Cô thăm thì, mặt đỏ bừng trông thật dễ thương.

“Mình không thích phụ nữ đâu”, tôi gạt đi ngay tắp lự.

“Mình biết!”

“Lúc ấy mình chỉ muốn ra khỏi chỗ đó càng nhanh càng tốt”.

“Không”, cô lại tiếp. “Mình chỉ muốn hỏi liệu anh trai cậu có đang hẹn hò với ai không”.

“Matt à? Không, anh ý không hẹn hò với ai đâu”. Tôi ngời thẳng dậy. “Anh ấy được lắm. Cậu gặp anh ấy chưa?”

“Mình mới gặp anh ấy lần đầu ở buổi tối hôm đó,” cô đỏ mặt. “Hôm trước mình cũng thoáng thấy anh ấy ở cuộc thi chạy nữa”.

Tôi khựng lại. “Matt có tham dự cái buổi mua sắm đó đâu nhỉ?”. Rồi óc tôi lóe lên. “Cậu muốn nói tới Trevor à?”

“Anh chàng đã hôn má mẹ cậu ấy. Anh chàng có mái tóc nâu, cặp mắt sâu và nụ cười rạng rỡ?”

Tim tôi như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. “Anh ấy là Trevor Meade, anh ấy không phải là anh trai mình, mà chỉ là một người bạn của gia đình thôi”.

Trông Angela tràn trề hi vọng. “Ồ thế à, thế liệu cậu có biết anh ấy đang hẹn hò với ai không?”

Bản tính trẻ con trong tôi lại trỗi dậy. Cậu không thể yêu anh ấy được mình đã yêu anh ấy kể từ khi mình mười tuổi đấy! Và lại còn cả cô nàng Hayden Hoàn Hảo nữa. Tôi cũng chưa biết nếu có gì tiến triển giữa họ hay không. “Ừm mình cũng không chắc, nhưng mình đoán bây giờ anh ấy chưa có ai đâu, Ange ạ”. Cô cắn môi và mỉm cười, khiến tim tôi lại càng thắt lại hơn nữa. “Có cần mình hỏi thăm giúp cậu không?”

“Thế thì tốt quá. Anh ấy rất tuyệt, ý mình là chỉ cần nhìn anh ấy thôi mình đã... Cậu hiểu cái cảm giác xốn xang là như thế nào mà”.

“Mình biết”, tôi giả bộ cười. “Anh ấy rất... thu hút”. Chẳng có lý do gì mà tôi không giúp Angela cả. Trevor và tôi là bạn tốt trong suốt bao nhiêu năm trời rồi. Và người phụ nữ mà anh từng yêu, người đã làm trái tim anh tan nát, lại mới quay trở lại đây. Nói thật lòng thì tôi thà để Trevor hẹn hò với Angela còn hơn là với Hayden Hoàn Hảo. Ít nhất là vì tôi còn có cảm tình với Angela.

Đúng lúc đó thì một tiếng the thé cất lên xóa tan bầu không khí yên ắng trong văn phòng. “Ôi, Teddy Bear, anh yêu”. Lucia làm bộ động đảnh với anh chồng sắp cưới vừa mới bước vào cửa.

“Hôm nay Teddy và tôi hẹn gặp những người phục vụ tiệc cưới”, Lucia hãnh diện thông báo như thể cô ta vừa đoạt giải Pulitzer^[24].

“Chúc hai người vui vẻ”, tôi cố làm ra vẻ thân thiện.

“Chỉ mười sáu tháng nữa là đến đám cưới rồi mà chúng tôi còn bao nhiêu việc phải làm. Trời ơi, cô không biết đâu Chastity, như kiểu phải làm thêm một công việc nữa ấy”.

“Tôi hiểu”, giọng tôi lạnh tanh. “Hai người đính hôn được bao lâu rồi?”

“Bốn năm bảy tháng”, Teddy trả lời ngay tắp tự. “Chúng ta đi thôi nào, con bồ câu bé nhỏ của anh”. Anh ta quay sang Lucia giúp cô sửa lại cổ áo và ném về phía tôi một nụ cười giả tạo. Anh ta có kiểu phát âm chữ S như đang rít lên vậy. “Chúng ta không thể để họ chờ lâu được, xong anh còn phải quay về chỗ làm gặp các cổ đông nữa.”

“Teddy Bear là phó chủ tịch của công ty đấy”, Lucia vẫn tiếp tục khoe khoang.

“Tôi biết rồi. Chúc mừng hai người”. Tôi đáp.

“Chào mọi người, chúng tôi phải đi đây.” Lucia ưỡn ngực, ông ẹo rời khỏi phòng, anh chàng Teddy Bear của cô ta lẻo đẻo theo sau.

“Anh chàng đó mà không bị đồng tính thì tôi phải là George Clooney”, Pete lên tiếng. Tôi khẽ nhăn mặt nhưng không thể không đồng ý là anh ta nói đúng.

Cuối ngày, tôi về nhà ăn qua loa bữa tối cho kịp giờ đến lớp tự vệ. Tôi vừa cắn miếng pizza lạnh ngắt để thừa từ tối qua vừa tranh thủ lướt mạng trên trang e.Commitment. Mẹ tôi đã có năm mươi chín người trả lời. Năm-mươi-chín. Còn tôi thì có mỗi anh Matt.

Chà, có thư thật này. Tôi để miếng pizza sang bên cạnh và nhấp chuột đọc thư.

“Gửi Cô Hàng Xóm Dễ Thương,

Chúng ta có thể gặp nhau được không, tôi đã xem qua ảnh của cô và thấy cô có vẻ cũng khá dễ thương”.

Tôi quyết định bỏ qua chi tiết bức thư quá cụt lủn và ngắn gọn để dò chuột xem hồ sơ anh ta. Hừm, trông cũng được. Sở thích: bóng chày, trượt patin và đi ăn hàng. Cũng không tệ. Ba thứ quan trọng nhất trên đời: mèo,

mẹ, Red Sox^[25]. Thôi quên đi nhé, anh bạn. Cứ cho là tôi có thể chấp nhận được việc anh ta là fan hâm mộ của đội Boston (với điều kiện đội Red Sox phải hứa không bao giờ đánh bại đội Yankees của tôi), thì tôi cũng không thể sống cùng mẹ anh ta và con mèo của anh ta được.

Tôi với tay định lấy thêm pizza nhưng chẳng còn miếng nào. Buttercup gục xuống cạnh bàn giả bộ đang ngủ nhưng vẫn không giấu được tiếng ợ đầy thỏa mãn. “Xấu hổ chưa”, tôi vừa nói vừa giẫm nhẹ lên đầu nó. Đuôi nó quẫy quẫy trên sàn.

Một giờ sau tôi gặp Angela ở YMCA, cô ấy đã đồng ý đi cùng tôi. Elaina không đi được vì bị cháu tôi quần cho tơi tả suốt cả ngày và tối nay cô ấy chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi uống rượu. Tôi để lại lời nhắn cho người huấn luyện viên, tự giới thiệu là phóng viên báo và ngỏ ý muốn gặp anh ta một lát sau giờ học.

“Chào con yêu!”

“Mẹ! Mẹ làm gì ở đây thế này?”. Tôi nhìn mẹ với ánh mắt dò hỏi.

“Bố con bắt mẹ đi đấy”, mẹ giải thích. “Bố con nói nếu mẹ có ý định hẹn hò với mấy tên điên rồ, quỷ quái hay biến thái gì đó thì mẹ cần phải học cách tự vệ. Chào cháu, bác là Betty, mẹ của Chastity”.

“Cháu chào bác”. Angela nhẹ nhàng đáp.

“Bố bắt mẹ đến thật à?”. Tôi vừa nói vừa cởi chiếc áo khoác của tuyến Binghamton, bên trong tôi mặc một chiếc áo phông khác trong bộ sưu tập Chúa tể của những chiếc nhẫn.

“Thật chứ sao. Ông ấy lo mẹ mà có mệnh hệ gì thì không có người nấu cơm cho ông ấy thôi mà”.

“Không phải bố chỉ cần mẹ để nấu cơm đâu mẹ à”, tôi cố nói đỡ cho bố.

“Bố Chastity và bác đã chia tay rồi”. Mẹ tôi giải thích với Angela. “Bố con rất cay nghiệt Chastity ạ. Con yêu này, hôm trước mẹ đã có một buổi tối rất vui vẻ với một người đàn ông tên Harry. Ông ấy có vẻ khá dễ chịu, có khi lần này mẹ sẽ tính chuyện nghiêm túc”.

Angela quay sang tôi nhìn dò hỏi rồi giả vờ cúi xuống buộc lại dây giày.

“Thật thế hả mẹ, thế thì tốt quá”, tôi nói dối.

Phòng thể chất toàn phụ nữ trẻ mà theo tôi quan sát phần lớn đều là những cô gái xinh đẹp. Tôi thấy hơi ngượng ngùng vì cái áo khoác cũ mèm và đôi giày thể thao sờn rách trong khi bọn họ đều mặc những bộ đồ thể thao điệu đà. Mấy cái quần thể thao dễ thương có sọc dọc bên hông, những cái áo khoác thể thao ngắn cũn cỡn khoe vòng eo con kiến cũng dễ thương không kém. Tôi còn đếm được kha khá người đánh phấn tô son trong phòng này nữa kia.

Cánh cửa bật mở, huấn luyện viên bước vào. Tôi sững người vì kinh ngạc.

Là anh chàng New York Times.

Nhìn thấy anh là tôi chẳng còn nhớ nổi mình định nói gì nữa. Anh ấy đang ở đây, anh chàng New York Times đang ở đây. Hóa ra người đàn ông mà bấy lâu nay tôi tư tưởng chính là huấn luyện viên của lớp học này!

Tôi thəm thán phục trong đầu. Anh ấy có mái tóc xoắn nhẹ màu vàng sậm, dài vừa đủ để trông phong trần mà không quá nhếch nhác. Anh ấy mặc một bộ đồ karate đen, để lộ một khoảng ngực đủ để tôi có thể nhìn thấy làn da lấp lánh của anh. Ước gì tôi được một lần chạm tay vào bộ ngực đó.

“Ái chà!”, Angela thì thào, mặt cô cũng đỏ ửng lên.

“Trời ơi”, tôi thở hắt.

“Chào các cô gái”. Nhìn anh mỉm cười, tôi cảm thấy lâng lâng như đang bay. Tay anh đặt gần thắt lưng, và trong một giây tôi cứ nghĩ anh sắp cởi áo đến nơi. Cởi đi, cởi đi, làm ơn! Cảm giác thəm muốn bỗng nhiên trỗi dậy trong tôi. Nhưng không, tất nhiên là không, anh chỉ đang thắt lại cái đai thôi. Sao cũng được, tôi sẽ nhảy bổ vào anh mất. “Tên tôi là Ryan Darling, võ sư karate tứ đẳng đai đen và là bác sĩ ngoại khoa”. Ôi trời đất ơi. “Phải nói rằng tôi rất tiếc khi phải là người đầu tiên nhìn thấy những vết thương khi một người phụ nữ bị tấn công”.

Mẹ tôi khe khẽ bĩu môi nhưng tôi cũng chẳng bận tâm vì đã hoàn toàn trúng phải bùa mê thuốc lú của Ryan, tôi chỉ muốn đớp lấy từng lời anh nói. Nhìn em đi, tôi thầm ước. Anh không nhìn tôi mà vẫn tiếp tục bài giảng. Đáng lẽ phải tập trung nghe anh nói để còn viết bài nhưng tai tôi đã ù đi trước vẻ đẹp chết người của anh, tôi không còn nghe được gì nữa. Không sao, thế nào sau đó tôi cũng nhớ được cái gì cần nhớ, đấy là mảnh lời của tôi. Anh di chuyển thật nhẹ nhàng, vừa đi về phía các học viên vừa tiếp tục giảng giải về sự cần thiết của việc tự vệ đối với phụ nữ.

Ryan vỗ tay làm tôi choàng tỉnh cơn mơ màng. “Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi. Mọi người bắt cặp với nhau để tập đôi nhé. Chúng ta sẽ bắt đầu với vài thế đứng cùng những động tác cơ bản như khóa và đâm”.

Khóa và đâm là một trong những bài học đầu tiên tôi học trong đời. Chúng tôi xếp thành hàng và tập theo động tác của anh chàng huấn luyện viên quyền rũ như vị thần Adonis trong thần thoại Hy Lạp. Không có gì khó khăn để nhận ra tôi là học sinh giỏi nhất ở đây. Tôi tự hào quay sang giúp người phụ nữ đứng cạnh sửa lại tư thế cho chuẩn. Đánh nhau với lũ con trai chính là sở trường của tôi. Cũng có khi vì lý do này mà mấy gã bạn trai trước đã chia tay tôi cũng nên, nhưng cũng chẳng sao. Tôi sửa lại năm đâm cho Angela, ngón tay cái của cô cứ chìa cả ra, đúng là cô nàng yếu đuối, tôi thực hiện lại động tác khóa người một cách mạnh mẽ.

Có thể tôi không phải cô gái xinh đẹp nhất ở đây, cũng không phải cô gái mảnh mai nhất hay cô gái khoe cặp mông đẹp nhất trong cái quần thể thao sành điệu, nhưng rõ là tôi rất có khiếu trong việc luyện tập. Ryan đứng phía cuối lớp sửa động tác cho mẹ tôi và một vài người phụ nữ khác. Giọng anh khiến tôi không khỏi chú ý. “Đúng rồi, tốt lắm Betty. Tuyệt. Hai chân dẹt ra một chút nữa”. Trời ơi, anh mà nói thế với tôi thì chắc chắn tôi sẽ quật anh ra sàn và quần anh tơi tả, mặc kệ cả lớp có quan tâm hay không. Bên trong tôi lại trỗi dậy cảm giác thèm muốn.

Chúng tôi chuyển sang phần tấn công điểm yếu, tôi sửng sốt khi thấy một số người tự vệ bằng cách đánh vào ngực hay vai của kẻ tấn công thay vì nhắm đến bộ phận nhạy cảm nhất trên người hấn ta hay ít nhất là yết hầu

của hẳn. Angela giữ miếng đệm tập để tôi thực hành trước. Chuyện nhỏ như con thỏ, tôi có thể tốt nghiệp lớp này từ năm tám tuổi. Dù sao tôi vẫn bắt chước động tác của Ryan cực kỳ chính xác, tôi đâm vào tấm đệm mạnh hơn tất cả mọi người trong phòng và làm cho Angela phải lùi mấy bước. Chắc chắn bác sĩ phẫu thuật kiêm võ sư đai đen Ryan Darling không thể không chú ý đến khả năng vượt trội của tôi trong chuyện đâm đá này.

Nhưng thật không may là chiến lược của tôi không mấy tác dụng. Ryan chỉ chú ý tới những người loay hoay với động tác và đi khắp các hàng để sửa năm đâm này hay thực hiện lại động tác khóa người kia. Vì tôi tỏ ra quá thành thạo với việc đâm đá nên anh hoàn toàn bỏ qua tôi.

“Được rồi”, Ryan lên tiếng sau nửa tiếng sau đó. Một vài cô gái yếu đuối, trong đó có cả Angela, đang đăm đăm mồ hôi. “Các bạn học nhanh lắm, bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang phần gì đó nặng hơn một chút nhé Brittany, cô giúp tôi một tay được không”. Brittany tiến lên phía trước, con bé chưa qua tuổi hai mươi, tóc vàng hoe óng mượt như tấm vải rèm, môi tô son bóng nhẫy, miệng cười khúc khích làm bộ làm tịch y như cái vẻ ngoài.

“Được rồi, cảm ơn cô”. Ryan tiếp tục. “Động tác tiếp theo sẽ dùng trong trường hợp có ai đó xông vào các bạn. Các bạn sẽ túm lấy cánh tay của kẻ tấn công, kéo về phía mình, dùng chính sức của hẳn ta để đối phó lại hẳn. Sau đó các bạn chỉ việc kéo tay hẳn ta xuống và... Ầm, kẻ tấn công sẽ ngã bổ nhào ra đất”. Anh diễn tả động tác thật chậm. “Túm tay... kéo... vật ra... Các bạn thấy rất đơn giản phải không?. Anh vừa nói vừa túm lấy tay Brittany và thực hiện động tác một lần nữa, tất nhiên là không có phần vật cô ta ra đất. Mặt Brittany rạng ngời và cô ta túm chặt lấy tay Ryan như thể anh đang kéo cô ta từ đồng nham thạch lên vậy. “Túm... kéo... vật. Được rồi, cả lớp cùng thử nhé. Mọi người cùng tập theo cặp đi, ai muốn lên trước nào”.

Tôi phấn khích quay sang Angela. “Đừng đánh tở, Chastity”, cô thăm thì, mắt hấp háy liên tục.

“Mình không đánh cậu đâu”, tôi đáp. “Cậu thử tấn công mình đi”.

Một vài người đã bắt đầu xông vào bạn tập, trong đó có cả mẹ tôi, trong vai kẻ tấn công dễ thương. Không ai bị vật ra sàn, mặc dù có một cô gái trẻ loạng choạng suýt ngã. Đây chính là cơ hội để tôi tỏa sáng, nhưng Angela tay chân vẫn run rẩy và thay đổi tư thế liên tục.

“Thử đi nào”, tôi bắt đầu thấy khó chịu. “Không sao đâu”.

Cô nhăn mặt, nhắm tịt mắt lại và lao vào tôi. Tôi túm tay, kéo và vật.

Angela nhào một vòng trên không và ngã phịch xuống sàn nhà. Cô thở hổn hển.

“Chết! Cậu có sao không? Mình rất xin lỗi, Ange”. Thật lòng tôi không nghĩ cô ấy nhẹ đến thế. Tôi đỏ mặt vì xấu hổ và cảm thấy tội lỗi. Tôi đưa tay lên che miệng, cô ấy vẫn nằm đó. “Ange, mình thực lòng rất xin lỗi!”

Angela sửa lại cái kính bị lệch và nháy mắt với tôi.

“Giỏi lắm”. Ryan đến bên tôi từ lúc nào, anh cúi xuống và giúp Angela đứng dậy. Cô phui phui lưng và nhìn tôi có vẻ trách móc.

“Mình rất xin lỗi”, tôi thì thào.

“Cô có sao không?”. Ryan hỏi Angela.

Cô gật đầu và mỉm cười trông đến tội nghiệp. “Cô bạn tôi đây biết rõ cô ấy khỏe đến mức nào”, cô nói.

“Mình xin lỗi”, tôi chẳng biết nói gì thêm.

Ryan Darling quay sang tôi. “Cô tên gì?”. Anh hỏi. “Cô có vẻ có khiếu với môn này đấy.”

“Thực ra là vì tôi có đến bốn ông anh trai”. Tôi lẩm bẩm rồi cười, “Xin chào, tôi là Chastity O’Neill”. Đến giờ anh mới thèm để ý đến tôi, tôi chợt nghĩ ra nhưng rồi cũng nhanh chóng tha thứ cho anh. Khung người anh đẹp hơn cả các vị thần Hy Lạp, còn đôi mắt thì trong vắt xanh thẳm như cặp mắt của Derek Jeter. Ôi trời ơi là trời, sao trên đời lại có người đẹp trai đến vậy.

Anh quay sang nhìn tôi có vẻ như muốn nói gì đó, làm chân tôi sững run lên. “Cô ở bên tòa soạn đúng không?”. Anh hỏi nhẹ nhàng. Ôi chao, cái

giọng trầm ấm đó không biết sẽ hay thế nào nếu như anh nói: Chastity, anh đã tìm kiếm em suốt bấy lâu nay.

“Vâng”, tôi quá ngây ngất vì sung sướng nên chẳng nghĩ ra được từ nào hay hơn để đáp lại.

“Giỏi lắm”. Tôi sướng run người khi thấy anh cười với mình, rồi sau đó anh quay sang nói với cả lớp, “Cô Chastity đây đã thực hiện một động tác hoàn hảo!”, rồi anh tiếp, “Chastity này, sao cô không lên trên này với tôi nhỉ? Chúng ta có thể cùng thực hiện động tác tự vệ khi bị kẹp cổ”.

Anh nắm lấy tay tôi - tôi ngừng thở mất mấy giây. Chas, tận hưởng giây phút này đi - bàn tay ấm áp, mạnh mẽ, khéo léo của vị bác sĩ phẫu thuật đang nắm lấy tay tôi và dắt tôi đi lên trước lớp. Các cô gái nhìn tôi đầy ghen tị còn tôi chỉ cười lại khiêm tốn (tôi hi vọng thế, nhưng thực ra trong bụng thì vui sướng như thế khi Attila Rợ Hung đánh chiếm Châu Âu vậy. Cứ ghen tị đi, hồi những cô nàng mảnh mai kia!).

Những chuyện như thế này thường không xảy ra với tôi, ý tôi là ngoài Trevor cũng có nhiều người khác để ý đến tôi, nhưng ai mà tính đến những anh chàng chỉ đáng xách dép cho Derek Jeter và Aragorn chứ. Vì thế được Ryan New York Times nắm tay đúng là một kỳ tích với tôi, kể cả cho dù sau đó anh có bóp chết tôi cũng được. Nếu không tính đến mối tình đơn phương vô vọng với Trevor thì có lẽ tôi chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt đến thế với một người đàn ông.

“Tốt lắm, Chastity”, Ryan nói khẽ. Anh cẩn thận và nhẹ nhàng vòng tay qua cổ tôi rồi vén mấy sợi tóc trước mặt tôi. Không biết có phải tôi tưởng tượng ra không, nhưng hình như đôi mắt xanh thăm thăm của Ryan có một ma lực ghê gớm khiến tôi không thể rời mắt khỏi nó. Mặt tôi nóng bừng, ngực tôi căng nở như muốn bung vỡ. Không cần biết chúng tôi chuẩn bị làm gì, tôi nhất định phải thực hiện nó thật hoàn hảo. Tôi muốn Ryan Darling tự hào về tôi, ngưỡng mộ tôi, phải lòng tôi lấy tôi làm vợ, sinh con cùng tôi, hay chí ít thì cũng xin số điện thoại của tôi.

“Được rồi”, Ryan quay ra nhìn cả lớp. Trời ơi! Nhìn hai gò má ấy kìa! Từ vị trí của mình, tôi có thể thoải mái ngắm anh những góc độ tuyệt đẹp và tôi nhận ra lông mi của anh dài và cong vút đến nhường nào. Không thể tin được. “Nếu bị kẹt cổ như thế này, các bạn phải xử lý thật nhanh, một khi các bạn không thể thở được nữa thì có kháng cự cũng vô ích. Chastity, cô còn trẻ, thân hình cô rất rắn chắc, và rõ là cô rất khỏe mạnh”, anh vừa nói vừa nhìn xuống (vâng, nhìn xuống, lần đầu tiên có người cao hơn tôi). Tôi cố gắng không để lộ niềm vui sướng và tự hào.

Tôi mỉm cười. Trẻ, rắn chắc, khỏe mạnh. Tôi như nuốt từng lời anh nói! Hơn thế nữa tôi còn đang tận hưởng cảm nhận khi anh đặt tay lên vai tôi, ngay chỗ xương quai xanh trong khi anh vẫn tiếp tục giảng về dáng đi mạnh mẽ, ánh mắt mạnh mẽ, vâng vâng và mây mây. Tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa. Tất cả những gì tôi cảm thấy lúc này là hơi ấm từ đôi tay anh, hơi ấm từ từ lan ra tỏa như dòng mật ong ấm nóng đang chảy khắp người tôi và để cho mình mặc sức tưởng tượng: anh đang vuốt ve cánh tay tôi, hơi ấm trên da thịt tôi, anh kéo tôi áp sát vào ngực mình, miệng anh cúi xuống...

Đột nhiên tôi nhận ra cổ họng mình đang bị nghẹn chặt, không phải là bị thít lại, mà là bị nghẹn chặt, trong lúc chưa kịp định thần thì chân tôi đã lên gối, rất mạnh.

Ryan quy xuống như bò tót ngã quy trên sàn đấu. Cổ họng tôi trở lại bình thường, nhưng người đàn ông mà tôi toan lấy làm chồng đang lăn lộn trên sàn, tay liên tục cào cào tấm thảm, vì có vẻ như tôi vừa lấy đi cơ hội làm bố của anh.

Chương 12

“Con gái tôi đã đá đít một anh chàng võ sư đai đen đấy!”. Bố hãnh diện kể cho tất cả mọi người khi chúng tôi gặp nhau ở quán Emo’s buổi tối ngày hôm sau. Lúc đó là giờ giảm giá nên cả tá người đang có mặt ở đó, ba trên bốn ông anh tôi, một hai người anh họ gì đấy, và cả Trevor, người đang mãi nói chuyện với cô bồi bàn lẳng lơ Linsey, cũng có mặt.

“Là chỗ ấy của anh ta đấy chứ”. Tôi lăm bắm trong khi nhấp ly cocktail Scorpion. Đến mức tôi lại phải uống Scorpy thì bạn biết là hai mươi tư giờ qua khủng khiếp như thế nào rồi đấy.

Lúc Ryan ngã xuống, cả lớp nhào đến bên anh, họ gạt tôi sang một bên không thương tiếc để sơ cứu cho anh. Ngoại trừ việc luôn miệng xin lỗi khi anh bước tập tễnh ra xe, tôi chẳng biết nói gì hơn. Tệ hơn nữa là tôi còn chưa kịp phỏng vấn anh để viết bài và dành chữa cháy bằng bài báo về sự ảnh hưởng của James Fennimore Cooper đến nền văn học đương đại. Tôi đoán may ra thì được ba bốn người đọc bài báo đó.

Tôi nhấp thêm một ngụm rượu và nhìn vu vơ ra chỗ quán bar, tôi lấy tay viết mấy chữ cái viết tắt tên mình lên bàn, bụng dạ chẳng còn tâm trí nào mà để đến không khí náo nhiệt của giờ giảm giá. Tôi buồn rầu nghĩ về những ngày tháng âm đạm lủi thủi một mình sắp tới. Cả ngày mai tôi sẽ phải đến lễ hội hoa để viết bài, rồi tối về sửa bài cho chuyên mục của số tới. Cái lò sưởi trong bếp đến lúc phải sửa rồi, Buttercup cũng cần phải đi tắm. Thứ Sáu tôi phải qua nhà Lucky và Tara để quản lý lũ nhóc nghịch như quý sứ trong khi bố mẹ chúng thành thơi đi du lịch ở Saratoga. Viễn cảnh cuối tuần lẳng mạn của tôi là như thế đấy.

Tôi thở dài và nhét một đồng bim bim vào mồm. Ryan Darling, anh chàng New York Times, anh chàng bác sĩ sáng giá đã có thể là hi vọng của tôi. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi biết là anh có để ý đến tôi. Tôi cảm nhận được điều đó. Anh ngấm tôi một lượt và có vẻ thích tôi. Tất nhiên là chỉ cho đến khi tôi đá vào bộ phận đàn ông của anh không thương tiếc.

Nói thật thì mọi chuyện cũng có phải là bất ngờ lắm đâu. Ý tôi là anh đang kẹp cổ tôi, còn tôi thì vừa mới quật Angela xuống sàn và cũng đã thú nhận là thường xuyên phải chiến đấu với bốn ông anh trai, Ryan cũng còn khen tôi rất khỏe và thực hiện động tác quật người rất đẹp cơ mà. Theo lời mẹ tôi và Angela (người bạn thân thiết của tôi kể từ tai nạn đó), đáng lẽ tôi phải đưa tay lên trên hay xuống dưới gì đó (tôi có nghe đâu mà biết) để phá thế khóa gọng kìm. Đáng lẽ tôi không được dùng chân hay gì hết. Nhưng đây là lớp học tự vệ cho phụ nữ cơ mà, chẳng phải thứ đầu tiên mà người ta dạy chúng tôi là ‘Cứ nhắm vào háng anh ta, đá thật mạnh vào đấy’. Hình như tôi còn có hẳn một cái áo ghi dòng chữ như vậy thì phải.

“Kể cho bọn anh xem nào”, anh Jack bước đến bên cạnh tôi.

“Anh thôi đi”, tôi lầm bầm. Trong lúc đó Paul vẫn huýt sáo theo giai điệu bài The Nutcracker^[26].

“Kể đi, chuyện huyền thoại thế cơ mà”, Santo chêm vào.

“Anh có muốn là nạn nhân tiếp theo không hả Santo?”. Tôi quặc lại

“Đấy là cái cách để nó nổi bật giữa đám đông đấy mà”. Mark chêm chọc, nhưng những gì anh nói đau đớn thay lại chẳng có gì sai. “Nó thích đánh ngất người ta rồi mới lòi về ồ”.

Mọi người đều cười phá lên, chỉ có Trevor là đứng ngoài cuộc, nhưng lúc này tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến anh.

“Phải rồi, còn anh thì là chuyên gia tâm lý phụ nữ mà phải không Mark?” Tôi đáp trả. “Anh vẫn tức vì thua em ở cuộc đua chứ gì”.

“Em có phải phụ nữ đâu Chas. Em giống như mấy gã vận động viên nam cô đơn ế vợ ấy”. Anh hần học.

“Mark, anh có muốn em kể cho mọi người về chuyện anh từng nói với em là Patrick Swayze nóng bỏng hơn Luke Perry không? Không, đúng không? Thế thì ngậm mồm lại”.

Lũ đàn ông nhanh chóng chuyển sang đề tài mới và Mark sẽ còn phải bị trêu chọc về mấy chuyện đồng tính đó trong một thời gian dài, nhưng tôi sẽ chẳng xót thương cho anh đâu. Tối qua anh đến nhà Elaina rồi lại gây sự về chuyện phân chia tài sản, anh quát mắng Elaina, nổi giận với Dylan và trước khi đi còn đóng sầm cửa thật mạnh đến mức cửa sổ nứt một mảng. Đúng là đồ tồi.

“Tuần này mẹ con đã hẹn hò ba lần rồi đấy”. Bố thầm thì bằng giọng giận dữ. “Mẹ con phải thôi ngay đi. Chuyện này thật ngớ ngẩn, còn chưa kể...”

“Bố cũng thôi đi. Bố không nghe người ta nói đừng lôi con cái vào chuyện ly hôn của cha mẹ à? Bố có thể nói chuyện gì khác với con ngoài chuyện hẹn hò của mẹ và chuyện con đá vào chỗ hiểm của đàn ông được không? Được không bố?”

Bố định nói gì đó nhưng rồi ông nghĩ lại và quay sang đám lâu nhâu của ông.

Tôi cũng không trách gì ông cả. Chết tiệt, đáng lẽ tối nay tôi nên ở nhà xem ông trùm Tony Soprano^[27] dần chết thằng cha nào đó mới phải. Ít nhất tôi còn có Buttercup, tôi sẽ ăn liền ba thanh Snickers to tổ chẳng mới vác về từ siêu thị Costco tuần trước. Có khi tôi sẽ về nhà, lấy túi kẹo Snickers và dắt con chó yêu quý sang nhà Elaina, chúng tôi sẽ cùng vui vẻ ngồi xem Tony Soprano cho thằng cha nào đó một trận nhừ tử.

Tôi uống cạn ly Scorpy, giờ thì tôi đã biết là mình chỉ uống được một cốc thôi, rồi loạng choạng rời khỏi ghế chuẩn bị ra về. Trevor bỗng ở đâu xuất hiện ngay trước mặt tôi. “Chào em, Chas”, anh nói.

“Anh muốn gì?”. Tôi làu bàu, bây giờ tôi thực sự không muốn nói chuyện với ai nữa, đặc biệt là người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Anh chỉ muốn nói là anh rất tiếc về vụ, ừm, tai nạn của em”. Anh mỉm cười.

Tim tôi nhói lên, cảm giác khó chịu lại ùa về. “Sao phải tiếc? Em đánh ngã được cả một võ sư đai đen. Em tự hào lắm chứ tiếc rề gì”. Tôi nhìn ra phía sau anh, bố tôi đang ném phi tiêu với Jack ở đằng xa còn Lucky đang chơi bi da với Santo và Jake, Mark thì đang gọi thêm một ly Jameson’s. Ngoài tôi ra, cả nhóm chẳng còn ai là phụ nữ. Tội nghiệp, Chastity à, họ lại quên mất mày là phụ nữ rồi.

“Trevor, bia của anh đây”. Lindsey lẳng lơ đặt cốc bia xuống bàn và không quên xoắn lại cái áo ngực trước mặt Trevor. “Anh có cần gì nữa không?”

Mắt tôi nhìn theo cô ta. “Không, cảm ơn cô, Linds”. Trevor đáp. “Gặp em sau nhé”. Cô nàng lẳng lơ trước khi ngúng nguẩy bỏ đi còn ư ử thêm mấy tiếng. Và tất nhiên, Trevor không rời mắt khỏi cô ta.

Buổi tối của tôi sẵn đã bị phá hỏng hoàn toàn, chỉ toàn buồn chán, bực dọc và không có vẻ gì là sẽ khá hơn, nên tôi quyết định làm tới luôn. “Trevor này, có phải anh quay lại với Hayden không đấy?”

Anh kinh ngạc. “Không... không. Anh chỉ tình cờ gặp cô ấy ở bữa hôm trước thôi. Nhưng đúng là cô ấy chuyển về thị trấn thật, giờ cô ấy sống ở Albany.”

Chết tiệt. “Tức là hai người không quay lại với nhau hả?”

Anh lắc đầu.

“Chuyện là thế này, em có một cô bạn đồng nghiệp rất dễ thương. Anh muốn em giới thiệu cô ấy cho anh không?”

Trevor trợn mắt hỏi. “Em nói gì cơ?”

“Anh có muốn hẹn hò với Angela, biên tập viên phụ trách âm thực của tòa soạn em không? Cô ấy có vẻ thích anh đấy”.

Trevor ngần ngừ vài giây rồi mới nói tiếp. “Em có sao không đấy Chas?”

Tôi nhìn lên. “Trời ơi, chỉ cần trả lời anh có muốn hay không thôi”. Anh đứng gần đến mức tôi còn ngửi thấy thoang thoang mùi xà phòng trên người anh và thấy rõ là anh chưa cạo râu. Nếu nhích gần anh thêm một chút nữa thôi là tôi có thể cọ má mình vào má anh rồi rúc đầu vào cổ anh và hôn lên đó. Tiếc thật. “Sao đây?”. Tôi hỏi lại.

“Ừ, sao cũng được, Chastity ạ”. Anh chậm rãi đáp và khẽ cau mày.

“Tuyệt lắm, em sẽ gửi cho anh tên tuổi và số điện thoại của cô ấy. Thôi em phải đi đây, chắc giờ này Buttercup nhớ em lắm rồi.” Tôi rời khỏi chiếc ghế và bước qua Trevor, nãy giờ anh vẫn ngồi im không nhúc nhích.

“Chastity?”. Giọng ai đó lại gọi.

Tôi quay đầu lại và than phiền, “Cái quái gì nữa đây?”

Là Ryan Darling, anh chàng bị lên gối hôm trước. Mặt tôi cắt không còn giọt máu, mãi mới ấp úng được thành câu. “Ch.. chào anh. Anh đỡ đau chưa?”

“Vẫn còn hơi đau một chút”. Anh thú nhận. Tôi khẽ nhăn mặt.

Trevor vẫn đang nhìn chúng tôi. “Chào anh, tôi là Trevor Meade”.

“Ryan Darling, rất vui được gặp anh”.

“Anh làm việc ở bệnh viện phải không?”. Trevor lại hỏi.

“Vâng, tôi là bác sĩ khoa ngoại”. Ryan đáp.

“Còn tôi làm cho đội cứu hộ của Sở Cứu hỏa thị trấn Eaton Falls”, Trevor nói.

“Thế à chào anh.” Ryan lịch sự đáp lại và không nói gì thêm. Tôi có thể đoán chắc là anh cũng không nhớ ra Trevor. Ừ thì đúng là bác sĩ trong mọi trường hợp nên tập trung vào bệnh nhân hơn là quan tâm đến những thứ khác, ít ra là tôi hi vọng thế. Nhưng dù sao thì tôi cũng không thể tưởng tượng được là có người từng gặp Trevor mà lại không nhớ ra anh.

“Chas à, gặp em sau nhé”. Trevor ném về phía Ryan một cái nhìn dò xét.

“Rất vui được gặp anh”. Nói rồi anh lại ra chỗ đồng đội ở quầy nhà O’Neill.

Tôi quay lại nhìn Ryan. “Một lần nữa tôi rất rất lấy làm xin lỗi”. Tôi nhắm mắt và lắc đầu quày quặt, “Tôi đoán là lúc đó bản năng trời dậy nên...”

“Ừm, thực ra thì nó... cũng có thể coi là ví dụ hoàn hảo cho bài giảng của tôi”.

Anh cười xòa và thế là bao nhiêu can đảm của tôi bay biến đâu hết. Sao anh ấy lại ở đây nhỉ? Lại còn mặc vest nữa chứ, liệu có phải anh đến để bắt tôi vì tội hành hung không? Bao nhiêu xao xuyến hôm qua tôi dành cho anh giờ đã bay biến đâu hết.

“Ừm, anh có muốn ngồi xuống không?”. Tôi vừa nói vừa chỉ sang chiếc ghế bên cạnh.

“Được thôi”. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống ghế.

“Ôi xin lỗi, đáng lẽ tôi phải mời anh ra bàn riêng chứ nhỉ?”. Tôi thốt lên. “Hay anh có muốn lấy ít đá không anh lấy ít đá nhé?”

Anh cười vui vẻ. “Không, không, tôi không sao đâu, tôi có thể ngồi được mà”.

Bố nhìn tôi dò xét rồi quay sang nói gì đó với anh Jack, anh quay ra nhìn tôi rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý và hướng sự chú ý của bố về phía bảng phi tiêu. Tôi tự nhủ rồi sẽ lại phải giữ trẻ để trả ơn cho Jack và Sarah đây.

“Tên anh là Ryan phải không nhỉ?”. Tôi hỏi như thể đã quên bém cái tên đã khắc cốt ghi tâm. “Tôi có thể giúp gì anh không?”

“Cô chưa thực hiện bài phỏng vấn, tôi đang ngồi với một đồng nghiệp thì thấy cô nên tôi ghé qua xem sao”.

“Phỏng vấn... ôi đúng rồi”, tôi thốt lên. “Vâng đúng rồi, tôi rất hân hạnh được tiếp tục làm việc về bài báo”. Tôi cứ nghĩ là chúng tôi sẽ không bao giờ trò chuyện với nhau được nữa, vậy mà, chuyện này thật khó tin.

“Thế thì tốt quá. Thực ra cũng chẳng mấy khi tôi nói chuyện với người vừa đo ván tôi đâu”.

Ôi Chúa ơi, anh ấy còn đang tán tỉnh tôi nữa. Tôi hít một hơi thật sâu đầy vui sướng. Tôi vẫy tay với Stu, trong bụng phẫn chấn hơn hẳn. “Ừm, hay chúng ta uống gì đó nhé?”, tôi hỏi Ryan. “Tôi nợ anh một cốc mà. Cũng có khi là hơn thế ấy chứ”.

“Một ly là đủ rồi”, anh mỉm cười. “Cho tôi một ly whisky Single Malt”, anh nói với Stu trong khi bụng tôi cuộn lên vì vui sướng.

“Maclaren có được không?” Stu hỏi trong lúc dọn ly Scorpy trống không của tôi.

“Được”.

“Cô thì sao Chas?”. Stu mỉm cười. “Thêm một ly Scorp nữa nhé”.

“Cháu uống nước thôi! Nước là được rồi, bác Stu ạ. Cảm ơn bác”.

Trong đầu tôi ngổn ngang biết bao suy nghĩ. Thứ nhất, Chúa đã tha lỗi cho tôi và ban cho tôi thêm một cơ hội nữa với Ryan. Thứ hai, phải lắng nghe những gì con tim mách bảo. Thứ ba, Ryan đang tán tỉnh tôi! Và thứ tư, người đàn ông mà tôi yêu nhất trên đời, cùng tất cả những người đàn ông mà tôi biết, bao gồm cả Trevor, đang nhìn thấy tôi chuyện trò với người đàn ông quyến rũ này. Phải nói là cực kỳ quyến rũ mới phải.

Ryan đón ly rượu từ tay Stu và quay sang phía tôi. “Cô muốn khai thác câu chuyện từ khía cạnh nào?”, anh hỏi.

“Ừm, anh biết đấy...”, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. “Những người dân địa phương mà...” Anh ngược cặp mắt xanh thăm thăm nhìn tôi chăm chú, tôi cũng không thể rời cặp mắt xanh ấy. “Những người dân địa phương mà... anh biết đấy, họ...”

“Tạo ra sự khác biệt?”. Anh gợi, tôi nhìn thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên.

“Vâng, đúng rồi. Những người hi sinh vì người khác hay đại loại thế”. Tôi nhấp liền vài ngụm nước để câu giờ và trấn tĩnh lại. Mặc dù mới cách đây hai mươi tư giờ, tôi còn chế nhạo anh trước lớp nhưng Ryan Darling vẫn là người đàn ông đầu tiên làm tôi rung động trong suốt nhiều năm nay.

Tôi muốn để lại ấn tượng tốt nhất có thể nghĩ ra được. Cẩn thận (và điềm tĩnh) chắc chắn là sẽ có ích.

“Ryan này, nếu anh không phiền hay là chúng ta hẹn lại vào buổi khác được không. Hôm nay tôi không chuẩn bị số tay hay câu hỏi gì cả.” Tôi ngưng lại. Scorpy bảo tôi nói tiếp. “Vì tôi vẫn còn cảm thấy có lỗi về... vụ tai nạn đó, hay là cho phép tôi mời anh ăn tối và chúng ta sẽ phỏng vấn trong khi ăn nhé?”

“Hay lắm, thế cũng được”. Nghe anh đồng ý ngay lập tức mà tôi suýt nữa ngã té ghế. Anh ấy đã đồng ý! Anh ấy nhận lời với tôi, với cô gái nhà O’Neill, người mà ai cũng nghĩ là đàn ông chính hiệu, anh chàng New York Times và tôi sẽ đi ăn tối cùng nhau!

“Ừm, cuối tuần này tôi lại hơi bận”, tôi nói đầy tiếc nuối. “Hay là thứ Ba hay thứ Tư nhé?”

“Thế cũng được, trừ khi tôi có ca nào cấp cứu thôi. Số điện thoại của cô là gì nhỉ?”. Tôi như muốn tan ra khi nhìn anh cười với tôi, đôi gò má ấy, đôi mắt xanh ấy. Đã lâu lắm rồi tôi chưa từng thích ai nhiều đến thế. Biết đâu, chỉ là biết đâu đấy, Trevor không phải là người đàn ông hoàn hảo duy nhất ở thị trấn này.

Chúng tôi trao đổi số điện thoại và tôi hứa sáng thứ ba sẽ gọi cho anh để hẹn địa điểm. Tôi quyết định rời khỏi quán bar ngay sau đó phòng khi bố hay mấy ông anh ghé qua bàn chúng tôi. “Tôi rất mừng vì thấy anh không sao”, tôi tỏ ra rất nghiêm túc. “Và cảm ơn anh, tôi rất mong chờ buổi phỏng vấn”.

Tôi đặt tờ hai mươi đô dưới cốc nước, chào tạm biệt và đi về trước khi đám đàn ông nhận ra anh chàng vừa ngồi với tôi chính là người đã bị tôi lên gối.

Tôi trở về nhà và thấy đầu óc nhẹ nhõm hơn hẳn, tâm trạng cũng tươi tỉnh hơn nhiều. “Tao có hẹn rồi, Buttercup,” tôi nói với cún con khi nó nhảy chồm lên người tôi. Nó nhảy lên và bị trượt chân, ngã nhào xuống, nhưng

ngay lập tức xoay người đứng thẳng dậy. “Tao cũng vui như mày vậy, chó cưng ạ. Đi nào, chúng ta cùng đi bộ một lát.”

Không khí trong lành của buổi tối làm tôi thấy dễ chịu. Không phải nhờ rượu mà là nhờ Ryan Darling. Tôi sắp được hẹn hò rồi, ừm, cứ xem như là hẹn hò đi. Một buổi hẹn hò kết hợp phỏng vấn chẳng hạn. Tôi sẽ nhờ Angela tư vấn xem nhà hàng nào lãng mạn nhất ở đây.

Nhắc đến Angela, chắc chắn cô ấy cũng sẽ vui vì Trevor cũng đã đồng ý hẹn gặp. Nhìn Buttercup lăn lộn trên thảm cỏ nhà Manley, tôi quyết định sẽ chúc phúc cho Trevor và Angela nếu họ thành đôi. Ít ra Ange còn hơn cái cô Hayden Simms Hoàn Hảo đó. Tôi huýt sáo gọi Buttercup và lấy một miếng thịt bò khô dụ nó chạy theo. Trong giây phút đó, tôi đã thầm ước nguyện, cho dù muốn hay không Ryan Darling sẽ là người đàn ông mới của đời tôi, và anh ấy sẽ thích tôi.

Chương 13

Buổi tối ngày thứ Bảy, sau khi đưa Christopher, Annie và Jenny lên giường đi ngủ (bằng cách dọa sẽ trói chúng lại), tôi kiếm cái gì đó ăn và gọi Buttercup đến ngồi trên ghế. Chắc Luke và Tara cũng không phiền nếu thấy vài sợi lông chó trên đồ đạc của anh chị, nhất là khi tôi đã chăm sóc lũ trẻ chu đáo đến vậy. Tôi dụi vào cái đầu to và đôi tai dài của chó cưng và nằm thư giãn, tuy có hơi nhăn mặt vì vết thương mới ở đùi nhói lên một chút.

Hôm đó cũng vui... cô cháu tôi hết chơi trò đuổi bắt lại đến trò chó sói ăn thịt, rồi thêm một vòng mấy ván cờ tỉ phú. Chúng tôi chỉ dừng lại khi Jenny đã ăn quá nhiều khách sạn. Sau đó tất cả ra ngoài dạo chơi một lát, uống sữa lắc và burger tại quán ăn, xây một sở thú Lincoln Log trong nhà và xem phim hoạt hình Đi tìm Nemo. Tiếp đấy tôi lại giả vờ là một em bé khổng lồ, bò khắp nhà rồi gào toáng lên “Bố ơi! Mẹ ơi! Con đói!”. Hai đứa lớn hơn tụt lại một chỗ và ôm bụng cười sằng sặc. Đến giờ ăn bữa phụ (thịt gà tấm bột rán miếng to tổ chàng, nhưng vẫn ngon chán), rồi giờ tắm, giờ kể chuyện, giờ lũ trẻ nhảy lên người, giờ gọi điện cho bố mẹ, giờ cho mấy đứa con gái đi ngủ, lại giờ chơi cờ tỉ phú (lần này chơi nhanh thôi), và cuối cùng cũng đến giờ cho Christopher đi ngủ.

Thực lòng tôi không nghĩ việc trông lũ trẻ lại mệt hơn cả giải chạy maratông quanh New York như thế. Khắp người đau nhức ê ẩm mà tôi không hiểu tại sao. Ai bảo chèo thuyền là môn thể thao tốn sức nhất, làm mẹ còn mệt hơn nhiều, và ngày mai tôi lại phải tiếp tục nữa chứ. Nhưng tôi cũng thấy rất vui. Jenny nằm ngủ ngon lành trong nôi, nó chống cả cái mông xinh xinh lên trời. Annie, vốn rất nghịch ngợm nhưng chơi mãi cũng

làm nó kiệt sức, thế là nó cứ ôm chặt lấy tôi khi tôi bế nó vào giường. Còn Chris nữa, Chris lúc nào cũng là một đứa trẻ ngoan. Và thật may là không có đứa nào sút đầu mẹ trán gì hết.

Thực ra lần duy nhất mà tôi không sợ máu là khi nhìn thấy một đứa bé bị thương. Lúc Graham bị ngã rách cả môi tôi cũng khá nhanh chóng lấy đá chườm cho nó và lấy mấy cái kẹo sôcôla Hershey để dỗ nó, đây là phương thuốc bí truyền cho mọi loại vết thương của nhà O'Neill chúng tôi. Rồi cái lần Claire bị ngã chảy cả máu chân khi hai chúng tôi đang đạp xe cùng nhau, tôi cũng không bị ngất tuy là lúc thấm máu tay tôi vẫn còn run run. Olivia đã làm tôi hèn nhát trở lại với cái răng lung lay của nó, nhưng nếu nó thực sự bị thương và cần giúp đỡ, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ bình tĩnh được. Cũng may là bản năng làm mẹ có vẻ như vẫn chiến thắng được bệnh sợ máu của tôi.

Buttercup thờ dài, miệng nó rung rung. “Bé ngoan của ai đây?”. Tôi cương nạng làm nó sung sướng ve vẩy đôi tai. Dù tính đến giờ nó vẫn mới chỉ là một con chó con mười tháng nhưng bộ dạng của nó thì trông như đã hơn cả trăm tuổi. Suốt ngày nó chỉ nằm dài, hoạt động duy nhất trong ngày là nằm ưỡn người ra để người ta cào vào bụng. “Cũng chẳng sao nhỉ”, tôi vừa nói với nó tay vừa nghịch nghịch đôi tai nó. Nó như kiểu lai giữa chó và thỏ, một loài động vật gì đó rất xấu, rất phản khoa học. “Tao thì lại thấy mày rất đẹp, mày rất độc đáo, có một không hai”. Tôi kéo cái bông trước hàm nó, nó vui vẻ khịt khịt mấy tiếng. “Ai xinh đẹp nhất nhỉ, Butter đáng yêu?”. Tôi kéo đôi tai nó xuống dưới cằm và nhận ra trông nó chẳng khác gì người phụ nữ da đen biểu tượng vẫn hay được in trên mấy hộp ngũ cốc.

Điện thoại reo, tôi ước gì cái điện thoại biết bay ra chỗ tôi để tôi có thể nhắc ống nghe mà không cần phải nhúc nhích. “Cô giữ trẻ xinh đẹp đây, alo”, tôi tưởng là Lucky đang gọi.

“Chào em, Chastity”. Là Trevor.

Tôi liếc nhìn cái đồng hồ đặt trên lò sưởi. Chín giờ bốn mươi lăm tối thứ bảy. Thật ngạc nhiên là giờ này mà anh lại không hẹn hò với ai. “Chào anh, Trev. Anh khỏe không?”

“Anh khỏe. Mọi chuyện ở đó thế nào? Em có ổn không?”

“Mười sáu tiếng trước em vẫn còn đủ khỏe để bước vào bệnh viện hiến vại bạch máu mà vẫn cảm thấy bình thường”. Tôi vui vẻ khi nghe thấy anh cười. Buttercup lại rên lên, tôi đưa tay vuốt dọc má nó. “Có chuyện gì không Trev?”

Anh ngập ngừng. “Ừm, anh tự hỏi không biết em có số điện thoại của cái cô làm về mảng âm thực không?”

Tôi ngừng thở mất mấy giây. “A đúng rồi, để em xem nào. Angela Davies. 555-1066”.

“Giỏi thật. Làm sao mà em giỏi nhớ số điện thoại thế”. Anh tỏ ý khen ngợi.

“Trận chiến Hastings năm 1066^[28], William Đại Đế đánh chiếm nước Anh”.

Anh cười lớn. “Rất ấn tượng. Thế em có nhớ số anh không?”

Thực ra tôi chưa bao giờ gọi vào số của Trevor nên tôi không dám thú nhận là mình luôn nhớ số anh, rằng trong một giây yếu đuối, chính xác là trong liên một tháng, tôi đã lên Google tra cứu tên anh, đọc tất cả các bài báo của Nhật báo Eaton Falls trong vòng năm năm qua có nhắc đến tên anh (có ba bài tất cả), và rằng tôi ngay lập tức ghi nhớ số điện thoại của anh ngay khi nhìn thấy nó trên trang Switchboard.com. 555-1021. Mười hai mươi mốt. Ngày hai mốt, tháng Mười, ngày lễ Tình nhân, thật tình cờ làm sao. Tất nhiên là tôi nhớ. Và tôi không chỉ nhớ số điện thoại của anh, tôi còn nhớ cả địa chỉ của anh, cái địa chỉ đó dường như đã in sâu vào đầu tôi thì phải.

“Số của anh à? Em không nhớ”, tôi nói dối sau khi nhận ra mình ngập ngừng hơi lâu. “Em không nhớ rõ nữa”.

“555-1021. Đừng quên nhé”.

“Em nhớ rồi”. Tôi không nghĩ ra gì thêm để nói.

Anh cũng ngập ngừng, “Em có đang hẹn hò với anh chàng đó không, Chas?”

“Ryan à?”, tôi hỏi như thể ngoài anh ấy ra còn có những người khác.
“Ừ”.

“Thực ra là có. Tuần sau bọn em có hẹn đi ăn”, tôi đáp. “Nhưng mà chuyện công việc. Em cần thực hiện một cuộc phỏng vấn”. Nếu anh muốn nhảy vào thì cứ tiếp tục đi Trev, hãy nói anh muốn em chứ không phải là Angela đi...

“Thế à, anh ta trông cũng được đấy chứ”, Trevor tiếp.

“Vâng, hẳn rồi, anh ấy được lắm”. Tôi tiết lộ.

“Được rồi, Chas. Cảm ơn em về chuyện số điện thoại”.

“Không có gì”, tôi gục đầu xuống ghế sofa. “Anh gọi đi nhé”.

“Chúc em ngủ ngon, Chas”.

Tôi vẫn giữ ống nghe trên tai cho đến khi anh gác máy rồi bấm số gọi cho Elaina.

“Chuyện gì thế, querida?”. Tôi nghe tiếng cô ấy đang nhai nhóp nhép thứ gì đó.

“Tớ sắp có hẹn với anh chàng bác sĩ đã bị tớ lên gối lần trước”, tôi vừa nói vừa cố nghĩ đến Ryan thay vì khuôn mặt của Trevor.

“Tuyệt vời, Chastity ạ. Tớ đã gặp anh ấy ở bệnh viện rồi”. Elaina là y tá cấp cứu. “Cậu biết không, anh ấy chưa bao giờ thèm để ý đến tớ, mà nói không phải khoe khoang gì chứ tớ cũng khá hấp dẫn đấy chứ, đúng không?”

“Cậu quá hấp dẫn ý chứ khá gì”, tôi cười.

“Mà anh ấy không hẹn hò với ai ở bệnh viện đâu, tớ đảm bảo, cả tăng suốt ngày bàn tán chuyện đó mà. Mà anh ấy thì lại quá tuyệt vời. Được lắm”. Cô ấy đang nói hào hứng thì chợt ngừng lại “Cậu còn nghe tớ nói không đấy?”

“Có chứ”.

Cô ấy ngưng lại vài giây. “Thế lại có chuyện gì?”

Phải mất một lúc tôi mới trả lời. “Không có chuyện gì cả”, tôi nói chắc như đinh đóng cột.

“Thôi rồi, Chastity, không phải cậu vẫn tơ tưởng đến Trevor đấy chứ?”

Tôi cảm thấy như vừa bị đâm thẳng vào mặt khi nghe Elaina nói điều đó. “À thì...”, giọng tôi nhỏ dần vì dù sai nói nhỏ cũng dễ giải thích hơn. “Đại loại là mình vẫn còn chút ít tình cảm với anh ấy. Anh ấy là mối tình đầu của mình mà, cậu hiểu không,” ít nhất còn có Buttercup tỏ ra thông cảm với tôi, nó duỗi cái móng to đùng và gác lên vai tôi, miệng vẫn ư ử.

“Cậu thấy đấy, Mark cũng từng là mối tình đầu của tớ, rồi cuối cùng thì bây giờ chúng tớ có hạnh phúc không hả? Nghe này, tớ biết Trevor rất tốt, anh ấy còn là cha đỡ đầu của Dylan nữa, nhưng anh ấy cũng có vấn đề của anh ấy”, cô ấy ngưng lại. “Anh ấy cũng đã có nhiều cơ hội rồi, cậu hiểu ý tớ không?”

Tất nhiên là tôi hiểu. “Ừ, cậu nói đúng, Elaina à, tớ biết là cậu đúng. Chắc là tại dạo gần đây tớ gặp anh ấy thường xuyên hơn lúc trước. Thôi quên chuyện đó đi, tớ sẽ đi hẹn hò với anh chàng bác sĩ đẹp trai. Thực ra thì cũng chỉ là một buổi phỏng vấn thôi nhưng tớ cảm thấy như một buổi hẹn hò ấy”.

“Bác sĩ đẹp trai đó nói gì thế? Kể cho tớ đi!”

Tôi kể lại cho Elaina mà cảm thấy hào hứng như thật vì Ryan đúng là một ứng cử viên sáng giá. Và tối đó, Trevor không quay trở lại trong suy nghĩ của tôi nữa, không một chút nào.

Chương 14

“**H**ôm nay là buổi hẹn hò thứ ba của mẹ với Harry rồi đấy, con nghĩ đã đến lúc bọn mẹ tiến xa hơn được chưa?”

“Mẹ à, thôi đi, mẹ để con yên được không?”

“Chastity, đừng có tỏ ra đơan trang nữa đi”.

“Mẹ à, chính mẹ đặt tên con là Chastity Virginia^[29] đấy chứ. Nếu con mà thành gái đồng trinh thì một phần cũng là lỗi của mẹ đấy”.

“Tên ấy là do bố con đặt đấy, lúc ấy mẹ còn đang mãi cảm ơn trời đất vì con không phải là con trai”.

Tôi cười. “Thôi được rồi, nhưng mẹ không được đến nhà hàng Trăng Xanh đâu đấy, tối nay con sẽ gặp anh chàng bác sĩ ở đó. Mẹ làm ơn đừng có đến đấy”.

“Ừ, đúng rồi nhỉ”, mẹ mừng rỡ reo lên. “Anh chàng bác sĩ điển trai! Chỗ ấy của anh ta thế nào rồi?”

“Con... con không biết. Con nghĩ chắc là cũng không sao”. Tôi nghiêng rằng. “Con chỉ cần mẹ và Harry không có mặt ở đó tối nay thôi, được không? Không được đặt chân đến nhà hàng Trăng Xanh nhé, mẹ hứa đi”.

“Mẹ biết rồi Chastity. Mẹ có vô duyên đến thế đâu”. Mẹ thở dài. “Mà chắc bố con không vui đâu”.

Tôi thở dài rồi lại chúi mũi vào màn hình để biên tập lại bài báo mà tôi phải cắt đến ba phần tư. Cô phóng viên tự do viết bài này quên mất tôi đã giao hẹn tối đa là năm trăm từ, cho dù buổi bán hàng ở nhà thờ có hấp dẫn

thế nào cũng không thể in đặc một trang A4 được. “Mẹ à, mẹ biết là bố yêu mẹ mà”.

“Chuyện đó cũng chẳng giúp được gì cả”.

“Mẹ có chắc là mẹ muốn gắn bó với ai đó mà không phải bố con không? Mẹ đã suy nghĩ về chuyện này một cách nghiêm túc chưa?” Tôi hỏi nhẹ nhàng trong khi vẫn miệt mài bỏ những đoạn không cần thiết trong bài báo.

Không có tiếng trả lời phía đầu dây bên kia. Không ổn rồi. “Mẹ còn nghe con nói không?”

“Bố đã hứa với mẹ tổng cộng bốn lần về chuyện nghỉ hưu rồi, rồi thì lần nào ông ấy cũng viện lý do này lý do nọ. Lúc thì Jimmy Troiano đang nghỉ phép vì vết thương ở lưng, lúc thì tốp lính mới vẫn chưa tự xoay xở được, rồi thì chuyện lương hưu chưa sắp xếp ổn thỏa”. Mẹ thở dài tiếc nuối. “Mẹ lấy chồng khi mới hai mươi một tuổi, Chastity à. Suốt mười năm, lúc nào mẹ cũng cắm mặt vào bím sữa mà chẳng được nghỉ ngơi ngày nào. Con có biết bao nhiêu lần mẹ một mình đưa các con đi cấp cứu không? Hôm trước mẹ đã đếm lại, hai mươi chín lần tất cả, con yêu ạ. Rồi thì mẹ lên chức bà ngoại trước cả khi đưa con út của mẹ tốt nghiệp đại học”.

“Mẹ à, con hiểu nhưng mà...”

Chẳng những gì cả. Mẹ nổi điên lên rồi. “Không, con chẳng hiểu được đâu Chastity”. Mẹ nghiêm giọng. “Mẹ yêu các con, mẹ cũng yêu các cháu của mẹ, nhưng mẹ đã ở cái tuổi mà mẹ muốn được quan tâm đến những chuyện khác chứ không phải chuyện con cháu nữa. Mẹ cũng có những điều mẹ muốn làm, mẹ cũng có mong ước của riêng mẹ, Chastity à!”

“Con biết là thế nhưng mà...”

“Làm những điều mình muốn có phải là sai trái không? Mẹ muốn đi du lịch và tận hưởng cuộc sống, muốn được làm những việc mà mẹ thấy vui”.

“Con chỉ...”

“Con yêu à, mẹ không muốn mắng con đâu. Bởi chỉ ít con còn chịu nghe mẹ nói, chứ mấy đứa con trai thì đời nào đếm xỉa đến những chuyện này”.

Tất nhiên là các anh ấy chẳng muốn nghe chuyện mẹ đang tính đi bước nữa với người đàn ông khác rồi. Có khó hiểu đến thế không? “Mẹ nghe này, con yêu mẹ và lúc nào cũng mong muốn được giống như mẹ”.

“Đừng ngớ ngẩn thế, Chastity”.

“Con nói thật đấy”, tôi nói tiếp. “Mẹ là một bà mẹ hoàn hảo, ngoại trừ chuyện nấu nướng ra thì mẹ không có gì để chê trách cả. Tất cả bọn con đều rất yêu mẹ! Mẹ nhìn mà xem, mẹ có năm đứa con và đứa nào cũng sống cách mẹ có vài phút lái xe”.

“Mẹ thì lại nghĩ chuyện đó chẳng hay ho chút nào”, mẹ tôi xen vào.

Tôi cười. “Được rồi. Là chúng con không muốn rời xa mẹ. Nhưng mẹ phải chắc chắn thực sự muốn những thứ mà mẹ nghĩ là mẹ muốn. Thế thôi”.

“Cảm ơn con yêu”. Mẹ ngừng mấy giây rồi hạ giọng. “Tóm lại con muốn mẹ đến quán Trăng Xanh đúng không?”

“Không Mẹ nghe kỹ lời con dặn này. Đừng có đến quán Trăng Xanh. Đừng đến đó. Đi đâu cũng được, miễn không phải là Trăng Xanh.”

“Được rồi con yêu. Con không cần dặn dò mẹ như con nít thế đâu”

Tôi nghiêng răng và gác máy, hoàn thành nốt loạt báo về hội chợ bánh và kiểm tra lại bài viết về ảnh hưởng của lượng tuyết giảm mạnh trong mùa đông năm nay để đăng cả hai bài lên website. Cuối cùng thì cũng hết ngày.

Như đã kể với mẹ, tối nay là buổi hẹn quan trọng của tôi với Ryan Darling. Angela đã giới thiệu cho tôi quán Trăng Xanh, một nhà hàng mới mở bên khu Jurgenskill bên kia sông Hudson. Tháng trước, cô ấy đã viết một bài về quán đó, theo lời thì quán rất xinh đẹp, ấm áp, trang trọng và khá đắt. Hi vọng là tôi có thể lấy hóa đơn về thanh toán với tòa soạn vì dù sao đây cũng là buổi phỏng vấn về công việc.

Tôi chạy nhanh về nhà và đưa Buttercup đi dạo. Gần đây nó có vẻ hiếu động hơn trước. Nhìn nó chạy lon ton khắp phố, tôi nghĩ có lẽ nó sống trên núi sẽ tốt hơn. Buttercup ngửi ngửi hít hít cái thùng thư rồi ghéch chân lên tè một bãi và lại chạy nhảy tung tăng. “Lại đây nào”, tôi gọi. “Tối nay mẹ

có hẹn, mẹ còn phải trang điểm nữa”. Nó ve vẩy đuôi và chạy lại chỗ tôi, tai vểnh lên. “Biết đâu đấy, Buttercup, biết đâu tối nay mẹ lại kiếm được bố cho con”, tôi nói với nó.

“Anh tập võ từ bé à?” Tôi hỏi.

“Vâng”, Ryan cười. “Tôi bắt đầu học từ lúc lên sáu, lên đai đen năm mười bốn tuổi và tham gia đội tuyển của trường hồi học đại học”.

Tôi cứ ngỡ mình đang trong một cảnh quay nào đó. Quán Tráng Xanh đúng như những gì Angela miêu tả ấm áp, yên tĩnh, trang trọng với những người bồi bàn ăn vận chín chu và nói năng nhẹ nhàng. Nến lấp lánh trên bàn, rượu vang ngon tuyệt, người đàn ông ngồi đối diện cũng thật hoàn hảo và mỗi khi anh cười tôi lại thấy tim mình đập rộn.

Mọi chuyện diễn ra êm đẹp. Mái tóc của tôi được cắt tỉa gọn gàng, trông tôi khá nữ tính trong chiếc sơ mi lụa trắng không xẻ quá sâu và chiếc váy ngắn trắng xanh, một trong những món đồ mà Elaina đã ép tôi phải mua. Tôi đi giày bệt, đương nhiên. Không phải đôi giày thể thao quen thuộc thường ngày, mà là một đôi giày bệt rất dễ thương. Ryan cao hơn tôi nên giày cao gót sẽ khiến tôi không được tận hưởng cảm giác là một cô gái bé bỏng cần che chở nữa. Lúc tôi đến nhà hàng, Ryan đang ngồi đợi sẵn. Trông anh giống như người mẫu của tạp chí New York Times, y như lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh. Anh thơm nhẹ lên má tôi và kéo ghế cho tôi. Mọi chuyện diễn ra như trong mơ. Tôi đoán chắc chúng tôi có thể đi xa hơn thế.

Tập trung nào, Chastity. Trước khi nghĩ đến chuyện có con với anh ấy phải hoàn thành bài phỏng vấn trước đã.

“Trước đây anh học trường nào?”. Tôi hỏi.

“Đại học tôi học Harvard, rồi sau đó là trường y ở Yale”.

“Có vẻ anh không học giỏi lắm nhỉ?”, tôi đùa.

“Đó toàn là trường tốt mà”, anh khẽ nhú mày. “Toàn trường rất tốt đấy chứ.”

“Tôi... vâng. Toàn là những trường hàng đầu”. Anh ấy không biết đùa, hay lắm, đúng là một đức tính đáng quý.

“Cô đang đùa phải không? Xin lỗi, tôi thiếu nhạy cảm quá. Chắc tôi đã bỏ quên khiếu nại hươc ở bệnh viện mất rồi. Xin lỗi cô”.

“Không sao đâu”, tôi cười. “Anh là bác sĩ đúng không?”

“Bác sĩ ngoại khoa”, anh cười như để xác nhận. Đáng lẽ tôi phải ấn tượng hơn nữa với chuyện này nhưng xem ra tôi đã quá choáng với chuyện anh học ở Harvard rồi.

“Tại sao anh lại muốn dạy lớp tự vệ thể, Ryan?”.

Tôi vừa hỏi vừa nhấp một ngụm rượu mà anh đã chọn.

“Như cô thấy đấy, Chastity”, khuôn mặt anh chợt nghiêm túc. “Tôi luôn quan tâm đến vấn đề an toàn của phụ nữ”.

“Hừm”.

“Hầu hết phụ nữ không biết cách tự bảo vệ bản thân”, anh tiếp.

“Chỗ ấy của anh thế nào rồi?”. Tôi ngược lên sau khi nhìn xuống sổ tay.

Anh có vẻ bất ngờ rồi mỉm cười. “Tôi không sao”.

“Thế thì may quá”. Tôi cười và lại nhìn xuống cuốn sổ. Chỉ là tôi muốn nhắc anh nhớ là mình đang trò chuyện với ai.

Anh lại tiếp tục, lần này anh kể về mong muốn được đóng góp cho cộng đồng, được chia sẻ kiến thức, vân vân và mây mây. Những chuyện xưa như trái đất. Thực lòng tôi thấy hào hứng với chuyện làm sao lông mi anh lại sáng lấp lánh hơn. Ryan tỏ ra rất nghiêm túc, thỉnh thoảng lại nhướn mày trong khi nói, anh thường chọn những câu rất dài với vốn từ phong phú và ngữ pháp phức tạp.

“Anh có chị em gái gì không?”. Tôi hỏi vì thắc mắc không biết đó có phải lý do mà anh muốn giúp đỡ phụ nữ không. Không phải lý do anh đưa ra khi này có gì xấu nhưng nghe nó hơi trịnh thượng. Tất nhiên vì anh là bác sĩ phẫu thuật, và bác sĩ nào mà chẳng như vậy. Chưa kể anh lại còn từng học cả Harvard lẫn Yale nên chuyện này cũng khó tránh.

“Tôi có một chị gái tên là Wendy”.

“Wendy à?”. Tôi nhoen cười. “VẬY chắc chị gái anh là Wendy Darling?”

“Vâng, Sao cô biết chị tôi à?”. Ryan tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Ai mà không biết Wendy Darling chứ”. Anh nhướn mày bối rối. “Trong truyện Peter Pan ấy. Wendy Moira Angela Darling”. Tôi giải thích và xướng một đoạn nhạc phim nổi tiếng. “Wendy, Micheal, John... Tinkerbell, đến đây nào! Tôi đang bay đây!”. Ryan nháy mắt tán thành. “Đó, trong truyện Peter Pan ấy”.

“Thế mà tôi không nghĩ ra”, Ryan cười vui vẻ. “Cô hát hay lắm”.

“Lần đầu tiên có người khen tôi hát hay đấy”, tôi lẩm bẫm.

“VẬY sao. Cô còn câu hỏi nào dành cho tôi nữa không?”

“Ừm, tôi nghĩ là mình đã thu thập đủ thông tin rồi”.

“VẬY là chúng ta đã xong phần phỏng vấn rồi sao?”. Trông anh có chút thất vọng.

“Trừ khi anh muốn kể thêm”, tôi đề nghị.

Anh ngồi tựa lưng vào ghế và nhìn tôi. Trời ơi, cặp mắt anh đẹp quá. “Không có gì, nhưng tôi hi vọng là cô không phải về sớm”.

Tôi cười e lệ, cố kìm tiếng hét lên vì sung sướng. “Không, tôi không vội gì cả. Chúng ta gọi đồ ăn chứ?”

Chúng tôi cùng ăn tối và trao đổi những thông tin cơ bản về quê quán, gia đình, công việc, đại loại như vậy. Phải nói thật là hồ sơ của anh quá ổn, đúng là một người chồng hoàn hảo. Anh chơi thể thao từ nhỏ, gia đình ổn định, thường tham gia hoạt động công ích ở nhà thờ, học hành tử tế, sự nghiệp thành công. Thêm nữa là ngoại hình của anh quá ổn. Tôi bị hút hồn bởi giọng nói trầm ấm từ tốn của anh và không thể tin được là anh đang ngồi ngay trước mặt tôi.

Ryan hỏi thăm mấy đứa cháu tôi và khi nào thì tôi không phải nhớ thêm tên chúng nữa. Tôi cũng hỏi lại anh câu hỏi tương tự.

“Tôi e là không được như thế. Chị gái và anh rể tôi đã đi triệt sản rồi”, anh đáp. “Nhưng tôi cũng muốn có một gia đình. Còn cô thì sao? Cô có thích trẻ con không?”

Tôi sững sờ chớp mắt. Không phải trong buổi hẹn hò đầu tiên nào người ta cũng hỏi những câu như thế này. Tôi còn đang định gợi chuyện về chủ đề bóng chày hay gì đó. “Anh biết đấy, gia đình tôi vốn rất đông người, nên tất nhiên là tôi thích sau này sẽ có con”.

“Thế thì tốt”. Anh cười khoe hàm răng trắng bóng. “Anh nghĩ là chúng ta nên chia sẻ với nhau chuyện này trước khi tiến xa hơn, em có nghĩ thế không Chastity? Anh không muốn hẹn hò suốt ba tháng trời rồi mới nhận ra em chưa có ý định kết hôn hay muốn lập gia đình.”

“Vâng, anh nói đúng”, tôi lắp bắp. Mãi mới trấn tĩnh lại được. “Đúng thế”.

“Anh biết cuộc gặp này là vì bài phỏng vấn”, anh tiếp, “nhưng anh mong rằng chúng ta có thể gặp lại nhau trong một buổi hẹn hò chính thức. Anh nghĩ chúng ta có thể tiến xa hơn”.

Bố con và mẹ gặp nhau lần đầu tiên là hôm mẹ đá vào ‘chỗ ấy’ của bố, các con ạ... “Anh... anh thật thẳng thắn”. Tôi mỉm cười và anh cũng cười lại với tôi. Anh có một nụ cười thật rạng rỡ. Và dù anh có hơi thẳng thắn quá thì cũng có sao đâu cơ chứ, anh ấy nói đúng mà, tốt nhất là tiết kiệm thời gian cho cả hai bên. “Cảm ơn anh, Ryan. Em rất thích ý tưởng đó”.

“Chào cậu, Chastity”, một giọng nói quen quen vang lên. Tôi quay sang và bắt gặp Angela, đứng cạnh cô là người quản lý nhà hàng và Trevor. Tôi sững người. Angela và Trevor.

“Ồ! Ange! Trevor!”. Mắt tôi chớp lia lịa. “Giới thiệu với hai người, đây là Ryan Darling. Ryan, anh đã gặp Angela ở lớp tự vệ và đây là, à mà anh cũng đã gặp Trevor ở quán Emo’s rồi nhỉ”.

“Rất vui được gặp lại hai người”, Ryan nói với Angela và bắt tay Trevor.

“Mình không biết là cậu cũng đến đây”, hình như tôi nói nghe có phần hơi bất lịch sự. “Ý mình là, mình rất vui vì cậu đã giới thiệu chỗ này cho

mình”. Bình tĩnh nào, Chastity, tôi tự nhủ. Anh bạn cũ Trevor cũng đang hẹn hò kia mà. Chuyện lớn đây. Nhưng ít nhất thì không phải là với cô nàng Hayden Hoàn Hảo.

“Tại tớ kể với anh Trevor là tớ giới thiệu cho cậu chỗ này và anh ấy nói muốn qua xem thử.” Angela ấp úng. “Bữa tối của hai người thế nào rồi?”. Hai má cô ấy đỏ ửng lên.

“Chúng tôi vẫn chưa bắt đầu. Hai người muốn ngồi chung không?”. Ryan lịch sự đề nghị. Người quản lý nhà hàng khẽ cau mày.

Không! Tim tôi đập thành thịch.

“Ôi không”, Trevor đáp và nhìn sang phía tôi. “Chúng tôi chỉ muốn ghé qua chào hai người thôi”. Chúng tôi? “Chúc hai người một buổi tối vui vẻ. Gặp em sau nhé, Chastity”.

“Vâng, tạm biệt hai người. Đi chơi vui vẻ nhé”. Tôi nhìn xuống và hít sâu một hơi.

“Cậu ta có phải một trong số mấy ông anh của em không?”. Ryan hỏi khi họ đã đi xa.

“Không hẳn”. Tôi nói và cố gắng cười với anh, “Trevor là một người bạn lâu năm của gia đình em, và của em nữa. Bọn em làm bạn với nhau từ hồi bé”. Đừng nói nữa. Đừng - Nói - Nữa.

“À ra thế”, Ryan đáp. Anh nghiêng đầu sang một bên, “Chastity này, em có hay đọc sách không?”

“Em có”. Tôi kể lại cuốn sách gần nhất mà tôi vừa đọc, cũng may cuốn đó khá hay và khá sâu sắc chứ không phải như mấy bộ truyện tranh Chúa tể của những chiếc nhẫn mà tôi vẫn thường xem. Trevor và Angela ngồi cách chúng tôi ba bàn, đủ gần để thỉnh thoảng tôi lại liếc sang phía họ.

Nghe trộm là năng khiếu bẩm sinh của nhà O’Neill chúng tôi. Nó như một kỹ năng sinh tồn, vì tất cả những chuyện quan trọng và hấp dẫn của cuộc sống như tiền bạc, sex, tội phạm không bao giờ được nhắc đến trước mặt lũ trẻ con chúng tôi. Tôi đã quen với nghề báo và cũng quen với chuyện này nên dễ dàng tiếp tục một cuộc hội thoại trong khi vẫn bắt sóng

một cuộc hội thoại khác. Tôi hỏi Ryan về loại sách mà anh thích đọc (và câu trả lời là các tạp chí về y tế. Trời ạ, mặc dù các bệnh nhân của anh hẳn sẽ rất vui khi biết điều đó), cùng lúc đó tôi vẫn tiếp tục đóng tai nghe Trevor và Angela trò chuyện. Họ đang đàm đạo về đồ ăn và không quên nhắc đến công việc của Angela với vai trò là nhà phê bình ẩm thực... Ôi, tôi không biết là cô ấy từng học ở Học viện ẩm thực cơ đấy!

“Vâng, em đã từng ở Pháp một năm, em rất thích thành phố đó”. Tôi trả lời một câu hỏi của Ryan. Bây giờ thì Trev và Angela lại chuyển sang chủ đề gia đình... Trevor thật tử tế khi nhắc đến gia đình O’Neill chúng tôi, sau đó Angela kể về hai chị em gái của cô... Ồ, anh ấy còn kể về Michelle nữa, chuyện đó khá nhạy cảm và đau buồn, tôi thấy khá ngạc nhiên.

“Em chưa học lái buồm bao giờ nhưng rất thích các môn thể thao dưới nước. Ngày nào em cũng chèo thuyền và thỉnh thoảng em còn chèo kayak nữa. Còn anh thì sao, Ryan?”

Chết tiệt, Trevor đang nói cái gì thế không biết, tôi bỏ lỡ câu bông đùa của anh rồi, thực ra tôi thấy nhớ mấy câu chuyện đùa của anh. Hừm, tôi phải trả thù bằng cách hướng toàn bộ tập trung về phía Ryan trong khi anh vẫn mảy may không hề hay biết. Tôi đã nói tôi là bậc thầy trong chuyện này mà. Trevor đang chú ý về phía trước nói gì đó với Angela và vô tình tôi cũng chú ý ra phía trước theo anh.

Đúng lúc đó thì điện thoại của Ryan rung. Anh liếc nhanh vào màn hình và cau mày. “Xin lỗi em nhé, Chastity. Anh phải ra ngoài một chút, bệnh viện đang gọi. Chắc sẽ nhanh thôi”. Anh đứng dậy, vỗ nhẹ lên vai tôi và đi ra ngoài hiên.

Người phục vụ bưng đĩa bánh mỳ ra trước, tôi tránh không nhìn về phía Trevor và Angela đồng thời muốn dừng chuyện nghe lỏm này lại, tôi lấy một miếng bánh đưa lên miệng. Ngon tuyệt lại đúng lúc tôi đang đói nữa. Miếng bánh vẫn còn ấm nhưng không quá giòn, cà chua nghiền mọng nước, lá húng quế vẫn còn tươi. Tôi hết nhìn lên trần lại nhìn xuống bàn rồi nhìn xuống túi, cố gắng không nhìn về phía Trevor.

Tôi lấy thêm một miếng bruschetta. Tôi vừa há miệng thì cà chua rơi ra và rớt trúng cái áo sơ mi trắng của tôi. Ngay bên ngực trái. Tôi gạt ngay miếng cà chua ra nhưng áo vẫn bị dính ít dầu oliu và lá húng quế băm nhỏ. Tôi lại kỳ mạnh nhưng lạ thay miếng húng quế nhỏ như miếng pin đồng hồ vẫn bám chặt vào áo. Ngay giữa bầu ngực.

Và vấn đề là ở đây lại còn hơi lạnh nữa, vậy là tôi có một đốm xanh ngay chính giữa bầu ngực đang run lên vì lạnh.

“Điên thật”, tôi lau bầu trong khi tay vẫn cầm giấy ăn lau đi lau lại. Cái lá dính chặt như thể được dính keo hay sao ấy. Tôi ngoái lại nhìn Ryan, anh vẫn đang nói chuyện điện thoại. May quá anh không nhìn thấy cảnh này. Tôi cọ thêm lần nữa nhưng vết bẩn vẫn không hết.

Má tôi ửng lên vì xấu hổ. Trevor hay bất kỳ ai khác trong phạm vi mười mét chỉ cần nghiêng người sẽ thấy toàn cảnh tình huống xấu hổ của tôi. Tôi lén lút nhìn sang, Trev vẫn đang chăm chú lắng nghe, đôi mắt nâu của anh đang cười với Angela và tôi có cảm giác là anh biết tôi đang nhìn anh. Thấy anh quay sang tôi bất giác đưa tay lên vụng về che bầu ngực. Chỉ đến khi anh quay lại sang Angela tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh xin lỗi”. Cũng vừa lúc Ryan quay lại chỗ ngồi.

“Em phải ra ngoài một chút”. Tôi nói nhanh. “Em sẽ trở lại ngay”. Tất nhiên là tôi không thể ngồi đối diện với anh chàng cựu sinh viên Harvard này với mẩu lá húng quế chết tiệt dính ngay trên ngực được. Tôi giơ tay che ngực một cách vụng về, vớ lấy cái túi và lao thẳng về phía toilet, bước thật nhanh qua Trevor và Angela.

Đến khi an vị trong đó, tôi kéo cái áo trắng, tất nhiên là nó phải trắng, ra phía trước và chà xát vết bẩn cứng đầu. Nó không biến mất, vẫn cứ lì lợm bám chặt ở đó. “Thôi nào!”. Tôi kêu lên và chà xát mạnh hơn.

Thật là sai lầm lớn. Cái lá không những không bong ra mà còn loang màu thêm vào áo. “Ôi chết rồi”, tôi rên rỉ. Bây giờ trên ngực tôi không phải là một vệt nhỏ nữa mà là một vết ố lớn, như kiểu ngực tôi tự chảy ra sốt pesto^[30] vậy.

Tôi lấy thêm một đồng giấy nhúng nước ấm để gột rửa ngực áo. Trời ơi, vết ố không những không biến mất mà còn bị loang ra. “Đừng đùa chứ”, tôi rên lên. Chiếc áo trắng thì ướt, cái áo lót thì lại màu be và toilet này còn lạnh hơn cả bên ngoài nữa. Bạn tưởng tượng ra thảm cảnh của tôi rồi đấy. Nhìn vào gương, đập vào mắt tôi là một vết tròn màu xanh, sáng loang ngay giữa bầu ngực.

“Chết tiệt”, tôi nghĩ thầm. Hi vọng vết bẩn sẽ mờ khi áo khô. Không biết trong này có máy sấy không nhỉ? Tôi nhìn quanh trong vô vọng. Không có, tất nhiên là không có. Cuối cùng tôi đành dùng tạm mấy mẫu giấy vệ sinh. Sao tôi lại không thủ sẵn một cái bút tẩy trắng như loại tôi đã xem trên ti vi nhỉ? Đáng lẽ tôi phải mua một cái mới phải! Tôi đúng là ngu ngốc.

Giờ thì tôi chỉ có hai lựa chọn, một là chấp nhận vết bẩn sẽ vẫn ở đó và tất cả mọi người, kể cả Ryan, sẽ đều nhìn chăm chăm vào ngực tôi suốt cả buổi tối. Hai là phải kiếm ai đó giúp đỡ. Tôi chọn phương án hai. Angela, cô ấy rất cẩn thận và linh hoạt, cô ấy sẽ biết tôi phải làm gì. Biết đâu cô ấy lại có cái bút tẩy thì sao. Tôi chỉ cần ra hiệu cho cô ấy và chúng tôi sẽ tìm ra cách gì đó.

Tôi giật mạnh cánh cửa toilet và suýt đâm sầm vào Trevor.

“Có phải em định nói gì với anh không? Trông em...”. Anh ngừng bật khi nhìn xuống chiếc áo của tôi. “Ái chà!”

“Tệ thật, Trevor ạ. Áo em bị bẩn”.

“Ừ anh thấy rồi”. Anh lẩm nhẩm, mắt vẫn dán vào ngực tôi.

“Anh có bút tẩy hay cái gì dùng được không?”

“Bút tẩy là cái gì?”

“Đừng nhìn nữa! Hay là áo khoác? Anh có áo khoác không cho em mượn đi!”

“Hay là để anh hỏi mấy người phục vụ xem họ có gì giúp em được không nhé? Em nói là bút tẩy à?”. Anh ngước mắt lên và mỉm cười.

“Vâng đúng rồi, ý hay đấy, Trev. Bút tẩy ý. Anh đúng là cứu tinh của em. Đừng có cười nữa đấy, nhớ chưa? Em đang chết dở đây này, anh nói với Ryan là em đang nghe điện thoại được không? Một cuộc gọi khẩn cấp chẳng hạn? Chúng ta có cần gọi Angela đến giúp không?”

Trevor đặt hai tay lên vai tôi. “Bình tĩnh đi Chas”. Anh cười. “Anh sẽ trở lại ngay”.

Tôi lại trốn vào toilet, trong gương tôi nhìn thấy cái vết xanh xanh ngay chỗ ngực áo, ‘Xin chào, Eaton Falls!’.

Một phút sau tôi nghe tiếng Trev gõ cửa. “Đây, có phải em cần cái này không?”. Anh đưa cho tôi một chai thuốc tẩy Clorox.

“Cái này cũng được. Cảm ơn anh nhé, Trev. Anh đúng là cứu tinh của em”. Tôi đóng cửa lại, và lại giật mạnh ra. “Anh đã nói với Ryan là em đang nghe điện thoại chưa?”

“Anh nói rồi”. Trevor đáp, mắt vẫn không rời chỗ vết bẩn.

“Tốt”. Tôi đóng cửa, cầm bình tẩy lên ngang ngực và kéo cần xịt. Chẳng có gì chảy ra cả. “Khỉ thật!”, giọng tôi dội lại.

“Có được không em?. Trevor vẫn đứng bên ngoài cửa.

Tôi vắn nấp lọ và thử lại, vẫn không được. “Em không biết dùng cái này thế nào, Trev ạ”.

“Đâu, đưa đây anh thử xem nào”, nói rồi Trevor đẩy cửa vào.

Anh đứng ngay trước mặt tôi, cầm cái bình xịt và xem xét cẩn thận. “Em chỉ cần quay cái này để mở khóa”, anh nói rồi luồn tay vào trong áo tôi. “Xin lỗi nhé”, anh lẩm bẩm khi chạm phải người tôi. Mắt anh ngược lên nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống. Miệng tôi khô khốc khắp người tràn đầy thèm muốn, chân tay mềm nhũn ra, tôi nuốt nước bọt. Trevor à, làm lại một lần nữa đi. Anh túm cái áo kéo ra phía trước và thử nút xịt.

Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay anh, bàn tay chỉ cách da thịt tôi vài centimet, chỉ vài centimet thôi. Tôi liếm môi, chỉ mong quên được cái tay Trevor đang để trong áo tôi, chuyện này chẳng có gì cả, chỉ là anh

đang giúp đỡ tôi thôi, nhưng chết tiệt, tay của Trevor đang luồn trong áo tôi!

“Được rồi, em nhắm mắt lại đi”, anh nói.

Tôi làm theo, mắt nhắm hờ hờ, hai má nóng bừng.

Trevor kéo cần xịt, vẫn không có gì xảy ra.

“Hử?” Trevor nhú mày nhìn cái núm xoay rồi nhìn lại vết ố.

“Anh phải bóp mạnh vào”. Tôi nói mà chân run lẩy bẩy vì sung sướng.

Anh nhìn lên. “Em muốn anh bóp cái gì?”, anh cười lớn.

“Bóp cái chai chứ còn cái gì nữa!”. Tôi hét lên, tiếng to hơn tôi tưởng, vang dội khắp phòng. “Nhanh lên nào! Bóp mạnh vào!”

“Anh đang bóp đây Chas”.

“Có khi em phải kiểm cái phòng để cởi áo ra thì mới làm được”, tôi đề xuất.

Tiếng cửa cọt két, cánh cửa mở ra. Một người phụ nữ lớn tuổi nhìn chăm chăm vào chúng tôi, miệng bà há hốc tỏ vẻ kinh ngạc.

“Chúng tôi đang bận chút chuyện trong này”, Trevor nói. Bà ta bước thẳng, cái áo khoác hồng phần phật theo sau.

Tôi cười đến mức ho sặc sụa. Tôi đứng dựa vào bồn rửa, một tay che ngực. Trevor dùng tay còn lại đưa lên che mặt, anh cũng cười sảng sặc, tiếng cười giòn giã sảng khoái làm trái tim tôi xốn xang.

“Khi thật, có lẽ em phải chuồn cửa sau mà về mất”.

“Không, không”, anh trấn an tôi. Anh quệt mắt và mỉm cười với tôi. “Anh với em có thể thu xếp được chuyện này mà. Em đang hẹn hò với một anh chàng điển trai, chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội của em được. Đừng lo, Chas. Anh sẽ giúp em vụ này”. Anh vặn cổ chai, đổ một ít dung dịch tẩy lên tờ giấy ăn và cúi xuống thấm lên áo tôi. “Anh không biết tẩy ố lại vui thế này”, anh lẩm nhẩm, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Nụ cười của tôi tắt ngúm. Thật ra tôi muốn nghe anh nói, chúng ta cùng về thôi. Anh sẽ nói với Angela là anh có việc phải đi, rồi anh và em sẽ cùng

đi mua một cái pizza và về nhà anh. Thay vào đó, anh lại vun vào cho tôi và Ryan.

Đúng là đồ tồi. Đồ làm hàng. Anh có cần phải giả vờ tử tế như thế không hả? “Được rồi, thấy không?”. Trevor lên tiếng. “Vết bẩn gần hết rồi. Trông cũng tạm ổn rồi đây. Em cứ để khô một lát là sẽ ổn ngay thôi”. Anh đứng thẳng dậy và cười. Tôi nhìn thấy trong đôi mắt sâu thăm thẳm ấy là sự nóng bỏng đầy hấp dẫn.

“Cảm ơn anh”, tôi nói, giọng có chút lãnh đạm.

“Không có gì”, Trevor hạ giọng. Suốt mấy giây liền anh không nói gì thêm. Sau đó anh lùi lại và tôi biết cơ hội đã mất.

Tôi hăng giọng. “Anh thật tuyệt vời, Trevor ạ. Nếu ngày nào đó không làm lính cứu hỏa nữa anh có thể mở tiệm giặt là được đấy”.

Anh vẫn cười trước câu đùa hơi vô duyên của tôi. “Này, Angela cũng được đấy. Khá được là đằng khác”.

“Tất nhiên rồi, cô ấy rất tuyệt”.

“Được rồi. Chúc em buổi tối vui vẻ”. Anh quay lưng bước ra khỏi toilet nữ.

Tôi tự lo liệu nốt phần còn lại. Ngực áo tôi vẫn hơi ẩm nhưng ít ra không còn xanh lè nữa và sau một phút kiên trì lau bằng giấy ăn, cái vết bẩn cũng mờ hẳn. Tôi rửa tay và thở dài, tự nói với mình trong gương. “Ryan Darling”, tôi lầm nhẫm. “Ryan. Bạn trai tôi là bác sĩ. Xin chào. Đây là chồng tôi, Ryan. Anh ấy rất tuyệt. Anh ấy là người sâu sắc, thông minh. Bạn đã nhìn thấy gò má nào như vậy chưa? Đúng là quá hoàn hảo”.

Khi trở lại chỗ ngồi tôi không gặp khó khăn gì với việc tảng lờ Trevor, ngay cả khi anh có nhìn sang, tôi cũng chẳng buồn để ý.

Chương 15

“Chuyện gì thế này?”. Ernesto hỏi và dán mắt vào tôi, giả bộ lo lắng.

“Tôi bị sét đánh”, tôi rên lên. Mắt nhắm hờ hờ, tôi biết Ernesto đang nín cười.

“Cô có bị đau không?”. Ông hỏi.

“Có, đau lắm”, tôi thều thào. “Chỗ nào cũng đau. Mắt tôi đang chảy máu. Xin hãy cứu tôi”.

Ernesto cười và quấn dải băng đo huyết áp quanh tay tôi. Ông thả van và nghe mạch... “Một trăm linh hai trên năm mươi à? Có nhầm không nhỉ?” Ông cau mày khi nhìn vào bảng kết quả.

“Cháu chèo thuyền mà”, tôi hãnh diện khoe.

“Thật sao! Có phải cái người mà tôi vẫn nhìn thấy trên sông mỗi sáng là cô không nhỉ? Vào khoảng sáu giờ gì đó?”

Tôi cởi máy đo huyết áp và lồng vào tay Ernesto. “Là cháu đấy, bác cũng nên thử xem. Vui lắm”.

“Tôi cũng muốn lắm”.

“Cháu sẽ dạy bác”, tôi nói trong lúc bóp bóng cao su. “Giờ bác phải nằm yên cháu mới đo được. Tôi lồng ống nghe vào tai và đợi. “Một trăm ba mươi ba trên tám mươi sáu. Bác phải giảm cân với tập thể dục đi. Sáng mai năm rưỡi cháu sẽ đợi bác ở chỗ nhà để thuyền cuối phố Bank nhé”.

“Cô có vẻ thích ra lệnh nhỉ Ernesto cười cười.

“Bác thích những người ra lệnh chứ?”, tôi hỏi và cười lại.

“Tôi có vợ rồi nên tất nhiên là tôi thích những người ra lệnh”. Bác vừa nói vừa vỗ nhẹ vào tay tôi. “Cô có nghiêm túc về chuyện chèo thuyền không đấy? Vợ tôi suốt ngày phàn nàn bắt tôi tập thể dục”.

“Tất nhiên rồi. Bác sẽ thích cho mà xem. Tôi cẩn thận tháo dải băng.

“Được rồi, tốt lắm, cả lớp!” Bev nói to. “Thu dọn đồ đạc và giải tán nhé. O’Neill, tôi nói chuyện với em một chút được không?”

Nụ cười trên môi tôi tắt ngúm. Tôi đoán là tôi sắp gặp rắc rối rồi đây.

Đúng thế thật

Bev đợi cho đến khi Pam đóng cửa lớp lại rồi mới nói. “O’Neill này, tôi đã nghe chuyện về buổi thực hành của em”.

Tôi khẽ co mình, bà thở dài. “Em có chắc là em muốn hoàn thành khóa học này không?”. Bà cất giọng nhẹ nhàng.

“Em biết là buổi thực hành của em không tốt lắm”, tôi e dè đáp.

“Phải nói là thảm họa, O’Neill ạ. Đúng là thảm họa đấy”.

“Vâng, là thảm họa”. Theo yêu cầu của khóa học, chúng tôi phải đi theo xe cấp cứu trong vài giờ. Ernesto làm đầu tiên và dễ dàng vượt qua. Một đứa trẻ lên cơn hen cần được chở đi cấp cứu. Có gì đâu, dễ ẹc. Rồi đến Ursula. Tức ngực. Cũng khá nguy hiểm. Rồi sau đấy là đến lượt tôi.

Giờ là lúc tôi giải thích đây. “Ca đó cũng khá nặng, thế thôi, mà lại là lần đầu tiên của em nữa, Bev à. Lần sau em sẽ làm tốt hơn”.

“Nghe này, không phải ai cũng làm được nghề này. Tôi chỉ muốn nói vậy thôi”.

“Em cũng có ngất ra đấy đâu. Thế là tiến bộ rồi”.

Bev nhíu mày. “Em đánh rơi túi cứu thương lên chân bệnh nhân đấy Chastity ạ. Đúng cái chân gãy của bệnh nhân nữa”.

Tôi cúi đầu. “Vâng, chuyện đó... thật... không... may...”

Lúc đó tôi rất sợ, cũng chẳng có gì là khó hiểu. Lúc chúng tôi đến tòa chung cư, có một tấm kính vỡ nằm dưới chân cầu thang, những mảnh vỡ báo hiệu điều chẳng lành. Rồi chúng tôi tìm thấy vết máu dẫn lên trên tầng.

Rõ ràng là người phụ nữ đó bị ngã cầu thang, tay bị cửa đứt và tụt chân. Sau đó chị ta bò lên cầu thang và bằng cách nào đó gọi được cho cứu hộ.

Nhịp thở của tôi đột nhiên gấp gáp từ trước khi chúng tôi tìm thấy chị ta. Và rồi thì cảnh tượng kinh hoàng ấy đập vào mắt tôi! Cơ và dây chằng phình to đúng bên cánh tay đẫm máu, mắt cá chân thì vẹo hẳn sang một bên, như thể xoay một trăm tám mươi độ vậy. Tôi cảm giác như đang xem bộ phim kinh dị The Exorcist và chỉ muốn hét lên! Tất nhiên là tôi sợ! Và tôi chẳng tự hào chút nào về chuyện đó... Tôi nhớ lại lúc ngỏ ý muốn giúp đỡ. “Ôi Chúa ơi, trời ạ, chị bị thương nặng quá!”, hay đại loại như “Liệu có cần phải cắt bỏ không?”. Đúng đến đoạn đó thì cái túi y tế ngu ngốc của tôi, thứ mà trách nhiệm duy nhất của tôi là giữ chặt, đã tuột khỏi tay của tôi và rơi trúng chân đau của chị ta.

Thế là giờ đây tài khoản của tôi mất thêm hai trăm đô la nữa vì ngày nào cũng gửi hoa đến, chùng nào chị ta còn năm viên. Đây là còn chưa kể ba hộp sôcôla Đức và một giỏ hoa quả tôi gửi đến nữa.

“Em đang rất cố gắng”. Tôi nói với Bev. “Nói thật với cô, em rất sợ máu. Em chỉ muốn...”, tôi ngập ngừng. “Cô biết truyền thống gia đình em rồi đấy, Bev à”. Tôi quyết định đã đến lúc cần phải nói thật. “Em chỉ muốn trở thành một người nhà O’Neill thực thụ. Chỉ là một người bình dị muốn giúp đỡ người khác thôi”.

“Được rồi”, cuối cùng Bev cũng phải nhượng bộ. “Để xem thế nào. Tôi rất lo khi em đi thực hành ở phòng cấp cứu”.

Không phải chỉ có mình cô sợ đâu, chỉ nghe đến thôi là tôi cũng đã sợ rúm cả người lại rồi.

Vai tôi chùng xuống khi bước dọc hành lang về phía thang máy, tôi bấm nút gọi thang và đứng đợi. Có lẽ Bev nói đúng. Tôi cũng đâu cần công việc này để kiếm sống, và nếu không phải vì cái truyền thống anh hùng của gia đình thì tôi cũng đâu có phù hợp với những chuyện này.

Cánh cửa thang máy bật mở và... Ô kìa, là Ryan Darling trong bộ đồ phẫu thuật. “Chastity!”, anh vui vẻ gọi khi ngẩng đầu lên và nhìn thấy tôi.

“Rất vui được gặp em ở đây”.

“Chào anh, Ryan”, mặt tôi đỏ bừng. Ôi trời ơi, bộ đồ phẫu thuật mới vừa vận với anh làm sao. Tôi bước vào thang máy. “Em đoán là anh đang làm việc phải không?”

“Ừ”. Anh đáp và lại nhìn xuống bảng công việc. “Còn em thì sao? Em đến tìm anh đây à?”

Tôi cười. Đúng là bác sĩ. “Không, em đến học lớp sơ cứu thôi”.

“Thật à? Hay nhỉ, cần giúp gì thì cứ bảo anh nhé”. Anh cười. “Anh mong nhanh đến thứ Sáu để được gặp em”.

“Em cũng thế”. Sau khi giải quyết xong vấn đề với cái vết ố tối hôm trước, tôi và Ryan đã có một buổi tối rất vui vẻ và thoải mái. Anh nói muốn mời tôi đi ăn tối ở Emo's và tôi gật đầu ngay tắp lự.

Thang máy mở ra, một người phụ nữ trung tuổi bước vào. “Con gái tôi vừa sinh em bé, bà vui mừng thông báo.

“Chúc mừng cô!” tôi nói. “Con gái hay con trai thế?”

“Con trai! Tên nó là Patrick! Thằng bé kháu khỉnh lắm!”. Mắt bà long lanh những giọt nước mắt hạnh phúc, tôi vỗ nhẹ lên tay bà và mỉm cười. Ryan không nói gì, anh vẫn mãi mê với đồng tài liệu. Chắc là một ca khó. Thang máy lại mở ra, anh ngược lên.

“Anh phải đi đây. Xin phép em nhé”, anh nói một cách trịnh trọng.

“Chúc anh một buổi tối vui vẻ”, tôi nói.

Anh quay lại và đặt nhẹ lên môi tôi một nụ hôn. “Em cũng thế nhé, Chastity”. Anh đi khỏi rồi máu nóng mới kịp dồn lên mặt tôi. Tôi cắn môi mỉm cười. Anh ấy đã hôn tôi. Ryan Darling đã hôn tôi. Một nụ hôn thật ngọt ngào, thoáng qua nhưng rất ngọt ngào.

Cánh cửa thang máy lại đóng lại. “Anh chàng đó được đấy”, người phụ nữ vừa lên chức bà ngoại lên tiếng, “chồng cô phải không?”

“Không, không”, tôi nói. “Chúng cháu... chúng cháu chỉ đang hẹn hò thôi”, tôi cười ngớ ngẩn.

“Mừng cho cô. Một anh chàng bác sĩ rất đẹp trai”. Bà mỉm cười và thở dài. “Mặc dù không gì sánh được với việc đón một đứa cháu ra đời. Patrick là cháu đầu lòng của tôi”.

Nỗi buồn từ cuộc nói chuyện với Bev đã bay biến hết sau cuộc gặp gỡ ngắn ngủi với Ryan. Đúng như người phụ nữ kia đã nói, anh ấy quả thực rất điển trai, thông minh, tài giỏi, có học thức và rất quyến rũ.

Vụ tai nạn ở toilet hôm trước bỗng lóe hiện lên trong đầu tôi. Ngực tôi, tay của Trevor. Tôi bắc đầu xua tan cái ý nghĩ đó và lặp đi lặp lại câu thần chú vẫn lẩm nhẩm bấy lâu nay. Trevor và tôi là những người bạn tốt. Chúng tôi đã từng hẹn hò một lần nhưng thất bại. Kể cả tôi có chọn anh thì không phải cứ muốn là được. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không thể yêu trở lại. Tôi sẽ tìm kiếm người khác, sao cứ phải dính lấy Trevor James Meade cả đời cơ chứ.

Trở về nhà, tôi móc sợi xích vào cổ chó cưng và dẫn nó đi dạo. Tháng Năm thật đẹp. Cây anh đào bên sân nhà hàng xóm trở bông rực rỡ, những bông hoa tulíp nở muện e ập dọc hai bên lối đi. Năm nay tôi sẽ trồng thứ gì đó mới được. Buttercup cũng hào hứng hít hà một chậu hoa bên đường và vô tình hít phải phấn hoa vào mũi. Cây tử đinh hương chắc chỉ tuần sau cũng sẽ nở rộ.

Tôi bước xuống khu trung tâm, dạo qua tượng đài chiến tranh, qua thư viện với những hàng cây du phủ bóng che các dãy ghế. Ánh đèn đường mờ ảo, tôi nhìn lên cửa sổ những căn hộ dọc theo phố chính, thoáng thấy tủ sách rất to của căn nhà nào đó, rồi căn phòng sơn đỏ rực của một nhà khác, và một nhà nào đó trồng rất nhiều cây. Tôi rất thích ngắm nhìn những thứ bình dị của cuộc sống và những góc khuất nhỏ bé của mọi người.

Buttercup chúi mũi và cái vòi cứu hỏa, cuối cùng bản năng chó săn của nó cũng trỗi dậy. Không hiểu sao dạo này nó hoạt bát hơn hẳn và những buổi đi dạo của chúng tôi vì thế cũng bớt buồn chán, mặc dù phải thừa nhận là nó chậm chạp hơn hẳn so với khổ người của mình. Nó quay lại nhìn tôi và lại tiếp tục hít ngửi hai lối đi, đuôi phe phẩy không ngừng.

Thế nào mà tôi lại dừng chân trước nhà bố, mặc dù không chú ý đi về hướng đó. Cái quái gì thế này. Tôi nhấn chuông.

“Trev đây à?”. Bố hỏi qua máy điện đàm.

“Là con Chastity đây bố”, tôi đáp.

“À, Sườn Heo đây á!”. Bố nói rồi nhấn nút mở cửa. Tôi leo bộ ba tầng thang kéo lê Buttercup lên nhà ông.

“Cố lên nào, con yêu! Sắp đến nơi rồi!”. Tôi động viên khi thấy nó có vẻ sắp gục khi mới lên đến tầng hai. Cuối cùng chúng tôi đã đứng trước cửa. Cửa không khóa.

“Con vào đi”, tiếng bố vọng ra từ bếp.

Tôi mới đến đây một lần từ năm ngoái. Trông căn hộ không mấy thay đổi. Đằng kia là cái ghế sofa dài, chiếc ti vi đặt trong góc và cả đồng hồ các tông vẫn còn chưa buồn mở. Mấy cái áo đồng phục của Sở Cứu hỏa vắt trên lò sưởi.

“Căn hộ của bố đẹp lắm”, tôi trêu ông.

“Đừng có đùa bố. Con muốn uống gì không bố hỏi. Bố vẫn mặc nguyên bộ đồng phục với cái quần xanh tím than và cái áo polo in rõ phù hiệu của lính cứu hỏa. Mái tóc muối tiêu của bố trông thật bù xù.

“Vâng, bố có bia không?”, tôi hỏi.

“Có ngay đây”.

Buttercup gục xuống ngay trước ghế sofa, tôi chập vạt ngồi vào ghế, rồi thoải mái duỗi chân dè lên người nó. Bố mang cho tôi một chai bia, và tự rót cho mình một ly whiskey. Ông ngồi xuống bên cạnh và quàng tay qua vai tôi.

“Tối nay Yanks có thi đấu trận nào không nhỉ?”, tôi hỏi.

“Không”, bố ỉu xiu nói. “Hôm nay nghỉ một ngày”. Bố quay sang nhìn tôi. “Chuyện gì mang con đến đây thế này, Chastity?”

“Con đang đi dạo và tự dưng muốn ghé qua xem bố thế nào. Bố vẫn ổn chứ? Bố không định dỡ mấy cái thùng kia ra à?”

Bố thở dài. “Bố không nghĩ mình sẽ sống ở đây lâu đến thế”. Bố nói và nhấc tay ra khỏi vai tôi. Ông lặng im một lúc rồi lại nhấp cốc rượu. “Con biết đấy, mẹ con đang gặp gỡ ai đó”.

Tôi gật đầu.

“Bà ấy có nghiêm túc trong chuyện ấy không?”, bố hỏi. “Không đời nào bà ấy kể với bố về chuyện đó”.

“Con... con không biết, bố à. Con nghĩ là bố thử nghĩ đến chuyện nghỉ hưu xem sao”.

“Nghỉ hưu rồi thì sao chứ, bố nói giọng buồn buồn, “chả lẽ bố lại suốt ngày ngồi không một chỗ, hay cứ đi đi lại lại tại chỗ Sở Cứu hỏa và tự huỷ hoại mình vẫn đang làm việc?”

Buttercup nhồm dậy vẩy đuôi, suýt nữa thì quật trúng chai bia nhưng may mà tôi đỡ kịp. Tôi cào nhẹ vào sau tai nó. “Gâu gâu gâuuuu!”. Nó hú lên một tràng sung sướng. Bố cười gượng, Buttercup thấy thế lại tưởng ông đang bật đèn xanh đồng ý để nó lên ghế sofa ngồi. Nó lết cái thân hình ục ịch lên chỗ còn trống, rồi gục đầu vào lòng tôi.

“Mày đúng là con chó xấu xí nhất mà tao từng thấy”. Bố vừa nói vừa vuốt ve đôi tai dài của nó. Nó vẩy đuôi rồi rít tỏ vẻ sung sướng.

“Nói tiếp chuyện khi này. Bố à, thiếu gì việc để làm khi về hưu. Bố có thể đi du lịch, đánh gôn, hay lên thành phố chơi một hai ngày... Sống như những người bình thường khác thôi”.

“Bố không phải là một người bình thường”. Giọng ông y như mấy đứa cháu khi giận dỗi. “Bố là lính cứu hỏa”.

Tôi không nói gì. “Bố này, cái cảm giác cứu được một ai đó như thế nào hả bố?”

Bố quay sang nhìn tôi rồi yên lặng một lúc lâu. “Mọi chuyện diễn ra rất nhanh”, ông vừa nói vừa đưa tay vỗ vỗ con chó của tôi. “Khi sự cố xảy ra, mỗi người một tay một chân và khi tham gia vào quá trình đó con sẽ thấy rất tuyệt”.

Tôi cố hình dung trong đầu những điều ông nói. Để cứu sống ai đó hay giải cứu họ khỏi mỗi hiểm nguy, ít nhất phải biết cần làm gì chứ không phải cuống đến mức đánh rơi cả túi sơ cứu lên người bệnh nhân như tôi. “Con ước gì con cũng có thể làm được giống như bố”, tôi nói gần như thầm thì. “Ước gì con cũng có thể cứu người. Giống bố và các anh”. Tôi nhìn vào mắt bố.

Bố nhìn lên trần. “Thôi, quay trở lại chuyện mẹ con đi”.

Ừ nhỉ “Chuyện bố chuẩn bị nghỉ hưu thì đúng hơn”, tôi nói và nhấp một ngụm bia.

Bố quắc mắt với tôi, trông ông lúc này chẳng khác gì Dylan. “Bố không muốn nghỉ hưu. Bố không muốn nhắc đến chuyện này nữa”.

“Bố cũng không muốn ly hôn và cũng không muốn mẹ gặp gỡ người khác đúng không?”

“Mẹ con không đi xa hơn với thằng cha đó được đâu”. Bố nói với vẻ tự tin của người đàn ông trụ cột trong gia đình. “Mẹ con chỉ muốn chọc tức bố thôi. Bà ấy muốn trêu người bố, Chastity ạ. Đây là hương vị của hôn nhân mà”. Ông dựa lưng vào ghế và đưa tay xoa mặt. “Nhân tiện nhắc đến chuyện những cuộc hôn nhân không hạnh phúc của lính cứu hỏa, con đã nói chuyện với anh Mark của con chưa? Đạo này lúc nào nó cũng căng như dây đàn”.

“Con biết. Anh ấy với Elaina rõ là đang tận hưởng rất nhiều hương vị của hôn nhân. Họ cứ liên tục chọc tức nhau”.

Bố rên rỉ, Buttercup thấy thế cũng bắt chước theo. “Tệ thật. Con có gì mới không Sườn Heo?”

Chân tôi tê cóng dưới thân hình đồ sộ của Buttercup, tôi đứng dậy và giúp bố mặc cái áo. “Ừm, con đang hẹn hò một anh chàng. Đại loại thế. Bọn con cũng mới bắt đầu thôi”.

“Con muốn lâm vào cảnh ngộ đau khổ như bố mẹ à?”

“Vâng, đây là tâm nguyện cả đời con đấy”.

“Cậu ta không phải là lính cứu hỏa đấy chứ?”. Bố cau mày.

“Không”, bố à, tôi nói với vẻ bình tĩnh đáng sợ. “Không có anh chàng lính cứu hỏa nào đủ dũng cảm để hẹn hò với thiên thần bé bỏng của bố đâu. Anh ấy là bác sĩ”.

“Thế thì tốt cho con, Chastity ạ. Bác sĩ cũng được đấy”.

Tôi nướng mắt.

“Con hiểu ý bố mà đúng không?”. Bố đứng dậy, ông đi đến chỗ tôi và đưa tay ôm tôi. “Chà, nhìn này”, bố reo lên, “tóc bạc này, con cũng có tóc bạc đấy”. Ông cẩn thận tách sợi tóc bạc ra khỏi những sợi tóc đen khác. “Con có nhiều tóc bạc lắm”.

Tôi gạt tay ông ra. “Được rồi, cảm ơn bố. Chỉ tại mấy cuộc tranh cãi vặt vãnh của bố mẹ mà con bạc cả tóc đấy”. Bố cười.

“Thôi con về đây. Chúc bố ngủ ngon”.

“Con nhớ để mắt đến mẹ con đấy, nhớ chưa? Nhớ kể cho bố chuyện về tên Harry gì gì đấy”.

“Không, con không làm điệp viên hai mang cho bố mẹ đâu. Mà chính bố cũng nói là mẹ chỉ muốn chọc tức bố còn gì. Bố mà bắt con lựa chọn là con sẽ theo phe mẹ đấy. Mẹ đã vật vã suốt gần một ngày để con được ra đời, bố nhớ không?”

“Tất nhiên là bố nhớ, bố cũng ở đấy mà. Đúng là ngày vui nhất đời bố”. “Con yêu bố”, tôi thơm lên má ông. “Bố đừng uống rượu nữa đấy. Một ly là đủ rồi”.

“Được rồi, bố cũng yêu con”. Ông đáp. “Đừng lo lắng về chuyện của bố mẹ. Bố mẹ sẽ ổn thôi. Bố mẹ yêu nhau mà. Bố sẽ không uống nhiều đâu, con đừng lo”.

“Thế thì tốt”. Tôi vớ lấy áo khoác, móc dây xích vào vòng cổ của Buttercup kéo nó xuống khỏi ghế. Nó nhắm tịt mắt vờ nằm im không nhúc nhích.

“Con chó này chết rồi hay sao ấy nhỉ?”

“Có khi thế”, tôi nói. Cuối cùng Buttercup cũng chịu nhõm dậy và nhảy phóc xuống đất, mắt hấp háy ra vẻ buồn buồn. Nó vẫn nằm im trên sàn khiến tôi lại phải xốc nó dậy. Nó cố gắng chống chọi nhưng cuối cùng cũng phải đầu hàng.

Bố mở cửa cho tôi. “Con nhớ cẩn thận đấy. Có cần bố đưa con về không? Hay là con gọi cho Trevor đi. Nó sống ngay cạnh đây thôi”.

“Con không sao đâu bố. Gặp bố sau nhé”.

Bố vẫy tay. “Đừng quên kể cho bố chuyện của con với anh chàng bác sĩ đấy.

Chúc con may mắn, con yêu”. Bố mỉm cười và khép cửa lại.

Bước xuống cầu thang, tôi phải cố gắng lắm mới không bực mình với bố. Bố tôi thật cổ hủ, vào thời của bố, lấy được một người chồng làm bác sĩ là danh giá lắm, ở thời đó bác sĩ kiếm nhiều tiền hơn thợ sửa ống nước và phụ nữ bỏ việc ngay khi vừa biết tin có bầu. Dù sao tôi cũng thấy có chút khó chịu, lần thứ hai trong buổi tối hôm nay có người chúc mừng tôi vì kiếm được anh bạn trai làm bác sĩ. Có chuyện gì to tát đâu chứ, sao không ai nghĩ là anh ta cũng phải may mắn lắm mới kiếm được một người như tôi nhỉ?

“Bình tĩnh nào”, tôi tự nhủ. Buttercup phe phẩy cái đuôi trên đuôi tôi. “Xin lỗi mà, tao hơi... tao cũng không biết nữa”.

Tôi bước xuống đường và vô tình đi ngang qua khu nhà của Trevor. Theo phản xạ tự nhiên, tôi nhìn lên cửa sổ phòng anh, điều này cũng giống như tôi ngắm nhìn các căn hộ khác thôi, đúng không? Và tôi thấy rõ bóng một người phụ nữ đứng trước cửa sổ căn hộ trên tầng bốn. Người phụ nữ tóc vàng, trông giống Angela, mà cũng có thể là Hayden Hoàn Hảo. Rõ là Trevor thích mấy cô gái tóc vàng hoe này mà.

Tôi cố nhìn đi chỗ khác trước khi bản tính tò mò trỗi dậy, nhưng sự thực là tôi thấy tim mình nặng trĩu.

Chương 16

“Cô vào đây nhanh lên!” Giọng Penelope đánh lại khi tôi vừa đặt chân tới văn phòng buổi sáng ngày hôm sau.

“Có chuyện gì thế?”. Tôi vội hỏi khi bước vào phòng chị, buông phịch balô xuống ghế.

Chị quay màn hình máy tính về phía tôi. Miệng há hốc. Tôi thốt lên. “Ôi trời ơi!”

Trên màn hình là một bức hình biếm họa động về Aragorn và Legolas trong tư thế mát mẻ và khá vui vẻ.

“Cái quái gì thế”, tôi hỏi. Tim đập thình thịch, cổ họng nghẹn cứng lại. “Chắc chắn là có kẻ hack tài khoản rồi! Tôi... tôi phải... tôi sẽ gỡ bức hình đó xuống ngay”.

“Làm ngay đi!”. Penelope bực bội quát.

Tôi chạy như bay ra bàn làm việc và bật máy tính lên. Trong khi chờ máy khởi động tôi nhận ra mọi người đang cố tình tàng lờ tôi. Lucia đang trả lời điện thoại, chắc chắn từ một độc giả giận dữ nào đó đang gọi đến, cũng không lạ. Carl thì đang nhỏ to gì đó với Danielle bên bộ phận trình bày bản in, anh ta liếc sang tôi với ánh mắt kinh ngạc... Chuyện quý quái gì thế này? Ai dám làm việc này cơ chứ? Ngoài Penelope và tôi ra, không ai có mật khẩu để truy cập phần trình bày của trang web.

“Mông Aragorn đẹp đấy”. Pete lăm lăm mà không buồn nhìn lên.

“Không buồn cười đâu Pete ạ”. Tôi nói trong lúc mắt trừng trừng. Trời ơi, chuyện này thật kinh khủng, kinh khủng, kinh khủng.

Alan trông rất giận dữ. Cũng hoàn toàn chính đáng thôi! Trang web của chúng tôi sao lại có hình đòi truy đồng tính được, trời ạ! Không biết đã có bao nhiêu độc giả nhìn thấy bức hình ấy rồi, nhờ đâu có cả trẻ con nữa thì sao. Ôi tôi chết đây!

Mãi rồi máy tính của tôi cũng khởi động xong. Tôi mở chương trình thiết kế đồ họa của trang web và gõ mật khẩu, tay run đến mức còn gõ sai những hai lần. Và cuối cùng tôi cũng đăng nhập được. Kia rồi, Aragorn đang vui vẻ với Legolas.

“Biến ngay!”. Tôi vừa lẩm bẫm vừa nhấp chuột vào bức hình và chọn biểu tượng xóa. Ồn trời, cuối cùng nó cũng biến mất. Tôi thao tác lưu lại thật nhanh và cho đăng bức hình mới lên mạng.

“Hết chưa?” tôi hỏi Pete.

Anh ta nhấp vào màn hình. “Hết rồi, tiếc quá, thêm một chút nữa chắc tôi cũng xốn xang đấy”.

“Không buồn cười chút nào đâu”. Trong suốt một tiếng tiếp theo tôi chỉ ngồi kiểm tra tất cả các trang báo và đường link để đảm bảo Aragorn và Legolas không còn lưu lại ở đâu đó trên website này nữa. Thật may là không có. Mặc dù khá giỏi trong chuyện lập website nhưng tôi lại biết rất ít về an ninh mạng. Làm cách nào mà kẻ đó truy cập vào được, chuyện đó đúng là khó hiểu. Chúng tôi đã thiết lập tường lửa, mật khẩu là một chuỗi bao gồm cả chữ cái và chữ số đặt theo thứ tự ngẫu nhiên. Tôi là không hiểu. Tôi lập tức gọi cho công ty đã cung cấp tên miền cho chúng tôi và yêu cầu họ thay đổi mật khẩu cũng như giải thích chuyện vừa xảy ra.

“Đến Sở An ninh người ta còn hack được nữa là website của một tờ báo địa phương”, một tên vô tích sự nào đó ở đầu dây bên kia đáp.

“Anh trả lời hay nhỉ?”, tôi bực mình đốp lại.

Angela bước vào tòa soạn sau đó mấy phút. “Chào mọi người! Tôi có bánh ngọt của tiệm bánh mới mở ở Lake George đây. Mọi người cứ ăn tự nhiên nhé!”. Cô nhanh chóng nhận ra bầu không khí u ám tràn ngập trong văn phòng và tiến thẳng đến bàn tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Có ai đó đã đột nhập vào trang web của tòa soạn và đăng một bức hình khiêu dâm”, tôi thì thào.

“Ôi thật thế sao”. Cô khẽ nhăn mặt. “Làm sao lại có chuyện ấy được cơ chứ?”

“Làm sao mà mình biết được?”, tôi nhìn lên. “Bức hình Chúa tể của những chiếc nhẫn, là Aragorn và Legolas”.

Mặt cô trắng bệch, “Ôi không!”.

“Tớ biết”, tôi thăm thì.

Một vài phút sau Penelope thò đầu ra khỏi phòng làm việc của mình và hét to. “Họp tòa soạn!”

Chúng tôi như đám chim cánh cụt lật đật đi vào phòng họp. Do chịu trách nhiệm về trang web nên tôi toát mồ hôi khi ngồi xuống ghế. Đến cả Lucia cũng thấy căng thẳng bội phần.

“Như mọi người đã biết, chúng ta đang gặp rắc rối to”, Penelope vào thẳng vấn đề. “Chastity, cô có thể giải thích cho chúng tôi chuyện gì đã xảy ra được không?”

“Ừm, rõ ràng là có ai đó đã hack trang web”, tôi nhìn quanh. “Ai đó muốn hạ bệ chúng ta”.

“Ai muốn làm điều đó cơ chứ?”. Lucia cắn móng tay.

Tất cả mọi người đều im bặt. “Tôi cũng không biết”, tôi đành cất lời “Tôi cũng đang cố điều tra xem ai đã gây ra chuyện đó, nhưng sự thật là tôi không giỏi bằng kẻ đã hack hệ thống bảo mật của chúng ta. Tôi cũng đã thay đổi mật khẩu và yêu cầu thiết lập tường lửa mới. Nếu ai có đề xuất gì thêm về chuyện này xin hãy chỉ giáo”. Hai má tôi nóng rực.

“Sáng nay có đến hơn năm chục người gọi điện đến tòa soạn vì chuyện này, Chastity ạ”. Pen nói, vẻ mặt thân thiện quen thuộc của chị đã biến mất.

“Tôi rất sẵn sàng giải đáp thắc mắc cho họ”, tôi nuốt nước bọt. “Dù sao thì đây cũng là trách nhiệm của tôi. Tôi phải chịu trách nhiệm cho việc mình đã gây ra”.

“Cậu nên kiểm tra lại website vào các buổi tối hôm trước chẳng hạn”, Angela đề xuất.

“Mình sẽ làm thế”, tôi nói. Trong đầu thầm nghĩ sau chuyện này, tôi sẽ kiểm tra một lần trước khi đi ngủ, một lần lúc nửa đêm và một lần vào buổi sáng khi vừa ngủ dậy.

“Còn ai có biện pháp gì để giải quyết hậu quả việc này không?”, Pen hỏi.

“Tôi sẽ viết một bài xin lỗi độc giả và giải thích về chuyện hệ thống bảo mật bị hack”, Alan đáp. Anh thở dài, liên tục lắc đầu rồi lại nhìn sang tôi, ít ra lúc này anh cũng bớt giận hơn trước. “Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện này, Chastity ạ”.

“Cảm ơn anh”.

“Còn gì nữa không?”. Pen hỏi tiếp. Không ai nói gì thêm. “Chastity, cô vào phòng tôi một lúc được không?”

Chị tựa lưng vào ghế khi cánh cửa khép lại, còn tôi thì ngồi khổ sở ngoài mép ghế. “Chuyện này không ổn một chút nào, Chastity ạ. Cô có cho rằng mọi chuyện chỉ là ngẫu nhiên không, nhất là với bức hình Chúa của những chiếc nhẫn, ở đây ai cũng biết cô phát cuồng với bộ phim đó”.

“Cả Angela cũng thế mà”, tôi lẩm bẩm. “Nhưng chuyện đó chỉ có mọi người trong văn phòng biết thôi đúng không? Pen này, chị có nghĩ ra ai làm việc này không, có thể là ai đó muốn hạ bệ tờ báo của chúng ta, hoặc cụ thể là muốn hạ bệ tôi?”

Chúng tôi nhìn nhau, cả hai đều lo lắng. Một lúc sau chị nhìn sang chỗ khác. “Tôi biết Lucia luôn ghen tức với cô vì không giành được công việc đó”, chị mở miệng, “nhưng tôi không nghĩ cô ấy sẽ làm gì tổn hại đến danh tiếng của tòa soạn. Cô ấy rất yêu tòa soạn này”.

Tôi gật đầu. “Nói thật nếu Lucia giỏi đến mức có thể hack được cả một trang web thì quả là cô ấy diễn kịch quá giỏi. Đến chuyển tiếp một bức thư đính kèm thư mục mà cô ấy còn không làm nổi, ngay cả khi tôi đã chỉ dẫn đến bốn lần”.

“Ừ, Lucia không thành thạo sử dụng máy tính cho lắm”. Penelope thừa nhận.

“Tôi biết mà Pen. Tôi cũng không thể tưởng tượng được...”. Giọng tôi chùng xuống.

“Liệu có phải là người quen nào đó của cô không Chastity? Ai đó ghét cay ghét đắng cô vì chuyện gì đấy chẳng hạn”.

Tôi lắc đầu. “Tôi chẳng nghĩ ra được ai cả”.

Cả ngày hôm đó thật u ám và tĩnh lặng. Chúng tôi sử dụng mọi cách có thể nghĩ ra để giải quyết hậu quả. Đài truyền hình còn cho hẳn một nhóm phóng viên lấy tin đến, thế nào rồi mấy cô cậu nhóc thích mày mò cũng sẽ tìm cách hack máy tính tối nay cho mà xem. Tôi mất cả tiếng đồng hồ hết gọi điện cho chuyên gia xử lý an ninh mạng, tải các chương trình bảo mật, rồi lại liên tục kiểm tra trang web cùng tất cả các giao diện của nó. Lần nào nhấp chuột tôi cũng thấp thỏm, nhưng thật may tất cả vẫn bình thường.

Tôi chưa từng gặp rắc rối trong công việc và lại càng không quen với cảm giác xấu hổ khi khiến đồng nghiệp thất vọng thế này, chưa kể cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào. Tôi ở lại văn phòng rất muộn để kiểm tra tất cả mật khẩu và tường lửa mới. Rồi khỏi chỗ làm tôi đi về phía bờ sông. Dù đã chèo thuyền hồi sáng nhưng tôi vẫn cần xóa tan bầu không khí u ám vây quanh suốt ngày hôm nay. Hơn nữa, sáng nay tôi còn dạy cho Ernesto nên cũng không luyện tập nhiều như mọi khi.

Tôi mặc bộ đồ tập dự phòng ở căn nhà để thuyền ở McCluskey, tháo Rosebud khỏi giá và mang ra mép sông. Chỉ vài nhịp chèo, tôi đã lướt nhẹ trên sông Hudson. Tôi nhìn một lượt dọc bờ sông không một bóng người qua lại, và tôi lại tiếp tục chèo. Kéo- đẩy, kéo-đẩy. Hôm nay tôi còn bỏ qua luôn cả bước khởi động vì muốn tự trừng phạt bản thân mình. Dù vậy tôi vẫn không tài nào thôi nghĩ về bức hình Aragorn và Legolas. Khốn thật. Liệu có phải là tư thù cá nhân gì ở đây không nhỉ? Ai mà lại ghét tôi đến mức ấy cơ chứ? Hay đây là trò đùa của mấy ông anh tôi? Tôi loại bỏ ngay ý nghĩ ấy trong đầu khi ráng hết sức kéo mạnh mái chèo. Không, các anh tôi

sẽ không làm thế đâu, mà có muốn cũng không thể hack hệ thống của tòa soạn được. Lucky biết chút ít về kỹ thuật nhưng anh ấy không đời nào lại hại tôi như vậy, nhất là đây lại là công việc của tôi. Chuyện này chắc chắn không phải là phá hoại.

Kéo-đẩy. Kéo-đẩy. Chèo-lái. Chèo-lái. Tôi hạ mái chèo xuống nước và khua mạnh, nhưng tối nay tôi không có chút động lực nào. Thuyền chẳng đi được xa như mọi khi, lúc đầu tôi chèo thật nhanh, sau thì chậm lại khiến thuyền chòng chành làm suýt chút nữa tôi rơi xuống nước. Đúng là buổi chèo thuyền thảm hại.

Mọi chuyện tưởng chừng không thể tồi tệ hơn được nữa. Chỉ tại đầu óc cứ để đi đâu nên tôi quên không kịp rút mái chèo bên mạn thuyền để rồi nó kéo lê như một cái phanh và tay chèo rung lên bần bật. Tôi loay hoay mất một lúc để giữ cho thuyền không bị lật, rồi đánh vật với mái chèo để đưa nó về đúng vị trí, sau đó là dừng lại thở hồng hộc như một chú cún con giữa trưa hè nóng nực. Ngoái lại phía bờ, tôi nhận ra mình mới chèo được khoảng sáu chục mét và lúc này thuyền đang dừng lại đúng chỗ công viên cạnh bờ sông. Nếu có người ở đấy thế nào họ cũng sẽ trông thấy trò hề tôi vừa làm trên sông. Tôi cảm thấy mình không thể tổn thương hơn được nữa.

Tôi ngồi yên, để mặc con thuyền tự trôi theo dòng nước. Công viên thật đẹp, đây đúng là một trong những nơi đẹp nhất của thị trấn yên bình này. Những chiếc ghế băng rải rác khắp nơi, mọi người đang tận hưởng không khí trong lành của một buổi tối tháng Năm đẹp trời, các cặp tình nhân tay trong tay, lũ trẻ chạy nhảy hò hét, và có cả những người đang mãi mê thả diều.

Tôi tự hỏi không biết bao nhiêu người đã nhận thấy bức hình đó sáng nay. Ai đó vẫy tay chào tôi từ một chiếc ghế bên bờ sông, phía xa xa trước mặt. Tôi cũng vẫy tay lại dù chưa nhận ra là ai, khua mái chèo và thêm một nhịp nữa tôi đã tiến đến phía trước. Thì ra là hai người chứ không phải một. Thật tuyệt, là Trevor.

Anh ấy đang đi cùng Hayden Hoàn Hảo.

“Chào hai người”, tôi hét gọi từ xa.

“Trông em được lắm, Chastity ạ”, Trevor cũng nói vọng lại.

“Lúc nào chẳng thế”, tôi đáp.

“Chào cậu, Chastity. Giọng nói ngọt ngào của Hayden vang lên. “Tối nay trời đẹp nhỉ?”. Cô ta vừa nói vừa nhích lại gần Trevor thêm chút nữa. Đừng có hẹn hò với nhau nữa! Tôi phải nói chuyện với Trevor mới được, chẳng phải anh đang hẹn hò với Angela hay sao? Mà chẳng lẽ anh đã quên chuyện cô nàng Hayden õng ẹo này đã phũ phàng với anh như thế nào? Sao bây giờ họ lại ôm ấp nhau trong một buổi tối mùa xuân đẹp như hôm nay? Không phải hai người họ đang hẹn hò lại đây chứ? Không thể nào.

Tôi không buồn suy nghĩ gì thêm mà chỉ tập trung quay thuyền và chèo về bến. Hôm nay kể cả tôi có hơi ngúng nguẩy một tí thì cũng có sao đâu, ai mà trách tôi được cơ chứ? Ngày hôm nay đã đủ thứ chuyện rồi. Tôi vỗ về cái Rosebud khi treo nó lên giá. “Xin lỗi nhé, anh bạn. Lần sau tao sẽ làm tốt hơn”.

Chương 17

Tối hôm sau Trevor, Jake và Lucky đều xuất hiện trước cửa nhà tôi.

“Ôi trời đất quý thần ơi”, tôi hét lên. “Cuối cùng thì các anh cũng đến!”

“Không có gì đâu, Chas”. Lucky vừa nói vừa đẩy tôi ra rồi bước vào.
“Matt đây à?”

“Chào em, Chastity”. Trevor nói khi đi ngang qua tôi.

Họ thản nhiên ngồi xuống mọi nơi trong phòng khách.

“Chờ đã”, tôi nói. “Không phải các anh đến sửa phòng tắm cho em à? Nói với em các anh đến sửa phòng tắm cho em đi”.

“À đúng rồi nhì, để bọn anh lên lịch đã nhé”, Lucky nói. “Có bia không Matt?”

“Thế các anh đến đây làm gì?”, tôi hỏi. “Việc cần làm thì lại không làm, vậy các anh đến nhà em làm gì đây?”

Buttercup nhảy vào lòng Lucky.

“Tối nay Yanks thi đấu với Mariners”, Jake trả lời cho qua chuyện.
“Matt, lấy cả bia cho anh nữa nhé”.

Tôi nghiêm mặt nhìn Jake. “Đã ở đây rồi thì hay là các anh làm luôn cho em đi? Dưới hầm có đủ hết dụng cụ đấy. Các anh có thể mang đài lên đấy mà nghe tường thuật trận đấu trong lúc lấp ống nước. Làm ơn đi mà”.

“Bọn anh không có đủ đồ nghề ở đây đâu, xin lỗi em nhé, Chas”. Lucky vừa nói vừa bật nắp lon bia.

“Thế mà các anh còn tính tiền em từ ba tháng trước cơ đấy”, tôi phàn nàn.

“Ừ, thì quả là thế”, anh thú nhận. “Rồi bọn anh sẽ sửa cho em. Bây giờ thì em đi được chưa? Trận đấu sắp bắt đầu rồi”.

“Làm ơn đi mà, anh Lucky. Đừng quên anh vẫn là ông anh em quý nhất nhà. Đừng bắt em phải dùng chung nhà vệ sinh với anh Matt nữa. Anh ấy ăn nhiều đồ Mexico lắm”.

“Eo”, Jake nhăn mặt.

“Uống bia không Chas”. Matt lờ đi lời khẩn cầu của tôi.

Tôi thở dài. “Em ra ngoài đây. Tối nay em có hẹn”. Có vẻ như không ai buồn bận tâm.

Trên ti vi, giọng bình luận quen thuộc của Micheal Kay bắt đầu vang lên với những lời tán dương về phong độ của đội Yankees. “Đi gặp giai à?”. Lucky hỏi hờ hững.

“Vâng. Em có hẹn với một anh bác sĩ, tên là Ryan”.

“Hay lắm”, Lucky nói. “Biết đâu anh ta lại biết sửa nhà tắm”.

“Anh ta có qua đón em không?”, Trevor hỏi.

“Không, anh ấy phải tham gia hội chẩn một ca cấp cứu ở bệnh viện”. Tôi nói với giọng hãnh diện.

Lucky đẩy Buttercup ra và cau mày nhìn nó. “Chết tiệt, con chó của em đây máu lên người anh này Chas”.

“Cái gì cơ?”

Lucky bế Buttercup xuống sàn nhà, nó lập tức phưỡn bụng và vênh tai ra sau. Trevor đẩy cái bàn lùi lại và bốn người bọn họ vây quanh nó, vạch lông tìm xem nó có bị thương ở đâu không.

“Không sao đâu, con yêu”. Tôi vừa nói vừa vuốt tai con chó, “Đúng nghề của các anh ấy rồi”.

“Gấuuuuu!”. Nó rú lên, đuôi quật trúng mặt Jake.

“Để ý cái đuôi” Matt nói. “Vũ khí giết người của nó đấy”.

“Ừ anh biết rồi”, Jake vừa lăm bắm vừa xoa mặt.

“Anh biết là tại sao rồi”, Trevor cười với tôi. “Có vẻ như cô gái bé bỏng này đang dậy thì đấy, Chastity ạ”.

“Anh nói gì vậy?”. Tôi vừa nói vừa vỗ vỗ đầu Buttercup.

“Nó đang đến tháng đấy mà”.

“Hả?”. Jake nhảy bổ lên ghế.

“Nhưng nó cắt buồng trứng rồi cơ mà?”, tôi phản đối. “Người ta bảo thế!”

“Thảo nào dạo này trông nó có sức sống hẳn”, Matt nhận xét “Chắc là đang yêu hay cái quái gì tương tự như thế. Thế là từ giờ mà sẽ không lờ đờ như trâu chết nữa, phải không Buttercup?”

Các anh lần lượt ngồi lên ghế, chỉ còn mình tôi vẫn ngồi bệt dưới đất cùng con chó. Khổ thân nó. Không biết nó có bị đau bụng giống tôi không? Liệu tôi có nên hoãn buổi đi chơi lại để ở nhà chăm sóc và cho nó uống nước nóng như ngày xưa mẹ vẫn làm cho tôi không?

Cửa hàng thú nuôi chết tiệt, sáng mai tôi phải gọi ngay cho họ để kiểm tra mới được. “Em phải làm gì với nó bây giờ? Các anh có ý kiến gì không?”, tôi hỏi.

“Anh sẽ lo cho nó”, Matt nhìn sang con chó của chúng tôi. “Cứ đi chơi vui vẻ đi, Chas. Buttercup không sao đâu”.

Buttercup trông cũng có vẻ là không sao thật, nó chạy đến dúi mũi vào quần của Jake. “Thôi nào, con chó này!”, anh hét lên.

“Nó đang động đực mà Jake. Anh giúp nó tí đi”, tôi cười lớn.

“Không phải là em cũng đang rạo rức đấy chứ?”. Trevor nói, mắt anh cười cười.

“Máu nó dính lên người tôi này. Trời ơi, ghê quá!”. Trông thấy Buttercup loay hoay trèo lên chân Jake, tôi quyết định để nó lại cho Matt. Tôi xem xét kỹ lại quần áo xem có dính tí máu nào không rồi mới đứng dậy. “Được rồi, cảm ơn anh. Anh đừng cho nó ra ngoài nhé. Em không muốn nó dính bầu đâu đấy”.

“Ryan này, anh có phải fan của đội Yankees không?”, tôi hỏi khi gặp Ryan một tiếng sau đó. Mắt tôi cứ liếc không ngừng về chiếc ti vi đặt bên phía quầy bar của quán Emo’s, nhưng chán một nổi là tôi không nhìn được tỉ số. Chết tiệt.

“Không”, anh cười dịu dàng, “anh không hay xem thể thao lắm”. Vấn đề lớn rồi. “Nhưng bố anh có vẻ xem tất cả các trận Yankees thi đấu trên sân nhà”. Vấn đề đã được giải quyết. “Nếu em thích lúc này mình cùng đi xem, anh đoán chắc em phải là fan hâm mộ cuồng nhiệt”.

“Vâng thế thì hay quá”. Tôi bẽn lễn trả lời, trong đầu đang nhắm lại một lượt các trận thi đấu trên sân nhà.

Chúng tôi ngồi bàn đẹp nhất trong quán, từ đây có thể nhìn ra khung cảnh ngoài phố. Quán Emo’s hôm nay đông nghẹt, đồ ăn thì miễn chê. Ryan đón tôi bằng một nụ hôn và rồi rít xin lỗi vì đã không thể qua đón. Anh thật lịch sự.

“Anh rất thích bài báo em viết”, Ryan nói.

“May quá! Em rất mừng vì anh thích bài báo đó!”, tôi đáp. Nói thật là tôi đã quên bém mất bài báo đó vì quá bận rộn với vụ hack website kia. Kể từ đó đến nay cũng chưa có thêm chuyện gì. Nhưng bài báo về Ryan đúng là cũng không tệ, ít ra là nó không hề đề cập đến việc anh bị đá vào “chỗ ấy” và còn đính kèm bức hình Ryan trong bộ võ phục rất điển trai. “Phản hồi của độc giả cũng khá tích cực”.

“Và nó là bài mở màn cho chuỗi bài báo có chủ đề tương tự phải không?”. Anh hỏi trong khi nhấp một ngụm rượu.

“Đúng thế. Số sau bọn em sẽ viết về lính cứu hỏa”.

“Cũng không lạ”, anh nói.

Tôi hơi ngả đầu ra sau. “Vâng, anh nói đúng, có lẽ ai cũng nhìn nhận những người lính cứu hỏa như các anh hùng”. Ryan không nói gì, anh chỉ cười như muốn khích lệ tôi nói tiếp. “Sau đó, em định sẽ viết bài về một bác sĩ nhi đã rong ruổi khắp Nam Phi chữa bệnh cho các em nhỏ. Năm nào

bà ấy cũng tới đó, có khi anh biết cũng nên, bác sĩ Whitman, Jeannie Whitman?”

“Anh không hay làm việc với các bác sĩ nhi lắm, trừ khi là cần họ giúp chẩn đoán cho bệnh nhi bị chấn thương. Nhưng thông thường thì bọn anh cũng chuyển các ca đó lên bệnh viện Nhi ở Albany”.

“À ra thế. Nếu thế có khi anh hay gặp anh Jack nhà em lắm nhi. Anh ấy là nhân viên cứu hộ trên không. Jack O’Neill, cao, tóc đen, nhìn hao hao giống em...”

Ryan lắc đầu. “Chắc anh không nhớ”.

“Thế à?” Đồ ăn được dọn ra, chúng tôi tiếp tục vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ. Tôi cố nghĩ ra chuyện gì đó hài hước nhưng chẳng thể nghĩ nổi, có lẽ tôi đã quá quen với kiểu nói chuyện bố bã như đàn ông rồi. Và tất nhiên tôi cũng tránh chủ đề công việc của Ryan, nhưng rồi cũng không còn chủ đề gì khác để nói. Uống cạn ly rượu, tôi quyết định sẽ hỏi anh.

“Ryan này, anh kể cho em nghe về công việc của anh đi. Có phải anh luôn mong muốn trở thành bác sĩ từ khi còn bé không?”

“Chính xác là bác sĩ ngoại khoa,” anh chỉnh lại lời tôi và hơi chúi người ra trước. “Đúng thế, Chastity ạ. Mẹ anh cũng là bác sỹ phẫu thuật, anh nhớ đã kể cho em về chuyện đó rồi, cũng may là anh được mẹ chỉ dẫn từ nhỏ”.

“Công việc của anh có vất vả lắm không? Ý em là về mặt tinh thần ấy, vì các bệnh nhân chắc thường trong tình trạng khủng khiếp lắm”.

“Về mặt tinh thần thì anh không thấy kinh khủng đến thế”, anh vừa nói vừa đưa một miếng cá hồi lên miệng. “Tất nhiên là công việc này đòi hỏi kỹ thuật tương đối phức tạp”. Anh mỉm cười khiêm tốn. “Đa phần là phẫu thuật lá lách, tổn thương nội tạng hoặc bị thương nặng do bị bắn, á chà, ca đó thì phải cầm máu, rồi thay da. Và tất nhiên...”, anh say sưa kể tiếp, “ca nào càng nặng thì bác sĩ càng thích thú”.

Tôi nuốt nước bọt.

“Anh nghĩ mọi người đều nhầm tưởng khi cho rằng bác sĩ chính hình quan trọng nhất”, Ryan thản nhiên nói tiếp mà không hề hay biết tôi đang bị

tuyệt huyết áp. Giọng anh có phần hơi chua chát. “Rõ ràng là anh phải phẫu thuật xong phần nội tạng thì mấy gã bác sĩ kia mới có thể đánh giá được khả năng ghép xương chứ đúng không? Ai mà quan tâm đến mẫu xương đùi bị gãy trong khi lá lách của bệnh nhân thì dập nát và đã hết máu để thay cơ chứ?”

“Ghê quá!”, tôi thốt lên. “Thôi được rồi, thế là đủ ấn tượng rồi”. Tôi quệt bàn tay đầm đìa mồ hôi lên quần rồi đẩy cái đĩa ra. “Ryan này, anh biết không, thực ra em rất sợ nghe mấy chuyện như thế”.

Anh mỉm cười dịu dàng. “Hầu hết mọi người đều sợ như em”. Giọng anh có phần tự hào. “Em muốn đổi sang chủ đề khác không?”

“Vâng, được thế thì tốt”. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Anh với tay qua bàn và nắm lấy hai bàn tay đang siết chặt của tôi.

“Anh thích em, Chastity”, anh mỉm cười.

Thì ra cũng có người thấy chuyện sợ máu của tôi hấp dẫn. Tôi lo nuốt nước bọt và cười lại với anh. “Em cũng thế”. Anh ấy thật... tuyệt vời, anh ấy đúng là người đàn ông hoàn hảo. “Nhà anh ở đâu thế Ryan?”. Tôi rút tay về và đưa lên miệng một miếng cuốn.

“Long Island”, anh nói. “Lúc đầu anh sống ở Huntington, nhưng giờ bố mẹ anh có một ngôi nhà nhỏ ở Hamptons. Chính xác là Đông Hamptons. Căn nhà rất xinh xắn, anh nghĩ em sẽ thích nó”.

Có thể tôi sẽ thích nó thật, nhưng cái câu anh vừa nói làm tôi không khỏi nghĩ ngợi. Em sẽ thích nó vì em sẽ tới gặp gia đình anh, phải không, vì anh quá tuyệt vời. Thôi đi, Chastity. Anh ấy quá được. Còn chần chờ gì nữa. Ryan vẫn tiếp tục nói còn tôi chỉ mỉm cười, gật đầu và uống nước.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy một âm thanh quen thuộc từ xa vọng lại. Một cảm giác bồn chồn cuộn lên trong tôi.

“Anh có nghe thấy tiếng gì không?”. Tôi vừa hỏi Ryan vừa ghé đầu ra phía cửa sổ.

“Anh không”, anh đáp. “Ở trong này ồn quá”.

Tôi không nhìn rõ cái bóng phía góc đường nhưng cảm giác lo sợ ngày càng tăng.

“Cái gì thế em?”. Ryan hỏi.

“Em cũng không... em chưa... Ôi trời đất, là Buttercup!”

“Gâuuuuuuuuuu!!!!”

Đúng là con chó của tôi đang chạy như bay, chạy như bay cơ đấy. Đôi tai to của nó phần phật, cái bọng mỡ rung rinh theo từng bước chân, những móng chân to dùng dẫm mạnh xuống vệ đường, nó đang chạy dọc con phố, vâng, nó cũng biết chạy mới lạ chứ. Ai mà ngờ được con chó này bình thường cứ phải lôi xềnh xệch mới chịu ra đường.

Tôi thấy thấp thoáng cái quần sịp trắng Calvin Klein của Matt quần quanh phần dưới của Buttercup, chắc là để ngăn không cho nó dây máu ra nhà. Đuôi nó luồn qua phần hở đằng trước cái quần và đập lên đập xuống không ngừng. Tôi kinh hãi ngồi im nhìn theo cho đến khi nó chạy đến vỉa hè đối diện quán Emo's.

“Sao con chó ấy lại mặc quần lót thế nhỉ?”, một bé gái cất tiếng hỏi.

“Ôi lạy Chúa tôi”. Tôi đứng phắt dậy và va phải cạnh bàn, cốc nước của Ryan sóng sánh suýt đổ. “Làm sao nó lại chạy ra ngoài được cơ chứ? Nó chưa bao giờ chạy ra ngoài như thế cả! Em đã dặn các anh ấy là...”

Con chó nặng hơn nửa tạ yêu dấu của tôi, con chó đang hành kinh liên tục cào cào cái móng dính đầy bùn đất lên cửa sổ và hú một tràng dài khi nhìn thấy cô chủ của nó. “Gấuuuuuuuu!”. Nó rú lên, đầu ngửa ra sau như đang phê thuốc.

“Lạy Chúa tôi”, Ryan kêu lên.

Tôi lúng túng quay sang anh. “Em nghĩ em nên... nó... nó là chó nhà em”.

“Ôi trời đất”, Ryan lại rên thêm lần nữa.

Tôi chạy như bay ra khỏi nhà hàng và tiến về phía quầy bar. Mọi người cười âm ỉ, một số thì nhăn mặt khi nhìn thấy Buttercup xoắn xuýt vì nhìn

thấy tôi.

Người quản lý nhà hàng và hai người phục vụ khác đang chỉ trở bàn tán.

“Để nó cho tôi”, chó của tôi đấy. Tôi nói với họ. “Chắc nó chạy theo tôi đến đây. Nó là giống chó săn, lại còn đang động đực nữa”.

“Cảm ơn vì đã chia sẻ với chúng tôi”, người quản lý chế giễu.

Nhìn thấy tôi chạy ra khỏi nhà hàng, Buttercup quyết định không để bị bắt lại. Nó rời khỏi chỗ cửa sổ khi này, ve vẩy đuôi, rồi dừng lại chơi với cái bánh xe trên đường.

“Buttercup, lại đây nào con yêu”, tôi cố gắng cất giọng vui vẻ.

Đúng lúc ấy thì có ánh đèn xe ở góc đường. Matt đang ngồi trước vô lăng còn Trevor thì liên tục ngó nghiêng bên ngoài cửa sổ, miệng gọi âm thầm con chó của tôi, cả hai đều đang cười sặc sụa. Buttercup lại lùi thêm vài mét nữa. “Buttercup!”, tôi van vỉ. “Lại đây nào! Ăn bánh quy nhé? Hay là salami? Muốn ăn salami không? Ăn không con yêu? Lại đây nào, Butter bé bông!” Ryan cũng chạy ra khỏi nhà hàng. “Nó đang mặc cái quái gì thế?” anh hỏi.

“Quần lót của anh em. Chúng ta phải bắt nó lại đã”, tôi nói.

Matt đỗ xe vào vệ đường rồi leo xuống, tay dụi dụi mắt. “Xin lỗi Chas. Nó chạy ra ngoài mất”.

“Em biết rồi”.

Trevor vừa loạng choạng bước ra vừa cười khùng khục. “May mà nó tìm được đến chỗ em”. Anh lăm bắm. “Chắc là nhớ mẹ nó quá”.

“Ôi thôi đi”, tôi nói, dù cũng không thể nín cười. “Đừng có đuổi theo nó. Cứ giả vờ các anh có bánh kẹo hay gì đó cũng được”. Buttercup đứng cách đó chỉ mấy bước chân, nó giương cặp mắt ngờ vực về phía chúng tôi. Đuôi phe phẩy không ngừng, nó rụt vai lại như đang chuẩn bị vọt lên, cú nhảy đầu tiên trong đời nó. “Chậm rãi thôi các anh, cứ tỏ ra bình thường nhé”.

“Hiểu rồi”, Matt gọi, “ra với bố nào con yêu”. Chúng tôi rón rén bước trên vỉa hè. Đám đông trong nhà hàng thò cả ra ngoài cửa sổ để xem cảnh

tượng đuôi bắt có một không hai này.

“Butter bé bông, lại đây nào, con yêu”. Tôi gọi. Nó hít hít một lúc và cuối cùng lại ngồi xuống, chắc nghĩ đùa đến-đây là đủ rồi. “Em rất lấy làm xin lỗi”, tôi nhìn về phía Ryan. Anh sững sốt nhìn con chó của tôi.

“Không sao đâu”, anh lặp bặp.

“Con chó ngoan của bố đâu rồi”. Matt giả vờ mang đồ ăn đến cho nó. “Có muốn ăn bánh quy không?”. Nó vẫn nằm im để anh lại gần. Trev, Ryan và tôi đứng yên. Đúng lúc Matt định vươn tay tóm vòng cổ của Buttercup thì nó lại cong đuôi bỏ chạy. “Ặng ằng ằng!”. Nó chạy về phía ba người chúng tôi rồi lại ngoặt vào trong phố.

“Bắt lấy nó Chas!”. Matt thét lên nhưng con chó chạy sượt qua người tôi với sự nhanh nhạy đáng ngạc nhiên, nó vượt qua cả Ryan, Trevor và tiếp tục chạy vào phố. Từ đằng sau, tôi vẫn có thể nhìn thấy những đốm máu trên chiếc quần lót của Matt.

“Chết tiệt!”, tôi cười phá lên. “Lại đây nào!”, tôi bắt đầu chạy. Buttercup cách tôi chỉ vài chục mét. Tôi cười nhiều quá đến nỗi bụng đau thắt cả lại. “Buttercup!”, tôi thở hổn hển. “Lại đây với mẹ đi!”

Matt sang bên kia đường định bụng sẽ dồn con chó về phía tôi nhưng nó ở quá xa. Trevor lạch bạch đằng sau tôi, anh thật vô tích sự và cười nhiều đến mức còn không đứng thẳng người lên được. Thấy một chiếc xe lướt ngang qua, Buttercup chạy sang phía vỉa hè Matt đang đứng và dừng lại ngửi ngửi cái biển báo đỗ xe. Đôi tai nó dỏng lên nghe ngóng. Tôi nhìn phía đằng xa xa có ai đó đang tiến đến. “Chết rồi! Bắt lấy nó đi Matt”. Tôi hét âm lên. Phía trước một người đàn ông to béo đang dắt theo một con chó Yorkshire bé xíu trên đường.

“Không được, Buttercup”, Trevor kêu lên. “Mày sẽ giết nó mất”.

Tôi không cười nổi nữa, nước mắt lưng tròng hai bên má. “Buttercup! Salami này!”. Tôi lặp bặp, cố gắng vỗ tay để thu hút sự chú ý của nó, nhưng không có tác dụng gì cả.

Người chủ chó Yorkie đang mãi ngắm nghía khung cửa kính cửa hàng đồ cổ và có vẻ như không nhận thức được mỗi hiểm nguy đang rình rập con chó bé nhỏ của ông.

“Ông gì ời! Này ông bạn!”. Matt gọi. “Con chó của chúng tôi đang động đực đấy. Ông mau bế con chó của ông lên đi! Bế nó lên ngay!”

Người đàn ông lúng túng chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng kịp thời bế thốc con chó lên tay. Ông lùi lại mấy bước khi thấy Buttercup hùng hổ vọt đến.

“Buttercup, không được”, tôi hét lên.

“Gấuuuuuuuu!”. Nó rú lên một tràng dài, lờ hẩn tôi đi và nhảy bổ vào người đàn ông đang ôm chặt chông tương lai của nó.

“Á!”, ông ta kêu lên. “Không được, con chó hư này! Xuống ngay! Không được! Xuống!”

Trevor băng qua đường, anh xông đến gỡ Buttercup ra khỏi người đàn ông và con chó xui xẻo của ông ta. Buttercup cuối cùng cũng chịu bỏ cuộc, nó lưu luyến nhìn thêm lần nữa trước khi bị Trevor bắt rời xa tình yêu đích thực của mình.

“Đáng lẽ mấy người phải xích con chó đó lại”. Người đàn ông ôm con chó Yorkie càu nhàu.

“Tôi hoàn toàn đồng ý với ông. Tôi mà tìm được chủ của nó thì tôi cũng sẽ nói với người ta như vậy”. Trevor cười cười nhìn về phía tôi. “Ông có làm sao không?”, anh chìa tay ra, “Tôi là Trevor Meade, đội cứu hỏa Eaton Falls”.

“Tôi không sao”, người đàn ông đáp. “Cảm ơn anh đã giúp ngăn con vật hung dữ đó lại. Mà có sao không Lông Xù?”. Ông ta thơm lên trán con chó rồi quay sang phía tôi.

“Hình như cô biết chủ của con chó này phải không?” Trevor nháy mắt với tôi.

Tôi ngậm ngừng mất mấy giây. “A vâng, đúng rồi. Nó là con chó hàng xóm nhà tôi. Nó rất hư. Mà hư quá, Buttercup ạ”.

“Phiền cô nói với họ là ở Eaton Falls có quy định về việc xích chó khi ra đường đấy”, người đàn ông nói tiếp.

“Vâng tôi sẽ nói với họ như vậy”, tôi đáp. “Mà hư thật đấy, Buttercup ạ. Chủ của mà sẽ rất xấu hổ về mà”.

“Cảm ơn cô”, Trevor nói. Tôi thừa biết anh đang cười thầm trong bụng.

“Đi nào Long Xù”. Người đàn ông nói với con chó, ông ta quay ngược lại hướng lúc này vừa đi đến. “Khổ thân Long Xù, con sợ lắm phải không?”

“Sợ là còn nhẹ đấy”. Matt xen vào, anh tiến đến chỗ tôi và Trev từ lúc nào. Anh nhìn theo con chó nhỏ xíu đang vẫy vẹo trên tay ông chủ, sợ hãi đến mức không dám quay lại nhìn Buttercup. “May mà Long Xù không sao”.

“Không biết con của chúng mà sẽ trông thế nào nhỉ?”. Trevor cười và cúi xuống vuốt ve con chó của tôi.

Ryan chạy lại chỗ tôi, thật ngạc nhiên khi anh lại vòng tay choàng qua người tôi. Khung cảnh huyền ảo vừa rồi làm tôi hoàn toàn quên bém mất sự tồn tại của anh.

“Ryan này, anh gặp anh trai em chưa nhỉ? Đây là anh Matt”.

Hai người họ bắt tay.

“Xin lỗi em về chuyện này”. Matt nói với tôi. “Lucky chạy ra ngoài gọi điện cho chị Tara, thế là con chó đang động đực của em cũng nhân đó chuồn ra theo”.

“Không sao đâu. Cũng là một kỷ niệm đáng nhớ, phải không Ryan?”, tôi nói.

“Đúng thế”, Ryan đáp và đột nhiên tôi cảm thấy có tình cảm với anh hơn. Thật tuyệt phải không? Tôi nắm lấy tay anh và anh mỉm cười với tôi. “Các anh đưa nó về nhà nhé?”, tôi hỏi.

“Được rồi, đừng lo, Chas”, Trevor đáp. “Hai người cứ yên tâm đi chơi đi”.

Sau khi tôi nhanh chóng nốc cạn ly rượu thứ hai khi cả hai quay lại quán Emo’s, Ryan mời tôi về nhà anh. Cảm giác lâng lâng trở lại khi tôi bước vào căn hộ của anh. Một căn hộ phong cách và sang trọng nằm trong khu chung cư cao cấp. Cửa sổ các phòng đều nhìn ra sông, khu vực cách xa chỗ trạm phát điện. Tấm thảm sặc sỡ họa tiết kiểu phương Đông nổi bật trên nền sàn gỗ sẫm màu. Chiếc lò sưởi choán cả bức tường. Tất cả đều rất hiện đại và sạch sẽ, đúng như những gì người ta vẫn thường hình dung về một bác sĩ phẫu thuật.

“Nhà anh đẹp quá”, tôi nói.

“Cảm ơn em”, Ryan đáp. “Anh giúp em cởi áo khoác nhé?”. Anh treo áo giúp tôi rồi đi thẳng vào bếp. “Em muốn uống rượu gì Chastity? Anh có một chai vang pinot^[31] rất ngon, một chai vang chardonnay của New Zealand, mấy chai cabernet...”

“Ừm... anh cứ chọn đi”, tôi nói. Tim đập hơi nhanh, tôi nuốt nước bọt. Sự thực là tôi đang lo lắng. Tôi không phải là người có kinh nghiệm hẹn hò, và lâu lắm rồi tôi chưa có bạn trai, ý tôi là một mối quan hệ nghiêm túc. Chắc phải lâu lắm rồi tôi mới lại được mời đến nhà một người đàn ông. Tôi tự hỏi không biết các bộ phận trên người có còn làm việc tốt như lúc trước không.

Trên tường treo một vài bức tranh đen trắng, hầu hết là chụp các tòa nhà, và một tấm chụp cánh đồng tuyết trắng. “Ảnh anh tự chụp đấy à?”, tôi hỏi.

“Không, kiến trúc sư chọn cho anh đấy. Nhưng anh rất vui vì em thích chúng”, anh vừa nói vừa đưa tôi ly vang trắng. “Ngồi xuống đây nhé?”

Chúng tôi ngồi xuống chiếc sofa bằng da sáng bóng. Ryan với tay lấy điều khiển, anh nhấn nút và tèn tén ten, lửa trong lò bật sáng. “Tuyệt quá”, tôi nhấp một ngụm rượu.

Anh vén một lọn tóc của tôi ra sau tai và mỉm cười với tôi. Tôi cũng cười lại với anh. Chân tôi run rẩy. Anh tiến sát thêm chút nữa. Tôi lại càng run

hơn. Anh để một tay lên thành ghế sofa và tay kia đỡ lấy đầu tôi. Rồi anh cúi xuống hôn lên cổ tôi, tôi bắt đầu tê đi vì sung sướng.

“Ryan này”, tôi xen ngang. “Xin lỗi anh... em muốn hỏi chuyện này trước đã”. Tôi ngồi thẳng lại để nhìn vào mắt anh. “Anh đúng là một người đàn ông tuyệt vời, Ryan ạ. Anh là bác sĩ...”

“Bác sĩ phẫu thuật”. Anh sửa lại, không quên nở một nụ cười.

“Vâng! Bác sĩ phẫu thuật, bác sĩ ngoại khoa... Ừm, sao anh vẫn chưa lấy vợ?”

Anh nhướn mày, “Em hỏi hay lắm”, anh đáp. “Thành thật mà nói anh luôn đặt công việc lên hàng đầu. Trở thành bác sĩ phẫu thuật thật không dễ dàng gì”.

“Cái đó em biết, em vẫn xem Grey’s Anatomy^[32] hàng tuần mà”, tôi cười. Anh có vẻ không hưởng ứng lắm. “Xin lỗi, anh nói tiếp đi”, tôi ấp úng và nhìn xuống sàn nhà.

Anh nhìn xuống ly rượu trong bàn tay tuyệt đẹp của mình. “Lúc trước anh quá bận rộn với chuyện ổn định nhà cửa và xây dựng sự nghiệp nên chẳng còn thời gian để nghĩ đến một mối quan hệ nghiêm túc”. Anh quay sang nhìn tôi. “Bây giờ thì mọi chuyện đều đã đâu vào đấy, anh nhướn mắt, “và anh lại gặp em”.

Mặt tôi đỏ bừng vì vui sướng. “Sao anh không hẹn hò với cô nào đó ở bệnh viện hay quanh đây chẳng hạn?”. Tôi gợi ý.

“Giống như McDreamy và Meredith^[33] ấy?”

“Anh không hiểu em nói gì cả”, giọng anh khá vui vẻ. “Nhưng dù sao anh cũng không muốn lấy một người vợ làm cùng nghề. Trong nhà có một người làm bác sĩ đã là quá đủ rồi”.

“Vì sao thế?”, tôi hỏi.

“Nghề nghiệp này đòi hỏi rất nhiều thời gian”, anh giải thích, “Và khi có con, anh muốn ít nhất một trong hai người có thể dành cho chúng nhiều

thời gian hơn một chút”. Anh ngưng lại, ánh mắt đăm đũa dõi dừng lại nơi môi tôi. Anh thầm thì. “Em còn câu hỏi gì nữa không?”

“Em... không”. Tôi lắp bắp. Cảm giác chộn rộn lại quay trở lại.

“Giờ thì anh có thể hôn em được chưa?”

“Được rồi”, tôi thì thầm, và anh cúi xuống hôn tôi, một nụ hôn nồng nàn và điêu luyện. Tôi khẽ đẩy anh ra, đặt ly rượu lên bàn và lại nhìn vào mặt anh. “Anh có nuôi con gì không?”, tôi hỏi.

“Không”, anh cười.

“Thế thì được”, tôi túm lấy áo Ryan, kéo anh sát vào người tôi và đặt lên môi anh một nụ hôn cũng không kém phần nồng nàn so với nụ hôn anh vừa đặt lên môi tôi.

“Anh chỉ muốn em biết là anh mong chờ một mối quan hệ nghiêm túc và chung thủy”. Anh thì thầm.

“Em hiểu”, tôi mỉm cười. Tôi chưa từng quen người đàn ông nào thốt ra miệng những điều này. “Em cũng vậy, Ryan ạ”. Anh lại hôn tôi và lần này chúng tôi giữ im lặng một lúc lâu.

Thật mừng là các bộ phận trên người tôi vẫn hoạt động bình thường.

Chúng tôi đang ôm nhau. Vừa vuốt ve bờ vai nhẵn nhụi của anh, tôi vừa tự nhắc mình phải thường xuyên dùng kem dưỡng da hơn mới được. Người đàn ông này đẹp hơn tôi rất nhiều. Tôi suýt nữa bật cười vì điều đó.

“Em tuyệt lắm”, anh hôn lên trán tôi.

“Anh cũng rất tuyệt”, tôi hưởng ứng.

Nhưng xong việc rồi tự nhiên tôi lại thấy có chút bồn chồn. “Ryan này, anh đưa em về nhà được không?”

“Ngay bây giờ à?”. Tay anh đang nghịch nghịch trên tóc tôi đột nhiên khựng lại.

“Không, không phải là ngay bây giờ. Tại em có một cuộc họp vào sáng sớm”. Sự thật là thế.

“Ừ được rồi”, anh nói và nhìn tôi. “Nhưng em có thể ở đây cả đêm nếu em muốn, Chastity ạ”.

“Cảm ơn anh”, tôi đáp. “Để lần sau nhé, nhưng chắc em nên... Anh biết đấy”.

Năm phút sau Ryan lại hôn tôi lần nữa rồi ngồi dậy mặc quần áo. Tôi mỉm cười chiêm ngưỡng thân hình hoàn hảo như Matthew McConaughey mà những năm tháng tập luyện karate và thể thao đã mang lại cho anh.

Nằm bên cạnh một người hoàn hảo như vậy, chắc chắn là tôi không thể chớp mắt một giây nào hết và giọng nói trong đầu vẫn đang chờ tôi về để trò chuyện.

Bầu trời đêm nay đầy sao, đường phố vắng tanh. “Tối nay anh trai em ở nhà, với lại Buttercup mà nghe thấy tiếng người lạ sẽ nổi điên lên và đánh thức anh ấy mất”. Tất nhiên là chẳng phải thế. Nó mà dậy được thì tôi mới ngạc nhiên. Tôi cũng không hiểu sao mình lại nói dối như vậy.

“Anh hiểu mà”, anh nói và quay sang hôn nhẹ lên môi tôi. “Anh rất vui vì được ở cùng em, Chastity”.

Tim tôi rạo rức vì sự chân thành của anh. “Cảm ơn anh, em cũng thế”.

“Mai anh gọi cho em nhé”.

“Vâng, cảm ơn anh”. Tôi mở cửa xe và chạy vào nhà. Anh đợi ở góc phố cho tới khi tôi vào trong rồi mới nhẹ nhàng nổ máy đi.

Trong nhà chỉ còn mỗi đèn ngủ ở sảnh là để sáng, tôi và Matt thường để vậy phòng trường hợp anh bị điều động tới Sở Cứu hỏa ngay giữa đêm, hoặc là thỉnh thoảng tôi muốn xuống kiểm gì đó ăn vặt lúc nửa đêm. Buttercup rên khê phía góc nhà, đuôi phe phẩy trên sàn. “Chào con yêu”, tôi thầm thì. Nó còn chẳng buồn mở mắt, chắc vì quá mệt với cái trò đuổi bắt tối nay nó chỉ quấy quấy đuôi rồi lại ngủ tiếp.

Tôi đi vào bếp mở tủ lạnh, sau mấy giây bị chói mắt vì ánh đèn bên trong tủ, tôi nheo mắt nhìn một lượt. Cũng chẳng có gì nhiều để giúp hâm nóng trái tim hay lấp đầy cái dạ dày của người phụ nữ này. Tôi lấy chai sữa và

hộp ngũ cốc sôcôla trong tủ. Lúc quay lại lấy cái bát, tôi giật bản cả mình khi nhìn thấy Trevor đứng trước cửa như một bóng ma.

“Trevor đây à! Giờ ị ạ!”. Tôi kêu lên, tay cầm hộp sữa run run.

“Xin lỗi em, Chas”, anh thì thào. “Đưa anh cầm cho”. Anh lấy hộp sữa từ tay tôi và đặt lên bàn. “Xin lỗi nhé, anh không có ý làm em sợ”.

“Anh thử bị ai đó rình rập lúc ba giờ sáng xem có sợ không”, tôi nói. “Lần sau đừng làm thế nhé”. Tim đập mạnh đến mức tôi có cảm giác nó sắp bay ra khỏi lồng ngực.

Trevor mỉm cười và ngồi xuống bàn, anh lặng im không nói gì. “Tối nay anh ngủ lại đây”, anh giải thích.

“Em thấy rồi”. Anh đang mặc quần bò áo phông, chân thì đi đất, rõ không giống như đang ngủ chút nào. Tôi ngừng suy nghĩ. “Anh ăn ngũ cốc không?”

“Không, cảm ơn em”. Anh cười. “Buổi hẹn hò của em thế nào? Hi vọng chuyện con chó đuổi bắt không làm em mất vui”.

Tôi hít một hơi. Đáng lẽ tôi đang định vừa ăn vừa phân tích về chuyện đó đây. “Không sao”, tôi đáp. “Bọn em đã có một buổi tối rất vui vẻ, Ryan là người đàn ông tốt”.

“Thế hả?”

Tôi nghiêm nghị nhìn anh. “Em nói thật đấy, anh ấy đúng là rất được”.

“Anh có bảo em nói dối hay gì đâu Chas”, anh ngồi đó khoanh tay nhìn tôi, bắp tay rắn chắc, mái tóc rối bù, nhìn anh lúc này thật hấp dẫn. Tôi xúc một thìa ngũ cốc to bỏ vào mồm. Đi đi, Trevor. Tôi thầm nghĩ. Ngồi gần em trong bóng đêm lúc ba giờ sáng thế này hình như hơi thân mật quá. “Nhân tiện nói đến chuyện hẹn hò, anh thấy Angela thế nào?”

“Cô ấy cũng được”, anh nói. “Một cô gái hiền lành”.

“Hai người có định nghiêm túc không?”. Tôi vừa hỏi vừa xúc tiếp một thìa đầy nữa.

“Bọn anh mới hẹn hò có hai lần mà”.

“Thì sao chứ! Em với Ryan cũng mới hẹn hò có hai lần đấy thôi”.

“Thế mà bọn em đã tính đến chuyện nghiêm túc rồi à?”, anh hỏi.

“Vâng, thực ra bọn em xác định rồi, bọn em sẽ hẹn hò nghiêm túc và chung thủy. Chiếc thìa của tôi khua khoảng trong bát”.

“Hai buổi hẹn hò là quá sớm để quyết định cho một mối quan hệ nghiêm túc, em không nghĩ thế sao?”

“Thì bọn em mới chỉ bắt đầu mối quan hệ nghiêm túc ấy thôi mà Trevor. Cũng phải thử thì mới biết chứ?”. Giọng tôi hình như không được bình thường như tôi vẫn tưởng.

“Ừ.” Trevor đồng ý, “Anh đoán là anh ta cũng có nhiều điểm tốt”.

Tại sao anh lại bênh vực Ryan? Giọng nói trong đầu tôi lại vang lên. Sao anh không nói, “Em có muốn một mối quan hệ nghiêm túc với anh không, Chas?”

Bởi vì anh ta không muốn thế, giọng Elaina cất lên. Anh ta đã có nhiều cơ hội rồi, cậu hiểu không? Nhiều lắm rồi.

“Em thích anh ta ở điểm gì?”, Trevor hỏi.

“Anh là mẹ em đấy à?”, tôi nhăn nhó. Tim tôi lại rộn lên khi nhìn thấy anh cười.

“Cũng gần như thế. Em cứ trả lời đi”.

Tôi đứng dậy, để cái bát ra bồn và nhìn ra bên ngoài cửa sổ. “Anh ấy rất thông minh”. Có học thức. “Anh ấy cũng khá hài hước, dù là không nói nhiều lắm”. Rất lịch thiệp. “Anh ấy làm việc rất chăm chỉ và đối xử với em rất tốt”. Lái xe giỏi. “Anh ấy không ngại đuổi bắt Buttercup cho em”.

“Nghe có vẻ cũng triển vọng đấy Chas ạ”.

Cổ họng tôi nghẹn lại. “Tất nhiên rồi, rất triển vọng là đằng khác. Thôi em đi ngủ đây. Anh có cần lấy chăn gối hay gì không?”

“Anh có rồi, chúc em ngủ ngon, Chastity”.

“Chúc anh ngủ ngon, Trev”.

Trên phòng ngủ của tôi, Buttercup đã chiếm chỗ ngủ thường xuyên của nó là ba phần tư diện tích cái giường của tôi. Tôi thay đồ rồi mới nhận ra mình quên búng chưa đánh răng. Phòng tắm trên lầu lại chưa có bồn rửa, tôi đành đánh liều quay xuống nhà, trong bụng nơm nớp lo sợ gặp Trevor lần nữa.

Cuối cùng cũng được leo lên chiếc giường thân thuộc, tôi lấy chân vuốt ve Buttercup và thở dài.

Đúng là tôi đã dành quá nhiều thời gian suy nghĩ về Trevor trong suốt mấy chục năm qua. Lúc này thay vì nghĩ đến Trev, tôi buộc bản thân mình nghĩ đến anh chàng Ryan Darling quyến rũ đang có cảm tình với tôi.

Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ yêu Ryan. Như tôi đã nói với Trevor, anh ấy có vẻ là người tử tế, đàng hoàng và chăm chỉ. Anh không thích pha trò theo cái kiểu mà tôi thường làm, kiểu hôn của anh lúc lên giường hơi buồn cười, nhưng cũng không phải là anh không có khiếu hài hước. Và giữa hai chúng tôi cũng có thể nói là có chút tình cảm gì đó. Kể cả nếu tim tôi không đập rộn ràng thì cũng hơi chộn rộn, với lại đây mới là lần đầu tiên của chúng tôi.

Anh ấy lại còn rất điển trai, rồi chúng tôi sẽ có những đứa con xinh đẹp, cao lớn và khỏe mạnh, hi vọng thế. Cả thông minh nữa. Chúng sẽ trở thành những vận động viên sáng giá ở các trường Ivy League.

Đúng thế, mối quan hệ của chúng tôi đã tiến thêm một bước và kể cả nó có tiến triển hơi nhanh như Trevor đã nói thì cũng có làm sao? Ryan và tôi đều là những người trưởng thành và có trách nhiệm với bản thân. Không có chuyện gì to tát cả. Tôi rùng mình khi nghĩ đến điều vừa nảy ra trong đầu. Không có chuyện gì to tát cả.

Không phải tôi không thích làm chuyện ấy với Ryan. Chúng tôi cũng khá hòa hợp. Chúng tôi không vội vàng, anh còn cẩn thận bảo đảm với tôi là anh đã kiểm tra sức khỏe, anh cũng sử dụng biện pháp an toàn và mấy chuyện khác nữa. Chúng tôi đã có thời gian vui vẻ bên nhau. Nếu chấm điểm tôi sẽ cho anh B+. Cuộc làm tình của chúng tôi khá là, ờm, nhẹ nhàng, cổ điển, không có gì đặc biệt. Nếu là một người phụ nữ không thích

nhẹ nhàng, cổ điển, mà lại thích thứ gì đó hoang dã và đặc biệt hơn một chút thì có lẽ đây không phải là chàng trai thích hợp.

Chương 18

“Chúc mừng Ngày của Mẹ!”? Tôi vừa nói vừa tặng mẹ bó tulíp, hộp sôcôla và tấm thiệp mừng.

“Ôi con yêu, con chu đáo quá”. Mẹ vui vẻ nói và tiện tay bóc luôn hộp sôcôla. “Chà, ngon quá, con yêu! Con muốn ăn một cái không?”

“Không, không, của mẹ mà”, tôi nói.

Mẹ rưng rưng đọc tấm thiệp chúc mừng rồi ôm chầm lấy tôi. “Mẹ cũng yêu con, con yêu”, bà nói. “Mẹ yêu con nhất nhà đấy, đừng nói cho các anh con biết nhé”.

“Đừng nói cái gì mà đừng nói”, Jack làu bàu, “lúc nào mẹ chả nói đi nói lại với bọn con về chuyện ấy”.

Tôi thơm lên má anh. “Khổ thân đứa con bị bỏ rơi chưa, mẹ không yêu anh nữa rồi”.

“Dù sao thì anh vẫn là đứa con đầu lòng của mẹ”, anh vừa nói vừa vỗ vai tôi, “Còn em chỉ là một tai nạn thôi biết chưa?”

“Cái gì cơ?”, tôi giả vờ kinh ngạc, “Con là tai nạn sao mẹ?”

“Ôi hai cái đứa này”, mẹ cười vui vẻ, “Đứa nào cũng là món quà trời cho hết”.

Jack và tôi cùng cười to. “Ai gửi cho mẹ những thứ này thế?”. Tôi hỏi, tay chỉ về bó hồng và ly to tổ chảng giữa phòng khách.

. “A, của Harry gửi tặng mẹ”, mẹ bẽn lẽn đáp. Jack quay sang nhìn tôi. “Jack này, mẹ thấy hình như Graham đang bị mắc kẹt trên cây hay sao ấy.

Mẹ nói rồi cả hai lật đật chạy ra sân giải cứu lũ trẻ, và giúp chúng phân xử xem ai phải đi nhặt quả bóng rơi trúng vũng bùn.

Tôi vào phòng khách và ngó qua bó hoa. Hẳn là rất đắt tiền. Mấy bông hồng đều được cắt gai cẩn thận, còn mấy bông ly thì rục rở như trong tranh của Georgia O'Keefe^[34]. Tôi liếc qua tấm thiệp: ‘Gửi tặng người phụ nữ tuyệt vời nhân ngày trọng đại của em. XOX Harry’.

“Vớ vẩn thật!”. Tôi lầm bầm và thầm nghĩ bố mà biết thì sẽ có chuyện gì đây. Tôi nhả nhó đi vào phòng khách, mấy bà chị dâu đang nằm co chân trên ghế như bà hoàng, còn anh Lucky thì đang phục vụ cocktail cho họ. Tốt nhất là anh nên làm thế, ít ra là trong ngày hôm nay.

“Chào chị Tara”, tôi tặng chị một tấm thiệp. “Chị đúng là một bà mẹ tuyệt vời”.

“Ôi Chastity, em cẩn thận quá!”. Tara mở tấm thiệp trong lúc tôi đưa Sarah một tấm khác.

“Chúc mừng Ngày của Mẹ, chị Sarah. Chị cũng là một bà mẹ trên mức tuyệt vời”, tôi chân thành nói.

“Cảm ơn em, Chas”, Sarah có vẻ khá xúc động.

“Tớ cứ tưởng mình cũng phải được một tấm thiệp chứ”, Elaina làu bàu khi nhận phong bì từ tay tôi.

“Cậu có vodka rồi, tớ giấu trong xe không mọi người lại ghen tị, tôi giả bộ thì thầm. “Và cậu cũng là một bà mẹ hết sức tuyệt vời, bla bla...”

Elaina huých nhẹ vào sườn tôi, “Đừng lo, chiquita”. Cô ấy nói khi tôi ngồi ghé xuống bên cạnh. “Rồi cũng sẽ đến lượt cậu thôi. Đến lúc ấy cậu ắt sẽ mong chờ đến lúc không phải lo bím sữa nữa. Em nói đúng không các chị?” Hai chị em Starahs không hện mà cùng gật đầu.

“Sáng nay anh còn phục vụ bữa sáng tận giường cho Tara đấy”, Lucky nói. “Hôm nay cô ấy không phải làm gì cả, không việc nhà hay con cái gì hết”.

“Thế các chị còn ở đây làm gì chứ? Phí thời gian quá”, tôi pha trò.

Tara cười và ngả đầu lên vai Lucky. “Làm gì có nơi nào vui hơn bên chồng con chứ?”

“Eo ôi”, tôi giả bộ mắc ói. “Chị thì sao, Sarah? Anh Jack có làm gì cho chị không, có tặng chị cái gì đắt tiền không?”

“Có chứ, ông chồng quý hóa tặng chị đôi khuyên tai mới đây này, em thấy không?”. Chị hào hứng vén tóc ra sau tai.

“Chúng trông thật đẹp”. Tôi quay sang Elaina hỏi han, “Mark thì sao? Có gì không?”

“Ừm, thực ra thì anh ta cũng có ghé qua”, Elaina vừa nói vừa nghịch nghịch lọn tóc. “Sáng nay Dylan cầm một tấm thiệp với bộ đồ bơi đưa cho mình và nói là bố bảo đưa tặng mẹ”. Đôi mắt sẫm màu của cô long lanh hạnh phúc. “Kể ra thì anh ta cũng không đến nỗi nào”.

Xung quanh tôi là những bà mẹ tuyệt vời, cao cả và hi sinh, thông minh và khôn ngoan, hài hước và đáng yêu. Thực lòng tôi chỉ mong một ngày nào đó cũng được như họ.

Elaina hình như đọc được suy nghĩ của tôi, cô quay sang tám chuyện. “Mình nghĩ cậu nên để con gái trước đi, nó sẽ có mái tóc vàng óng ả giống bố, rồi sau đấy để lấy một thằng cu, một bác sĩ Darling phiên bản nhí”.

“Sao con gái không thành bác sĩ Darling phiên bản nhí được?” Tôi hỏi trong khi đầu đã tưởng tượng ra cảnh Ryan ngồi cạnh tôi trong phòng sinh.

“À đúng rồi”, Sarah kêu lên. “Bọn chị nghe nói là em có bạn trai mới, kể xem nào, Chastity”.

Đúng lúc đó Trevor thò đầu vào phòng khách. “Chào mọi người”, anh cười tươi rói, “chúc mừng Ngày của Mẹ, các cô gái xinh đẹp”. Nói rồi anh quay sang nhìn tôi. “Chào em, Chas”.

“Anh trêu em đấy à, Trev”. Tôi đùa lại. “Em thừa biết mình không nằm trong số những cô gái xinh đẹp mà anh vừa nhắc đến”.

“Em biết là em xinh đẹp mà, hấp dẫn nữa ấy chứ”. Anh nháy mắt làm tim tôi xao xuyến. Rồi anh bước vào, tay ôm mấy bó hoa, tiến về phía

Sarah đầu tiên. “Cảm ơn chị đã chia sẻ mấy đứa trẻ con với em, anh vừa nói vừa thớm lên má chị. Anh lặp lại đúng ngần ấy động tác và ngần ấy câu nói với Tara cùng Elaina. Các chị dâu tôi cảm ơn sự chu đáo của anh và mắt đều rơm rớm.

“Đúng là đồ xu nịnh”, tôi lẩm bẩm khi anh tiến về phía mình. Hi vọng là anh không để ý mắt tôi cũng đang nhòe nước.

“Anh đang nghĩ xem có nên gọi em là hoàng tử của những người đàn ông không đây?”, anh nói và xòe ra bó hoa cuối cùng dành cho tôi. “Tặng em đây, Chas, đừng giận dỗi nữa nhé”.

Tim tôi ghen đi vì sung sướng. “Anh thương hại em đấy à?”

“Không phải thế”, anh mấp máy phân bua.

Tự nhiên trong đầu tôi hiện ra hình ảnh của anh và Hayden Hoàn Hảo, tôi tự hỏi không biết anh có tặng gì cho Hayden, Angela, hay bất kỳ người phụ nữ nào khác mà anh đang hẹn hò hoặc không hẹn hò.

“Cảm ơn anh, Trev”. Elaina nói. “Nhân tiện anh mặc cái quần bò này đẹp đấy, dáng rất chuẩn. Của Carhartt hả?”. Hai chị em là Starahs thì thầm to nhỏ gì đó ra điều đồng tình. Lucky liếc nhìn đầy ngụ ý. “Bọn em đang nói về chuyện yêu đương của Chastity”. Elaina tiếp tục trong lúc ném cho tôi một cái nhìn ẩn ý. “Chas này, cậu đã làm chuyện ấy với anh ta chưa?”

“Bọn mình mới hẹn hò có hai lần thôi mà”, tôi ngượng ngùng. “Rồi hay là chưa?”. Tara thêm vào.

“Thôi anh ra ngoài đây”, Trevor vội nói chen vào.

“Anh ra đi”. Elaina vừa nói vừa xua tay. “Chuyện của phụ nữ các anh nghe làm gì, cả anh nữa, Lucky. Anh cũng ra ngoài đi”.

Tôi ném cho Elaina một cái nhìn sắc lạnh nhưng cô ấy không thèm để ý.

Trevor và Lucky lật đật bỏ ra ngoài hết như những người đàn ông mỗi khi nghe Elaina ra lệnh.

“Bọn mình đã làm chuyện ấy rồi”, tôi thì thào. Các chị dâu tôi hò hét còn tôi bật cười. Lần đầu tiên tôi được tận hưởng cảm giác là trung tâm của một

bữa tiệc toàn phụ nữ.

Cuối ngày, sau khi nhét đầy bụng mấy cái bánh pho mát ở chỗ mẹ, tôi xỏ chân vào đôi giày chạy, tròng xích vào cổ Buttercup và lên đường. “Đi chạy thôi, đồ lười biếng này”, tôi nói. “Gâuuuuuuuu!”, nó đáp.

“Mày không được đung đến con chó đực nào nặng dưới hai mươi cân đâu đấy, nhớ chưa?”. Nó vui vẻ vẫy đuôi. “Đi thôi”.

Đúng lúc ấy tôi thấy hòm thư tự động bật sáng. “Chào em, Chastity, là anh Ryan Darling đây”, là giọng của Ryan Darling. “Anh chỉ muốn báo để em biết là hôm nay anh sẽ ghé qua Long Island thăm mẹ nhưng anh cũng mong sớm được gặp em. Tối hôm trước anh đã rất vui khi ở bên em. Nhắn với Buttercup là anh hỏi thăm nó nhé. Gặp em sau”.

Trời ơi! Anh ấy thật ngọt ngào phải không? Tôi mỉm cười. Anh ấy lại còn pha trò nữa chứ. Được đấy, Ryan. Buồn cười thật, việc gì anh ấy phải lôi cả họ cả tên ra làm gì, chúng tôi mới ngủ với nhau hai ngày trước, làm sao mà tôi không nhớ nổi anh là ai chứ. Tôi khẽ nhăn mặt khi nhớ lại cuộc làm tình nhẹ nhàng, cổ điển, không có điểm nhấn ấy.

“Tao đóng cửa đây”. Tôi nói khi thấy Buttercup cứ mãi quanh quẩn chỗ cánh cửa. “Chạy thôi nào”.

Cùng Buttercup sải bước ngay bên cạnh, tôi khá ngạc nhiên vì nó hoạt bát hơn hẳn mọi ngày. Tuần sau tôi sẽ đưa nó đi cắt buồng trứng nên rất có thể nó sẽ lại sớm quay về trạng thái trì trệ trước kia. Nhưng giờ thì nó vẫn hào hứng đập tai phần phật, lung lẳng cái bụng mỡ trước cằm, theo tôi tới nghĩa trang. Tôi có một việc quan trọng cần làm, và giờ là thời điểm thích hợp. Xe của Trevor cũng đậu ở đó. Anh đang quỳ gối bên cạnh bia mộ cô em gái. Nghe thấy tiếng Buttercup, anh ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Chào em”, anh đứng dậy chào tôi, ống quần dính đầy bùn đất “Em làm gì ở đây thế?”

“Buttercup bây giờ cũng chịu nhúc nhích rồi nên em mang nó đi chạy cùng. Nó cần tập thể dục một chút. Em nhìn thấy xe anh nên mới ghé vào đây”. Chẳng biết Trevor có tin lời nói dối tôi vừa bịa ra hay không nhưng

cũng may là anh không hỏi gì thêm. Tôi tháo xích cho Buttercup để nó quanh quẩn giữa mấy nấm mộ. Đuôi nó dựng thẳng đứng, mũi chúi xuống đất y như giống nòi chó săn tổ tiên, nó sủa ăng ăng với vẻ mặt hạnh phúc như một đứa trẻ ngờ nghệch.

Tôi nhìn xuống mộ em gái Trevor và cũng là người bạn tôi quen trong thời gian ngắn ngủi. Trên tấm bia mộ là dòng chữ đầy thương tiếc và đau đớn của người làm cha mẹ khi mất đi đứa con gái bé bỏng. “Michelle Anne Meade, cô con gái xinh đẹp sẽ vĩnh viễn yên nghỉ trong trái tim tan nát của chúng tôi. Chúng ta nhớ con, thiên thần bé nhỏ”. Mắt tôi nhòe nước. Nếu cậu ấy còn sống có lẽ chúng tôi sẽ vẫn là những người bạn tốt, và biết đâu Trevor sẽ được chính thức lên chức bác ruột thay vì bác đỡ đầu. Có lẽ bố mẹ Trevor sẽ không ly hôn và anh cũng không phải lủi thủi một mình như vậy.

Tôi biết anh sẽ đến đây bởi Ngày của Mẹ cũng chính là ngày giỗ của Michelle. Tôi không tài nào tưởng tượng nổi nỗi đau mà mẹ Trevor đã phải trải qua, nỗi đau mà bây giờ bà vẫn phải một mình gánh chịu. Đó đúng là một ngày tang tóc cho những bậc cha mẹ đã mất đi đứa con vô giá của mình.

“Em giúp anh nhé?”, tôi hỏi khẽ. Trong khay gỗ bên cạnh vẫn còn mấy cái cây chưa trồng xong.

“Ừ em dỡ mấy gốc cây này ra giúp anh”, Trev nói.

“Không vấn đề gì”, tôi đáp và quỳ xuống cạnh anh. “Cảm ơn anh vì bó hoa. Đáng lẽ anh không cần tặng em đâu”.

“Có gì đâu”. Anh nói, tay vẫn tiếp tục xới đất.

Chúng tôi lặng lẽ làm, chính xác thì là anh làm, tôi giúp, cho đến khi trồng hết đám cây xuống đất. Một tháng nữa chắc chúng sẽ đâm chồi nảy lộc sum sê, còn bây giờ trông chúng thật nhỏ bé, ủ rũ và lác lõng trên mặt đất.

“Mẹ anh có khỏe không?”, tôi hỏi.

Anh thở dài và ngồi bệt xuống đấy, phúi đất dính trên ống quần. “Bà ấy vẫn ổn”, anh thờ ơ đáp.

“Anh có hay nói chuyện với mẹ không?”

“Mỗi tháng một lần”, anh đáp gọn.

Thật khó mà tưởng tượng được Trevor, đứa con ngoan ngoãn hiếu thảo của bố mẹ tôi lại chỉ gọi điện cho mẹ ruột mỗi tháng một lần. Anh gặp bố tôi năm ngày một tuần, đến thăm mẹ tôi thường xuyên, tháng trước còn cùng anh Jack sửa mái nhà, vài tháng trước nữa thì đi cắm trại với Lucky và Matt... vậy mà anh lại chẳng mấy quan tâm đến bố mẹ ruột của mình.

“Dạo này bố anh ở đâu?”. Tôi cố gợi chuyện hỏi thêm.

“Lần cuối anh nói chuyện thì ông ấy đang ở Sacramento”. Trevor đáp gọn lỏn. “Em còn muốn hỏi gì nữa không?”

Tôi lắc đầu. “Xin lỗi, em không có ý khơi lại chuyện cũ”.

“Em muốn hỏi gì cũng được mà Chastity. Anh mỉm cười buồn bã rồi đưa tay kéo tôi đứng dậy. Tôi nắm chặt lấy tay anh, lớp bùn đất dính trên tay hai đứa thật ấm áp.

“Anh còn nhớ cậu ấy không?”. Tôi thăm thì, mắt lại rưng rưng. Cho dù đứng trước một người mạnh mẽ như anh, tôi vẫn không thể nào che giấu nỗi sợ yếu đuối của mình.

“Có chứ”, anh vừa nói vừa phúi bùn đất dính trên tấm bia mộ. “Ngày nào anh cũng nghĩ đến nó”. Anh ngưng lại rồi dỗi mắt nhìn xa xa. Tiếng chuông gió đầu đó leng keng vọng lại.

“Ngày nào anh cũng nghĩ, nếu em gái anh còn sống thì giờ nó sẽ cao chừng nào, lấy chồng ra sao, bọn anh có hay tới nhà nhau ăn tối hay không. Những chuyện đại loại như vậy”. Mắt anh sụp xuống.

Cổ họng tôi nghẹn lại. “Chắc chắn cậu ấy cũng yêu anh rất nhiều, Trevor ạ”.

Trevor mỉm cười. “Cảm ơn em”.

“Anh biết đấy, anh cũng chẳng khác nào anh em ruột thịt của em”. Nói xong tôi lập tức cảm thấy hối tiếc.

Nụ cười dần tắt trên môi anh. “Cảm ơn em lần nữa”. Anh nói trong lúc cất khay vào xe. “Có cần anh đưa em về không?”

“Vâng, thế thì tốt quá”. Tôi huýt sáo gọi Buttercup, nó chạy lại ngay tức khắc, tai vênh ngược như mọi khi.

“Mày có muốn đi nhờ xe anh Trevor không?”, tôi âu yếm hỏi. Nó sủa đúng một tiếng ra điều không phản đối.

“Giỏi lắm!”. Trevor giúp nó lên thùng xe phía sau. Buttercup ngoan ngoãn ngồi sụp hai chân trước xuống. Trevor cười thật hiền, thậm chí tôi còn tưởng tượng nụ cười của anh ngọt ngào như một dòng sôcôla ngon lành.

Tôi leo lên ghế lái phụ và phát hiện ra chân mình không được sạch sẽ cho lắm. Rõ là tôi cần phải tẩy lông thường xuyên hơn. Cái áo phông ướt đầm mồ hôi khiến cho khuôn mặt Aragorn dính chặt vào bầu ngực tôi, Chúa phù hộ anh ta. Dòng chữ ‘Chỉ có vua xứ Gondor mới có thể ra lệnh cho tôi’ cũng đã nhạt màu.

“Em kể anh nghe chuyện trang web của tòa soạn em bị đột nhập chưa nhỉ?”. Tôi cất tiếng hỏi khi Trevor đã ngồi vào sau tay lái.

“Chưa”, anh vừa đáp vừa nổ máy. “Có chuyện gì thế?”

Tôi kể lại mọi chuyện cho anh, không quên nhấn mạnh cảm giác chuyện này cố tình nhắm vào tôi. “Hôm qua lúc em đến chỗ làm, ừm... mà thôi”.

Trevor quay sang nhìn tôi khi anh lái xe ra khỏi khu nghĩa trang. “Sao thế Chas?”

Tôi thở dài và nhìn ra ngoài cửa sổ xe. “Ừm, chuyện là thế này, bình thường em vẫn để mấy con búp bê nho nhỏ trên bàn, mấy nhân vật trong Chúa tể của những chiếc nhẫn ấy, em biết mình hết thuốc chữa rồi, anh không cần nói thêm gì đâu”.

“Hóa ra là em cũng biết cơ đấy”, anh nheo mắt cười.

“Tóm lại là lúc nào em cũng sắp xếp chúng theo trật tự nhất định, nhưng rồi hôm qua ai đó đã xếp hết lại thành hình tròn. Em thấy rất lạ”.

“Có khi là người quét dọn làm rơi rồi để lại như vậy thì sao”, Trev gợi ý.

“Cũng có thể, em không biết nữa. Chỉ là mấy cái hình đó... Chết tiệt, em không nói đâu, ngớ ngẩn lắm”.

Trevor cười to. “Em cứ nói anh nghe xem nào”.

Tôi cắn môi và nói tiếp. “Aragorn nằm úp mặt giữa vòng tròn và tất cả các nhân vật khác đều mang vũ khí, trông có vẻ như lũ bạn của Aragorn đang chuẩn bị tấn công anh ấy. Kiểu kiểu thế”.

“Em nên ra ngoài nhiều hơn cho bớt ngớ ngẩn đi”. Trevor phì cười.

“Em đã bảo là không muốn nói rồi mà, anh đúng là đồ tồi”.

Chẳng mấy chốc đã về đến nhà tôi, anh vòng xe ra trước cửa. “Anh muốn vào nhà không?”, tôi hỏi. “Anh em mình làm cốc bia hay xem bóng chày gì đó”.

“Cảm ơn em, Chastity, nhưng không phải hôm nay”. Anh đáp “Hôm nay anh... em, anh có hẹn rồi”.

Tay tôi dừng lại trên nắm cửa. “Đừng bảo em là anh quay lại với Hayden rồi đấy nhé, Trevor?”

Anh ngập ngừng không trả lời ngay. “Cũng không hẳn”.

“Ý anh là sắp chứ gì”, giọng tôi hằn học.

Anh thở dài. “Cô ấy nói muốn quay lại với anh”.

“Thế còn Angela thì sao? Em tưởng anh đang hẹn hò với Angela chứ?”. Tôi mím môi nắm chặt tay nắm cửa.

“Anh mới chỉ đi chơi với Angela thôi chứ đã hẹn hò gì đâu?”, anh phân trần.

“Anh có chắc là cô ấy cũng nghĩ giống anh không?”. Trevor không đáp. “Đừng có lừa gạt tình cảm của cô ấy đấy”.

“Anh không làm thế đâu Chas”, anh khẽ nói, mắt nhìn đăm đăm về phía trước.

“Có thể anh không muốn, nhưng rồi anh sẽ vẫn làm thế”.

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi. “Không, anh sẽ không để chuyện ấy xảy ra đâu”.

“Anh nhớ đấy”, tôi nhắc lại rồi hít một hơi thật sâu. “Trev này, em biết anh là người tốt và có mọi cô gái mà anh muốn, nhưng đừng làm tổn thương họ, được không? Em xin lỗi nếu anh thấy em hơi lăm lăm điều. Cảm ơn anh vì bó hoa và vì đã đưa em về. Gặp anh sau nhé”.

Anh gật đầu thay lời tạm biệt. Tôi nhảy ra khỏi xe và huýt sáo gọi Buttercup. “Chào anh!”. Tôi vừa nói vừa đi nhanh vào nhà, Buttercup phi nước đại ngay bên cạnh.

Chương 19

Tôi kết thúc buổi học lớp sơ cứu cuối tuần đó với vẻ mặt hân hoan hiếm thấy. Vốn dĩ cũng không quá dốt, nhưng ơn giời hôm đó bỗng dừng tôi lại nhớ vanh vách các danh mục cần làm khi kiểm tra bệnh sử của bệnh nhân, cũng như trình tự đánh giá từng hệ thống, không những thế tôi còn thuộc tất cả các khái niệm trong bài kiểm tra. Chẳng mấy chốc, các học viên trong lớp vội chạy đến nhờ giúp và mong được ghép đôi với tôi. Điều này khiến Ernesto khó chịu ra mặt vì ông đã quen với việc chỉ có ông mới được làm phiền tôi.

Có vẻ như chuyện hẹn hò với anh chàng bác sĩ Ryan Darling khiến tôi được lấy chút năng khiếu học thì phải, hoặc cũng có thể vì tôi chưa phải xử lý những tình huống thật ngoài đời. Tôi chưa gặp bệnh nhân nào đau đớn quằn quại, cũng chưa phải chịu đựng thứ mùi khăm khăm của vết thương lâu ngày, và đặc biệt là chưa phải chứng kiến mấy cảnh máu me be bét bao giờ. Tôi nuốt khan khi nghĩ đến việc thực hành ở phòng cấp cứu và trực hẳn một ca ở đó nữa. Tôi chỉ mong đến lúc đó y tá sẽ bảo tôi đứng tránh sang một bên là để khỏi làm quẩn chân họ.

Tôi mở khóa xe đạp, khoác ba lô lên vai và nghĩ đến chuyện phải về nhà dắt Buttercup đi dạo. Tối nay tôi còn phải trông Dylan cho Elaina đi ăn tối. Dù hơi ấ y náy khi giúp chị dâu đi hẹn hò với người đàn ông khác, nhưng tôi lại tự nhủ tất cả cũng là do Mark tự chuốc lấy mà thôi, và thực lòng tôi cũng rất quý Dylan, tuy tên quý con đó rất hay cản tôi.

Sau vài giờ đánh vật với tiếng la hét đinh tai nhức óc và vài vết trầy xước, cuối cùng tôi cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm nhìn thẳng cháu ngủ

ngon lành trong nôi. Miệng nó chúm chím, hàng mi dài trùm xuống đôi má núng nính cùng nhịp thở đều đặn, trông thẳng bé hệt như thiên thần.

“Cô yêu con lắm, Dylan ạ”. Tôi vừa thăm thì vừa vuốt nhẹ mấy sợi tóc lơ thơ sau gáy thẳng bé. Thẳng bé rất xinh xắn, tóc đen như gỗ mun, mắt xanh thăm thẳm, nó còn có cả cái má lúm của Mark và mái tóc xoăn của Elaina nữa. Trong toàn gia tộc O’Neill, tôi phải thừa nhận Dylan là đứa bé đẹp nhất mang vẻ đẹp thuần khiết của hai dòng máu Ai Len và Puerto Rico. Tất nhiên là không thể không kể đến Claire, con bé có làn da mềm như nhung và đôi má căng mọng như mơ vàng. À, mà còn Olivia nữa, mái tóc xoăn ánh đồng của con bé thật dễ thương. Và thật thiếu sót nếu không nhắc đến đôi mắt tròn to cùng tiếng cười ngây thơ của Graham... nụ cười tinh quái của Christopher... hay làn da trắng hồng của Jenny. Ôi, đúng là mèo khen mèo dài đuôi.

Nghe thấy tiếng xe của Elaina trong ga ra, tôi cúi xuống hôn Dylan thêm một lần nữa rồi rón rén bước xuống cầu thang.

“Buổi hẹn của cậu thế nào?”. Tôi hỏi khi Elaina vừa đặt chùm chìa khóa và ví xuống bàn.

Cô bật khóc.

“Lainey, có chuyện gì thế bình tĩnh lại xem nào”. Tôi dìu cô bạn vào phòng khách. Elaina ngồi xuống và vợ lấy hộp giấy ăn để trên bàn.

“Cậu dọn nhà giúp tớ đấy à?” Trông sạch sẽ gọn, cô vẫn không thôi sụt sịt.

“Thôi nào, có chuyện gì thế?”, tôi hỏi.

Elaina tiếp tục xì mũi và lau nước mắt. “Bọn mình khá vui vẻ, anh ta cũng rất tốt, nhưng mình không muốn gặp lại anh ta nữa”.

“Sao thế?”, tôi thắc mắc. “Có phải hẳn ta đã làm gì cậu không? Hẳn ta dám thô lỗ với cậu à?”

“Không, không. Chỉ là... chỉ là anh ta không phải anh trai cậu”.

“Cậu vẫn chưa sẵn sàng đi bước nữa đúng không?”, tôi hỏi.

“Anh trai cậu... anh ấy... mình vẫn... mình ước gì...”

Tôi bước lại gần và vòng tay ôm lấy cô bạn, mắt tôi cũng ầng ậc nước khi thấy trái tim cô tan nát. “Không sao đâu Elaina, cậu cứ khóc đi”

Buttercup này giờ vẫn nằm ngủ trước lò sưởi cũng nhồm dậ tiến lại gần, ngả cái đầu to tướng vào lòng Elaina khiến cô bạn tôi đang khóc cũng phải bật cười. “Đến con chó của cậu cũng thương hại mình”, cô pha trò trong tiếng nấc nghẹn, “mình thật đáng thương phải không?”

“Ừ, rất đáng thương”, tôi nói và rút thêm vài tờ giấy ăn nữa.

“Thực ra mình vẫn còn yêu anh Mark?” Elaina vừa nói vừa gục xuống ghế. “Mình cũng muốn tha thứ cho anh ấy, nhưng mà...”. Giọng cô nhỏ dần, mặt buồn rười rượi.

“Anh ấy đã xin lỗi cậu chưa, Lainey?”

“Cũng có xin lỗi, nhưng là cái kiểu anh xin lỗi em, anh phải làm gì để em tha thứ cho anh, bla bla... Xong rồi anh ấy lại giận dữ bỏ đi, kiểu kiểu thế. Cậu bảo xin lỗi như vậy thì có chấp nhận được không,” Cô khịt mũi.

“Thế cậu muốn anh ấy phải làm gì bây giờ hả Lainey?”, tôi hỏi. Đuôi Buttercup va phải cái cốc trên bàn, nó kêu rên ư ử và nằm sụp xuống trốn tội, chân phịch xuống đất như mọi khi.

Elaina vừa xì mũi vừa tiếp. “Mình không biết nữa”, cô thật thà đáp. “Ví dụ như là anh ấy phải hứa không được phép lừa dối mình thêm lần nào nữa, mà làm sao mình biết chắc được chuyện đó chứ? Phạm lỗi một lần là một chuyện, nhưng hai lần lại là chuyện khác. Anh ấy lừa dối mình lần đầu thì còn tha thứ được, nhưng đến lần thứ hai thì anh ấy biến mình thành con ngốc rồi. Cậu hiểu không?”

Tôi gật đầu. “Anh ấy có đi gặp bác sĩ tâm lý không?”. Thường thì tôi chẳng mấy khi nói chuyện với anh Mark. Anh Matt sống cùng nhà nên tôi còn gặp thường xuyên, anh Lucky thì giống tôi nhất nhà nên tuần nào chúng tôi cũng trò chuyện đôi ba lần. Anh Jack thì thường ghé nhà tôi chơi mỗi tối Chủ nhật và anh lúc nào cũng hoàn thành trách nhiệm của người anh cả, thế nên tôi rất quý anh.

Còn anh Mark thì vừa nóng tính vừa khó chịu, cáu bẳn, dù anh là người quan tâm đến người khác nhất. Không ai cố gắng nhiều như anh và cũng không ai tự chuốc lấy rắc rối nhiều bằng anh.

“Cậu với Dylan thế nào?”, Elaina gượng cười chuyển chủ đề.

“Nó ngoan lắm”. Tôi giấu nhẹm chuyện nó gào khóc suốt hai mươi phút khi tôi cố lôi nó ra khỏi bồn tắm, và cả chuyện vai tôi chằng chịt vết răng của nó. “Thằng bé đáng yêu thật, lúc cậu về mình còn đang mãi ngắm nó đấy”.

“Thế cậu với anh chàng bác sĩ đẹp trai định khi nào thì sinh một đứa đây?”. Elaina hỏi.

Tôi cười trừ. “Mình cũng không biết nữa”.

“Bọn cậu vẫn ổn chứ?”

Tôi gật đầu. “Rất ổn là đằng khác, anh ấy đúng là người bạn trai hoàn hảo”.

“Hoàn hảo như thế nào? Kể cho mình nghe đi, mình chưa biết người bạn trai hoàn hảo là như thế nào cả”. Cô gạt nước mắt và xoắn xoắn mấy lọn tóc.

“À thì hôm trước anh ấy gửi hoa tặng mình, hôm thứ ba thì đưa mình đi ăn tối. Hôm qua thì anh ấy nhờ một cô y tá gọi báo cho mình biết là đang trong phòng phẫu thuật”.

“Nhờ cả y tá gọi cho cậu nữa cơ à? Cô ấy là hộp thư trả lời tự động của anh ta chắc?”. Elaina cau mày thắc mắc.

“À, thì tại tay anh ấy còn đang bận trong ổ bụng của bệnh nhân nào đó. Máy cái vết thương ấy nhìn kinh lắm”.

Elaina khịt mũi. “Cậu có yêu anh ta không?”

“Có chứ, mình có yêu anh ấy”, tôi ngập ngừng, “mình nghĩ là mình sẽ yêu anh ấy”.

“Nhân nhắc đến chuyện bạn trai bạn gái, cậu đã gặp chú Harry chưa? Ông chú đang hẹn hò với mẹ cậu ấy?”. Elaina thật tình ý khi đổi đề tài.

“Chưa”, tôi đáp. “Nhưng mình nghĩ chuyện đó chả đi đến đâu đâu, mẹ mình đang chọc tức bố đấy mà”.

“Chưa chắc đâu Chas à”, Elaina xì mũi. “Dạo này họ hay gặp nhau lắm đấy”. “Bố mẹ á?”

“Không, cậu điên à. Mình đang nói mẹ và chú Harry ấy”.

Một linh cảm không hay bỗng ập đến nhưng ngay lập tức tôi xua nó đi.

“Sao cũng được, mẹ không bỏ bố được đâu”. Elaina không nói gì.

“Dù sao thì cậu cũng đừng buồn nữa nhé”, tôi an ủi. “Rồi Mark sẽ quay về thôi, cậu phải cố gắng lên mới được. Tình yêu đích thực sẽ vượt qua tất cả”.

“Đúng là nhà báo có khác, cậu chỉ được cái mồm”.

Tôi huých nhẹ vào sườn cô bạn và khoác áo lên người. “Đi thôi Buttercup, tôi gọi chó cưng. Mất đến vài phút tôi mới bắt nó đứng dậy được, ra đến cửa tôi thông sợi xích vào cổ nó và leo lên xe đạp. Tôi rất thích đạp xe vào buổi tối, có Buttercup tung tẩy chạy bên cạnh như thể chúng tôi đang cùng nhau chinh phục bóng đêm, ánh sáng trên mặt đường soi sáng bước chân của cả hai. Phía trước có hai người đàn ông đang áp má nhau, vai kề vai. Đúng là tình yêu ở khắp mọi nơi. Tôi mỉm cười với ý nghĩ vừa thoáng qua. Khi tôi đạp xe lại gần, họ còn tốt bụng nhường đường cho tôi.

“Cảm ơn nhé”, tôi vừa nói vừa ngoảnh đầu nhìn lại. Ôi trời đất quỷ thần ơi! Tôi hít một hơi thật sâu rồi quay đầu lại thật nhanh làm chiếc xe chao đảo suýt ngã.

Một trong hai người đàn ông tôi vừa nhìn thấy là Teddy Bear, anh chồng sắp cưới của Lucia trong suốt bốn năm qua.

Chương 20

Thật may là trang web của tờ Nhật báo Eaton Falls chưa bị xâm hại thêm lần nào kể từ vụ tấn công lần trước. Tôi phải kiểm tra đi kiểm tra lại hàng chục lần và thậm chí còn bị ám ảnh về vấn đề an ninh mạng. Nhưng dù sao tôi vẫn chưa thể quay về vị trí hoàng kim như lúc trước. Penelope đã dễ chịu hơn với tôi nhưng không còn thân thiện như ban đầu. Bản thân tôi cũng không dám đề cập hay đả động gì đến chuyện doanh số của tòa soạn, tất cả những gì tôi có thể làm lúc này là làm việc thật chăm chỉ.

Hôm nay tôi rủ Angela đi ăn trưa. Mua xong mấy cái bánh kẹp, chúng tôi ra công viên dọc bờ sông và ngồi xuống băng ghế mà lần trước tôi đã bắt gặp Trevor cùng Hayden Hoàn Hảo. Anh ấy sẽ là một trong rất nhiều đề tài hôm nay tôi muốn nhắc đến.

“Tình hình của cậu với Trevor sao rồi, Ange?”. Tôi cắn một mẩu bánh mỳ và hỏi.

“Anh ấy rất tử tế”, cô ấy đáp. “Đúng là một anh chàng tuyệt vời và còn rất dễ thương nữa”.

“Hừm”, tôi vẫn tiếp tục nhai. “Cậu có ý định nghiêm túc với chuyện này không?”

Cô ấy hơi nghiêng đầu đẩy lại gọng kính trên sống mũi. “Ừm, hiện tại thì bọn mình mới chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi. Nói thật mình cũng không biết là mình có cảm xúc gì hơn với anh ấy không nữa?”.

Miếng thịt vừa trôi xuống cổ suýt làm tôi nghẹn ứ. “Thật sao? Cậu không có tí cảm xúc gì với Trevor à?”

Angela mỉm cười. “Không phải anh ấy không... Trevor rất hoàn hảo. Chỉ là... Mình cũng không biết nữa”.

Tôi vừa uống nước chanh vừa đấu tranh tư tưởng xem có nên cho cô ấy biết sự thật hay không. Liệu tôi có nên kể về cô nàng Hayden Hoàn Hảo không nhỉ, hay cứ ngậm miệng lại thì hơn. “Cậu biết đấy, ngày trước anh ấy từng yêu một cô,” tôi cố gắng không đi thẳng vào vấn đề, “mình không chắc là anh ấy đã quên hẳn cô ta hay chưa”.

Angela gật đầu. “Ừ, mình cũng có cảm giác như vậy. Trevor rất tử tế và hài hước, nhưng mình cứ có cảm giác như anh ấy chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ mới”.

Xấu hổ thay, tôi lại cảm thấy vui khi nghe cô ấy nói vậy. Tôi lắc đầu quây quậy để xua ngay nghĩ xấu xa đó đi. Nếu Trev tỏ ra miễn cưỡng thì hẳn là vì Hayden Hoàn Hảo đã quay trở về. Cô ta chính là người mà anh từng muốn lấy làm vợ, và cũng chính cô ta là người đã làm trái tim anh tan vỡ.

“Trang web còn gặp vấn đề gì nữa không?”, Angela hỏi.

“Không”, tôi mừng rơn khi cô nói sang chuyện khác. “Nhưng mà mấy hình nộm nhân vật trong phim Chúa tể của những chiếc nhẫn mình vẫn để trên bàn ấy”.

“Ừ thì sao?”. Angela vừa nói vừa cầm một miếng sa lát.

“Hình như đã có ai đó xáo trộn chúng. Tuần trước chúng bị xếp thành hình rất quái đản, còn sáng nay lúc mình đến thì đầu của Aragorn bị bẻ gãy và biến mất.”

“Ghê thế, Chastity”. Angela cau mày.

“Mình cũng thấy vậy. Hình như có ai đó đang theo dõi mình hay sao ấy”.

“Cậu có định báo cảnh sát không?”, cô hỏi.

Tôi thở dài. “Mình cũng không biết nữa. Nhưng rõ là chỉ nhân viên tòa soạn mới có chìa khóa ra vào thôi đúng không? Thế nên mình có cảm giác đây là trò đùa ác ý của ai đó trong văn phòng mình”.

“Ai mới được cơ chứ?”. Angela tròn xoe mắt hỏi, “Hay là Lucia?”

Tôi chán chường nhắm mắt. “Cô ta đúng là người duy nhất luôn tỏ thái độ thù địch với mình nhưng điều đó không có nghĩa là cô ta đã làm mấy chuyện này, nhưng dù sao cũng không biết được”. Chúng tôi lặng im trong giây lát, gió thổi xào xạc đấm lá phong và anh đào gần đó. Một cậu nhóc trung học trượt ván ngang qua, chắc là đang trốn học đây mà. “Thôi mình nói sang chuyện khác đi Ange, tôi ấp úng, “mình muốn hỏi cậu chuyện này, nhưng cậu phải hứa là không được nói cho ai đấy nhé”.

“Mình hứa”, cô đáp.

“Hôm rồi mình trông thấy bạn trai của một cô bạn, ừm, đang cặp kè với người khác. Theo cậu mình có nên nói cho cô ấy biết không?”. Tôi khổ sở trình bày vấn đề. “Mình biết đấy không phải chuyện của mình nhưng nếu như bạn mình mà biết chuyện thì mình cũng... Trời ơi, mình chẳng biết nữa. Có lẽ mình không nên nói nhỉ?”

“Tổng đài Chuyện Đêm Khuya chắc chắn sẽ nói cậu chính là người phá vỡ hạnh phúc nhà người ta đấy”.

“Ừ”, tôi gật đầu đồng tình. “Mình cũng nghĩ thế. Nói cũng dở mà không nói cũng dở”.

“Nếu là mình thì mình sẽ không nói đâu”, Angela kết luận.

Lucia lườm chúng tôi cháy mặt khi thấy tôi và Angela quay trở lại văn phòng cùng lúc, dẫu sao cô ta vẫn luôn ghét việc chúng tôi chơi thân với nhau mà. “Mười phút nữa họp đấy nhé”, cô ta thông báo bằng cái giọng the thé đặc trưng rồi quay ngoắt đi.

Tôi lật đật về bàn kiểm tra website thêm một lần nữa, chẳng lẽ nó lại bị tấn công sao? Không có gì cả, mọi thứ vẫn an toàn. Không khí trong phòng có vẻ vẫn bình thường. Carl, anh chàng phóng viên ảnh gan dạ vẫn mỉm cười như thường, và tôi còn nghe thấy cả tiếng Penelope đang cười sảng khoái trong phòng.

“Cô đã nghe chuyện gì chưa?”. Alan ở đâu bỗng xuất hiện ngay trước bàn tôi, cười ngoác cả miệng. Đạo này tôi đã dần quen với cái răng sâu của

anh ta nên không còn thấy khó chịu nữa.

“Chưa, có chuyện gì thế?”, tôi hỏi.

“Cô vẫn chưa biết gì?”, anh ta hỏi lại.

“Chưa”.

“Thế thì cứ chờ Penelope thông báo cho cô vậy”. Nói rồi anh ta bỏ đi, vừa đi vừa xoắn lại quần và dừng lại bàn Angela nói đôi ba chuyện.

Khi tất cả chúng tôi yên vị trong phòng họp, Penelope mới từ tốn bước vào, cười tươi vui vẻ. “Như một số bạn đã biết, sáng nay có một vụ cháy ở căn hộ Graystone”.

Tôi suyt nữa ngã lăn xuống ghế, không biết có ai bị làm sao không. Sao không ai gọi cho tôi, bố tôi, anh Matt, Trevor...

“Không ai bị thương cả”, Pen nói ngay khi trông thấy mặt tôi biến sắc. Tôi thở phào nhẹ nhõm và dần bình tâm trở lại. Angela vỗ nhẹ lên tay tôi động viên.

Pen tiếp tục. “Chàng phóng viên ảnh dũng cảm của chúng ta đã tới ngay hiện trường và kịp thời chụp được vài bức ảnh quý giá. Carl, phiền anh giúp tôi được không?”

Carl cười toe toét. “Cảm ơn Pen. Thưa mọi người, đây là bức ảnh đầu tiên?” Anh ta giơ ra một bức ảnh màu phóng to. Và rồi tôi hít một hơi thật sâu. “Là người nhà O’Neill đúng không Chastity?”

“Vâng,” tôi đỏ mặt vì hãnh diện. “Là anh trai tôi, anh Mark”.

Trong bức ảnh, Mark đang mặc đồ cứu hộ, người anh lấm lem và trên tay anh là một con mèo con, còn sau lưng khối đen mờ mịt bốc lên từ tòa nhà. Miệng con mèo há hốc, mắt mở to trắng dã, trông không rõ còn sống hay đã chết.

“Ôi tội nghiệp con mèo quá”, Lucia thốt lên.

“Căn hộ đó có người không”. Pete hỏi. “Ý tôi không phải là chúng ta không quan tâm đến chú mèo đi hia này”.

“Không có ai cả”, Alan nói. “Bức tiếp theo đi Carl”.

“Cũng may cả gia đình đó đang đi du lịch,” Carl tiếp. “Lửa bốc lên lúc sáu giờ sáng nay”, anh vừa nói vừa chọn ra một bức ảnh khác, vẽ mặt vô cùng phấn khích.

Ở bức này, Mark bế con mèo đặt lên vỉa hè. Vòi cứu hỏa khắp nơi trên bãi cỏ ẩm ướt, hậu trường là bước chân vội vã của những người lính cứu hỏa. Con mèo há to miệng, mắt nhìn lên trời xanh.

“Từ từ đã, còn nữa mà!”, Pen xen vào.

“Tuyệt lắm Carl ạ”. Danielle vừa nói vừa bước tới ngắm kỹ bức ảnh. Cô ấy nói đúng, chi tiết rất đắt giá, bối cảnh đằng sau mang tính thời sự cao.

“Cảm ơn”, Carl đáp, mặt không giấu nổi sự tự hào. “Giờ là bức ảnh số ba”.

Mark choàng bình thờ ô xy cho chú mèo, nó đang nằm bất động chống vó lên trời. Trông Mark rất tập trung, tay anh nhẹ nhàng đỡ lấy cổ chú mèo.

“Ôi không!”. Lucia vừa nói vừa khóc thút thít.

“Không phải lo đâu Lu”, Carl nói.

“Tôi biết bức tiếp theo là gì rồi”, Angela vừa nói vừa mỉm cười.

Carl phấn khích giơ cao bức ảnh thứ tư. Mark cười rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh trên khuôn mặt nhem nhuốc, trông anh thật tuyệt, còn chú mèo tội nghiệp thì đang dụi dụi đầu vào cằm vị ân nhân.

“Anh trai cô đã cứu sống chú mèo đó đấy, Chastity à!”. Penelope nói như thể chúng tôi chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. “Và thật may là Carl đã chụp được những khoảnh khắc tuyệt vời đó”.

Chúng tôi vỡ òa trong vui mừng và tiếng vỗ tay. Bỗng nhiên tôi thấy tự hào và hãnh diện về anh trai mình ghê gớm, có thể anh ấy mắc nhiều sai lầm nhưng hôm nay anh đã cứu sống một sinh mạng. Dù chỉ là một con mèo nhưng đó cũng vẫn là một sinh mạng đáng quý.

“Chúc mừng Carl! Anh làm tốt lắm!”. Tôi vừa nói vừa bắt tay chúc mừng.

“Vẫn chưa hết đâu”, Penelope nói to. “Mọi người tập trung nào. Bức ảnh các bạn vừa xem không chỉ là trang nhất của số báo ngày mai, mà còn là bức ảnh đẹp nhất trong ngày của Yahoo! đấy”.

Chúng tôi ôm nhau cười hạnh phúc. Lucia thì khóc thút thít, Penelope lâng lâng như trên mây còn Carl thì miệng cười toe toét. “Mở sâm panh ăn mừng thôi”. Pen đề xuất.

“Tôi muốn đăng ngay bức hình này lên website của chúng ta,” tôi nói khi chị đang hào hứng rót rượu.

“Ý hay đấy, Chas”. Chị quay sang đưa tôi một ly sâm panh. “Chuyển lời tới anh trai cô rằng chúng tôi rất tự hào về cậu ấy nhé”.

“Vâng, cảm ơn chị. Carl này, tôi có thể xin vài bức ảnh cho đứa cháu tôi được không, con trai của anh Mark ấy mà”.

“Tất nhiên rồi”, Carl cười toe toét. “Tôi sẽ gửi mail cho cô nhé”.

Tôi ôm anh một lần nữa. “Làm tốt lắm, Carl. Một lần nữa, chúc mừng anh”.

“Tôi biết”, anh cười rạng rỡ. “Đây là ngày hạnh phúc nhất đời tôi”.

Tôi rất mừng cho tòa soạn, được lên trang Yahoo! đâu phải chuyện đùa! Ngày mai báo sẽ bán hết veo kể cả khi chúng tôi có in nhiều hơn thường lệ đi chăng nữa. Sự nghiệp của Carl sẽ lên như điều gặp gió, và cái cảm giác sung sướng khi nghĩ rằng những bức ảnh của mình đang được tất cả mọi người trên thế giới chiêm ngưỡng thật không gì diễn tả nổi.

Tôi ra chỗ máy tính, tải mấy bức ảnh ra máy và mở trang web. Ở trên trời là không có bức ảnh đời thực nào xuất hiện nữa. Tôi phóng to mấy bức ảnh hết mức có thể, hai cái một, hai cái một. “Alan, anh đã nghĩ ra tiêu đề gì chưa?”

Anh ta ngó đầu ra ngoài cửa phòng họp. “Với những người lính cứu hỏa ở Eaton Falls, mọi sinh mạng đều đáng quý. Dưới tiêu đề cô ghi thêm dòng ‘Cuộc chiến của những người lính cứu hỏa trong vụ cháy căn hộ. Một thú cưng đã được cứu sống’”. Alan mỉm cười. “Chắc hẳn cô phải tự hào lắm Chas nhỉ?”.

“Vâng, tôi rất vui, cảm ơn anh, Alan”. Tôi gõ nhanh những dòng Alan vừa đọc và đăng tải lên trang web. Tôi bấm máy gọi anh Mark, đầu dây bên kia là tiếng trả lời của hộp thư thoại. “Alo Mark à, anh đúng là người hùng đấy! Chúc mừng anh! Em sẽ gặp anh sau nhé. Yêu anh”. Rồi tôi mở mail gửi cho anh vài dòng phòng khi anh đang ở nhà.

Tôi có thư mới. Người gửi là tôi. Cũng không có gì lạ lắm, tôi vẫn hay tự gửi thư cho mình để nhắc việc, kiểu như “Nhớ đón Elaina” hay đại loại thế. Nhưng hôm nay tôi nhớ rõ là mình chưa hề tự gửi bức thư nào. Tay run run, tôi nhấp chuột mở bức thư, bức thư có tiêu đề “Chastity”.

Mày là một con chó tự cao tự đại, mày có biết không? Nhìn lại mình trong gương đi, Hulk. Trông mày có khác gì đàn ông không?

Chương 21

Vài tiếng sau, Angela và tôi lên đường tới Sở cứu hỏa.

Tôi chưa nói gì về chuyện bức thư vì không muốn làm mọi người, đặc biệt là Carl, mất vui trong lúc này. Nhưng thực tình là tôi thấy hơi sợ. À, không phải hơi sợ mà là rất sợ. Tôi định bụng sẽ gọi cảnh sát và nhờ họ giúp đỡ. Rõ là có kẻ nào đó muốn hăm dọa tôi và có vẻ như hẳn đã thành công.

Tôi cố xua tan những suy nghĩ u ám để tập trung nghĩ đến Mark và vụ cháy, đến Carl và những bức ảnh. Sau khi mọi việc hoàn tất, tôi sẽ có toàn thời gian để ngâm cứu gã khốn đã lén lút theo dõi tôi.

Penelope yêu cầu chúng tôi thực hiện cuộc phỏng vấn với những người lính cứu hỏa. Angela với vai trò là biên tập viên chuyên mục ẩm thực sẽ đặt những câu hỏi liên quan đến chủ đề ăn uống, ví dụ như món ăn ưa thích của lính cứu hỏa, làm sao để nấu ăn cho cả đội lính, những công thức nấu ăn của các người hùng, vân vân và mây mây. Còn tôi sẽ viết thêm một bài cho chuyên mục những người hùng ở thị trấn Eaton Falls. Alan cũng đã kịp phỏng vấn cảnh sát trưởng, nhân viên phòng cháy chữa cháy của tòa nhà và toán lính cứu hỏa tham gia dập lửa. Suki đã gọi điện thông báo với chủ nhà, họ đang đi nghỉ ở Florida và sẽ nhanh chóng quay về để giải quyết mọi việc. Đề tài cứu hỏa sẽ tràn ngập trên số báo ngày mai của Nhật báo Eaton Falls.

Dù chưa kịp báo cho Elaina nhưng tôi rất háo hức muốn được nói chuyện với cô ấy. Có khi đây sẽ là cơ hội để Mark bình thường như lúc

trước. Giờ thì anh đã trở thành người nổi tiếng, biết đâu anh sẽ bớt cái bản và dễ chịu hơn thì sao. Tôi hi vọng là như vậy.

Angela rẽ vào bãi đỗ xe bên trong Sở Cứu hỏa. Khó mà tìm được một chỗ đậu xe vào lúc này. Thường sau những lần chữa cháy, cả đội cùng tập trung về đây, chuyện trò phân tích đám cháy, hỏi han tình hình, chỉ ra những chỗ được và chưa được của đồng đội để cùng rút kinh nghiệm. Chúng tôi ra khỏi xe, tay cầm mấy bức ảnh (vừa mượn của Carl, vì anh ta vẫn muốn ngắm nghía chúng lâu hơn nữa) và đi vào trong. Mark đang ở trong nhà để xe cứu hỏa, các đồng đội đang vây lấy anh. Bố tôi, Matt, Jake, Santo, Goerge và Helen, nữ lính cứu hỏa duy nhất của thị trấn Eaton Falls.

“Giỏi lắm Mark”, tôi nói khi chúng tôi bước đến chỗ bọn họ.

“Chào em gái” Mark cười. Tôi thấy tay anh đang cầm một chú mèo bông, chắc hẳn là quà tặng của các đồng đội. Anh cầm tay nó vẫy vẫy về phía tôi. “Chỉ là một con mèo thôi mà?” Con thú nhồi bông kêu “Meo!” một tiếng làm chúng tôi cùng cười phá lên.

“Bọn anh đều biết em thích mèo^[35] thế nào mà”, Jake nói to.

Mark lập tức cau mặt, cả nhóm chùng xuống.

“Im đi Jake, đồ tồi!”, Santo nói.

“Đi dọn dẹp mấy cái vòi cứu hỏa đi”, bố tôi nghiêm giọng, Jake lầm lũi đi ra. Bố cau mày nhìn theo anh rồi mới bước tới chỗ tôi. “Chào con yêu, anh trai con vừa làm người hùng cứu mèo đấy”.

“Con biết rồi”, tôi đáp rồi quay sang nhân vật chính, “xem đi Mark”. Tôi và Angela đưa cho anh mấy tấm hình. Mặt anh đỏ ửng lên vì sung sướng.

“Cậu ta cũng biết đỏ mặt kìa.” Santo hét ầm lên và mọi người cười phá lên theo.

“Mấy tấm hình này được lên cả Yahoo! nữa đấy”, Angela nói thêm. Mọi người sững sốt không nói nên lời.

“Ái chà chà, thị trấn Eaton Falls được thơm lây rồi đây”, Helen tặc lưỡi.

“Mẹ con sẽ tự hào lắm đấy”, bố xúc động mấp máy môi. “Để bố gọi cho mẹ con. Con nói là được lên Yahoo!, đúng không con yêu?”

“Bố, đây là Angela”, tôi nói. “Angela, đây là bố mình, đội trưởng Mike O’Neill. Và đây là người hùng của chúng ta, Mark. Còn kia là một người hùng nữa, Matt. Ngoài ra còn có Santo, Helen và cả đội”.

“Chào em”, Matt nói và mỉm cười.

“Chào anh”. Mặt Angela đỏ lửng lên, trông mới dễ thương làm sao.

“Bố này, tôi nói tiếp câu chuyện, “bọn con đang thực hiện một chuyên mục về những người hùng của thị trấn.” Bố nheo mày. “Cảnh sát trưởng đã đồng ý rồi nên bố đừng kêu ca gì nữa. Angela là biên tập viên chuyên mục ẩm thực của bọn con, cô ấy muốn nói chuyện với mọi người về vấn đề dinh dưỡng ở Sở Cứu hỏa”.

“Thế thì tôi đi về đây”, Helen nói.

Tôi cười. “Còn con sẽ phỏng vấn mọi người về việc vừa rồi”.

“Cảnh sát trưởng cũng đồng ý chuyện này sao”, bố nhìn tôi cau có. Tôi gật đầu. “Thôi được rồi”, bố thở dài, “Để xem nào, ai là đầu bếp giỏi nhất ở đây nhỉ? Hừm, Matt, con tiếp chuyện cô ấy nhé, con trai”.

“Vâng,” Matt đáp, “để tôi dẫn cô đi xem nhà bếp nhé?”. Mặt Angela, vẫn đỏ bừng bừng. “Cô là Angela mà Trevor vẫn nhắc đến đúng không?”

“Ừm, tôi... chúng tôi...”. Nhìn Angela lấp bắp tôi phải kìm lắm mới không cười phá lên. Mấy ông anh trai tôi quả thật đều rất đẹp trai nhưng tôi chưa từng thấy cô nào lại bị anh trai tôi hút hồn đến vậy. Có lẽ tôi nên kể cho cô ấy nghe chuyện hồi sáu tuổi Matt đã có lần mặc cái váy hồng của tôi trong lễ Phục Sinh cùng cái mũ hồng to tướng... Nhưng mà thôi, đằng nào hai người họ cũng đi vào bếp rồi.

“Con còn cần gì nữa nào, con yêu”. Bố quay sang tôi.

“Con còn phải phỏng vấn một vài người về chuyện bất chấp tính mạng để cứu sống những người dân thường bọn con, hoặc như trong trường hợp của Mark, là cứu mấy con mèo tội nghiệp”.

Bố dăm chiêu. “Bố không biết nữa, con yêu ạ. Mọi người ở đây không thích nhắc đến chuyện vợ vấn ấy đâu”.

“Những chuyện vợ vấn ấy là miếng cơm manh áo của con đấy bố à. Đây là lệnh của tổng biên tập”.

Bố thở dài. “Thôi được rồi, con nợ bố lần này đấy nhé. Con muốn nói chuyện với ai? Mark à?”

“Không, Alan ở tòa soạn con đã phỏng vấn anh ấy rồi. Với lại con nghĩ không nên phỏng vấn người trong gia đình đâu”.

“Jake có được không?”, bố hỏi tiếp.

“Con cần ai đó có thể nói năng gãy gọn câu nào ra câu ấy một chút”.

“Thôi được rồi. Santo, cậu làm nhé?” Bố tôi quay lại hỏi anh lính Santo. “Cậu giúp Chastity viết bài được không?”

“Không được đâu Chas. Thôi, để Helen làm đi”, Santo bối rối xin lỗi.

“Helen về mất rồi”, George chen vào.

“Thế thì sao George?”, tôi hỏi.

“Ôi không, không được đâu cô bé ạ. Anh phải về đây, anh đã ở đây cả ngày nay rồi.” Anh vỗ vai tôi và nhanh chóng rời khỏi phòng.

Tôi thở dài. Tôi biết ngay là sẽ thế này mà. Lính cứu hỏa toàn những người thật thà. Họ yêu thích công việc của mình, có thể ngày đêm nói về công việc, nhưng trước công chúng họ thường giữ im lặng và không bao giờ nhắc đến mình.

“Xin lỗi nhé con yêu”, bố nói.

Đúng lúc đó thì Trevor xuất hiện, anh bước ra từ nhà để xe. “Trevor!”, bố gọi âm lên, “Đến đúng lúc lắm, con trai. Con lại đây”.

“Chào em, Chastity”, anh nói. Người anh vẫn ám đầy mùi khói, bụng dạ tôi bỗng nhiên bồn chồn lo lắng khi nghĩ đến cảnh anh xông vào tòa nhà bốc cháy.

“Anh vừa làm nhiệm vụ à?”, tôi hỏi.

“Ừ”, anh đáp, “hôm nay anh trực thay cho Dave. Mark vừa lập chiến tích lớn đây”. Anh mỉm cười và khiến tôi phải quay thật nhanh sang chỗ khác.

“Chastity cần phỏng vấn ai đó cho bài báo nhưng chả ai muốn làm cả. Con giúp nó nhé?”

Trevor cũng nhăn nhó y như bố tôi lúc trước.

“Đi mà,” tôi giả giọng van nài. “Làm ơn đi Trev.” Tổng biên tập không tin là không ai chịu trả lời phỏng vấn đâu. Có khi em sẽ bị đuổi việc mất. Thực ra không đến nỗi thế. “Anh không muốn em đổ hết tội lỗi đó lên đầu anh đúng không?”

“Thôi được rồi”, anh thở dài. “Em muốn đi đâu đây?”

“Chỗ nào yên tĩnh một chút”, tôi đáp.

“Ra ngoài nhé? Hôm nay trời đẹp lắm”.

Chúng tôi ra sân sau của Sở Cứu hỏa, ở đó có một cái bàn nhỏ và mấy chiếc ghế nhựa. Bầu trời trong xanh với những đám mây chồng chồng lớp lớp, chim riu rít trên cành và xa xa là rặng núi lấp ló xanh rì. Ngồi trong sân của Sở Cứu hỏa cũng đủ để tôi nhận thấy thời tiết hôm nay thật đẹp.

Trev ngồi xuống và khoanh tay trước ngực, trông như thể lời tuyên bố “Anh sẽ ngậm chặt miệng trước bất kỳ câu hỏi nào của em”.

“Cảm ơn anh rất nhiều”, tôi vừa nói vừa rút cuốn sổ tay trong túi ra. “Em sẽ cố gắng giúp anh thoải mái nhất có thể, được chứ?”

“Làm nhanh nhất có thể thì tốt hơn đây”, khóe miệng anh hơi nhếch lên.

“Có phải anh mơ ước trở thành lính cứu hỏa từ khi còn bé không Trevor?”. Tôi nhìn anh mỉm cười.

Nụ cười trên môi Trevor bỗng nhiên tắt ngúm, thay vào đó anh nhíu mày và nhìn chăm chăm vào tôi.

“Mặt em dính nhọ hay sao thế?”, tôi bối rối hỏi.

“Em có chuyện gì đúng không Chas?”

“Không”, tôi nói dối. “Em... em vẫn ổn. Sao anh lại hỏi thế?”

“Nhìn em... có vẻ như có chuyện gì đó”. Anh dịu dàng hỏi han.

Tôi hít một hơi thật sâu, nín thở vài giây rồi thở dài. “Đừng nói với bố em nhé”, tôi quyết định sẽ nói cho anh biết.

“Có phải là chuyện với anh chàng bác sĩ không?”. Mặt anh tự nhiên tối sầm lại.

“Không, không!” Chuyện với Ryan vẫn ổn. Anh ấy... anh ấy rất tốt. Tôi thở dài. “Anh có nhớ có lần em bị quấy rối ở chỗ làm việc và ai đó đã cố tình xáo trộn đồ đạc của em không?”. Anh gật đầu. “Hôm nay hẳn lại gửi cho em một bức email”.

“Ai cơ?”, anh hỏi.

“Em không biết. Thư đề tên người gửi là em, nên Chúa mới biết được là ai”.

“Thư viết gì thế?”, anh lại hỏi tiếp.

Tôi né tránh không nhìn thẳng vào đôi mắt thăm thẳm của anh. “Cũng không có gì đáng sợ lắm. Chỉ là, em... Hẳn bảo em là con quỷ xấu xí, hẳn còn gọi em là Hulk, không biết ý nói võ sĩ đấu vật Hulk hay người khổng lồ xanh Hulk nữa. Dù sao thì cũng không hay ho gì, anh hiểu ý em không?”

Nước mắt chực trào ra khi anh nắm lấy tay tôi. Bàn tay ấm áp, chai sạn của anh cho tôi một cảm giác thật chắc chắn và yên bình. Tôi bối rối quệt nước mắt bằng tay còn lại.

“Em có định báo cảnh sát không?”, anh hỏi.

“Chắc là có”.

“Chắc chắn chứ chắc là gì nữa. Anh sẽ đi cùng em”.

“Không cần đâu, em...”

“Anh sẽ đi cùng em, Chas à”. Anh siết chặt tay tôi rồi buông ra. Bàn tay bỗng trở nên thừa thãi và tôi không biết phải làm gì với nó, như thế mọi ý nghĩa trong cuộc sống đã hoàn toàn biến mất. “Em có lưu lại email không”, Trev hỏi.

“Em có”, tôi đáp.

“Em giỏi lắm.”

Tôi nuốt nước bọt rồi lại nhìn xuống cuốn sổ tay. “Dù sao thì em vẫn phải hoàn thành cuộc phỏng vấn này đã. Anh không phiền chứ...”

“Được rồi, em tiếp tục đi”.

Chúng tôi quay trở lại cái mối quan hệ kỳ quặc trên mức tình bạn. “Trevor này, tại sao anh lại muốn trở thành lính cứu hỏa?”, tôi nhắc lại câu hỏi.

“Để trở thành người giống như bố em”, anh trả lời ngay tắp lự.

Tôi mỉm cười vì thực ra tôi đã biết câu trả lời từ lâu rồi. “Anh có thích công việc này không?”

“Có. Xong rồi chứ hả?” Anh bật cười.

Tôi cười phá lên theo. “Những câu hỏi này chỉ để giúp anh thoải mái thôi Trevor à, anh đang làm tốt lắm. Cứ thả lỏng đi. Chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi”.

“Anh không thích mấy chuyện này tí nào cả”.

“Sao không chứ? Các anh toàn những siêu anh hùng cả. Ai cũng đều cảm mến những người lính cứu hỏa các anh. Anh biết mà”.

Anh bối rối. “Anh không nghĩ mình làm công việc này để trở thành anh hùng gì cả. Ở đây chẳng ai nghĩ vậy đâu”.

“Nhưng sự thực các anh đều là những người anh hùng và cả thị trấn này yêu mến các anh. Thế nên tốt nhất là anh ngồi yên đó và hoàn tất việc này cho em”. Nhìn anh cười mà mặt tôi nóng bừng lên. “Thưa anh Meade, anh thích điều gì nhất ở công việc này?”

“Được phục vụ cho thị trấn Eaton Falls”.

Tôi đợi thêm vài giây nhưng anh chẳng chịu nói gì thêm nữa. “Trevor,” tôi nghiêng rằng, “anh hợp tác một chút có được không?”

“Được rồi. Dù sao công việc này cũng tốt hơn là đi quét rác mà, đúng không?”.

Tôi giận dữ ném bút xuống đất. “Bố đã bảo anh phải giúp em đúng không? Anh mà không làm là em mách bố đấy”.

Anh cười. “Được rồi, cô em hung dữ”.

“Đừng bắt em phải nổi điên với anh?” Tôi nhặt cây bút lên. “Nếu em viết là anh đã nói rằng “Tôi rất tự hào được phục vụ những người dân Eaton Falls, và thật vui khi biết rằng công việc ấy có ích cho những người đang cần được trợ giúp thì anh thấy thế nào?”

“Em cứ viết gì hay hay là được, anh chẳng có vấn đề gì cả”.

Tôi bực bội bỏ qua câu đó. “Theo anh, công việc này có gì thú vị?”. Tôi quay sang Trev, nở nụ cười tươi nhất từ trước đến nay trong lịch sử các buổi phỏng vấn của mình.

“Thú vị hơn hẳn việc không cứu người”.

“Bình thường anh tử tế lắm mà sao bây giờ cứ thích gây sự với em vậy hả?”

“Thôi mà, Chas”, anh cười cầu hòa, “Ai mà biết trả lời mấy câu hỏi này chứ?”. Tôi trừng mắt nhìn anh, còn anh cúi mặt xuống ghế. “Thôi được rồi”, Trev thở dài, “thực ra không phải ngày nào bọn anh cũng đi cứu người hay chữa cháy. Phần lớn thời gian, như em đã biết, là hồi sức cấp cứu, báo động nhằm hoặc tai nạn ô tô. Nhưng đúng là đôi khi bọn anh cũng cứu sống được ai đó”.

“Anh cho em vài ví dụ được không?”, tôi hỏi.

Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời. “Như vài ngày trước, bọn anh cấp cứu một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi lên cơn đau tim bất ngờ. Bọn anh đã tiến hành CPRL^[6], xung điện cho ông ấy và cuối cùng tim ông ấy cũng đập trở lại”.

“Rồi ông ấy có qua được không?”, tôi hỏi.

“Không”, Trevor đáp, “ngày hôm sau thì ông ấy qua đời. Thường những người đã phải dùng đến CPR thì chẳng mấy ai qua khỏi.” Anh im lặng một lúc. “Nhưng ông ấy đã thanh thản ra đi bên những người thân, và họ cũng có thêm chút thời gian để chuẩn bị tinh thần, để nói lời tạm biệt, dù rằng có thể ông ấy không nghe thấy được”.

Ngực tôi đau nhói. “Đó đúng là một món quà vô giá, anh Trevor ạ”, tôi thầm thì, “anh đã cho họ một cơ hội để tạm biệt”.

Anh cúi đầu, trông không được vui cho lắm. “Sẽ tốt hơn nhiều nếu bọn anh có thể cứu sống người cha, người chồng của họ”.

“Dù sao thì...”

Anh lại lặng thinh.

“Còn ví dụ nào nữa không?”

Trev thở dài. “Hè năm ngoái bọn anh đã cứu một cô bé bị đuối nước. Tuy nào bị chấn thương nhẹ nhưng bây giờ cô bé đã ổn rồi”.

“Anh có gặp lại cô bé đó không?”

Anh nhìn tôi, mặt nghiêm lại. “Em không được đăng báo đâu đấy nhé.” Tôi gật đầu. “Anh vẫn gặp cô bé ấy. Hôm đó anh đang trực cùng đội lặn và chính tay anh đã vớt cô bé từ dưới sông lên. Bây giờ dù vẫn còn đi tập thể nhưng ít ra cô bé vẫn ổn”.

“Trời ơi, Trev, anh đã cứu sống một đứa bé đấy.” Vậy mà ở Newark tôi chưa từng nghe ai kể về chuyện này. Tôi không thể nào hình dung nổi cảnh tượng đó, vừa sợ hãi mà cũng thật anh hùng. Trevor nhảy xuống sông vớt đứa bé lên, đưa nó lên xe cứu thương, và sau đó còn tới thăm nó nữa. Tôi hăng giọng. Còn Trevor nhìn chăm chăm xuống đất.

“Được rồi, Trev, chuyển sang phần tâm sự nhé, độc giả lúc nào cũng thích những thứ cảm động ướt át mà. Anh cảm thấy thế nào khi mình vừa cứu sống được ai đó, như một người hùng?”

Trevor vẫn không nhìn lên. “Anh không nghĩ mình có gì khác so với mọi người cả. Chỉ là anh may mắn có được một công việc tốt hơn thôi”.

“Không đúng”, tôi nói mà không hề dùng đến một giây suy nghĩ, “Em sẽ làm tất cả nếu cứu sống được ai đó, để cảm thấy mình thực sự khác biệt”.

Anh ngược lên nhìn tôi trong giây lát. “Em có mà Chastity. Em cũng đã từng cứu sống một người đấy”.

Mắt anh ẩn chứa điều gì đó mà tôi không thể hiểu được, điều gì đó rất buồn ẩn sâu trong lòng anh. Tôi ước gì mình có thể ôm lấy anh lúc này. Bất chợt Trevor liếc xuống đồng hồ, thế là khoảnh khắc ấy vụt mất.

Tôi nuốt nước bọt. “Ý em là một việc gì đó to tát cơ, kiểu như ‘cứu sống một người cũng là cứu được cả thế giới’, hay đại loại như vậy”.

“Câu đó ở đâu ra thế? Kinh Thánh à?”

“Nếu em nhớ không nhầm thì ở trong phim *Schindler’s List*”.

Trevor cười phá lên. “Chastity em buồn cười thật đấy. Vừa nhắc tới anh hùng, anh hùng cứu mèo của chúng ta đến rồi đây”.

Tôi ngược lên và bắt gặp Mark đang xăm xăm bước về phía chúng tôi từ cửa sau của Sở Cứu hỏa. “Xa xa có một anh hùng”, tôi nhại theo một bài hát, “khỏe đến mức khiêng được cả một chú mèo...”

“Mày mất trí rồi à?”. Mark gầm lên và bước tới trước mặt tôi.

Tôi chớp mắt. “Anh nói gì cơ?”

“Mày lại còn trông con cho vợ tao đi chơi với thằng khác à?”. Anh gầm lên, cả thân hình to lớn đứng chắn trước mặt tôi. “Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế hả, mày là con ngốc hả?”

“Bình tĩnh nào Mark,” Trevor vừa nói vừa đứng dậy. “Thôi đi”.

“Tránh ra một bên đi Trevor. Tao vừa nói chuyện điện thoại với Elaina, cô ta nói tối qua mày trông con cho cô ta đi đú đờn với thằng điên nào đó. Có Chúa mới biết được hai người đó đã làm chuyện gì. Mày đừng nhúng mũi vào chuyện của tao nữa Chastity, tránh khỏi gia đình tao càng xa càng tốt”.

Tôi bắt đầu thấy nóng mặt và giận dữ. “Mark này”, tôi bật dậy và bước nhanh về phía anh. “Gia đình của anh cũng là gia đình của em đấy, đồ dờ dờ hơi ạ. Chính anh mới là người phá vỡ hạnh phúc gia đình, đừng có đổ thừa cho em việc Elaina hẹn hò với người khác”.

“Mày tưởng mày thông minh lắm hả, Chastity?”. Những người khác cũng tụ tập chỗ cửa sau, họ không muốn tham gia vào chuyện riêng của gia

đình tôi, nhưng cũng không thể lờ đi như không có chuyện gì xảy ra được.
“Tao cấm mày không được đến trông Dylan nữa!”

“Ôi trời ơi!”. Tôi kêu lên.

“Không được tiếp tay cho Elaina cấm sừng tao hiểu không?”

“Mark, bình tĩnh lại đi.” Trevor vẫn cố khuyên nhủ.

“Cút sang một bên đi Trevor, Mark ra lệnh.

Trevor xen vào đứng trước mặt tôi, tôi gạt anh ra.

“Anh đang làm trò hề trước mặt mọi người đấy, Mark O’Neill ạ”. Tôi rít qua kẽ răng. “Ngậm miệng lại và nghe người khác khuyên bảo đi”.

Tay Mark siết chặt. “Con quỷ này”, anh gằn giọng.

“Mark!”, Trevor quát to. “Đủ rồi đấy!”

Mark quay sang phía anh. “Cậu về phe nào đây hả?”, anh hỏi.

“Chastity”, Trevor trả lời ngay lập tức.

“Tại sao? Vì cậu đã ngủ với nó à?”

Trevor mím chặt miệng. Anh vung tay định đấm anh trai tôi nhưng tôi đã nhanh hơn anh một bước. Năm đấm của tôi vung thẳng vào mồm Mark khiến anh loạng choạng lùi lại, kinh ngạc đờ cả người. Đúng lúc đó bố tôi bước đến tóm lấy Mark.

“Chuyện quái gì đang diễn ra ở đây thế này?”. Ông quát hỏi.

“Bố đưa Mark về nhà đi”, Trevor nói. “Chastity, em có sao không?”

Các khớp tay đau buốt, cánh tay tê cứng nhưng tôi sẽ không cho Mark cơ hội được thỏa mãn nhìn tôi nhăn nhó đâu. Tôi chưa đấm ông anh trai nào kể từ năm mười hai tuổi, nhưng Mark đã làm tôi không thể nhịn thêm được nữa.

“Em có sao không Chas?”, Trevor để tay lên vai tôi.

“Em không sao”. Giọng hậm hực, tôi rũ vai, gạt tay anh ra.

“Có chuyện gì thế?”, bố hỏi lại. Mark xoa xoa cái hàm sừng vù và nhìn tôi giận dữ. “Con dọa nạt gì em con thế hả Mark?”

“Bố đừng xen vào chuyện này nữa. Nó chỉ làm quá lên như mọi khi thôi”, Mark lầm bầm.

“Em làm quá lên à?”. Tôi nhắc lại. “Anh nói mà không biết xấu hổ à Mark?”

“Mark, ra khỏi đây ngay”. Bố ra lệnh với cương vị đội trưởng. “Về nhà đi, có chuyện gì làm con nổi điên thì cũng phải bình tĩnh lại đã. Khi nào xong việc bố sẽ ghé qua”.

Mark lầm bầm vài câu trong miệng rồi bỏ đi, anh bước nhanh qua đám đồng nghiệp, những người vừa chứng kiến cảnh anh bị em gái đâm sái quai hàm.

“Con cũng nên đi đi Chastity”, bố thở dài.

“Vâng”, tôi thì thầm, cố hòng nghẹn lại.

Bố đi về phía trạm cứu hỏa, ông nói gì đó với mấy người đứng đó và biến mất vào trong.

“Anh đang định cho Mark một trận.” Trevor khẽ nói, tôi nghe thấy cả tiếng cười trong giọng anh. “Em không cần làm thế. Nhưng dù sao cũng cảm ơn em vì đã bảo vệ danh dự cho anh.”

“Không buồn cười đâu Trevor.” Tôi nói, nước mắt bắt đầu trào ra. “Anh đừng để mọi người trêu chọc anh Mark nhé, đáng lẽ hôm nay là ngày vui của anh ấy”.

“Anh sẽ lo chuyện đó”, Trevor đáp. Anh cầm tay tôi nhìn xuống, rồi lại nhìn thẳng vào mắt tôi. “Để anh lấy đá chườm cho em”. Giọng anh thật dịu dàng.

“Đúng là đừng bao giờ chọc tức cô gái nhà O’Neill.” Santo thán phục khi thấy tôi và Trevor bước vào trong.

Angela và Matt vẫn đang ở trong bếp, cười đùa vui vẻ chỗ lò nướng khi chúng tôi bước vào. Trevor lấy một túi đá, anh bọc giấy ăn bên ngoài rồi chườm tay cho tôi. “Được rồi, để em tự làm, tôi đưa tay giữ bịch đá. Trái

tim tôi đã sưng tấy lên vì tổn thương rồi, Trevor mà ân cần thêm chút nữa chắc nó sẽ nổ tung mất.

“Em làm sao đây Chas?”, Matt hỏi.

“Lát nữa mình sẽ kể cậu nghe sau,” Trev khẽ nói. “Chào em, Angela. Anh không biết là em cũng đến”. Anh cười nhưng tôi biết đó chỉ là xã giao.

“Chào anh, Trevor”, cô ấy đáp. “Xin lỗi anh, em đang phỏng vấn anh Matt cho một bài báo về bữa ăn của trạm cứu hỏa”.

“Chúng ta đi thôi, Angela”, tôi cắt ngang. Giọng vẫn hằn học vì giận dữ và buồn bực.

“Ừ”, Angela vừa nói vừa nhú mày nhìn tôi. “Matt, cảm ơn anh rất nhiều. Buổi phỏng vấn rất thú vị. Em sẽ gửi mail cho anh nếu cần hỏi thêm gì nhé”.

“Ừ, tất nhiên rồi”. Rất vui được gặp em.

Angela đỏ mặt cất đồ vào túi. Sau khi tạm biệt Trevor và Matt, chúng tôi đi bộ ra bãi đỗ xe.

“Có chuyện gì thế?”. Cô hỏi khi mở cửa xe.

“Mình với anh mình cãi cọ chút thôi”, tôi đáp.

“Thế à? Mình rất tiếc, Chastity à”. Angela nổ máy khi chúng tôi ngồi vào xe. “Matt đúng là rất tuyệt”.

“Anh ấy tốt lắm?” Tôi đồng tình, rồi quay mặt đi, tựa đầu lên cửa xe.

Chương 22

Cả ngày hôm đó tất bật bao nhiêu là việc, mấy bức ảnh đăng trên Yahoo! gây được chú ý lớn nên tôi phải phỏng vấn cả Carl nữa. Thế là cuối cùng tôi chẳng còn thời gian nào mà kể với Penelope về bức thư nặc danh kia. Tối đó khi trở về nhà, tôi gọi điện và kể hết mọi việc với chị, kể cả chuyện mô hình Aragorn bị chặt đầu, dù chuyện đó nghe ra thật ngớ ngẩn.

“Cô báo cảnh sát đi”, chị nói. “Để xem họ có thể giúp gì được không. Chuyện này không thể để yên được, Chastity à”.

“Cũng không nghiêm trọng đến vậy đâu”, tôi vừa nói vừa vuốt ve đôi tai dài của Buttercup. “Nhưng đúng là tôi sẽ yên tâm hơn nếu báo cảnh sát”. Ngay sau đó tôi gọi cho cảnh sát và được nối máy với một chuyên gia về tội phạm máy tính. Anh ta lấy lời khai của tôi và hứa sẽ cử người đến kiểm tra máy tính cho tôi.

“Những chuyện bất thường chỉ xảy ra ở nơi làm việc thôi à?”. Viên cảnh sát hỏi.

“Vâng”, tôi đáp. “Tôi thấy hơi ngại khi làm phiền anh vì chuyện nhỏ nhặt như vậy”.

“Cô vẫn nên báo cho chúng tôi thì hơn”, anh ta nói. “Cô không biết ngoài kia có nhiều tên bệnh hoạn thế nào đâu, chúng chỉ rình rập làm hại người vô tội thôi”.

Trời, cảm ơn anh. “Vâng đúng vậy”, tôi đồng tình.

Đêm đó Matt phải trực đêm nên chỉ có tôi và Buttercup ở nhà. Tôi nhét đĩa tập phim Hiệp hội nhẫn thần vào ổ DVD, vừa yên vị chưa được bao lâu thì chuông điện thoại reo.

“Chào em”, giọng Ryan cất lên ở đầu dây bên kia. “Em thế nào?”

“Chào anh, Ryan”, tôi đáp. “Em vẫn khỏe. Ngày hôm nay của em hơi nhiều chuyện một chút”.

“Anh rất tiếc”, anh nói. “Gì thế này chết tiệt. Anh lại bị triệu tập rồi. Anh gọi em sau được không? Anh rất xin lỗi. Em vẫn ổn phải không?”

“Vâng, em không sao đâu. Anh cứ đi đi, em hiểu mà”.

“Yêu em”. Anh nói và gác máy.

Tôi khẽ nhăn mặt. Ryan yêu tôi ư? Từ khi nào vậy? Nghe có vẻ không thật lắm thì phải. Chúng tôi mới hẹn hò có năm lần, ngủ với nhau ba lần, vậy mà anh ấy đã yêu tôi rồi sao?

Thôi đi Chastity, tôi tự nói với chính mình. Sao một người đàn ông lại không thể yêu mà ngay trong vòng vài tuần gặp gỡ chứ? “Chắc tao phải là người rất đáng yêu, phải không Buttercup”, tôi thì thầm với con chó xấu xí của mình.

Nó hưởng ứng bằng cách liếm láp và ngả đầu vào lòng tôi, rồi thở dài. Đúng lúc Aragorn xuất hiện thì tôi nghe có tiếng gõ cửa. Là Mark, anh kẹp hộp bánh Twinkies dưới nách, tay cầm một bó hoa diên vĩ. “Chào em, anh muốn xin lỗi về chuyện lúc sáng”, anh vừa nói vừa đưa quà cho tôi. Tất cả những bức tức còn sót lại đã bay biến đâu hết ngay khi tôi nhìn thấy bộ mặt khổ sở của anh.

“Anh vào nhà đi”, tôi vừa nói vừa đặt đồng hồ lên bàn.

Mark cởi áo khoác, dừng lại mấy giây để Buttercup ngửi ngửi đôi giày của mình trước khi ngồi xuống ghế sofa. “Em đang xem gì đấy?”, anh chỉ về phía tivi.

“Chúa tể của những chiếc nhẫn”, tôi đáp rồi với tay tắt đầu máy DVD và tivi rồi quay sang ông anh khó chịu. “Anh có ổn không?” Anh hít một hơi thật sâu. “Không”.

“Em giúp được gì cho anh đây?”

“Chắc em phải giận anh lắm đúng không Chas? Đúng là anh đã tự chuốc lấy mọi chuyện”.

“Không, em không giận anh, Mark à. Em không lấy làm tiếc về chuyện đã đâm anh đâu, nhưng em không giận anh. Em chỉ lo lắng cho anh thôi”.

Anh cười cay đắng. “Vì sao cơ chứ? Chẳng phải cuộc sống của anh vẫn ổn sao? Lại đây nào Buttercup, lại đây ngồi với tao đi”. Buttercup bước tới bên cạnh, ngả đầu vào lòng anh và khẽ rên lên.

“Mark à”, tôi dò hỏi, “anh định sẽ thế nào với mẹ con Dylan đây?”

“Anh chỉ mong mọi chuyện quay về như lúc trước”. Anh nói nhưng không nhìn thẳng vào tôi, tay vẫn vỗ về Buttercup. “Không có chuyện đó đâu”.

“Anh biết, thế nên anh chẳng biết làm thế nào cả. Cô ấy không chịu tha thứ cho anh”. Một giọt nước mắt rơi xuống đầu Buttercup nhưng Mark vẫn không ngừng xoa đầu nó.

“Cậu ấy rất muốn tha thứ cho anh, anh không biết sao”.

“Cô ấy nói cô ấy không thể tin tưởng anh được nữa”. Giọng anh chùng xuống. Mark không hề khóc, là nước mắt tôi đang thi nhau rỏ xuống. Mark vốn dĩ là người khô khan.

“Anh à”, tôi nhẹ nhàng khuyên bảo, “cũng nên nhẫn nại một thời gian nữa chứ. Anh hãy cố gắng chứng tỏ cho cô ấy thấy cô ấy có thể tin tưởng anh”. Anh rùng mình. “Mark này, thực ra anh rất là tệ, lúc nào anh cũng giận dữ và cay nghiệt. Anh phải biết chiều ý Elaina một chút. Anh phải làm tất cả những gì có thể để lấy lại lòng tin của cô ấy. Elaina là điều tuyệt vời nhất mà anh có, vậy mà anh đang dần đánh mất cô ấy đấy”.

Mark suy sụp đưa tay ôm mặt. “anh chẳng biết phải làm gì nữa Chas à. Anh muốn mọi chuyện như ngày xưa, nhưng rồi anh chỉ làm hỏng chuyện thêm. Hình như anh mất phương hướng rồi”, vừa nói anh vừa lắc đầu quây quây. Tội nghiệp ông anh cao lớn, đẹp trai, người hùng cứu mèo của tôi, nhìn nước mắt anh trào ra mà tim tôi quặn thắt.

“Được rồi, anh nghe em nói đây này. Xuống đi Buttercup”. Tôi lôi con chó xuống và ngồi cạnh Mark, vòng tay ôm lấy anh. “Trước hết anh phải học cách kiểm soát cơn giận dữ của mình bằng cách đi gặp bác sĩ tâm lý hay bác sĩ trị liệu gì đó. Anh có làm được không?” Anh gật đầu. “Rồi sau đó hãy đề xuất với Elaina về chuyện đến gặp chuyên gia tư vấn hôn nhân gia đình”.

“Thế thì phải nhún mình nhiều quá, Chas à”.

“Thì sao? Anh vừa mới nói là anh mất phương hướng cơ mà. Đây chính là lối thoát cho anh đấy”.

“Còn gì nữa không?”, anh hỏi thêm.

“Anh hãy nói với Elaina rằng không gì trên đời này quan trọng hơn cô ấy và Dylan, và rằng anh muốn quay về bên họ. Chỉ đơn giản thế thôi Mark à. Tuyệt đối đừng có phàn nàn là cô ấy đã cay nghiệt như thế nào, hay cô ấy nên cảm thấy thế nào. Đừng có đặt điều kiện gì hết, chỉ cần nói vậy thôi. Cô ấy vẫn yêu anh, anh hiểu không?”

“Cô ấy nói với em như vậy sao?”, anh ướm hỏi.

“Vâng”. Vai anh chùng xuống. “Cô ấy rất nhớ người chồng trước đây của mình, Mark à”.

Nghe tôi nói vậy, anh ôm chầm lấy tôi và gục vào vai tôi như một đứa bé lớn xác. Buttercup cùng nhập hội với chúng tôi, nó rú lên từng tràng dài an ủi khiến Mark đang tràn ngập tâm tư cũng phải bật cười. Tôi vỗ về anh rằng rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Chương 23

Mẹ gọi chúng tôi về nhà ăn tối nhân dịp cuối tuần. Bố không đến nhưng lại có sự xuất hiện của Harry bởi mẹ muốn giới thiệu ông với chúng tôi. Điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Con có đi không đấy bố hỏi dò tôi trên điện thoại. Tôi vừa mới chèo thuyền về nên cần tắm tấp, kiểm tra trang web tòa soạn và đảm bảo không nhận thêm bức thư hăm dọa nào nữa. Nói tóm lại là tôi không muốn nói chuyện với bố về vấn đề của bố mẹ nữa.

“Có con sẽ đi”.

“Bố thì lại mong con sẽ không tới đó”.

“Bố này, nếu không muốn mẹ hẹn hò với người đàn ông khác thì bố phải bỏ tính cố chấp và làm điều gì đó, bố hiểu không? Bố đã biết điều kiện của mẹ rồi còn gì, bố nên lựa chọn đi. Thôi con gác máy đây”.

Tôi tắm rửa và ăn vận chỉnh tề, không phải vì đi gặp chú Harry, mà vì đây cũng là lần đầu tiên tôi chính thức giới thiệu Ryan với gia đình. Đúng lúc đồng hồ điểm hai tiếng, anh xuất hiện ở cửa nhà, vuốt ve Buttercup và đưa tôi ra xe. Một bó hồng vàng đặt sẵn trên băng ghế sau.

“Để dành tặng mẹ em”, Ryan mỉm cười. Tôi bỗng thấy dạt dào tình cảm với anh.

“Chắc mẹ em sẽ thích anh lắm đấy”.

“Anh đoán là anh cũng sẽ thích mẹ em”. Anh vươn người hôn tôi rồi nổ máy và lái xe đi.

Mẹ tôi trông rất phấn khởi khi mở cửa cho tôi và Ryan.

“Chào các con”, mẹ reo lên. “Bác rất vui được gặp con, Ryan à! Bác rất thích lớp học của con! Con đúng là một giáo viên tận tâm! Rất vui được đón tiếp con!”

“Chào mẹ”. Tôi vừa nói vừa cúi xuống hôn má bà.

“Rất vui được gặp lại bác, bác O’Neill”, Ryan tặng hoa cho mẹ tôi.

Mẹ tôi làm bộ ngạc nhiên. “Ôi cháu còn mang hoa cho bác nữa à! Chu đáo quá! Thật tuyệt vời!”

Tôi nhướng mắt. “Có mùi gì thơm thế hả mẹ? Mẹ thuê người đến nấu đây à?”

“Ôi Chastity, con bé đùa đấy Ryan ạ, bác vốn dĩ rất thích nấu nướng”. Mẹ tôi đi đến bên lò nướng. “Chỉ là dạo gần đây mẹ có tham dự vài lớp nấu ăn thôi”.

Tôi liếc nhanh vào trong lò và ứa nước miếng khi trông thấy món sườn nướng vàng ươm, ngon lành. “Con thấy mình như trong phim viễn tưởng ấy. Ở nhà mẹ và lại được ăn ngon nữa. Lạ lùng thật”, tôi lẩm bẫm. Mẹ quay sang đập tôi một cái.

“Cô ơi, mình chơi trò chó sói đi, cô!”

“Chào con, Sophie. Không phải lúc này, con yêu à” Tôi nhắc bóng con bé lên, hôn chụt vào má một cái rồi đặt nó xuống. “Ryan, anh chuẩn bị gặp cả nhà em nhé. Chuẩn bị tinh thần đi anh bạn”. Tôi dẫn anh vào phòng khách, nơi cả nhà đang tụ tập. Trong một giây tôi mới nhận ra chắc hẳn Ryan thấy gia đình tôi thật kì quái. Những người đàn ông cao lớn và điển trai, các bà chị dâu xinh đẹp và hấp dẫn, lũ trẻ thì đẹp như thiên thần nhỏ... rồi cả tiếng cãi vã, la hét, tiếng chạy huỳnh huỵch, cắn xé nhau nữa chứ. Gia đình tôi là như vậy đó.

“Mọi người yên lặng cho em giới thiệu nào”, tôi nói to. “Đây là bạn trai em, Ryan Darling. Ryan này, anh đừng cố nhớ hết tên mọi người nhé. Đây là các anh trai em, Matthew, anh đã gặp anh ấy rồi, còn đây là Mark, kia là Luke hay còn gọi là Lucky, và anh John hay còn được gọi là Jack. Đây là

các chị dâu em, chị Sarah và Tara, hay còn được gọi chung là Starahs, còn đây là Elaina, có khi anh đã gặp cô ấy ở bệnh viện rồi”.

“Tất nhiên rồi, Ryan nói. Elaina lại hát đầu kiểu Latinh với tôi. Cô ấy từng kể với tôi là chưa nói chuyện với Ryan bao giờ, rằng cô ấy mới chỉ nhìn thấy anh vài lần, và nghe được vài câu chuyện về anh ở bệnh viện mà thôi.

“Đây là các cháu trai và cháu gái của em. Tôi tiếp tục chỉ về phía lũ trẻ và lần lượt kể tên từng đứa. “Christopher, Graham, Claire, Olivia, Dylan, Sophie, Annie và Jenny. Anh có câu hỏi gì không? Có nhận xét gì không? Không à? Tốt! Anh muốn uống một ly Bloody Mary không?”

“Rất vui được gặp mọi người”, Ryan tỏ ra hơi lịch thiệp quá mức cần thiết.

Hai chị Starahs nhìn Ryan một lượt từ đầu đến chân, hào hứng soi xét người bạn đời tiềm năng của tôi. Trong lúc đó bọn trẻ quây lấy tôi, gào ầm lên: “Cô ơi, cô ơi, mình chơi đùa trẻ to xác/ chó sói/ trốn tìm/ xích đu đi cô! Đi mà, đi mà! được không cô ơi? Cô ơi! Cháu đang nói chuyện với cô cơ mà!”. Một tay tôi quắp lấy Graham, tay kia bế Annie, mồm giả vờ cắn xé mấy đứa còn lại, chúng thích thú hò hét rồi cười sặc sụa và lại đòi chơi tiếp.

Mẹ tôi cũng nhập hội với mấy bà chị dâu đang vây lấy Ryan, hí hửng khoe rằng bạn trai của Chastity vừa tặng hoa cho mình. Jack nhắc đến vụ cấp cứu một bệnh nhân bị chấn thương mà đội của anh đã đưa đến bệnh viện của Ryan tuần trước, rồi họ cùng trao đổi về tình trạng của nạn nhân.

Chuông cửa reo lên, vì ở gần cửa nhất nên tôi ra mở cửa. Là Trevor và đi cùng anh là Hayden Hoàn Hảo.

“Trời đất”, tôi khẽ thốt lên. “Hoàn... Ôi Hayden! Cậu khỏe không? Vào nhà đi!”

“Chào Chastity”, cô ta vừa nói vừa mỉm cười dịu dàng. “Rất vui được gặp cậu”. Mái tóc vàng óng mượt được cắt tỉa sành điệu của cô nàng trông rất hợp với bộ quần áo đắt tiền, cổ điển và thời trang, và... có vẻ như là cỡ siêu nhỏ. Chắc chỉ cỡ sáu là cùng. Có khi cỡ bốn cũng nên.

“Chào em, Chas”. Trevor nói khẽ và bước vào sau.

Đám đông tự nhiên im bật khi nhìn thấy hai người họ. Không biết cô ta có biết không, ở đây ai cũng coi Hayden Hoàn Hảo như kẻ thù. Mọi người chưa thể quên được chuyện cô ta bỏ rơi Trevor và làm tan nát trái tim anh như thế nào. Đúng là đồ tồi.

Nhưng dù sao thì gia đình tôi đều là những người dễ tha thứ nên chỉ mấy phút sau cô ta lại có thể vui vẻ ôm Jenny và trò chuyện với chị Sarah về cuộc sống ở Albany. Cô ta liếc sang tôi nhưng quay đi ngay khi thấy tôi cười gượng gạo.

Phòng khách trở nên vô cùng chật chội và ồn ào, bọn trẻ ở khắp mọi nơi, Hayden Hoàn Hảo thì ngồi ngay giữa phòng. “Ai muốn xem Đi tìm Neo nào?”, tôi vừa hỏi vừa mở cửa xuống tầng hầm. Bọn trẻ ùa theo như đàn ong vỡ tổ và tranh nhau chỗ ngồi trên sofa lẫn ghế tựa dưới đó.

“Được rồi”, cô bật nhé, tôi vừa nói vừa mở máy chiếu. Bọn trẻ ngồi im phăng phắc, đứa nào đứa nấy đều há hốc mồm xem bộ phim mà chúng đã xem đi xem lại cả chục lần. Tốt. Tôi cần yên tĩnh một chút.

Mắt tôi nóng bừng lên, tim đập loạn xạ, hình như tay còn hơi run run nữa.

Anh Matt vui vẻ bước xuống. “Này, để anh trông bọn trẻ cho, em lên với bạn em đi”.

Tôi cố gượng cười. “Vâng, cảm ơn anh, Mattie”.

“Có gì đâu, đặc quyền của dân độc thân là không cần để ý hay âu yếm ai hết”.

“May cho anh đấy”, tôi nói. “Mà này, sao Hayden lại đến đây? Anh Trev có nói gì với anh không?” Tôi cố làm ra vẻ bình thường.

“Thực ra là có. Sáng nay họ đi chơi với nhau thì phải, lúc nghe kể là Trev sẽ đến đây, Hayden đã đòi đi theo. Cô ta nói muốn gặp chúng ta”.

Tôi trề môi xì một tiếng.

“Hayden cũng không phải người xấu đâu”, Matt nói.

“Em cứ tưởng anh ấy đang hẹn hò với Angela bạn em chứ”, tôi nhắc cho anh nhớ. “Với cả em nghĩ ai cũng ghét cô ta kể từ khi cô ta đá Trevor”.

“Sao cũng được”. Matt tỏ ra không mấy bận tâm. “Này mấy nhóc cho chú Matt ngồi với nào”.

Tôi bước lên nhà, căn phòng bếp lúc này ngào ngạt mùi sườn nướng thơm nức. Hayden đang ngồi đó, ngay gần chỗ Trevor, tay bế cháu gái tôi, trông họ thật giống một gia đình hạnh phúc. Cảnh tượng hoàn hảo đến khó chịu, Trev quẹo rũ với mái tóc đen, ngồi bên cạnh là Hayden tóc vàng hoe và ở giữa là đứa trẻ đẹp như thiên thần. Còn gì đáng yêu hơn. Matt nói là sáng nay thấy họ ở cùng nhau, nghĩa là đêm qua cô ta đã ngủ lại đó, nghĩa là...

“Anh rất thích gia đình em”, Ryan thì thầm làm tôi sững sờ.

“May quá!”, tôi thở phào. “Em đã nói là mọi người sẽ thích anh mà”. Ryan lại nở nụ cười hoàn hảo và quay sang hôn nhẹ lên môi tôi. Tôi không thể không để ý Trevor cũng đang nhìn và dù biết là ngu ngốc, tôi vẫn quay sang hôn Ryan.

“Ryan!”, mẹ tôi nói khi bước ra từ trong bếp, “Cháu là bác sĩ ngoại khoa đúng không? Hay quá, chắc bố mẹ cháu phải tự hào lắm nhỉ?”

“Mẹ lại bắt đầu cái giọng dụ khị giả nai đấy”, Jack chêm vào.

“Mẹ không muốn Chas bỏ lỡ cơ hội này đâu, lúc nào mẹ chẳng muốn có một đứa con rể làm bác sĩ”, Lucky đáp.

Tôi quắc mắt với mấy ông anh trong lúc mẹ vẫn tiếp tục huyền thuyên. “Cảm ơn bác”, Ryan lịch thiệp đáp. “Đúng là bố mẹ cháu rất thích cháu làm công việc này”. Anh bóp nhẹ tay tôi. “Và bố mẹ cháu cũng nóng lòng muốn được gặp Chastity. Con gái bác là một người phụ nữ tuyệt vời, bác O’Neill ạ”. Lucky suýt tí nữa thì sặc nước.

“Ôi, cứ gọi bác là Betty là được rồi!”, mẹ vui vẻ nói. “Bác phải đi xem nồi nước sôi thế nào đã!”

Có tiếng ô tô đỗ xích trước cửa, mẹ ngó đầu ra cửa sổ và ngay lập tức chuyển từ giọng tỏ non sang giọng ra lệnh quen thuộc. “Chú Harry đến

rồi, các con phải ngoan đấy nhé. Hiểu chưa?”. Nói xong mẹ lại đổi giọng, bà reo lên vui vẻ và chạy ra mở cửa. “Chào anh, Harry! Anh vào nhà đi!”

Harry Thomaston là một người đàn ông khá ưa nhìn, ông thấp hơn bố tôi một chút nhưng trông rất khỏe mạnh với mái tóc ngả bạc và đôi mắt đen tinh anh. Ông thơm lên má mẹ tôi rồi cất tiếng chào hỏi, “Xin chào mọi người”.

Mọi người bắt tay chào hỏi lẫn nhau, mặc dù nếu tinh ý có thể nhận ra không ai thực sự mặn mà với màn chào hỏi ấy cả. Harry quay sang nhìn mẹ tôi với ánh mắt trù mẫn, chuyện này thật không ổn chút nào. Không ai trong chúng tôi tin rằng bố mẹ thực sự đã chia tay, mặc dù họ đã chính thức ly hôn. Hai người không thể tách rời nhau được. Vậy mà giờ mẹ tôi lại tỏ vẻ như chim cùng người đàn ông tên Harry này. Ryan cũng đã biết bố mẹ tôi đã ly hôn nhưng anh không biết cụ thể ra sao. “Cháu là Ryan Darling”, anh bắt tay Harry. “Cháu là bạn trai của Chastity”.

“Cháu thật may mắn”, Harry lịch sự đáp.

Hayden đang thì thầm gì đó với Trevor, cô ta còn mỉm cười nữa. Tôi không thể nào không để mắt đến chuyện đó được. Bất giác tôi cũng vòng tay ôm eo Ryan.

Mọi chuyện đã bắt đầu, tôi tự nhủ sẽ bắt đầu cuộc chiến cặp đôi hoàn hảo với họ.

Mẹ tôi bắt bọn trẻ lên nhà gặp Harry, và thế là màn chào hỏi liên tu bất tận lại được tiếp tục. Trevor bế Dylan lên và giới thiệu đứa con đỡ đầu của mình với Hayden, trong lúc đó Sophie trèo lên lưng và xới tung tóc anh. Rõ ràng Trevor đang chiếm giải nhất về phần thi lấy lòng trẻ con.

Quyết không kém cạnh, tôi cũng gọi Claire đến. “Con thấy bạn trai cô thế nào”, tôi nói to để mọi người đều nghe thấy. “Chú ấy rất đẹp trai phải không?”. Đúng như dự đoán, Claire cười khúc khích, còn Graham vùi vĩnh bắt Trevor phải bế lên, cuối cùng anh cũng chiều thẳng bé. Thế là tôi vội túm lấy Christopher. “Chris này, chú Ryan kiếm tiền bằng nghề nổi khốp chân tay đấy”.

“Tuyệt cú mèo!”, Christopher thốt lên đầy thán phục.

“Cũng không hẳn thế”, Ryan nói. “Đúng là chú có hỗ trợ nối khớp các bộ phận lại với nhau nhưng chú không phải là bác sĩ chỉnh hình”.

“Chú ấy là người siêu dũng cảm đấy”, tôi nói thêm với đứa cháu. Ryan nhướn mày. Có vẻ như anh không quen trò chuyện với bọn trẻ con lắm. Anh hỏi Chris về chuyện học hành, đề tài mà đứa trẻ mười tuổi nào cũng ghét cay ghét đắng. Nhưng ai mà trách được anh cơ chứ, lũ cháu nhà tôi như một bầy cá heo, chúng lượn lờ, hò hét, ăn uống khắp mọi nơi. Chắc hẳn chúng đã làm người đàn ông đến từ một gia đình nhỏ bé yên lặng này phải choáng ngợp.

“Bọn chúng ồn ào lắm”, tôi kiễng chân lên thì thầm vào tai Ryan. Thực ra anh cũng không cao đến mức tôi phải làm thế nhưng tôi cố tình làm vậy để ngấm ngấm khoe rằng anh cao hơn cả Trevor. Tôi liếc thấy Trevor đang nhìn chúng tôi, và thế là tôi nhân cơ hội này vượt ve, tán tỉnh Ryan. Anh thấy chưa anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời, đẹp trai, thông minh. Em yêu anh ấy và anh ấy cũng vậy. Tôi thừa biết mình trẻ con đến mức nào nhưng chết tiệt, tôi không sao kiềm chế được. Tôi ghét cô nàng Hayden Hoàn Hảo đó. Từ lúc chào nhau ở cửa đến giờ cô ta chưa thèm nói lời nào với tôi cả, và tôi chỉ muốn đâm cho cô ta một cú nên thân.

Jack và Sarah nhận trông lũ trẻ trong bếp dù rằng tôi đang rất thèm vị trí ấy.

Riêng ngày hôm nay tôi lại chỉ muốn ở tịt bên lũ trẻ mà thôi. Mọi chuyện thật không ổn chút nào. Ryan lịch thiệp quá mức cần thiết, Hayden Hoàn Hảo thì cứ liên tục hất mái tóc bóng bẩy của cô ta, còn người đàn ông kia thì tán tỉnh mẹ tôi không ngừng.

Nhưng tôi vẫn phải dẫn lòng ngồi lại bàn ăn cùng mọi người. Tôi để ý thấy Mark ngồi cạnh Elaina, và Elaina có vẻ như không phản ứng gì về chuyện đó mặc dù trông cô ấy sẵn sàng gây gỗ hoặc bấu môi chê bai bất kỳ lúc nào. Ryan lịch sự kéo ghế giúp tôi, trông lúc đó Hayden Hoàn Hảo cứ quần quanh bên Tara, chực chiếm lấy chỗ ngồi cạnh Trev. Lúc mẹ tôi mời

Harry ngồi xuống ghế chủ tọa đầu bàn, cả nhà cũng lại một lúc. Trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của các anh tôi, Harry tinh ý quay sang nói với Matt. “Anh sẽ ngồi cạnh em, Betty à. Matthew, cháu lại ngồi đây đi”. Dù sao tôi cũng khá có cảm tình với ông về chuyện đó. Mẹ tôi ném cho các anh cái nhìn sắc lạnh như muốn nói ‘Mẹ sẽ xử lý các con sau’.

“Chú Harry này, mẹ cháu nói chú đã nghỉ hưu rồi phải không ạ?” Tôi cất tiếng hỏi.

“Đúng thế Chastity ạ”. Ông vừa nói vừa quay sang nhìn tôi cười “Chú vừa bán công ty, một công ty chuyên sản xuất linh kiện máy tính. Công việc ấy cũng chẳng có gì thú vị nhưng chú cũng khá tự hào về nó. Giờ thì chú chỉ muốn dành thời gian để nghỉ ngơi và đi du lịch”.

“Hay quá”. Tôi nói nhưng thực chất là đang cố giấu tiếng thở dài. Một người đàn ông giàu có, đã nghỉ hưu và lại thích đi du lịch, thế này thì bố tôi biết cạnh tranh thế nào đây. Tôi cắn một miếng sườn, sườn nướng thật mềm, ngon không tưởng tượng nổi.

“Chú có con cái gì không ạ?”. Giờ thì đến lượt Ryan.

“Chú có hai cô con gái”, ông nói. “Cô lớn là Martha, bốn mươi ba tuổi và có một đứa con trai mười hai tuổi. Cô thứ hai tên là Greta, năm nay ba mươi bảy tuổi, có ba đứa con, hai trai một gái. Còn cháu thế nào Ryan. Cháu đã có con chưa?”

Ryan cười ngượng nghịu. Tôi dám chắc là vừa trông thấy Tara thở dài. “Vẫn chưa chú Harry à. Nhưng khi nào thích hợp, cháu cũng muốn có vài đứa? Anh quay sang nhìn tôi đầy ẩn ý. Tôi lúng túng. Sao tôi lại có cảm giác như vừa bị ra lệnh phải làm mẹ thế này nhỉ? Mọi người lặng im một lúc lâu.

“VẬY là Trevor của chúng ta đã quay lại với Hayden, Chastity thì có anh chàng bác sĩ đáng yêu này, và Harry cũng đã có mặt ở đây. Mọi chuyện chẳng phải rất tuyệt hay sao!”. Mẹ thao thao bất tuyệt trong lúc chuyền đĩa thức ăn cho Jack.

Mark nhượng mắt, anh cười gượng gạo nhưng không ai phản đối lại lời mẹ.

“Anh biết không Harry”, mẹ vẫn tiếp tục độc thoại, “trước đây Hayden và Trevor đã từng đánh hôn. Thật vui khi thấy hai đứa quay lại với nhau” Hayden giả bộ e lệ. “Cảm ơn bác O’Neill”.

Không hiểu sao tôi lại siết chặt cái đĩa trong tay.

“Có chuyện gì mà lúc trước hai con tại chia tay nhau thế?”, mẹ hỏi.

“Mẹ à, có phải chuyện của mẹ đâu”, tôi không kiềm chế nổi.

“Không sao, thưa bác, mọi người cũng hay hỏi vậy mà”, Hayden nói. Ôi, sao tôi lại ghét cô ta đến thế. Trevor vẫn không buồn ngẩng lên. “Có lẽ lúc đó bọn cháu hơi vội vàng quá, chỉ thế thôi ạ”. Cô ta quay sang mỉm cười với Trevor, anh thậm chí cũng không buồn phản ứng lại. Rõ là anh không hoàn toàn đồng tình, nhưng cũng chẳng phản đối.

Bụng tôi quặn lên. Angela thì còn được chứ cô nàng Hayden Hoàn Hảo này thì không thể được. Cô ta không xứng đáng với Trevor, cô ta đã bỏ lỡ cơ hội rồi cơ mà. Tại sao những người phụ nữ như cô ta luôn có mọi thứ nhỉ, từ diện mạo cuốn hút, mái tóc óng mượt, làn da trắng bóc, thân hình nhỏ nhắn đến những người đàn ông tử tế? Tại sao? Tại sao?

“Ryan, người nhà cháu thì thế nào?” Mẹ quay mũi dùi sang phía Ryan.

“Người nhà cháu Lucky chưa kịp dứt lời thì Tara đã huých vào mạn sườn anh.

“Bố mẹ cháu sống ở Long Island”, anh đáp. “Cháu còn có một chị gái sống ở thành phố. Cháu cũng rất mong sớm được giới thiệu Chastity với cả nhà”. Anh nghiêm túc nhìn vào mắt tôi. “Sẽ sớm thôi”.

“Em cũng rất mong được gặp gia đình anh, tôi vừa nói vừa đặt tay lên đùi anh. Ryan cười với tôi và tôi cũng cười lại, nhưng đầu tôi đau nhói.

“Có vẻ như hai đứa đang tính chuyện nghiêm túc đấy nhỉ?”. Mẹ vừa hỏi vừa múc thêm một thìa khoai tây nướng pho mát vào đĩa.

“Vâng”, Ryan đáp.

Tôi toan nói gì đó (thực ra tôi cũng chưa biết là gì) thì có tiếng đổ vỡ trong bếp, chắc là Jack và Sarah thì không quản nổi lũ trẻ nghịch ngợm.

“Để con vào xem thế nào?”, tôi vừa nói vừa đứng bật dậy.

“Có chuyện gì thế?”, Sarah vừa thì thầm vừa hát hàm về phía phòng khách.

“Cô!”. Bọn trẻ đồng thanh hét to. Một miếng gì đó xanh xanh giống như đậu đũa thò ra từ mồm Dylan nhưng nó chẳng mấy may để tâm đến và rồi nhai tiếp.

“Mẹ đang thăm vấn em với anh Trevor về chuyện người yêu người đương ấy mà”. Nói rồi tôi mới nhận ra giọng mình nghe thật tức giận. “Ý em là mẹ cứ dò hỏi chuyện giữa Trevor và Hayden thế nào, rồi lại quay sang em với Ryan”.

“Chị hiểu mà”, Sarah mỉm cười đồng cảm.

“Cô ngồi đây với bọn cháu nhé”, Olivia ngược khuôn mặt ngây thơ và hàm răng sún lên thỏ thẻ với tôi. Trông thật dễ thương, chưa kể tôi còn nhìn rõ cả đồng thức ăn trong mồm nó nữa.

“Hôm nay cô Chastity có bạn đến nhà chơi mà con”, Jack nói với con bé. “Em định thế nào Chas? Trông anh ta cũng có vẻ tử tế đấy chứ”.

“Anh ấy rất được”, Sarah lẩm nhẩm, “quá tuyệt vời là đằng khác”.

“Vâng, anh ấy rất tuyệt”, tôi nói. “Bọn em đang tính chuyện tương lai, hoặc cũng sắp tính rồi”. Tôi thoáng ngập ngừng. “Jack này, anh có gặp anh ấy ở bệnh viện bao giờ không?”

Jack lưỡng lự. “Có, thỉnh thoảng anh cũng nhìn thấy cậu ta ở đâu đó”.

“Anh thấy bình thường anh ấy thế nào?”

Jack nhấp một ngụm bia. “Ừm, cậu ta là bác sĩ mà Chas, mấy cậu bác sĩ có mấy khi thềm qua lại với dân cứu hộ bọn anh đâu”. Anh nhướn mày. “Nhưng miễn là anh ta đối xử tốt với em là được anh chẳng bận tâm mấy về chuyện đó”.

Trong đầu tôi bỗng nảy ra bao nhiêu giả thuyết. Giá mà Trevor... giá mà Hayden... giá mà...

“Hai người có cần gì không?”. Tôi hỏi khi nhìn thấy Claire đang há cái miệng đầy đồ ăn ra chọc phá Annie. “Có cần rượu không? Hay là thuốc ngủ cho bọn trẻ con?”

Jack tóm lấy Jenny bằng một tay, tay kia kịp thời tóm lấy cái cốc Christopher vừa làm rơi. “Bọn anh không sao. Cảm ơn em, Chas”.

Không còn việc gì giữ chân tôi trong bếp nên tôi đành quay trở lại phòng khách. Hayden thì thăm gì đó với Trevor, trông anh cười không mấy tự nhiên. Tôi ngấm ngấm kéo ghế ngồi lại gần Ryan như để trả thù.

“Mấy chuyện cậu làm hôm nay không qua được mắt tớ đâu đấy”. Elaina nhìn tôi tinh quái khi chúng tôi gặp nhau tối hôm ấy. Cả hai phè phỡn trong phòng khách, đứa nào cũng đương no căng vì dư vị những món ăn ngon tuyệt ở chỗ mẹ. Chúng tôi thoải mái trong những bộ đồ ở nhà và đều đang nghĩ đến hộp kem Ben & Jerry's trong tủ. Dylan mệt nhoài sau một ngày dài nô đùa với các anh chị nên giờ cũng lảo đảo quay ra ngủ. “Gì cơ?”. Tôi giật mình thon thót.

“Thôi đi, Chas. Cả buổi cậu cứ liếc mắt sang chỗ Trevor rồi lại ngấm so sánh anh ấy với Ryan, cậu còn cố tình ra vẻ gần gũi với Ryan mỗi khi Hayden thì thăm to nhỏ với Trev nữa chứ”.

Thôi chết. Tôi không biết là chuyện lại lộ liễu đến thế. “Thế à?”, tôi lắp bắp.

“Bỏ đi, Chas. Con thuyền ấy đã ra khơi rồi. Cậu đừng nghĩ tới Trev nữa. Chuyện với Ryan đang tiến triển tốt đẹp cơ mà. Cậu có biết ở bệnh viện có bao nhiêu cô sẵn sàng làm tất cả mọi việc để được như cậu không?”

“Mình biết, mình cũng thích Ryan, anh ấy rất tốt”.

“Thế sao cậu còn để ý đến Trevor?”

“Mình có để ý đến Trevor đâu?”

Elaina bĩu môi tỏ ý không tin. “Không phải đâu!” Tôi yếu ớt phản đối. “Ngày trước thì mình có thể thế thật nhưng bây giờ thì không! Mình đã có bạn trai rồi bọn mình đang có thời gian tuyệt vời bên nhau, cậu hiểu chưa?”

“Mình chả tin”.

Tôi thở dài ỉu xiu. “Mình phải làm sao đây Lainey? Mỗi lần nhìn thấy Trevor là mình lại... Ôi trời ơi, mình còn chẳng dám nghĩ tiếp nữa”.

Elaina cựa mình trên ghế. “Mình hiểu, mình nghĩ là cậu nên...” giọng cô ấy nhỏ dần. “Cậu phải lý trí hơn hiểu chưa? Đừng có nghĩ Ryan chỉ là người thế chỗ. Anh ấy có nhiều điểm tốt và lại còn rất thích cậu nữa, Chas à”.

Tôi nuốt nước bọt. “Mình biết anh ấy là người tốt”.

“Thế thì còn lăn tăn gì nữa đây?”

“Mình cảm thấy như anh ấy đang mở cuộc thi kén vợ, và vô tình mình lại phù hợp với những tiêu chuẩn của anh ấy mà thôi”.

“Có lẽ hai cậu nên dành nhiều thời gian tìm hiểu nhau hơn. Thay đổi thái độ của cậu đi querida. Trevor là mối tình đầu của cậu nhưng điều đó không có nghĩa anh ấy là tiêu chuẩn cho tất cả đàn ông trên đời này”.

Thực ra là đúng như thế. Elaina quả là đi guốc trong bụng tôi rồi. “Ít nhất cậu cũng nên cho Ryan một cơ hội, Chas à. Cậu nói là cậu có thể yêu anh chàng này, đúng không?”

“Ừ, cậu đúng là con quỷ tinh quái. Thôi chúng mình ăn kem đi”.

“Được thôi”. Elaina đưa tay xoa xoa bụng rồi nói, “Mình nghĩ hôm nay mình phải tăng thêm mấy cân liền ấy chứ. Ai mà ngờ được Mami lại nấu ngon thế, đúng là quá đỉnh”.

Tôi vào bếp và quay trở ra với một bát kem to dùng. Elaina ăn một miếng, khẽ rên lên vì lạnh và lắc đầu với tôi. “Chuyện ấy thì thế nào? Anh ta có giỏi không?”

Tôi nhìn lên trần nhà. “Chuyện ấy cũng được, khá tốt”. Tôi không nói dối, Ryan rất dễ chịu khi ở trên giường. Đúng là dễ chịu thật mà, tin tôi đi.

“Thôi nói sang chuyện của cậu đi. Cậu với Mark dạo này có vẻ cũng hòa bình đấy nhỉ, chuyện lạ đấy. Thế nào rồi, có tiến triển gì không?”

Cô ấy nhai chậm lại rồi trả lời. “Ừ mình cũng đang định nói đến chuyện đó đây. Một trong những điều mà anh ta phàn nàn ở buổi trị liệu là mình kể cho cậu quá nhiều thứ. À mà quên mất, cậu không được nói chuyện này mình cũng kể cho cậu đâu đấy nhé”.

Tôi cười. “Cậu nghĩ ai khuyên anh ấy đi gặp chuyên gia trị liệu hả, đồ ngốc”.

Đêm đó nằm trần trọc trên giường, tôi mới nhận ra rằng Elaina nói rất đúng.

Đúng là Trevor và Hayden đã khơi gợi điều gì đó trong tôi. Thuyền đã ra khơi, tàu đã rời bến, máy bay đã cất cánh rồi. Ryan đúng là một người đàn ông hoàn hảo, ngoại trừ cái tính kiêu căng cố hữu của mấy anh chàng bác sĩ. Lần tới anh gọi điện đến, tôi sẽ nghiêm túc lắng nghe và cố trân trọng những cử chỉ quan tâm gần như hơi quá của anh. Tôi sẽ cố gắng để yêu anh. Và rồi tôi sẽ có một cuộc sống hạnh phúc. Chắc chắn là như thế.

Chương 24

Viên cảnh sát điều tra an ninh mạng tên là Chip, giống như chip điện tử trong máy tính vậy. Anh ta yêu cầu tôi rời khỏi bàn làm việc để kiểm tra một lượt các dữ liệu trong máy tính của tôi, tìm xem có kẻ nào tấn công vào hệ thống được không. Từ đó đến nay tôi chưa nhận thêm bất kỳ bức thư nặc danh nào, và cũng chưa ai vượt qua được tường lửa để đột nhập vào hệ, hoặc thay đổi vị trí máy đồ chơi trên bàn tôi nữa. Bây giờ tôi lại thấy hối tiếc vì đã gọi cảnh sát, bởi chuyện này trông như thể tôi tự bịa ra vậy. Bàn làm việc của tôi quá nhỏ cho hai người (trừ khi tôi ngồi vào lòng Chip, tôi chắc là anh sẽ thích như vậy lắm), còn phòng họp thì đang bị Alan chiếm giữ để phỏng vấn, nên tôi đành ngồi tạm khu vực lễ tân, ngay đối diện Lucia.

“Máy với chả móc, thật là rắc rối”, giọng cô ta nghe thật cáu bẳn. “Ở nhà tôi chẳng khi nào thềm động đến máy tính”.

“Teddy Bear của cô cũng không dùng à?”, tôi hỏi.

“Teddy và tôi không sống chung”, cô ta đáp. “Chúng tôi đợi đến lúc kết hôn, phải để dành cho đêm tân hôn chứ”.

Anh ta nói thế để lừa cô thôi. Thực lòng thì tôi cũng chẳng muốn bận tâm đến chuyện tình cảm của Lucia với anh chàng Teddy Bear kia, nhưng chẳng lẽ cô ta không nhận ra có gì bất thường khi một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, đính hôn được năm năm mà vẫn không đòi hỏi chuyện ấy à? Thôi đi.

“Tôi đã nói với Penelope rồi”, cô ta tiếp tục. “Tôi đã bảo là không nên lập trang web cho tòa soạn mà, rồi sẽ có lúc người ta không thềm mua báo

mà đọc nữa đâu”.

Tôi nhìn lên trần, uốn lưỡi bảy lần, cố gắng lờ đi nhưng vẫn không sao bỏ qua được chuyện này. “Cô thật là ngây thơ Lucia à”, tôi nói, “chúng ta phải xây dựng website chứ, mười năm nữa có thể người ta sẽ không đọc báo giấy, nhưng vẫn sẽ dùng website”.

“Làm sao cô biết được chuyện đó có xảy ra hay không?”, Lucia gắt gỏng ra mặt. “Theo mô lý thuyết ấy thì giờ này người ta phải lái xe buýt lên mặt trăng rồi ấy chứ”.

Tôi định mở miệng phản đối nhưng chợt nhận ra là cô ta nói đúng. Lucia mở bộ đồ trang điểm kiểm tra lại một lượt bộ mặt trắng bệch thư bả matít của mình, màu son hôm nay là son lì đỏ chót, lạ một nỗi là tôi chưa bao giờ thấy lớp son trên môi cô ta mờ đi hay bị dính vào răng. Đúng là đồ điệu chảy nước.

Như đọc được suy nghĩ của tôi, cô ta quay lại nói với tôi với vẻ vô cùng tội nghiệp. “Cô nên thường xuyên trang điểm hơn, Chastity à”.

“Tôi mà trang điểm thì nhìn chả khác gì mấy gã pê đê cả”, tôi vừa nói vừa liếc nhanh đồng hồ.

“Tôi thì nghĩ là phụ nữ dù sao cũng nên chú ý đến ngoại hình một chút”. Cô ta vừa nói vừa khinh khỉnh nhìn xuống cái quần kaki, cái áo sơ mi xanh nhạt tạm chấp nhận và đôi giày thể thao màu đỏ của tôi. “Tôi nghĩ phụ nữ lúc nào trông cũng phải đẹp nhất có thể”.

“Tôi thì lại nghĩ trông cô sẽ đẹp hơn nhiều nếu không có cái lớp hóa trang tuồng chèo trên mặt và quay về với gương mặt tự nhiên”, tôi quay lại cười gượng gạo. Lucia ném cho tôi cái nhìn đầy thương cảm rồi trả lời điện thoại với cái giọng leo lẻo quen thuộc. “Tòa soạn Eaton Falls xin nghe, tôi là Lucia Downs!”

“Tôi chẳng tìm thấy gì cả”, Chip nói khi bước đến chỗ tôi. “Thủ phạm chắc chắn đã xóa sạch dấu vết, có vẻ khá chuyên nghiệp đấy. Với số lượng truy cập trên website của cô, chắc phải mất vài tuần, thậm chí vài tháng

mới điều tra ra được. Và nói thật, trường hợp của cô chưa phải là nguy cấp”.

“Nhưng sẽ là nguy cấp nếu tôi bị ám sát đúng không?”, tôi phản đối.

“Vâng”, anh cười, “cô có muốn đi chơi với tôi không, Chastity?” Tôi mỉm cười đáp lại. “Cảm ơn anh, tôi có bạn trai rồi”.

“Hai người đã có ý định nghiêm túc chưa?”, anh ta hỏi tiếp.

“Rồi”.

“Thật không may cho tôi. Được rồi, tạm biệt cô”.

“Chào anh, Chip”, tôi đáp.

Lucia nhăn nhó như vừa ăn phải cái gì khá kinh tởm. “Tôi không biết cô cũng có bạn trai đấy Chastity”, cô ta bắt đầu chọc ngoáy.

“Bạn trai tôi là Ryan Darling”, tôi đáp, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy hãnh diện khi nhắc đến tên anh. “Cô có biết anh ấy không? Anh ấy là bác sĩ, bác sĩ khoa ngoại. Đai đen Karate. Tóc vàng, mắt xanh, cao hơn mét tám, thân hình bốc lửa như tài tử Matthew McConaughey. Cuối tuần tôi sẽ tới Hamptons^[37] gặp bố mẹ anh ấy. Quên mất, tôi chưa nói chuyện đó với Pen. Nói chuyện với cô sau nhé, Lucia.

Tôi vui mừng khôn xiết khi được quay về nhà ba ngày sau đó.

Chuyến đi đến Long Island thật là buồn vui lẫn lộn. Chuyện buồn là... mà thôi, kể sau đi. Chuyện vui là chúng tôi đi xem Yankees thi đấu và trận đó đội đã thắng. Chuyện ấy của chúng tôi bước sang chương mới và không chỉ là vì tôi ở siêu siêu gần với Derek Jeter (mặc dù chuyện đó cũng chẳng sai).

Thực ra bác Darling và phu nhân (tôi bị buộc phải gọi đúng như vậy) không khác gì những con người tôi đã đọc trong sách vở. Những người sống ở khu biệt thự Hampton xa xỉ, luôn bận rộn với những buổi đánh golf, ăn trưa sang trọng trong những ‘căn hộ’ nhỏ bé mười sáu phòng của họ. Kỳ nghỉ gần đây nhất họ tới Brazil để “giải quyết công chuyện”. Cả hai đều rất hào hứng khi nói đến công nghệ căng da mặt hay còn gọi là kỹ thuật bơm

botox, họ thậm chí còn khuyên tôi nên đi phẫu thuật thẩm mỹ ngay khi có thể. Tôi, một cô gái mới ba mươi mốt tuổi, vừa bước vào cửa nhà chồng tương lai chưa đầy hai mươi phút đã bị bố mẹ chồng khuyên đi nâng mặt. Phải cố gắng lắm tôi mới không bỏ chạy vì chuyện đó.

Trong lúc đó, Bubbles, con chó Chihuahua trên tay phu nhân Darling cứ liên tục đánh hơi đồng hành lý của tôi và sủa âm ỉ như súng liên thanh.

Phu nhân vừa đặt nó xuống đất là nó liền chạy một mạch tới chỗ va li của tôi. “Trời ơi, Bubbles, con thật là hư quá đi!”. Bà nói với chất giọng the thé đáng sợ trong khi con chó nhe hàm răng sắc nhọn gặm gặm chỗ tay cầm túi xách. “Con có thích Chastity không? Có thích Chastity không?”. Nói rồi bà lại bế con vật đang trong cơn tức giận vô lý đó lên, nó vẫn không thôi gặm gù với tôi, nước dãi bắn cả lên tóc phu nhân.

Tôi kinh ngạc khi được thông báo sẽ phải ngủ cách Ryan một gian phòng (vâng, một gian). Ryan đã ba mươi sáu tuổi rồi, và tôi tưởng rằng bố mẹ anh sẽ chẳng bận tâm đến việc chia cách chúng tôi, vậy mà họ vẫn làm thế. Chúng tôi mở màn bằng tiệc rượu cocktail và martini, một truyền thống của gia đình Ryan, và tiếp đó là một bữa tối giả tạo đến đáng sợ. Tất cả đều tỏ vẻ lo ngại khi nhắc đến đại gia đình đông người của tôi, đến cái họ đặc trưng Ai Len của tôi và cả nghề nghiệp của tôi nữa, ngoại trừ việc tôi tốt nghiệp trường Columbia khiến họ ngạc nhiên đôi chút. Phu nhân Darling hầu như không ăn gì, chỉ trách trông bà gầy gò và xanh xao như quý Gollum.

Tôi ý thức được thân hình quá khổ của mình nên cũng chỉ dám gầy gầy và nhai chậm rãi từng miếng (dù không ngừng trách cứ bản thân về chuyện đó), gắng sức tìm kiếm những đề tài chung để trò chuyện. “Thưa hác sĩ Darling...”

“Gâu! Gâu, gâu, gâu!”

“Ôi không, cái đồ hư đốn này”. Phu nhân Darling vừa nói vừa nhăn nhó cuộn tấm khăn ăn in họa tiết Ả Rập đặt tiền. “Chastity à, xin lỗi cháu nhé, Bubbles vừa gây ra tai nạn nhỏ. Nó vốn không thích người lạ”.

Ryan vẫn tiếp tục cầm cúi ăn miếng cá hồi, anh cười vu vơ trong khi phu nhân Darling gọi người phục vụ vào dọn cái đồng bữa bãi mà Bubbles vừa bày ra.

Thực ra thì tôi không quá hi vọng buổi gặp gỡ gia đình bạn trai sẽ diễn ra vui vẻ, đây chẳng phải lần đầu tiên nhưng dù sao thì lần này vẫn cứ có gì đó là lạ. Tôi cũng đã lường trước những tình huống khó xử, nhưng không nghĩ rằng hai hàm răng lại tê cứng vì phải cười liên tục và vai nhức buốt vì phải giữ đúng một tư thế như thế. May mà bữa tối dài vô tận ấy cuối cùng cũng kết thúc. Ryan đưa tôi về phòng, anh không buồn giấu giếm vẻ mệt mỏi và hôn tạm biệt tôi. Bản thân tôi cũng không còn gì sung sướng hơn là nằm vật ra trên chiếc giường rộng thênh thang và ngủ ngay tắp tự.

Hôm sau, chúng tôi lái xe tới sân vận động Yankees sau đúng một tiếng đồng hồ tắc đường chỉ bởi vì đám người giàu có không chịu hạ mình đi tàu điện ngầm, cho dù phương tiện công cộng đến Bronx có tiện lợi thế nào. Để chứng tỏ mình là fan hâm mộ thứ thiệt, tôi mặc chiếc áo phông in hình cầu thủ huyền thoại Lou Gehrig, và không vẽ mặt dù đó là truyền thống của gia đình tôi mỗi khi ra sân. Chúng tôi ngồi ngay hàng ghế mười hai sau vạch chốt thứ ba, tôi khá phấn khích khi được trông thấy thần tượng ở cự li gần đến thế. Hình như tôi còn kêu ầm tên họ nữa thì phải, nhưng điều đó cũng là bình thường phải không? Hình như tôi cũng ăn hơi nhiều xúc xích, bốn cái có nhiều quá không? Nhưng xin nhớ cho, bữa tối hôm trước tôi có ăn được gì mấy đâu, còn bữa sáng thì loanh quanh mấy cái bánh ngọt với cà phê. Kể cả mấy thứ đó có thượng hạng thế nào thì cũng chẳng thấm vào đâu so với ba bát ngũ cốc Choco-Puffs, hoặc một bữa sáng đầy đủ ở quán Minnie's mà tôi vẫn thường ăn.

Nhưng dù sao chúng tôi cũng có quãng thời gian vui vẻ khi xem trận đấu. Thật khó để không hò hét ầm ĩ khi xem bóng chày nhưng dù sao tôi cũng đã kiềm chế hết mức có thể (ngoại trừ lúc Jeter ném bóng ở lượt số tám giúp các đồng đội vượt lên trước. Rõ là anh đã từ chối lời cầu hôn của tôi, nhưng tôi thích nghĩ rằng anh từ chối vì xấu hổ và chắc chắn anh đã nghe thấy điều đó)

Kết thúc trận đấu, chúng tôi ăn tối tại một nhà hàng Pháp sang trọng trên phố, ở đó nhà Darling gặp gỡ những người hàng xóm giàu có của họ và giới thiệu tôi là “cô bạn nhỏ của Ryan. Tôi mà nhỏ á? Có đùa không vậy? Tôi cao một mét tám mươi hai đấy, tôn trọng chút đi. Ryan cười và tiếp tục trò chuyện, anh nắm tay tôi nhưng vẫn xa cách như bao người đàn ông mỗi khi ở cùng bố mẹ, xa cách và vô hồn. Tôi néo anh một đôi lần để chắc chắn là hồn anh vẫn đang ở đây, thế là anh nháy dựng lên và hỏi tôi liệu bữa tối có hợp khẩu vị không. Cũng được. Bữa tối rất đắt tiền, đồ ăn ngon tuy hơi ít, nếu không muốn nói là rất ít.

May mà cuối cùng Ryan cũng tỉnh lại. Anh rủ tôi trốn vào phòng học cũ của mình, cả hai khá hồi hộp vì những chuyện lén lút như vậy. Tôi trốn vào cùng anh, chuyện đó đương vui vẻ (mặc dù tôi không thể ngừng nghĩ về cái bụng xẹp lép và làm thế nào để kiếm thêm đồ ăn) thì đột nhiên chúng tôi nghe thấy có tiếng gọi.

“Con yêu?”. Phu nhân Darling eo éo bên ngoài, mấy cái móng tay tía tót tỉ mỉ của bà gõ lạch cạch lên cửa.

“Gâu! Gâu, gâu!”. Cả Bubbles nữa thì phải. Còn gì tệ hơn chứ?

“Đợi con một chút”. Cậu con trai ngoan ngoãn của bà vừa đáp vừa ngoắc tay ra hiệu cho cô bạn gái không mảnh vải che thân rời khỏi giường. “Chastity, nhanh lên! Em trốn vào đây đi!”, anh thì thầm. Vẻ mặt hoảng sợ của anh trông cũng khá dễ thương nếu như tôi không bị nhốt vào tủ quần áo. Và thực tế là tôi phải trốn chui trốn nhủi vào tủ cùng đồng đồ lót nhưng lại quên mất mấy thứ quần áo bên ngoài.

“Ryan!”, tôi khẽ kêu lên.

“Yên lặng đi, xin em đấy, Chastity”, anh van nài. “Anh sẽ giải thích sau”. Nói rồi anh đóng sập cửa lại.

Chỉ vì chiều cao quá khổ nên tôi chẳng thể nào đứng thẳng người lên được vì vướng cái giá trên nóc tủ, thế là rốt cục tôi đành nhấp nhồm trên bộ đồ tập Lacrosse (có vẻ như thế), chuyện đó thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

Tôi hiểu (hoặc cũng không hiểu lắm) là Ryan không muốn bị mẹ bắt quả tang nhưng kể cả thế, sao anh lại nhốt tôi vào tủ quần áo cơ chứ?

Tôi nghe có tiếng khóa quần vội vã hòa với tiếng chó sủa không ngừng. “Con yêu à?”. Mẹ anh vẫn tiếp tục gọi, trong khi cô bạn gái bị cấm đoán đứng trong tủ thì cứ tự hỏi tại sao bà ta không thể gọi con trai bằng cái từ gớm ghiếc nào khác.

“Con ra ngay đây mẹ”. Căn phòng yên tĩnh trong giây lát, sau đó tôi nghe có tiếng mở cửa. “Mẹ à!”

Tiếp đó, có tiếng Chihuahua Bubbles sục sạo khắp phòng và dừng lại sủa ăng ăng chỗ tủ quần áo. “Gâu, gâu, gâu!”

“Con yêu à, mẹ muốn nói chuyện với con một chút. Bố mẹ nghĩ là... ờ... cô bạn nhỏ của con... hơi...”

“Cô ấy rất tuyệt phải không mẹ?”. Tốt lắm, Ryan. Cô bạn gái bị cấm đoán vừa nghĩ vừa cố gắng xoay người mà không giẫm lên bộ đồ Lacrosse. “Gâu, gâu, gâu!”

“Ừ”, phu nhân Darling đáp. “Con bé hơi... Bubble! Đừng có sủa nặng nữa con yêu. Con làm mẹ đau đầu quá đấy!”

“Gâu, gâu, gâu!”

“Có tiếng gì thế?”. Phu nhân Darling hỏi, giọng thoáng chút ngờ vực. “Tiếng gì cơ?”. Anh chàng bạn trai ngờ nghệch đáp. Anh làm cô bạn gái bị cấm đoán thềm tự hỏi anh chàng này đã cất bộ óc thông minh của Harvard và Yale ở đâu mất rồi.

“Có tiếng gì thình thịch thế?”, phu nhân Darling dò hỏi.

“Tiếng thình thịch nào?”

“Có phải trong tủ quần áo không?”

“Tủ quần áo nào?”

Cô bạn gái bị cấm đoán không dám gây thêm tiếng động nào nữa, cô đứng im không nhúc nhích trong tủ quần áo, tay nắm chặt chiếc quần lót

che ngang khuôn ngực trần. Cô hiểu rất rõ, một khi cánh cửa tủ bật ra là toàn bộ thân hình lồ lộ của cô sẽ phơi bày trước mặt cả hai người bọn họ.

Thật may là con chó điện rồ ấy giờ lại đang húc hắc muốn nôn. “Khặc! Khặc! Khặccccc!”

“Ôi không, Bubbles. Ryan, con yêu, mau gọi bác sĩ đi. Bubbles của chúng ta bị làm sao thế này, con yêu!”

Cô bạn gái trong tủ quần áo không được chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ấy, nhưng cô có thể dò đoán được tình hình qua tiếng bước chân vội vã. Qua khe cửa tủ quần áo nhỏ xíu, cô không còn trông thấy cái chân nào quào quào của Bubbles đâu nữa.

“Bubbles! Khổ thân con tôi! Đứa con đáng thương của mẹ, con bị làm sao thế này?”

Xen giữa tiếng the thé của phu nhân và tiếng khặc nhổ của con chó là giọng thì thào của anh bạn trai tôi. “Anh sẽ trở lại ngay”.

Tiếp đó cả gian phòng hoàn toàn yên lặng. Tôi hít một hơi thật sâu và quyết định đã đến lúc phải ra ngoài. Gỡ mấy sợi tóc vướng phải thanh xà trong tủ và đứng dậy, tay vẫn nắm chặt mấy món đồ lót, tôi đưa tay ra mở cửa. Cửa không mở.

Tôi sờ nắm đấm và nhận ra tủ không có ổ khóa, thật may làm sao. Chỉ là cửa bị kẹt thôi. Tôi nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa. “Ryan!”, tôi thì thầm. Không có tiếng đáp lại. Tôi thở dài, chắc hẳn bạn trai tôi đang phụ cho phu nhân Darling chữa trị cho con chó khốn kiếp đấy rồi. Tôi thấy nhớ Buttercup kinh khủng! Nó mà ở đây thì chỉ mất một giây là đủ xé xác con chó láo toét kia ngay lập tức.

Tôi thử đẩy cánh cửa thêm lần nữa nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Tôi nghiêng răng đẩy mạnh. Vẫn không được. Trốn trong tủ quần áo đã đủ xấu hổ lắm rồi, biết đâu một ngày nào đó chúng tôi sẽ cười với nhau khi nghĩ lại chuyện này, nhưng dù sao thì lúc này tôi chỉ thấy rất tệ.

Tôi lùi lại một bước để lấy đà và dốc hết sức đẩy bật cánh cửa ra, tóc xoắn chắc vào đồng mặc áo. “Quý tha ma bắt!”, tôi lầm bầm rồi vút cái

quần lót trên tay xuống, dùng hết sức bình sinh đập mạnh cánh cửa như thể một con bò tót đang lên cơn điên.

Cánh cửa cuối cùng cũng phải bật mở. Tôi bước ra và... Khốn kiếp, giẫm đúng bãi nôn của con chó chết tiệt kia trong tình trạng trên người không một mảnh vải che thân.

“Cháu đây rồi”, có tiếng người cất lên. “Chúng ta tìm cháu mãi”.

Bố Ryan đang đứng trước cửa ra vào. Mặt cắt không còn một giọt máu, tôi đứng hình ngay giữa bãi nôn. Kinh sợ, lóa lờ, không một mảnh vải trên người. “Ryan và phu nhân Darling đưa Bubbles tới chỗ thú y rồi, bác sĩ Darling nói và ném cho tôi một cái nhìn soi xét như mọi khi. “Cháu muốn uống gì không?”

Mãi một lúc lâu sau Ryan mới buồn qua phòng tôi nói chuyện. Đó là trận cãi vã đầu tiên sau niềm vui làm tình.

Thực ra tôi và Ryan chưa bao giờ cãi nhau. Suốt cả tháng qua mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp, chúng tôi chẳng có gì để to tiếng. Nhưng bây giờ, khi tôi bị đẩy vào tủ quần áo, bị bỏ rơi và khóa chặt bên trong, chưa kể còn bị bố chồng tương lai nhìn thấy bộ dạng trần như nhộng thì đáng để cãi nhau lắm chứ. Tốt nhất là chúng tôi nên đổi diện với chuyện đó. Kể ra cãi nhau cũng có cái hay của nó.

“Em à, em cứ làm quá lên thôi”, Ryan nhẹ nhàng nói trong khi tôi vẫn hằm hằm. “Anh xin lỗi đã làm em tức giận nhưng anh cũng đâu có biết cánh cửa tủ bị kẹt. Anh không hiểu mình đã làm sai chuyện gì”.

Tôi nổi điên gằn lên từng từ. “Ryan! Em-trần truồng-tủ quần áo - bố anh!”

“Con cún của mẹ anh bị ốm, Chastity à. Anh phải giúp mẹ chứ”. Nhìn Ryan thộn đến mức tôi chỉ muốn gõ lên đầu anh một cái cho thông.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Anh biết không Ryan, anh đúng là đồ tồi”. Tôi kết luận.

“Anh không phải đồ tồi”, anh phản đối. “Có một con vật đang bị thương, nghĩa vụ của anh là phải giúp nó. Đây là lời thề Hippocrates, em biết

không?”

“Anh nói gì cũng được. Anh muốn giúp con chó, nhưng con quý khô quắt đó có bị làm sao đâu. Nó chỉ lên cơn động kinh vì biết em ở trong cái tủ quần áo dở hơi kia thôi, Ryan à. Ai bảo anh nhốt em vào đó làm gì!”

“Chastity à, bố mẹ anh rất nghiêm khắc về những quy định trong nhà, anh chỉ muốn tôn trọng điều đó thôi...”

“Bằng cách rủ em làm tình chui nhủi à?”

“... Vì thế nên anh mới bảo em trốn trong tủ quần áo để không làm mẹ bực mình”.

“Anh làm em phát sợ đấy”, tôi tức tối đáp.

“Rồi tự nhiên Bubbles bị làm sao đó”, anh vẫn thản nhiên tiếp tục. “Anh đâu biết em bị kẹt trong đó, anh cứ nghĩ em ở đó dăm ba phút thì cũng không hề hấn gì”. Anh thậm chí còn dám cười nữa chứ. “Em bình tĩnh lại đi”.

“Bình tĩnh cái con khỉ, em không bình tĩnh được. Anh ra khỏi phòng em ngay!”

“Được rồi”, anh nói, “em muốn gì cũng được”. Anh bước lại gần và đặt tay lên vai tôi. Tôi vẫn còn chưa nguôi giận. “Chúc em ngủ ngon”, anh nói rồi bất ngờ hôn tôi. Rất nồng nhiệt.

Tôi chờ người nhìn anh một giây và máu nóng lại dồn lên mặt. Thế là tôi túm lấy Ryan và đẩy lưỡi vào miệng anh, chúng tôi cuốn lấy nhau hết trên giường rồi đến dưới đất. Đó là lần làm tình tuyệt vời nhất mà chúng tôi từng có.

“Anh rất xin lỗi”, Ryan nói khi chúng tôi đã thỏa mãn và nhìn nhau thở gấp. “Đáng lẽ anh không nên nhốt em vào tủ”.

“Không sao, em tha thứ cho anh rồi”, tôi mỉm cười. Anh cũng mỉm cười.

Mấy phút sau chúng tôi lại tiếp tục thêm hiệp nữa.

Trong suốt thời gian còn lại của kỳ nghỉ, Ryan liên tục nhìn tôi trêu mến và thỉnh thoảng còn hôn trộm khi bố mẹ anh không để ý.

Khi trên đường trở về từ Long Island, tôi đề nghị được lái một đoạn với anh. “Đây không phải là chiếc Subaru đầu Chastity”, Ryan ngay lập tức giở giọng lên lớp như thường lệ, “mấy cỗ máy Đức phức tạp lắm”.

“Ý anh là dân Ai Len quê mùa chuyên đi nhặt khoai tây bọn em không cầm nổi vô lăng chứ gì?”

“Anh có nói gì đến chuyện nhặt khoai tây hay Ai Len gì đâu, Chastity?”, anh ngắt lời. “Em lại nói quá rồi đấy. Nhưng đúng là chiếc xe này đòi hỏi phải điều khiển thật nhẹ nhàng”.

“Anh dừng lại ngay!”, tôi gào lên.

“Được rồi!” anh thủng thẳng đáp. Và thế là ở trạm nghỉ chân Malden trên đường Saugerties, ngay bên cạnh quốc lộ 87, chúng tôi lại làm tình dữ dội để làm hòa ngay trong cỗ máy Đức đầy phức tạp ấy.

Và cuối cùng tôi cũng được lái nốt chặng về.

Thế nên rất cuộc tôi mới nằm ở đây, ngả lưng trên chiếc giường thân yêu cùng Buttercup, và vất tay lên trán tự hỏi không biết mối quan hệ của chúng tôi đang tốt đẹp lên hay ngày càng xấu đi.

Chương 25

Hôm nay đến lượt tôi trực tại phòng cấp cứu bệnh viện Eaton Falls. Nếu không qua được thử thách này tôi sẽ không thể đỗ khóa học nhân viên cứu hộ, chắc chắn là thế. Nhưng tôi vẫn chưa biết sẽ phải làm những gì. Bev dặn tôi báo cáo với y tá trưởng khi đến và làm đúng theo sự chỉ dẫn của cô ta. Có lẽ thứ duy nhất mà tôi có thể giúp là đứng tránh sang một bên, không đổ mồ hôi đầm đìa và không làm bệnh nhân bị thương nặng thêm.

Tôi tạm biệt Rosebud và quay về nhà tắm rửa, ăn sáng. Penelope muốn tôi viết một bài báo về trải nghiệm này, ôi trời ơi. Và rồi tôi làm rơi túi cứu thương xuống cái chân đang chảy máu đầm đìa của người phụ nữ... Rùng cả mình. Có khi nào tôi đã tiến bộ hơn hay là tôi chỉ đang huyền hoặc bản thân mình? Hi vọng không phải như vậy.

Vẫn còn một lúc nữa mới đến ca trực, tôi rút cuốn sách dạy thực hành sơ cứu ra nghiên cứu để bổ sung thêm kiến thức. Ngồi trên giường, tôi cố hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần, Buttercup cũng ngồi cạnh khích lệ. Có thể hôm nay tôi sẽ gặp phải những tình huống được nhắc đến trong này cũng nên, và lần này sẽ không phải là những bức hình minh họa nữa mà sẽ là những bệnh nhân đau đớn, quằn quại trên cáng cứu thương. Tôi chợt nghĩ có khi Ryan cũng sẽ có mặt ở phòng cấp cứu, và rõ ràng tôi muốn làm mọi việc tốt nhất có thể. Tôi không thể nào kết hôn với một bác sĩ phẫu thuật mà không dám nghe anh ấy kể về công việc của mình. Không thể như vậy được.

Công việc hôm nay thế nào anh yêu? Tôi tưởng tượng sẽ hỏi Ryan như vậy trong lúc rót rượu cho anh sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Hôm nay có một người bị sư tử tấn công. Anh chồng đẹp trai của tôi sẽ nói trong lúc hôn tôi và nhẹ nhàng đón lấy ly rượu, cùng lúc đó tay anh trườn nhẹ trên hông tôi. Bệnh nhân bị cắn xé tởm chân tay gần như đứt lìa, nội tạng thì dập nát. Rất thú vị.

Là người vợ đáng yêu của anh, thay vì nôn mửa và ngất xỉu vì sợ tôi sẽ gập đầu triền miên và hỏi lại một câu gì đó thật thông minh. Ví dụ như là... như là... Hừm, thực ra tôi đang toát mồ hôi hột rồi đây, nhưng càng như vậy tôi lại càng phải cố gắng với lớp cứu hộ này.

Tôi đưa tay lần tìm mục lục trong cuốn sách, phần mục lục này rất hữu ích cho những ai muốn tìm kiếm những bức hình ghê rợn. “Đây rồi”, tôi nói với Buttercup dù nó còn không dám mở mắt. Thông minh lắm con ạ. Sau những ngày kinh hoàng với Bubbles tôi lại càng yêu quý Buttercup hơn.

Hít một hơi thật sâu, tôi mở cuốn sách ra và đọc trang đầu tiên. Bị mài xương trên đường hay còn được gọi là tai nạn khi lái xe. Xem trang... Tôi sập ngay cuốn sách lại, do bất ngờ, Buttercup nhảy phóc xuống giường. “A úuuuuu!”, nó rú lên một tràng dài kinh hãi làm tôi cũng muốn hét ầm lên. Điên thật! Bụng tôi thót lại, cổ tôi thít chặt. Bức ảnh minh họa nội dung là một khoang ngực rách toác, những vết sưng tấy đỏ lôm, những vết cào xước chẳng chịt... Thôi được rồi, không phải xem kỹ quá đâu, coi như đã xong phần đó, qua phần kế tiếp thôi.

Tôi vô cùng khiếp đảm nhưng ít ra cũng chưa đến nỗi ngất xỉu, mới chỉ hơi buồn nôn một tí thôi. Lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi nhưng tôi vẫn tự nhủ phải cố gắng lên. Tiếp tục nào. “Buttercup!, tôi gọi, giọng hơi run run. “Lại đây với mẹ đi con!”. Nó cảnh giác quay lại, mắt chớp chớp đầy ngờ vực trước khi mò lại lên giường. Tôi hít một hơi thật sâu rồi so vai mở lại phần mục lục.

Rách da, vẫn còn dính dây chằng. Trời đất quỷ thần ơi! Tôi lại dập mạnh quyển sách lại lần nữa. Buttercup rên rỉ tỏ vẻ không đồng tình. “Thử thêm một lần nữa nhé, Buttercup? Butter con yêu? Mình có thể làm được mà, đúng không?”

Trông nó như đang muốn nói ‘Cô nghĩ cô lừa được tôi đấy hả’, còn tôi tuy cũng muốn về theo phe nó nhưng rồi vẫn mở cuốn sách ra lần thứ ba.

Nát mặt. Rằm! Tôi vút cuốn sách ra xa. “Thôi đủ rồi, Buttercup. Hôm nay học đến đây thôi”. Tôi cuộn người, vòng tay ôm và cào cào ngực nó. “Con ngoan, con ngoan, tôi rên rỉ. Vẫn không thể nào xua tan được hình ảnh minh họa cho cái thuật ngữ “rách mặt” đã hằn sâu trong đầu, tôi nhắm mắt và cố thở ra bằng miệng”.

“Ê Chas, em đang làm gì đấy?”. Matt đang đứng sững trước cửa, anh vừa đi làm về.

“Ừm, em chỉ... chỉ đang đọc mấy thứ linh tinh thôi”. Tôi mở choàng mắt ra và cười. “Anh thế nào Matt? Phải cả tuần nay em chưa gặp anh ấy nhỉ?”

Matt thở dài và ngồi bệt xuống sàn. Buttercup nhấc móng lon ton đi tới chỗ Matt, gục cái đầu to vật vào ngực anh.

“Hôm nay anh trực thay cho Paul”, anh nói. “Anh phải làm thêm càng nhiều càng tốt”. Anh lơ đãng cào cào cổ Buttercup, con chó xấu xí ấy rên lên sung sướng.

“Anh đang cần tiền à?”, tôi hỏi.

Anh vẫn tiếp tục chơi với Buttercup mà không buồn nhìn lên. “Anh đang nghĩ đến chuyện đi học đại học”, Matt thú nhận.

Tôi quay sang nhìn anh. “Thật à, đi học lại à, tốt quá. Anh định học gì vậy Matt, quản lý cấp cứu hay là gì?”

“Không”, anh vẫn không nhìn tôi. “Anh đang nghĩ đến việc làm... giáo viên tiếng Anh”.

Tôi sững sốt mất mấy giây. Đột nhiên Matt đẩy Buttercup ra và quay sang nhìn tôi, trông anh có vẻ giận dữ. “Sao, em muốn nói gì? Chẳng lẽ anh không được làm gì khác ngoài cứu hỏa à?”. Cả gia đình làm việc trong ngành cứu hộ đâu có nghĩa là anh cũng phải tiếp tục cái truyền thống ấy”.

“Không, Matt à, em không có ý đó, nhìn em này, em cũng có làm nghề đó đâu”.

“Tất nhiên rồi, vì em là con gái”.

“Nói hay lắm, thế mà suýt nữa em quên mất đấy”.

Matt vờ như không nghe thấy câu mỉa mai, anh nhìn tôi, nom giận dữ giống Mark hơn là anh Matthew hiền lành thường ngày. “Matt à”, tôi tiếp lời, “anh có thể làm bất cứ thứ gì anh muốn. Có ai bắt anh phải làm lính cứu hỏa đâu”.

“Em nói thì dễ lắm”, giọng anh dài ra châm biếm. “Là con của đội trưởng Mike O’Neill và là em trai của Jack, Lucky, Mark, anh cảm thấy vô cùng áp lực với việc phải trở thành lính cứu hỏa. Em có biết cả nhà sẽ nói gì nếu anh trở thành giáo viên tiếng anh không?”

“Có sao đâu, mọi người sẽ ngạc nhiên nhưng cũng chỉ thế thôi”. Tôi ngáp ngừng. “Anh thực sự muốn trở thành giáo viên tiếng anh à?”

“Anh cũng không biết nữa, Chastity à. Có lẽ thế. Chết tiệt. Biết thế anh không nhắc đến chuyện này nữa”. Mắt anh vẫn không rời khỏi Buttercup, còn nó thì hết liếm đuôi rồi lại liếm mặt, nằm vệt ra để anh xoa bụng. Đúng là con chó hư đốn.

Rõ ràng là tôi thường xuyên cảm thấy mình khác biệt so với mọi người trong gia đình, nhưng thật không ngờ là Matt cũng cảm thấy như vậy. “Matt à”, tôi nói thêm, “em cứ nghĩ là anh cũng thích làm lính cứu hỏa”.

“Quả là vậy”, anh thú nhận. “Chỉ có điều... Anh cũng không chắc nữa, Chas à. Anh không muốn cả đời làm công việc ấy. Thế thôi. Đối với Trevor, bố hay anh Mark, công việc này như là số phận của họ rồi. Như kiểu họ sinh ra là để làm công việc này, còn anh thì không nghĩ thế”.

Tôi gật đầu, tay mân mê đường viền vỏ gối. “Anh có nghĩ làm giáo viên là số phận của mình không?”

Anh bối rối. “Hồi tháng Ba bọn anh có một buổi tập huấn phòng cháy chữa cháy ở trường trung học. Anh đã rất vui khi thấy bọn trẻ vây quanh mình hỏi hết thứ này đến thứ khác, và thế là từ lúc đó anh đã nghĩ đến chuyện trở thành giáo viên. Hôm trước anh cũng nói chuyện với Angela về sách vở và mấy chuyện linh tinh khác nữa, hôm bọn em đến Sở Cứu hỏa

ấy, và...”, giọng anh nhỏ dần, “anh thấy rất vui”, anh thú nhận. “Chết tiệt, cấm em không được nói với ai đâu đấy, nhớ chưa?”

“Em không nói với ai đâu, em ủng hộ chuyện đó Matt à”. Tôi chân thành nói. “Anh mới có ba mươi ba tuổi, vẫn còn nhiều thời gian để theo đuổi sự nghiệp mà anh muốn. Anh có thể học bán thời gian hay toàn thời gian, thế nào cũng được. Em rất mừng cho anh, Matt à”.

“Em nói thật chứ?”, anh hỏi. Ngay lúc đó tôi thấy yêu anh thật nhiều, không phải vì anh là ông anh quan tâm đến tôi nhất, là người gần tuổi với tôi nhất, hay là người sẵn sàng chia sẻ đồ ăn cho tôi, mà là vì anh tin tưởng tôi sẽ cho anh lời khuyên đúng đắn.

“Thật đấy”, tôi đáp. “Thôi bây giờ em có việc phải đi đã. Nếu cần anh cứ lấy sách của em mà đọc”. Tôi chỉ tay về tủ sách to đùng nơi tôi chất đống kiến thức của cả bảy năm đi học.

“Anh đã lấy rồi”, anh cười.

Tôi đến phòng cấp cứu và đăng ký với cô y tá trưởng có bộ mặt cau có tên là Gabrielie Downs. Cô ta thờ dài khi nhìn thấy tôi. “Lại còn cả cô nữa”, cô ta lầm bầm. “Thôi được rồi, tốt nhất là cô cứ tránh sang một bên. Nếu không bận điên lên thì tôi sẽ kiếm cho cô việc gì đó để làm”.

“Cô có quen ai tên là Lucia Downs không?”, tôi hỏi.

Cô ta lại thờ dài lần nữa. “Có, tôi là chị nó”.

Phải rồi, cái kiểu nói chuyện của chị em nhà Lucia chả lẫn vào đâu được “Tôi là đồng nghiệp của Lucia ở tòa soạn Nhật báo Eaton Falls.”

Cô ta ngược lên nhìn tôi với thái độ khinh khỉnh. “Ở cái chỗ nó làm lễ tân ấy à?”

Nghe cái giọng khinh thường của cô y tá trưởng, tự dưng tôi lại muốn bảo vệ cho Lucia, mặc dù cô ta cũng chẳng xứng đáng để tôi làm như vậy. “Lucia không làm mỗi công việc lễ tân đâu”, tôi lạnh lùng đáp, “tòa soạn mà thiếu cô ấy thì cũng khá là khó khăn đấy”.

“Lần nào gặp tôi nó chả nói y hệt như thế”.

Gabrielle bỏ đi khiến tôi lay hoay không biết phải làm gì tiếp theo. Ừm, chắc ngó nghiêng một chút cũng không sao. Sau tấm rèm đầu tiên có để biển ‘Phòng Kiểm tra 1’ là một người đàn ông cao tuổi đang nằm thêm thiếp. Sau tấm rèm thứ hai là một cậu bé khoảng bảy tuổi đang hắt hơi liên tục, người mẹ ngồi bên cạnh nắm chặt tay con trai mình. Giữa họ có một sợi dây gắn kết tưởng như có thể nhìn thấy được, và bỗng nhiên tôi cảm thấy vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ tình mẫu tử của hai mẹ con họ.

“Xin chào”, tôi mỉm cười.

“Chào cô”, người mẹ đáp. “Cô có phải là bác sĩ không?”

“Không, tôi chỉ là nhân viên cứu hộ thôi”, tôi đáp. “Ừm, chính xác là nhân viên tập sự. Tôi có thể hỏi con trai cô vài câu được không?”

“Vâng”, bà mẹ đáp. “Thằng bé bị viêm họng rất nặng”.

Chắc chắn là cậu bé không có bảo hiểm, nếu không giờ này họ phải đang ở bên khoa nhi rồi chứ không phải nằm chờ nửa ngày trời ở đây. “Anh bạn nhỏ à, cô rất lấy làm tiếc. Cháu có đau lắm không?”, tôi hỏi.

Thằng bé nói với tôi nó tên là Nate, sáu tuổi chín tháng và nó mong ước một ngày nào đó sẽ trở thành lính cứu hỏa. Tuyệt. Tôi kể với thằng bé về bố cùng các anh tôi, và mỉm cười khi thấy mắt thằng bé mở to chăm chú. “Cháu có thích đội Yankees không?”, tôi hỏi.

“Có chứ ạ”. Thằng bé đáp, nó nuốt nước bọt khó khăn.

“Tuần trước cô đi xem một trận đấy”, tôi hào hứng kể cho thằng bé nghe. “Đội Yankees lại thắng nữa. Cháu thích cầu thủ nào nhất?”

Chúng tôi trò chuyện vui vẻ cho đến khi cô y tá (không phải chị của Lucia) bước vào kiểm tra cho thằng bé và tôi bị đuổi ra ngoài.

“Tạm biệt anh bạn nhỏ”, tôi mỉm cười đứng dậy. Cậu bé vẫy tay và mỉm cười, nó ho sặc sụa khi cô y tá đưa miếng gạc vào họng để lấy mẫu xét nghiệm.

“Cảm ơn cô đã trò chuyện với thằng bé”, người mẹ cảm động đáp.

Đỏ mặt vì hãnh diện, tôi quay đi và suýt nữa đâm sầm vào Ryan Darling, anh chàng bác sĩ ngoại khoa kiêm bạn trai.

“Ôi”, tôi thốt lên. Chỉ có một lý do khiến Ryan có mặt ở đây lúc này.

“Chào em Chastity”, anh nói. “Em làm gì ở đây thế này?”

“Hôm nay đến phiên em thực tập ở phòng cấp cứu mà, anh quên à?”, tôi đáp.

“À ừ nhỉ. Sao rồi em?”, anh mỉm cười. Mấy người đứng gần đó bỗng dưng im bật. Ất hẳn họ đang choáng ngợp trước anh bạn trai điển trai của tôi đây mà, tôi mỉm cười.

“Cũng không tệ lắm”, tôi đáp. “Thực ra em vừa mới bắt đầu thôi, mà chắc em cũng không được làm gì nhiều. Anh thì sao? Có ca nào phải phẫu thuật à?”

“Anh đang đợi xe cứu thương”, giọng anh hờ hững. “Tai nạn xe cộ. Có thể có ca bị đập lá lách. Em cứ ở đây nhé, anh phải làm việc bây giờ. Người ta mà triệu tập đến anh thì tức là ca này nặng đấy”. Một hộ lý đang nghe trộm chúng tôi lén lút nhìn sang.

Tôi nhú mày lăm bằm, “Anh khiêm tốn quá”. Anh nhún vai như thể muốn nói ‘Anh chỉ nói sự thật thôi’. “Em cũng không chắc có được xem phẫu thuật không nữa”.

“Anh nói được là được”. Nhìn nụ cười đoan chắc của anh, tôi bỗng thấy rùng mình, vì hai lý do. Một là tôi không muốn nhìn thấy bệnh nhân máu me be bét. Hai bàn tay tôi đã ướt rượt mồ hôi rồi. Hai là Ryan quá kiêu ngạo, kể cả so với đám đồng nghiệp vốn đầu lúc nào cũng ghéch lên đến tận trần của anh.

“Sao thế?”, anh hỏi.

“Ừm, vâng”, tôi lí nhí.

“Hay lắm”, Ryan quay sang phía Gabrielle, cô ta đang tiến đến với tấm bảng trên tay. “Này cô, cái xe cứu thương quái quỷ kia vẫn chưa đến à? Tôi

đến đây năm phút rồi mà vẫn chưa thấy tăm hơi họ đâu cả. Tôi còn bao nhiêu việc quan trọng phải làm, không có thời gian đứng đây chơi đâu”.

“Vâng, rất xin lỗi bác sĩ”. Gabrielle ném về phía tôi cái nhìn hằn học.

“Nên nhớ là bác sĩ phẫu thuật không có thời gian rảnh rỗi như y tá mấy người đâu”.

Gabrielle cúi đầu xin lỗi và gấp gáp bước đi.

“Trời ơi Ryan. Anh có thấy mình hơi quá lời không?”. Tôi sửng sốt trước luận điệu của Ryan.

“Anh đâu có nói sai đâu Chastity”. Anh làu bàu. “Có những người em cứ phải nặng lời thì mới được việc, công việc phải vậy thôi”.

Một hộ lý khác bước tới chỗ Ryan hỏi ý kiến anh về một trường hợp nào đó được tốc ký trên giấy. Ryan chỉ khẽ gật đầu mà không thềm thêm bất cứ câu nào. Một vài nhân viên khác đẩy cáng bước tới, trông ai cũng bồn chồn lo lắng về ca phẫu thuật sắp tới. Đầu gối tôi chỉ chực khụy xuống.

Đúng lúc đó cánh cửa khoa ngoại bật mở. Một cáng cứu thương gấp gáp đẩy vào, bệnh nhân được che kín từ đầu đến chân nên tôi không rõ là đàn ông hay đàn bà. Bev Ludevoorsk, giáo viên của tôi, chính là nhân viên cứu hộ ca này. Bà đang chạy bên cáng bệnh nhân, tay cầm túi truyền.

“Một người đàn ông ba mươi tư tuổi bị xe mô tô tông trúng khi đang đạp xe. Có đội mũ bảo hiểm. Lúc sơ cứu thì vẫn tỉnh táo nhưng lả dần trên đường đi. Chấn thương ở vùng bụng và cơ hoành phải. Nhịp thở bình thường. Tay chân bị trầy xước, nghi ngờ gãy xương đòn và rách mắt. Đang truyền insulin cho bệnh nhân, tiểu đường tuýp 1”.

Giọng bà vẫn nghiêm nghị đúng kiểu mọi khi. Dưới mắt nhân viên tập sự như tôi, bà ấy đã hoàn thành nhiệm vụ thật xuất sắc. Vậy mà Ryan không thềm nhìn bà lấy một cái, anh bước ngay tới bên bệnh nhân, ấn tay vào bụng bệnh nhân khiến anh ta gào lên đau đớn. Mặt không biến sắc, Ryan nói nhanh. “Chụp gấp CT và X-quang vùng ngực. Kiểm tra nhóm máu, chuẩn bị máu để truyền, bốn đơn vị. Chuẩn bị phòng mổ ngay lập tức. Dập

lá lách rồi”. Anh rút ống nghe đặt lên ngực bệnh nhân. “Có thể bị thủng phổi. Nhịp thở không đều. Gọi bên khoa phổi đi”.

Sau đó bệnh nhân lại được đẩy nhanh dọc hành lang, Ryan rảo bước theo sau.

“Chào O’Neill” Bev gọi, bà vỗ vai tôi. “Ca trực của em à?”

“Chào Bev”, tôi đáp. “Cô giỏi thật đấy!”

“Cảm ơn em. Thế nào, anh chàng bác sĩ đó có ăn thịt em không, anh ta ghê gớm lắm đấy, nhớ lần sau có thấy anh ta thì phải tránh xa nhé”.

“Ừm, vâng, em sẽ cố gắng. Nhưng thực ra anh ấy là bạn trai em”.

Bev nhìn mặt trông thật buồn cười. “Chết, xin lỗi nhé”.

Tôi cười. “Không sao đâu, Bev. Em đoán là lúc ở bệnh viện anh ấy trở thành người khác thì phải, chứ bình thường anh ấy hiền lắm”.

“Khó mà tin được, Chastity à, khó tin lắm. Đây là toán cứu hộ của bên cứu hỏa, họ đang chờ người đi xe mô tô tới có phải anh cháu không?”

Chiếc xe cứu thương của Sở Cứu hỏa Eaton Falls đỗ ngay bên ngoài cửa. Một bệnh nhân khác đang chuyển lên cáng, nhưng đi cùng anh ta không phải anh tôi, mà là Trevor. Anh đang cười và cố trò chuyện với bệnh nhân, trông anh ta có vẻ không bị nặng lắm.

“Chào em, Chas”. Trevor ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, nhưng anh cùng Jake đẩy bệnh nhân tới khu vực cấp cứu.

Gabrielle xuất hiện bên cạnh tôi. “Nếu muốn, cô có thể đo huyết áp của bệnh nhân, sau đó tôi sẽ kiểm tra lại xem cô có đo đúng không, được chưa? Trời ạ, tôi ghét mấy người thực tập sinh phiền phức các cô quá”.

“Cảm ơn”, tôi nhẹ nhàng nói. “Gặp cô sau nhé, Bev”. Tôi đi thẳng tới chỗ giường bệnh nhân vừa được đẩy vào.

“Chuyện gì thế? Chastity?” Jake hỏi, nhìn tôi ngờ vực.

“Chào hai anh. Ừm, em đang trong ca trực của lớp tập huấn nhân viên cứu hộ. Chào bác”. Tôi quay sang nói với bệnh nhân. Ông cỡ khoảng sáu mươi, cao tầm mét tám có bộ râu dài, đầu hơi hói. Tay trái ông đang được

nep cang. “Cháu là Chastity, cháu có thể kiểm tra tình hình sức khỏe cho bác không?”

“Cô muốn làm gì tôi cũng được”. Người đàn ông đáp, nhe răng cười để lộ mấy chiếc răng bọc vàng.

“Nghiêm túc chút đi Jeff”, Trevor nói. “Em gái cháu đấy”.

“Được rồi”, mắt ông ta ánh lên tinh quái.

“Có chuyện gì thế?”, tôi hỏi.

Jeff kể cho tôi nghe chuyện chiếc xe đạp đột nhiên phóng ra từ đằng sau chiếc ô tô đỗ bên đường và cả hai người họ đã không làm chủ được tay lái. “Có vẻ như tôi bị gãy tay thì phải”, ông cau mày.

“Không chỉ gãy tay đâu”, Trevor chêm vào. “Còn gãy một số thứ khác nữa đấy, ông bạn”.

“Thế tức là tôi rất dũng cảm, phải không?”, Jeff đốp lại.

Tôi mỉm cười và đo huyết áp trên cánh tay còn lành lặn của ông. Cánh tay bị thương đang được chườm đá, vậy mà trông Jeff chỉ hơi tái đi một chút. Đúng là ông ấy thật dũng cảm.

“Cô có thể cúi sâu hơn tí nữa để tôi nhìn vào trong áo một chút không?”, ông ta hỏi.

“Em có quyền đánh bệnh nhân này không Trev?”, tôi hỏi.

“Tất nhiên”, Trevor đáp. Jeff mỉm cười và tôi cười lại với ông. Jake đang kiểm tra tin nhắn trên điện thoại.

“Một trăm sáu ba trên chín mươi”. Tôi thông báo. “Nhưng có thể là do bị thương. Bác có tiền sử cao huyết áp không Jeff?”

“Chỉ những lúc nhìn vào ngực áo cô thôi”, ông đáp. Chúng tôi đều cười vang, đúng lúc đó thì Gabrielle bước vào.

“Chuyện gì ở đây thế này? Chastity này, cô muốn tán tỉnh bệnh nhân thì để lúc khác nhé. Đây là phòng cấp cứu, chúng tôi không có thời gian cho mấy chuyện nhõ nhảnh như vậy đâu. Cô đã làm xong việc tôi bảo chưa?”

“Chào Gabby”, Trevor đáp.

Cô ta lập tức đổi giọng. “Ôi Trevor đấy à? Em không biết là anh cũng ở đây? Anh làm gì ở đây thế này? Anh có khỏe không?”

“Anh đưa bệnh nhân vào đây thôi”, anh đáp. “Có vẻ em cũng quen Chastity bạn anh thì phải”. Cô ta ném cho tôi một cái nhìn ngờ vực, trông giống Lucia đến phát sợ. “Vâng. Thế huyết áp của bệnh nhân là bao nhiêu?”

“Một trăm sáu ba trên chín mươi”, tôi đáp.

“Thân nhiệt?”

“Ờ... tôi chưa đo thân nhiệt”, tôi trả lời.

“Sao cô chưa đo?”

“Vì cô có bảo tôi đo đâu?”, tôi thật thà đáp.

Cô ta thở dài, “Thật là mất thời gian quá”, rồi bước nhanh đến ngăn tủ, rút ra một tờ giấy đo thân nhiệt và đặt dưới lưỡi Jeff. Tôi để ý thấy ông không dám chọc gheo cô ta. Ngược lại ông làm ra vẻ đau đớn và nhìn tôi tìm kiếm sự thương cảm. Sau đó Gabby đo lại huyết áp cho ông. “Một trăm sáu hai trên chín mốt”, cô ta đọc to. Nói rồi cô ta giật mạnh túi chườm trên tay Jeff ra không thương tiếc và kiểm tra cánh tay của ông. Tay sưng to và biến dạng, một cục u kỳ dị nổi lên giữa cổ tay và cùi chỏ. Miệng tôi bắt đầu khô lại, chân run lẩy bẩy, mắt mờ đi không còn nhìn rõ thứ gì nữa.

Giờ mà ngất ở đây là đi tong tất cả, tôi sẽ trượt lớp này mất. Tôi nuốt nước bọt, lùi lại một bước và va phải ai đó. Là Trevor.

Cứ đứng yên đó đi, Chas”. Giọng anh nhỏ tới nỗi tôi gần như không nghe rõ nhưng vẫn cảm nhận rõ hơi ấm và sự che chở của anh. Anh biết là tôi có thể vượt qua được chuyện này. Tôi hít một hơi thật sâu và đứng thẳng lên.

“Cô giết tôi đấy à?”, Jeff gào lên. Tôi chớp mắt. Gabrielle đang sờ nắn cánh tay bệnh nhân một cách thô bạo và ném lại túi đá cho ông.

“Gãy rồi”, cô ta nói, “tôi sẽ cho chụp X-quang”. Nói rồi cô ta bỏ mặc ông già tội nghiệp nằm đó không thương tiếc.

“Bác có sao không?”. Tôi hỏi dù bản thân cũng chẳng khá hơn chút nào.

“Không sao, cho tôi xem ngực cô thì có khi tôi sẽ không sao hết”. Ông vẫn còn sức để bông đùa.

Tôi vỗ nhẹ lên chân ông.

“Vỗ cao chút nữa”, ông nháy mắt.

“Jake, cậu làm nốt báo cáo nhé?”, Trevor hỏi.

“Ừ được rồi”, Jake vui vẻ nói. “Gặp em sau nhé, Chastity”.

Một hộ lý bước vào và đi tới đầu cáng của Jeff. “Chúng ta đi thôi”, anh ta nói.

“Cảm ơn cô nhiều”, Jeff nói vọng lại khi người hộ lý đẩy ông đi ra.

“Không có gì đâu”, tôi thành thật đáp lại. Nhưng dù sao tôi cũng thấy rất vui.

“Hóa ra là em đang đi học lớp cứu hộ khẩn cấp đấy à?”. Trevor vừa hỏi vừa chỉnh lại thắt lưng.

Lần đầu tiên trong buổi tối ngày hôm nay tôi mới có cơ hội nhìn thẳng vào mắt anh. Mái tóc vẫn rối bù như mọi khi và đôi mắt hình như đang cười. “Vâng”, tôi đáp khẽ. “Em đang cố gắng kiểm soát”.

“Kết quả thế nào?”

Tôi nhún vai. “Không ổn lắm. Anh thấy đấy, lúc này em suýt ngất xỉu còn gì”.

“Nhiều người cũng ngất xỉu như em mà, Chas”.

“Có thể, nhưng người nhà O’Neill thì không được nói đến hai chữ ‘ngất xỉu’ ở đây”. Tôi nhắc cho anh nhớ.

Không phải ai cũng giỏi mấy chuyện này, vả lại không giỏi chuyện này thì em lại giỏi chuyện khác cơ mà”.

“Cảm ơn anh, có lẽ vậy. Nghe này, anh và Jake đừng nói gì với bố nhé”.

“Được rồi”, anh nói. “Em biết đấy, Jake không giỏi giữ mồm giữ miệng lắm nhưng anh sẽ cố gắng không để cậu ấy nói linh tinh”.

“Cảm ơn anh”. Tôi ngấp ngừng nhìn sang phòng y tá. Gabrielle đang bận viết gì đó lên bảng. “Trevor này, có phải anh với Hayden đã quay lại rồi không?”

Trev cúi mặt xuống sàn nhà. Cứ mỗi một giây trôi qua mà chưa được nghe câu trả lời của anh là tim tôi lại thêm nặng trĩu.

“Bọn anh... bọn anh cũng đang thử”.

“Anh trả lời chán lắm”, tôi nói.

Anh nhún vai. “Anh không biết nữa, Chas à. Thỉnh thoảng...”, anh lắc đầu.

“Thôi anh phải đi đây. Chúc em may mắn. Em có cần anh nói tốt về em với Gabby không?”

“Không cần đâu, em sẽ lo liệu được”.

Tôi ngạc nhiên khi thấy anh cúi xuống thơm má tôi. “Em sẽ ổn thôi, gặp em sau nhé”.

Một y tá hay kỹ thuật viên gì đó còn ngoái lại nhìn theo anh.

Cả ngày hôm đó không có sự kiện gì thêm. Tôi chỉ phải đo huyết áp mười sáu lần, đo thân nhiệt mười một lần, chườm đá cho một ngón tay bị sưng và xem Gabrielle cắt bỏ một cái nốt cười. Tôi đẩy bốn bệnh nhân vào phòng chụp X-quang và trò chuyện với những người không bị nặng lắm. Sau khi hoàn thành ca trực, tôi đến chỗ Gabrielle.

“Tôi xong việc rồi, thưa cô Gabby”, tôi nhẵn nhụi nói.

“Thế thì cô còn ở đây làm gì nữa?”

“Cô có thể ký vào giấy xác nhận cho tôi được không?”

“Được rồi, được rồi. Đang bận chết lên rồi lại còn thêm cô nữa”. Cô ta thở dài rồi đưa lại tờ giấy cho tôi.

“Thế tức là tôi đỡ rồi, phải không?”, tôi hỏi.

Vâng thưa cô, cô đã đỡ rồi, được chưa. Cô cũng không làm hỏng việc nhiều lắm, xin chúc mừng. Giờ phiên cô đi giùm cho, tôi còn nhiều việc phải làm lắm”.

“Cảm ơn”. Tôi đáp mà đầu cứ lâng lâng. Tôi đỡ rồi!

Tôi dừng lại ở sảnh và bấm nút điện thoại gọi tầng phẫu thuật, tôi chỉ muốn kể ngay chuyện này với Ryan. “Xin lỗi cô, bác sĩ Darling đang trong phòng phẫu thuật”, nhân viên nghe máy trả lời.

“Vâng cảm ơn cô”, tôi nói.

“Cô là bệnh nhân hay người nhà của bác sĩ?”, cô ấy hỏi.

“Không”, tôi đáp, “tôi là bạn gái anh ấy”.

“Thật sao?”, người trực điện thoại ngạc nhiên hỏi lại. “Tôi không biết anh ấy cũng có bạn gái. Chúc cô may mắn, cô gái”. Và rồi dập máy.

Chương 26

“Lucia đâu rồi? Người máy mà cũng nghỉ việc à?”, Angela cất tiếng khi vừa bước vào tòa soạn.

“Tôi không biết thừa tiểu thư Davies, nhưng có quà cho cậu đây”. Tôi càng ngày càng quý Angela, cô ấy hài hước, giỏi chuyên môn và lại hay rảnh rỗi để tụ tập sau giờ làm. Cuối tuần trước cô ấy đã thế chân Ryan sau khi anh hủy hẹn với tôi vì một ca phẫu thuật khẩn cấp (vỡ ruột già đó). Angela qua nhà tôi và chúng tôi cùng dán mắt xem phần hai bộ phim Chúa tể của những chiếc nhẫn, miệng không ngừng bình luận về những anh chàng đẹp trai trong phim. Giờ thì tôi đang quay về bàn để lấy cho cô mấy mảnh đề can.

“Aragorn biết làm gì đây? Hay quá!”. Cô ấy kêu âm lên. “Cậu tìm được mấy thứ này ở đâu thế?”

“Cô ấy suốt ngày tha thẩn trên mấy trang web của bọn mọt phim mà, phải không Chas?”. Pete ở mảng quảng cáo cắt ngang, anh ta vừa nói vừa cắn bánh mì.

“Thế thì đã sao nào. Này, anh có biết Lucia ở đâu không? Chẳng lẽ chúng ta họp tòa soạn mà không có cô ấy?”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy vắng mặt đấy”. Nói rồi Pete lại cúi mũi vào cái máy tính của anh ta.

“Chastity, cô vào phòng tôi một lúc được không?”, Penelope ngó đầu ra gọi tôi.

Thôi chết, lại có chuyện không hay rồi đây. Alan đã ngồi sẵn trong phòng Pen, trông mặt mũi cả hai đều rất nghiêm trọng. Tim tôi thót lại...

Tường lửa lại bị hack, hay lại có ảnh khiêu dâm trên trang web? Liệu tôi có bị đui việc không?

“Chào mọi người”, tôi dè dặt mở lời.

“Cô ngồi xuống đi, Chastity”. Penelope nói. Tôi liếc sang phía Alan, anh ta đang cúi gằm mặt.

“Có chuyện gì thế?”. Tôi hỏi mà tim chỉ muốn rớt ra ngoài.

“Cô nhìn xem”, Pen chìa một mẫu giấy ra trước mặt tôi.

Là thông báo của cảnh sát về tình hình tội phạm trong tuần qua. Nhật báo Eaton Falls chúng tôi vẫn thường xuyên chạy chuyên mục này, nó là thông tin quan trọng và hơn nữa độc giả cũng thích tọc mạch việc sai trái của những người xung quanh. Tôi lướt nhanh nhưng không phát hiện ra có gì khác lạ. Tôi thấy nhẹ cả người vì cứ tưởng là có tin xấu về người nhà tôi.

“Đọc tin số bốn đi”, Alan khẽ bảo.

Tôi nhìn xuống tờ thông báo. Theodore Everly, 42 tuổi, tội danh: mua dâm. “Theodore là ai... Ôi, Chúa ơi”.

“Teddy Bear đấy”, Alan xác nhận.

“Ôi trời đất quý thần ơi”, tôi thốt lên.

“Người bán dâm là một gã đàn ông”, Penelope thăm thì.

Tim tôi thót lại lần nữa. “Tội nghiệp Lucia, chẳng trách cô ấy không đến tòa soạn”.

“Vấn đề là chúng ta có nên đăng tin này không?”, Penelope hỏi cả tôi lẫn Alan. “Đây là thông báo của cảnh sát, chúng ta chưa từng chỉnh sửa loại này bao giờ, nhưng mà...”

“Cái đó tùy Alan thôi”. Tôi nói, trong lòng thấy hơi nhẹ nhõm vì đã được quả bóng sang phía anh bạn đồng nghiệp. “Tôi cũng không biết nữa”.

“Cảm ơn cô đã giúp đỡ”, Alan mĩa mai. Anh ta quay sang lườm tôi với chiếc răng sâu quen thuộc nhưng giờ tôi đã quen với nó và không còn thấy sợ nữa. Đúng lúc đó cửa bật mở, Lucia lộ cái mặt trang điểm dày cộp như

mọi khi vào phòng họp. Mắt cô ta đỏ hoe. “Mười phút nữa họp tòa soạn nhé”, Lucia thông báo.

“Lucia đây à, chào cô! Cô khỏe không?”, Penelope đứng bật dậy. “Vào đi, ngồi xuống đây nào. Ừm, cô có muốn uống cà phê không?”

Lucia bước vào. Văn phòng vốn đã chật chội nay lại nhồi nhét những bốn con người nên tôi không tài nào tránh nổi mùi nước hoa và mùi dưỡng tóc ngào ngạt tỏa ra từ người cô ta. Tôi đứng lên nhường ghế. “Ngồi xuống đây đi Lucia, tôi nói. Cô ta cau mày nhìn tôi và vẫn đứng nguyên tại chỗ. Penelope và Alan nhìn nhau bối rối. Cuối cùng Alan đành mở mồm.

“Ừm, Lucia này, cô có biết là... ừm, chuyện là thế này, sáng nay cảnh sát có thông báo...”

“Anh muốn hỏi là tôi có biết chuyện chồng sắp cưới của tôi bị bắt vì tội mua dâm đồng giới không chứ gì? Có, tất nhiên là tôi biết, Alan ạ”.

Được rồi, ít nhất chúng tôi cũng không phải là người thông báo cho Lucia cái tin khủng khiếp đó. “Chúng tôi chỉ đang thảo luận xem có nên...”, Penelope bắt đầu.

“Cứ đăng đi, tôi không quan tâm đâu. Đây có phải chuyện của tôi đâu, đúng không?”

“Lucia này”, Penelope nhẹ nhàng nói, “chúng tôi đều rất lấy làm tiếc về chuyện này”.

“Tôi không cần ai thương hại hết, cô hiểu không?”, Lucia kết thúc vấn đề nhanh chóng. “Chúng ta có họp hay không đây?”

“Ừm, có chứ, họp chứ. Được rồi”. Penelope nghiêng đầu sang một bên. “Lu này, cô có chắc mà không cần nghỉ ngơi một ngày không?”

“Để làm gì? Để bán cái váy cưới của tôi trên eBay à?”

Penelope hít một hơi thật sâu. “Thôi được rồi. Mười phút nữa họp”.

Lucia quay sang ném cho tôi một cái nhìn hằn học. “Chastity, tôi nói chuyện riêng với cô được không?”

“Ừm, tất nhiên rồi”, tôi đáp.

“Các cô cứ nói chuyện ở đây luôn đi”, Pen vừa nói vừa bước nhanh ra cửa. “Alan, chúng ta bàn về cuộc đình công của nhân viên vệ sinh tí đã”.

Họ bỏ rơi tôi trong giây lát. “Tôi rất lấy làm tiếc về... chuyện của cô, Lucia à”. Tôi dè dặt nói.

“Cô đã biết từ trước rồi đúng không?”, cô ta rít lên. “Cô đã biết Teddy Bear là dân đồng tính từ trước”.

Mặt tôi nóng bừng. “Ừm, thực ra tôi cũng chẳng biết rõ Teddy Bear lắm, nên...”

“Anh ta nói là cô đã trông thấy anh ta đi cùng người đàn ông nào đó vào tối hôm trước. Cô còn đạp xe ngang qua họ nữa” Tôi bối rối vuốt lại tóc. “Đúng thế”.

“Thế mà cô không biết sao? Chẳng nhẽ trông thấy thế mà cô không biết là anh ta bị... gay à?”

Tôi nhăn nhó. “Ừm, tôi... thấy họ cũng có vẻ thân mật”.

“VẬY mà cô không thèm nói gì với tôi sao? Thật không thể tin nổi chuyện này, Chastity à”.

“Nghe này, Lucia”. Tôi cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhất có thể. “Tôi cũng có chút nghi ngờ nhưng chỉ thế thôi, vả lại chúng ta đâu thân thiết gì cho cam.”

“Thế nên cô mặc xác tôi hứa hôn với một thằng gay hả?”, Lucia đưa tay chống hông, cả người run lên vì giận dữ.

“Tôi nghĩ mình không nên xen vào...”, tôi cố gắng giải thích.

“Không phải thế, Chastity. Cô luôn ghen ghét vì tôi đã đính hôn còn cô thì năm mơ cũng không được, và vì tôi biết hết mọi chân tơ kẽ tóc trong tòa soạn này còn cô thì như trên trời rơi xuống. Cô tưởng có được tấm bằng trường Columbia là biết hết mọi thứ và muốn làm tôi mất mặt hả!”

“Đủ rồi đấy, Lucia”. Tôi ngắt lời cô ta. “Tôi lấy làm tiếc vì chuyện xảy ra với cô, nhưng nếu cô không biết Teddy Bear bị gay thì đấy là lỗi của cô,

chẳng ai trong cái tòa soạn này không biết chuyện ấy cả. Cô mù quáng là chuyện của cô, chẳng liên quan gì đến tôi hết”.

Mặt Lucia trắng bệch. “Cô nói cái quái gì thế, tất cả mọi người đều biết sao?”. Cô ta nói không ra hơi, giọng tràn ngập sự sợ hãi. Rồi không đợi tôi trả lời, cô ta giật mạnh cánh cửa phòng Penelope ngó ra ngoài. “Có đúng là mọi người đều biết Teddy Bear bị gay không?”, cô ta thét lên.

Cả tòa soạn im lặng một cách đáng sợ. Angela, Penelope, Carl, Alan, Pete, Danielle bên bản in, Suki phóng viên ảnh... Tất cả đều đứng đó, vừa cảm thấy tội lỗi vừa cảm thông cho Lucia.

Khuôn mặt cộm phẫn của Lucia đỏ bừng như gấc. “Tôi xin nghỉ việc”. Vừa nói, Lucia vừa dùng dùng rời khỏi tòa soạn, giậm dõ đóng sập cánh cửa lại phía sau.

Chúng tôi lần lượt trở về bàn. “Hoãn họp”, Penelope nói to trước khi đóng cửa phòng làm việc của mình lại. Angela nhẹ nhàng đến bên tôi trong lúc tôi đang cố gắng tập trung vào danh sách email dài dằng dặc trên máy. “Cậu ổn không, Chastity?”

“Không”, tôi đáp.

“Tớ biết mà”, cô nở nụ cười khích lệ. “Sao cô ấy lại tức giận với cậu thế?”

“Tớ từng nhìn thấy Teddy Bear cặp kè cùng một người đàn ông nhưng lại không nói cho cô ấy biết”, tôi thú nhận.

“Là tớ thì tớ cũng chẳng nói”, cô cười dịu dàng.

“Angela này”, tôi đột ngột đổi chủ đề. “Trevor nói với mình là hai người chia tay rồi à?”

Cô đỏ mặt. “Ừ, thực ra thì bọn mình đã có gì đâu mà chia tay. Trevor rất tốt nhưng mình có cảm giác anh ấy không có tình cảm với mình. Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, cậu hiểu mình không?”

Cả ngày hôm đó thật dài. Ai cũng nghĩ đến Lucia nhưng chẳng ai muốn nhắc nhỡ đến chuyện ấy. Đến cuối giờ Penelope gọi tôi vào phòng.

“Cô có biết gì về bệnh động mạch ngoại biên không?”. Chị vừa hỏi vừa chìa cánh tay ra trước mặt tôi.

“Không, em không biết”, tôi thành thật trả lời.

“Theo cô trông tay tôi có gì lạ không?”

“Trông có vẻ cần một ít kem dưỡng da thôi chứ không có vấn đề gì đâu, Pen à”.

“Ừ, tôi mắc bệnh hoang tưởng mà. Tôi muốn báo cho cô một tin tốt. Cô còn nhớ bài báo cô viết về James Fennimore Cooper không?”

Tất nhiên là nhớ rồi. Chính là bài báo mà tôi đã cho đăng vào đúng ngày đá vào chỗ hiểm của Ryan lớp tự vệ. Tôi nhếch mép. “Em nhớ, xin lỗi chị lần nữa”.

Pen cười. “Nghe này”, chị rút ra một tờ giấy. “Kính gửi cô Constanopolous, chúng tôi xin trân trọng thông báo bài báo của phóng viên Chastity O’Neill với tựa đề ‘Hiệu ứng Coober - ảnh hưởng của tiểu thuyết gia người Mỹ đầu tiên đối với nền văn học đương đại’ đã đạt giải nhất...”. Penelope mỉm cười. “Ăn mừng thôi giải thưởng năm nghìn đôla đây Chastity”. Tôi há hốc miệng. “Năm nghìn á?”

“Ừ, chúc mừng cô”.

“Năm nghìn đô, trời ơi, thế là có tiền mua lò sưởi mới rồi”. Tôi nhận bức thư từ tay Penelope, mặt không giấu nổi sự hãnh diện. “Chị đăng ký dự thi cho em đấy à Pen?”

“Không, ban tổ chức tự tìm kiếm những bài báo viết về các cá nhân xuất sắc và họ rất thích bài báo của cô. Tôi cũng biết gì về chuyện này đâu. Giọng chị cũng hãnh diện không kém, như thể bố mẹ tự hào khoe thành tích của con cái vậy. “Giờ thì đừng nghĩ đến việc đầu quân cho Times nữa nhé, cô gái trẻ”, chị giả vờ cảnh cáo.

“Vâng tất nhiên rồi”, tôi mỉm cười.

“Tôi hỏi thật đấy, Chastity. Cô có thích làm việc ở đây không?” Tôi ngược mắt lên. “Vâng! Tất nhiên rồi”.

“Nếu muốn có thêm đất diễn, tôi sẽ để cô đảm nhiệm thêm một chuyên mục nữa. Chúng ta có thể thay đổi nguyên tắc trong tòa soạn một chút. Cô có thể chọn bất kỳ chuyên mục gì mình muốn, được chứ?”

“Cảm ơn Penelope”, tôi đáp, “Thật tuyệt, em sẽ nghĩ thêm về chuyện đó”.

“Chúng ta đi uống mừng chút chứ?”

Tôi thôi không cười nữa. “Để hôm khác đi. Hôm nay chuyện của Lucia làm em không có hứng lắm”.

Pen gật đầu. “Ừ, cũng đúng”. Thôi tôi về đây, mai gặp cô sau. “Chúc mừng cô lần nữa nhé”.

Tôi rất muốn gọi cho bố mẹ và các anh để báo tin vui nhưng lại cảm thấy ngại ngại. Tôi bấm máy gọi Ryan nhưng chỉ nhận được câu trả lời tự động từ hộp thư thoại. Tôi gác máy mà không buồn để lại lời nhắn. Tự dưng thấy mất hứng nên tôi rời tòa soạn về thẳng nhà.

“Mày biết không, Buttercup?”. Tôi nói với con cún xấu xí của mình ngay khi thấy nó ngoài cửa. “Tao đạt giải nhất đấy”. Nó tỏ ra ngưỡng mộ và tôi hôn nhẹ lên đầu nó. “Cảm ơn mày”.

Tôi hâm nóng chiếc pizza đông lạnh và đọc mấy thông tin dinh dưỡng trên vỏ hộp trong lúc chờ đợi. Ai dà, Angela đã hứa sẽ dạy tôi nấu ăn rồi, cô ấy đang theo học một lớp nấu ăn kiểu Pháp kia mà. Tuần trước Ryan có nói anh muốn mời vài người bạn tới ăn tối và hỏi xem tôi có thể nấu cho tám đến mười người hay không. Sau khi thấy tôi ôm bụng cười sặc sụa, anh nhăn nhó nói sẽ thuê người đến nấu dù thích tôi học nấu vài món như gà hầm hay kem cháy kiểu Pháp gì đó.

Tôi kiểm tra trang web của Nhật báo Eaton Falls thêm một lần nữa, chỉ khi chắc chắn không có bức hình bậy bạ nào đăng tải lên đây, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, tôi tra cứu một lúc trên mạng rồi quàng xích vào cổ Buttercup và cả hai cùng rảo bước về phía nam thị trấn.

Nhà của Lucia nằm khuất trên một con phố rậm rạp nhiều cây cối, trông còn nhỏ hơn cả nhà tôi. Tôi thấy xe của cô ta đậu ở lối đi nhưng lại không

nghe thấy tiếng động gì trong nhà. Tôi bước tới trước thềm, gõ cửa và chờ đợi, rồi gõ lại lần nữa. Buttercup gục xuống vì mệt. Mãi tôi mới nghe thấy tiếng bước chân trong nhà.

“Cô về đi, Chastity”, giọng Lucia cất lên.

“Tôi không về đâu”, tôi đáp. “Thôi nào, mở cửa đi”.

“Tôi không mở. Cô đi đi”.

“Tôi hoàn toàn đủ sức đá bay cánh cửa này đấy”, tôi dậm dọ, “hoặc sẽ bấm chuông liên tục đến lúc nào cô phát điên thì thôi”.

“Tôi sẽ báo cảnh sát đấy”, cô ta đáp trả.

“Thật sao?”, tôi hỏi.

Cánh cửa mở ra. “Có thể mà không”, Lu thú nhận. Nước da tái nhợt, mái tóc bù xù và gương mặt không trang điểm khiến cô ta trông hiền lành và trẻ hơn rất nhiều. Tôi nhớ ra chúng tôi trạc tuổi nhau nhưng cô ta lúc nào cũng muốn ra vẻ già dặn hơn.

Lucia mặc bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng, chiếc ti vi đằng sau lưng đang ở chế độ tắt tiếng. Sao không thuyền bè, bố mẹ, anh chị em hay chó mèo gì thế nhỉ? Cô chị khó chịu ở phòng cấp cứu của cô ta đâu rồi? Sao Lucia lại ngồi một mình vào buổi tối có lẽ là tồi tệ nhất đời thế này?

“Tôi rất lấy làm tiếc”. Tôi nói và chưa kịp suy nghĩ gì, đã vòng tay ôm và hôn lên má Lucia. “Chuyện này thật là tồi tệ”.

Lucia bật khóc nức nở.

“Không sao đâu, cô bạn”, tôi ngại ngùng an ủi, “sẽ ổn thôi mà”.

“Con chó đó là thứ xấu xí nhất mà tôi từng thấy”. Cô ghen ngào.

“Suýt”, tôi thì thầm. “Nó nghe thấy lại buồn đấy. Buttercup vào nhà được không?”

“Tất nhiên rồi”.

Mười lăm phút sau, Buttercup đã nằm ườn trước lò sưởi nhà Lucia, miệng trề xuống tận sàn nhà, tai vểnh ra, chân cứng đờ vì lạnh, trông nó chẳng khác gì chết rồi. Thực ra trông Lu cũng chẳng khá hơn, tôi rót cho cô

một ly rượu và mang hộp khăn giấy lại (lấy từ trong cái tủ đựng mấy thứ đồ lặt vặt, đại loại thế).

“Cô đã nói chuyện với anh ta chưa”, tôi hỏi.

“Tất nhiên là rồi”, Lucia xì mũi. “Anh ấy nói yêu tôi nhưng lại không thể cưỡng nổi bản năng của mình”. Cả người cô run lên, cổ không để nước mắt trào ra.

“Cô đã nói gì với gia đình chưa?”

Lucia gật đầu. “Họ cũng nghi ngờ từ trước rồi, giống như cô thôi”.

Tôi cắn môi. Tự hỏi không biết chị, mẹ hay bất kỳ ai khác trong gia đình Lucia có từng nghĩ cho cô và đặt câu hỏi về Teddy Bear chưa. Nếu là gia đình tôi, chắc chắn tôi sẽ nói. “Đáng lẽ tôi nên cho cô biết, tôi cứ nghĩ mình không nên xía mũi vào chuyện người khác, Lu à”.

Cô xì mũi và nốc cạn ly rượu. “Cô mà nói khéo tôi chặt đầu cô mất”, Lucia thú nhận rồi nhìn vu vơ vào không trung. “Tôi không thể tin được mình lại ngốc đến thế”. Giọng cô đứt quãng.

“Lu này”, tôi vừa nói vừa vỗ vỗ lên tay cô. “Nói đến chuyện yêu đương thì ai mà chẳng mù quáng”.

“Thật sao?”, cô hỏi lại. “Anh chàng bác sĩ của cô cũng có bạn trai chắc?”

“Đến giờ thì tôi chưa biết”, tôi đáp. “Nhưng cô hiểu tôi mà. Lúc nào chúng ta cũng kỳ vọng về ai đó, bằng cách này hay cách khác”. Lucia gật đầu. “Tôi nghĩ Ryan trong tưởng tượng của tôi sẽ. Mà thôi, đừng nói về chuyện của tôi nữa. Hôm nay là ngày của cô mà”.

Lucia khịt mũi và cười gượng gạo. “Chastity này...”. Cô ngậm ngừng, vừa nói vừa cắn móng tay.

“Sao thế?”

Cô nhìn xuống chân. “Teddy Bear chính là người đăng mấy bức hình ấy lên trang web đấy”.

Miệng tôi há hốc.

“Và cũng chính anh ta đã làm hỏng con búp bê của cô”.

“Sao anh ta lại làm thế?”

“Tôi cũng không biết gì về chuyện này đâu”, Lucia phân trần. “Hôm qua anh ta mới kể với tôi. Anh ta nói anh ta làm thế vì biết tôi không ưa cô...”

“Ờn trời vì cô đã nói cho tôi biết”.

“... Vì thế nên mới cố tình làm mất mặt cô để tôi có thể thay thế vị trí của cô. Anh ta nghĩ tôi xứng đáng với vị trí đó”. Lucia nắc liên tục, mắt lại ầng ậc nước.

Tôi thở dài. “Thật không thể tin nổi”.

“Cô có định báo cảnh sát không?”, Lu lại bắt đầu cắn móng tay.

“Cô có muốn tôi làm thế không?”, tôi hỏi lại.

“Tôi nghĩ anh ta đã chịu đủ điều tiếng rồi”. Nước mắt cô lại đầm đìa.

“Thôi được rồi, tôi sẽ không nói với ai hết. Ít ra tôi cũng đã biết mình không bị kẻ nào đó theo dõi”.

“Tôi rất xin lỗi về chuyện đó”, cô thì thầm.

“Đó đâu phải lỗi của cô”. Tôi vừa nói vừa đưa Lucia thêm khăn giấy.

“Cô biết không Chastity?”, Lucia vừa nói vừa xì mũi. “Tôi cứ nghĩ cô chẳng ra gì, nhưng có vẻ như cô không tệ đến thế”.

Tôi không thể nhịn được cười. “Cảm ơn, Lu. Thực ra tôi cũng từng có suy nghĩ tương tự như thế về cô”.

Chương 27

Tôi tựa đầu vào cửa sổ chiếc xe Mercedes của Ryan. Chúng tôi đang trên đường về căn hộ của anh. Ngoài trời đang đổ mưa, cơn mưa hè tháng Sáu thật dễ chịu. Mưa rơi lộp bộp trên nóc xe và dội vào cửa xe trắng xóa. Tôi ước gì chúng tôi cứ lái xe thế này mãi.

“Anh nghĩ bữa tối diễn ra êm đẹp đấy chứ”. Ryan vừa nói vừa lái xe vào bãi đỗ.

“Anh thấy thế sao?”. Tôi tự mở cửa xe ra mà không chờ anh hành động. “Em nghĩ tối nay thật kinh khủng”.

Chúng tôi vừa ăn tối với mẹ và chú Harry, không hiểu sao, tôi bắt đầu thấy lo lắng về mối quan hệ của hai người.

Hay là tôi không nên lo lắng nhỉ. Biết đâu mẹ chỉ muốn tôi chạy đến kể tông tặc với bố tất cả mọi chuyện. Bố à, mẹ có vẻ thích cái chú Harry đấy thật hay sao ấy... Bố nên làm gì đi chứ. Có lẽ tôi nên làm thế thật. Tôi tự hỏi không biết mẹ muốn tiếp tục trò mèo vờn chuột này đến bao giờ nữa. Có lẽ sẽ không lâu nữa đâu, vì tôi không nghĩ mẹ muốn chú Harry nghĩ mẹ thực sự nghiêm túc về chuyện này. Hơn nữa...

“Cuối tuần này em định làm gì?”, Ryan hỏi trong khi rút chìa khóa mở cửa căn hộ.

“Gì cơ? À, em xin lỗi. Cuối tuần này em có bài thi thực hành, nếu đỗ em sẽ được cấp giấy chứng nhận là nhân viên cứu hộ”.

“Thế à? Em có phải thi cả ngày không?”, anh hỏi tiếp.

“Có, cả ngày thứ Bảy”. Tôi gượng cười. Không phải tại Ryan, chỉ là vì chuyện của mẹ và Harry và cả cái lớp tập huấn nhân viên cứu hộ ngu ngốc nữa, làm tôi thấy khó chịu.

Bài thi viết thì chẳng có vấn đề gì, chỉ là trắc nghiệm đơn giản thôi. Nhưng bài thi thực hành thì đúng là thử thách lớn, chúng tôi phải lần lượt trải qua tám vòng thi, mỗi vòng sẽ thực hành một tình huống cấp cứu khác nhau - truy tìm, ngộ độc, liệt, cầm máu, tai biến. Các tình nguyện viên sẽ vào vai các bệnh nhân bị đủ thứ bệnh khác nhau, từ gãy chân cho đến lâm bồn. Nếu may mắn, tôi sẽ vượt qua được bài thi này, dẫu sao máu giả không làm tôi khiếp sợ bằng máu thật và tôi cũng khá có khiếu trong chuyện học hành. Nhưng kể cả nếu đỗ thì sao chứ, tôi tự hỏi không biết mình có đủ khả năng truyền tải những kiến thức này vào đời sống thực tế hay không nữa.

Tuần trước tòa soạn chúng tôi có đăng bài về một cậu bé bị ong đốt khi đang ở trường. Cậu bé không có tiền sử bị dị ứng ong nên khi thấy trong người hơi khác lạ cậu bé đã đi vào nhà vệ sinh và ngã lăn bất tỉnh. Điều kỳ diệu là một cậu học sinh khác cũng đi vào sau cậu bé kia, cậu bé này bị dị ứng với lạc. Trông thấy bạn mình tái nhợt bất tỉnh trên sàn nhà, không cần ai hướng dẫn, cậu bé rút ngay ống Epi-Pen mang sẵn trong người tiêm vào đùi cậu bạn, rồi nhanh chóng gọi người giúp đỡ. Năm phút sau cậu bé bị ong đốt tỉnh dậy, choáng váng nhưng không hề hấn gì. Người hùng nhỏ bé đã rất thật thà chia sẻ với cảnh sát sau đó. “Bị dị ứng lạc đôi lúc cũng là chuyện tốt, phải không ạ?”

Rồi kênh CNN đưa tin về một người phụ nữ đã dùng hết sức bình sinh để nâng một thân cây nặng mấy trăm cân đang đè lên người chồng cô. “Tôi không thể để anh ấy chết được”, cô chia sẻ, “mặc dù nhiều lúc tôi cũng muốn anh ấy chết quách cho rồi”.

Ryan giúp tôi cởi áo khoác, anh lúc nào cũng thật lịch sự. Anh đi vào bếp và tôi nghe thấy tiếng chai rượu bật mở.

“Anh muốn hỏi em chuyện này, Chastity”. Ryan hỏi khi bước vào phòng và ngồi xuống bên tôi trên chiếc sofa. Anh đưa cho tôi ly rượu. “Tại sao em

lại muốn học lớp đấy? Em đâu có định làm nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp, đúng không?”

Tôi nhấp một ngụm rượu. “Em cũng không chắc nữa, có lẽ em chỉ muốn... Em không biết, em chỉ muốn được cứu người như các anh trai em, kế tục truyền thống nhà O’Neill thôi”.

“Truyền thống nhà O’Neill là gì vậy?”

Tôi quay sang nhìn anh bạn trai mà không thể tin nổi tai mình. Anh giương đôi mắt ngây thơ nhìn tôi chờ đợi. “Ryan, anh đã đến nhà em rồi, đến cả nhà mẹ em rồi, mà vẫn không nhìn thấy những bài báo treo đầy trên tường đấy à? Rồi cả những bức ảnh các anh trai em chụp cùng các đời thị trường và cùng các nạn nhân nữa. Jack còn được tặng thưởng cả huân chương chiến công nữa đấy! Mark thì lên báo vì cứu sống một chú mèo con! Trevor cứu một cô bé suýt chết đuối! Chỉ riêng bố em đã...”

“Được rồi, được rồi, anh xin lỗi. Em bình tĩnh lại nào. Không việc gì phải hét lên như thế cả”.

Tôi nhấp một ngụm rượu pinot đắt tiền hay cái quái gì đại loại thế mà Ryan vừa chọn. “Em đang rất bình tĩnh đây, Ryan ạ. Em chỉ ngạc nhiên vì anh không hề để ý đến những chuyện đó”.

“Tất nhiên là anh biết họ đều làm việc trong ngành cứu hộ”, anh lại cất cái giọng ngạo mạn thường trực của dân Ivy League. “Anh chỉ không biết là gia đình em lại có truyền thống đó”. Anh ngừng lại. “Jack được tặng thưởng huân chương nữa sao?”

“Vâng, em đã kể với anh chuyện đó ngay trong lần thứ hai chúng ta hẹn hò rồi. Sao anh có thể quên được chuyện về huân chương chiến công được nhỉ? Cả nước Mỹ chỉ có vài nghìn người được tặng huân chương đó thôi đấy”. Trông Ryan vẫn không hề có tí khái niệm nào. “Biệt đội cứu hộ Đội trực thăng của anh Jack? Người đàn ông bị gãy chân ở Afghanistan? Cộng đồng đội chạy suốt ba cây số? Anh không nhớ tí gì sao?”

“Bây giờ thì anh có nhớ mang máng”. Ryan nhấp một ngụm rượu với cái dáng điệu trích thượng thường thấy rồi quay sang nhìn tôi chăm chăm.

“Thế em cho là làm nhân viên cứu hộ quèn sẽ giúp em thành nữ anh hùng chắc?”

Tôi kinh ngạc. “Anh nói gì thế, Ryan?”

“Anh không muốn phải nói điều này với em, nhưng nhân viên cứu hộ là công việc tầm thường nhất trong giới y khoa thôi”. Giọng anh đầy khinh khinh. Tôi đang định há mồm cãi lại thì chợt hiểu ra. “Anh cố tình cãi nhau với em phải không?”, tôi hỏi.

Anh nháy mắt. “Ừ đấy, thì sao”, anh lẩm nhẩm.

“Anh thật là xấu tính, Ryan ạ”.

“Xin lỗi em, chỉ là... Em biết đấy, cãi nhau dễ làm chúng ta... nhiệt tình với chuyện đó hơn”, anh cười.

Tôi thở dài. “Ryan à, có lẽ... có lẽ sẽ tốt hơn nếu chúng ta vẫn nhiệt tình mà không cần phải cãi nhau”.

Anh chần chừ mất một lúc. “Có lẽ thế”.

Giọng anh thất vọng đến mức tôi đành đầu hàng. “Nhưng mà kể ra thì cũng vui”.

“Tất nhiên rồi”, anh đồng ý ngay tắp lự, “và còn giúp giải tỏa căng thẳng nữa”. Anh chạm vào tai tôi. “Anh xin lỗi, Chastity. Anh cũng không muốn chọc tức em đâu”.

Mặc dù tôi vẫn không hiểu làm sao câu nói của anh lại không có ý chọc tức tôi, nhưng tôi vẫn đập nhẹ lên chân anh và một lần nữa tha thứ. Nửa tiếng sau chúng tôi ôm ấp nhau trên giường sau hai mươi phút làm chuyện ấy. Hơi kém nhiệt tình giống như lần đầu tiên.

“Anh yêu em”, Ryan nói khẽ rồi chìm dần vào giấc ngủ.

Tôi ngật ngưỡng đáp lời. “Chúc anh ngủ ngon”.

Khi biết chắc Ryan đã ngủ say, tôi chuồn ra khỏi giường, khoác tạm áo của anh và đi thẳng ra phòng khách. Trong túi xách, tôi đã để sẵn sáu gói Oreo loại mini mà các mẹ hay xếp vào hộp ăn trưa cho bọn trẻ. Ngồi trên chiếc sofa bọc da đắt tiền, nhìn ra màn mưa xối xả bên ngoài cửa sổ, tôi bóc

gói bánh và hít một hơi thật sâu. Còn gì tuyệt hơn mùi thơm ngọt ngào của bánh Oreo lúc mới bóc đầu chứ. Tôi đưa bánh lên miệng, chậm rãi nhai trong lúc suy tư.

Ryan rõ ràng có rất nhiều đức tính tốt. Thẳng thắn mà nói thì tôi chưa từng có mối quan hệ nào tốt đẹp như thế, chúng tôi thường xuyên ăn tối cùng nhau và đều đã diện kiến gia đình hai bên, đêm nào cũng trò chuyện đến khuya. Anh cũng thích phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn*. Cả hai đều thích chạy. Đúng là tôi thấy rất vui khi ở cạnh Ryan, thậm chí còn thích nữa là đăng khác.

Nhưng nó không giống những cảm xúc mà tôi mong muốn. Ryan không phải tình yêu của đời tôi.

Chỉ một lần duy nhất trong đời, tôi thực sự cảm thấy mình đã tìm ra người đàn ông của đời mình. Đã lâu lắm rồi tôi không dám để cho mình tiếp tục nghĩ về chuyện ấy, vì rốt cuộc thì có ích gì khi cứ suốt ngày nhắc đi nhắc lại một mối tình chỉ kéo dài có bảy mươi hai giờ. Nhưng giờ đây, trong căn phòng tối tăm này, nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái, tôi không thể phủ nhận sự thật là tôi chưa từng yêu ai như Trevor.

Khi Trevor hôn tôi, tôi vừa run rẩy, vừa yếu đuối, vừa nồng cháy. Khi anh chạm vào tôi, tôi thấy như có điện giật, không bình thường nhạt nhẽo mà có cảm giác như được thưởng thức một món ăn thượng hạng.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, trái tim tôi mới được trở về đúng với nơi mà nó thuộc về. Chúng tôi kết hợp với nhau thật hoàn hảo, hai tâm hồn hòa quyện làm một. Trái tim của tôi luôn hướng về Trevor.

Tôi nhớ lại lần chia tay dưới gốc cây dẻ quạt. Tôi nhớ đến mùa hè anh đưa Hayden về nhà lần đầu tiên. Đến những năm tháng trôi qua mà anh chưa bao giờ thể hiện tình cảm gì trên mức tình bạn với tôi. Chúng tôi có quá nhiều thứ để đánh mất.

Chương 28

Hai ngày sau, tôi đã vượt qua bài thi thực hành và chính thức trở thành nhân viên cứu hộ được cấp phép hành nghề. Tôi rất ngạc nhiên khi gặp Jack tại buổi thi, hóa ra anh cũng là một trong những người tham gia hướng dẫn cho thí sinh tại đây. Thế là chả mấy chốc cả nhà đều biết chuyện tôi tham gia khóa học này. Bây giờ thì cả vương quốc ăn mừng, hoặc ít ra là cả quán Emo's này.

“Vì Lou Gehrig, niềm tự hào của Yankees”. Bao giờ bố cũng bắt đầu bằng việc ca tụng thánh Lou trước khi chúc mừng bất kỳ ai. “Và vì con gái ta, Chastity. Giỏi lắm, Sườn Heo”.

“Chúc mừng Sườn Heo”, các anh trai tôi đồng thanh hô to.

“Cảm ơn bố, cảm ơn các anh”, tôi cười toe toét. Bữa tiệc không định trước này thật là bất ngờ. Chúng tôi chiếm lấy khu vực quen thuộc và gọi thêm hai bàn nữa. Cả tiểu đội của bố và tất cả các anh trai tôi đều có mặt, Elaina cùng hai chị Starahs cũng đến. Kể cả Trevor, đáng lẽ hôm nay là buổi trực của anh nhưng anh đã dàn xếp ổn thỏa để có thể có mặt ở đây. Anh cười với tôi khi bắt gặp tôi đang lén nhìn anh. Tôi bật cười, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy tội lỗi, tôi liếc mắt ra cửa vì sợ Ryan đang đứng ở đó. Tiếc là bệnh nhân đang cần nên anh sẽ đến muộn.

Bố, anh Mark, anh Lucky và anh Matt lần lượt ra bàn chơi bi da. Elaina đang gọi điện cho cô trông trẻ, Jake và Santo thì đi xem bóng chày. Cuối cùng chỉ còn anh Jack, chị Sarah, Trevor và tôi ngồi lại cùng huyền thoại Gehrig.

“Em định làm gì tiếp đây, Chas? Có định học lên nữa không?”, anh Jack vừa hỏi vừa liếc mắt âu yếm nhìn vợ. Anh còn đưa tay vuốt má chị. Sarah ngoan ngoãn như mèo con, mắt chị nhắm hờ, miệng rên khe khẽ. Sau hai năm anh Jack chiến đấu ở Afghanistan, họ càng thêm gắn bó, tôi mỉm cười và mừng cho hai người họ.

“Không đâu”, tôi đáp. “Em còn chẳng biết có dùng tấm bằng chứng nhận đây vào việc gì không nữa. Em không có năng khiếu trong lĩnh vực này. Bài thi thực hành khá dễ chứ lúc vào thực tế thì...”, giọng tôi nhỏ dần.

“Em sẽ làm tốt thôi”, Trevor trấn an.

“Anh lúc nào cũng biết cách động viên em, Trevor Meade ạ”. Tôi nói với anh. “Chị Sarah, dạo này chị thế nào?”

“Cũng khỏe, với lại...”, chị mỉm cười. “Jack này, mình nói cho cô ấy biết nhé?”

Jack ngồi thẳng người lên và cười. “Bọn anh lại sắp có bé nữa”.

“Ôi trời, thật sao?”. Tôi thốt lên rồi cúi xuống hôn má chị Sarah và đấm nhẹ lên vai Jack. “Chúc mừng anh chị. Thật tuyệt vời. Năm đứa con, thật không thể tin nổi”.

Tôi thực sự thấy mừng cho anh chị, dù trong lòng hơi nhói lên sự ghen tị. Họ gặp nhau khi học đại học, cưới nhau và sinh đến một lúc cả bảy con đẹp tuyệt, vậy mà vẫn trao nhau cái nhìn say đắm như thuở nào.

“Đúng là chỉ anh chị mới làm được như thế”. Trevor vừa nói vừa nâng cốc bia chúc mừng cặp đôi hạnh phúc.

“Cảm ơn cậu”, anh Jack đáp. “Cậu với Hayden thế nào rồi? Hai đứa quay về với nhau đấy à?”

“Jack, đó có phải chuyện của anh đâu”, Sarah quạu lên. “Xin lỗi mọi người, em phải vào toilet chút đã, cứ mười phút lại phải đi một lần”.

Tôi chờ đợi câu trả lời của Trevor. Nhưng anh không nói gì.

“Còn em thì sao Chas?”, Jack quay sang hỏi tôi. “Em có định nghiêm túc với anh chàng... tên cậu ta là gì nhỉ?”

“Ryan”, Trevor đỡ lời trước khi tôi kịp phản ứng.

Tôi liếc sang nhìn anh. “Vâng, chuyện vẫn ổn. Em cũng đã gặp bố mẹ anh ấy rồi, em kể với anh chưa nhỉ?”

“Buổi gặp mặt thế nào?”, Jack hỏi tiếp.

“Khá là kỳ dị và trớ trêu”, tôi trả lời.

Anh tôi cười phá lên. “Gia đình cũng quan trọng lắm đấy, nếu em không hợp với bố mẹ chồng thì đó là cả vấn đề”. Anh đứng dậy. “Bài hát của bọn anh đây rồi. Anh phải ra nhảy với phu nhân của mình đã”. Jack xoa đầu tôi và bước ra đón Sarah, chị vừa bước ra từ toilet. Tiếng nhạc bài Brown - Eyed Girl phát ra từ máy phát nhạc cũ. Lãng mạn quá.

Thế là chỉ còn tôi và Trevor bị bỏ lại dưới đôi mắt biết cười và má lúm đồng tiền của Thánh Lou.

“VẬY là anh chọn Hayden đúng không?”, tôi nói.

Anh gật đầu.

“Anh nói gì đi chứ, Trevor”. Tôi ra lệnh.

Anh cười. “Vâng thưa quý cô”, rồi đánh trống lảng bằng cách nhấp một ngụm Guinness. “Bọn anh... bọn anh muốn thử xem lần này thế nào”.

Nghĩa là chuyện gì cũng có thể xảy ra. “Em chưa từng biết lý do vì sao ngày xưa bọn anh chia tay đâu nhé, Trev”. Tôi huých vai anh.

Anh nhìn vào mắt tôi, sâu thẳm và nghiêm túc đến mức tôi cảm thấy như có luồng điện chạy qua người. Tôi phải dẫn lòng để không đưa tay ra chạm vào người anh. Ánh mắt anh như muốn nói điều gì đó nhưng rồi anh lại uống tiếp một ngụm bia nữa và nhìn sang chỗ khác. “Nhân nói chuyện yêu đương, bạn trai của em đến rồi kia”.

“Xin chào”, Ryan vừa nói vừa lách vào ngồi cạnh tôi rồi bắt tay Trevor. “Rất vui được gặp lại cậu, Trevor”. Anh quàng vai tôi và ân cần hỏi. “Thế nào rồi em?”

“Em ổn rồi”, tôi mỉm cười.

Ryan cười lại với tôi. “Tất nhiên là thế rồi. Chúc mừng em yêu”. Anh thơm lên má tôi và rút vật gì đó từ trong túi ra để lên bàn. Một hộp nhung đen nho nhỏ hình chữ nhật. Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc hộp, thoáng ngại ngùng liếc sang Trevor, anh cười với tôi và gật đầu.

“Ôi, thật... bất ngờ quá”, tôi ấp úng.

“Em mở ra đi”, Ryan nói.

Tôi làm theo lời anh. Bên trong hộp là một chiếc vòng tay nạm ngọc trai và đá quý cực kỳ lộng lẫy (và có vẻ cũng cực kỳ đắt tiền). “Ôi trời đất quý thần ơi”, tôi thốt lên. “Ý em là đẹp quá. Cái này... Ừm, rất đẹp”. Giữa các hạt ngọc là những chi tiết bằng vàng được chạm trổ tinh xảo. Món trang sức này đẹp quá sức tưởng tượng, nhưng không hiểu sao cổ họng tôi lại nghẹn đắng.

“Cảm ơn anh”. Khó khăn lắm tôi mới mở lời được. “Chiếc vòng đẹp lắm”.

“Nhưng vẫn không thể sánh bằng em được”. Ryan vừa nói vừa tháo chiếc vòng ra khỏi hộp và đeo vào tay tôi, trong lúc tôi cố dẫn lòng không nhìn về phía Trevor. Nhưng tôi không thể kiềm chế được. Trong khi Ryan đang loay hoay với cái móc khóa tôi liếc nhanh về phía Trevor, nụ cười trên môi anh đã tắt ngúm, thay vào đó trông anh trống rỗng kỳ lạ. Nhưng chỉ một giây sau anh lại vui vẻ như thường.

“Chào mọi người”, một giọng nói cất lên. Tiếp theo đó là một bóng người. Hayden Hoàn Hảo lách vào bàn và ngồi xuống cạnh Trevor. “Chào anh, tôi là Hayden Simms”, cô ta cười với Ryan.

“Tôi là Ryan Darling”. Anh mấp máy và lịch sự bắt tay cô ta.

“Chào cậu, Hayden”, tôi nói khẽ.

“Ôi chiếc vòng tay đẹp quá”. Cô ta nghiêng đầu tựa vào vai Trevor. Có vẻ như anh không thích cô ta làm vậy nhưng rõ là cũng chẳng hề phản đối.

“Ừ, đẹp thật đấy”, Trevor phụ họa, “Ryan, cậu chọn khéo thật”, rồi anh quay sang Hayden. “Hayden này, em có muốn kiếm gì uống không? Bọn mình gặp hai người sau nhé”. Nói rồi họ đi về phía quầy bar. Tốt. Dù sao

tôi cũng chẳng thích Hayden tẹo nào, cho dù cô ta có dễ thương thế nào chẳng nữa.

“Rất vui được gặp cô, Hayden”. Ryan chào cô ta rồi quay lại phía tôi. “Em có thích không, Chastity?”

“Đẹp lắm Ryan. Cảm ơn anh. Anh thật là chu đáo”.

Anh mỉm cười. “Đằng kia có phải bố em không? Anh rất muốn được gặp ông”.

“Vâng, đúng rồi. Ông đang tụ tập chỗ các anh em. Mình lại đây đi, em sẽ giới thiệu anh với bố”. Chúng tôi đi về phía bàn bi da. “Bố à, đây là anh Ryan Darling. Anh Ryan, đây là bố em, đội trưởng Mike O’Neill của Sở Cứu hỏa Eaton Falls”.

“Cháu rất vui được gặp bác”. Ryan bắt tay ông và nói. “Cháu được nghe rất nhiều về bác từ Chas”.

Bố tôi đặt tay lên vai tôi. “Đúng lúc lắm, chàng trai”. Tôi huých hông bố. “Tôi cũng rất vui được gặp cậu. Cậu thử nói xem, cậu có ý định nghiêm túc với con gái tôi không đấy?”

Các anh trai tôi cười rú lên. Ryan cũng cười nhưng anh từ tốn đáp lại. “Vâng, thưa bác, tất nhiên rồi”.

“Ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện một chút”. Bố đặt tay lên vai Ryan và chỉ anh về phía bàn mà chúng tôi vừa rời khỏi.

“Cứ để hai người họ bàn bạc về của hồi môn của em đi Chas”. Mark nói. “Lại đây chơi thay bố đi”.

Tôi cầm gậy và nhẹ nhàng chọc bi sáu xuống lỗ với một đường cơ đơn giản. “Dạo này anh thế nào Mark?”, tôi khẽ hỏi.

“Cũng không tệ”, anh đáp. “Elaina có kể gì với em không?”. Anh liếc về phía vợ, Elaina đang trò chuyện vui vẻ với chị Tara ở chỗ quầy bar, chỉ cách chỗ Trevor và Hayden Hoàn Hảo mấy bước chân.

“Cũng không nhiều lắm”, tôi thú nhận. “Bi số bốn lỗ cuối nhé, các ông anh”.

“Anh sẽ chuyển về sống với mẹ con cô ấy”, anh nói khẽ.

“Ôi, tuyệt quá Mark à”. Tôi ôm chầm lấy anh.

“Nào, định chơi bi da hay là chơi trò bác sĩ tâm lý đây?”, Lucky xen vào.

“Không phải việc của anh, Lucky ạ”, tôi nói. “Bi số hai, lỗ mười, bỏ tay ra nào Matt”. Ngắm, lấy đà, chọc. Viên bi lăn thẳng xuống lỗ đúng như tôi dự tính.

“Ừ, như thế sẽ tốt hơn cho Dylan”. Mark cười và ngại ngần gật đầu. “Cảm ơn em”.

“Có gì đâu”, tôi đáp.

“Hai người có thể ngừng nói chuyện và kết thúc trận đấu được không?”, Lucky hỏi. “Vợ anh đang lờm anh rồi kia kìa”.

Tôi chọc được bi mười bốn nhưng lại trượt bi số mười. “Đến lượt anh đây”, tôi đáp. Tôi nghe thấy tiếng cười ré từ chỗ Hayden Hoàn Hảo nhưng không quay lại.

Lucky ngắm nghía một hồi nhưng vẫn đánh trượt, kết quả là Matt kêu ầm lên vì phải cặp với tay cơ dở nhất nhà. Bố và Ryan đang nói chuyện, thi thoảng còn cười với nhau nữa. May quá. Bố và bạn trai tôi có vẻ hợp nhau. Tốt. Nếu như không muốn nói là rất tốt.

Mark chọc bi tám xuống lỗ và kết thúc trận đấu. “Trả tiền đi, đồ thua cuộc”. Anh ra lệnh cho Matt và Lucky, hai người họ lần lượt móc ví lấy tiền.

Rồi Lucky bất chợt nhìn lên và nhăn mặt. “Chết rồi, nhìn kìa!”

Trông bố như con chó săn vừa đánh hơi thấy con mồi. Ryan quay lại nhìn theo tầm mắt của bố tôi và chúng tôi cũng vậy.

Đúng là gay go thật. Qua cánh cửa ngăn cách khu nhà hàng và quầy bar, chúng tôi nhìn thấy mẹ và chú Harry vừa ngồi vào bàn. Mặt bố tôi tối sầm lại. Tim tôi đập thành thịch.

Jack bước nhanh về phía bố và ngăn ông lại. “Chuyện này đi quá giới hạn rồi, bố gầm gừ. Mấy người khác cũng nhanh chóng nhận ra và im bật.

Mark và Lucky thận trọng bước tới chỗ Jack. Tôi hiểu họ sẽ không để bố đánh nhau lúc này nhưng họ cũng không muốn làm ông mất mặt.

“Các con tránh sang một bên đi”, bố tôi gầm nhẹ. Ông bước về phía cửa phân cách và đứng sững lại đó, mắt nhìn chăm chăm vào vợ và tình nhân của bà.

“Có chuyện gì thế em?”, Ryan hỏi khi bước lại chỗ tôi. Anh vòng tay ôm và hôn lên cổ tôi.

“Không phải lúc này, Ryan à”. Tôi nói và tránh sang một bên. “Bố mẹ em...”

Mẹ cũng đang nhìn bố, trông bà không có vẻ như thách thức, tức giận hay kiêu ngạo gì cả. Bà chỉ nhìn chồng chăm chăm xuyên quá lớp cửa. Harry đang xem thực đơn rượu, bất chợt ngược lên trông thấy bố tôi, ông ngần ngừ nói gì đó với mẹ tôi, và bà quay sang chỗ khác.

Bố tôi không còn kiềm chế được nữa. Ông định xông đến thì anh Jack bước tới cản lại. Ông giận dữ gạt anh sang một bên.

“Bỏ tay ra, John”. Ông vừa gầm gừ vừa gạt tay anh ra.

Tôi bỗng thấy sợ hãi vô cùng. Ôi trời đất, bố mà gây sự ở đây thì thật là tồi tệ.

Đúng lúc đó Trevor bước đến, Trev luôn hết sức tôn trọng bố tôi và trong mấy tháng gần đây, anh cũng là người chăm sóc ông. Anh đứng giữa anh Jack và bố tôi rồi nói nhỏ gì đó với ông. Bố nghiêng chặt hàm răng, mắt hết nhìn Jack lại nhìn Trev, cuối cùng ông cúi gầm mặt xuống đất và thế là thời khắc nước sôi lửa bỏng đã trôi qua. Trevor khẽ gạt đầu, anh bóp nhẹ vai bố và đưa ông quay trở lại bàn.

“Bố à?”. Tôi nói mà giọng vẫn chưa hết run.

“Con đừng nói gì hết, Chastity à”. Bố đáp mà không buồn nhìn tôi.

“Chastity này, em muốn uống gì không?”, Ryan hỏi. Anh đứng quay lưng lại nên không hề chứng kiến cảnh tượng khi nãy. Tôi lờ anh đi.

“Bố ơi”, tôi gọi theo khi bố mở cửa.

Cuối cùng ông cũng quay lại nhìn tôi, và đột nhiên, người bố anh hùng của tôi trông thật già nua và tội nghiệp, mắt ông ánh lên cái nhìn trống rỗng. “Bố à, bố có sao không?”, tôi hỏi mà mắt ầng ậc nước.

“Bố không sao”, ông đáp. “Bố chỉ muốn ở một mình thôi”. Nói rồi ông bỏ đi, để lại bầu không khí căng thẳng đặng sau lưng.

Chương 29

Đến tận sáng hôm sau tâm trạng tôi vẫn chẳng thể khá hơn, đôi mắt buồn vô hạn của bố cứ ám ảnh tôi mãi. Tôi gọi cho mẹ, bà có vẻ cũng chẳng khá hơn.

“Không phải mẹ làm thế để chọc tức bố con”, mẹ khẽ nói. “Harry thực sự rất tốt với mẹ, Chastity à. Mẹ thực sự quan tâm đến ông ấy và bọn mẹ rất hợp nhau. Hơn nữa mẹ chỉ...”. Mẹ thở dài, tôi biết bà đang rất mệt mỏi. “Chỉ là mẹ thấy quá mệt mỏi với bố con thôi. Mẹ giống như cái cục tẩy gắn đằng sau cái bút chì, mòn mỗi năm này qua năm khác lặp đi lặp lại đúng một công việc duy nhất”. “Mẹ có biết trông bố lúc ấy buồn lắm không?”, tôi thăm thò. “Bố vẫn rất yêu mẹ”.

“Chuyện đó cũng chẳng giúp được gì đâu, con yêu à”. Bà lặng yên mất một lúc rồi mới nói tiếp. “Chuyện của con với Ryan thế nào? Tối qua nó có ở quán Emo’s không?”

“Mẹ đừng có đánh trống lảng. Mẹ định thế nào với bố đây?”

“Con muốn mẹ phải nói gì bây giờ hả Chastity?”, mẹ giận dữ. “Mẹ đảm bảo là con không muốn nghe sự thật đâu”.

“Mẹ đang nói về chuyện gì thế?”, tôi ngoan cố hỏi tiếp.

“Con chứ còn gì nữa. Con luôn muốn làm ngơ trước những chuyện hiển nhiên, Chastity ạ”. Giọng mẹ hơi mất bình tĩnh.

“Được rồi, mẹ không nói với con cũng được. Con cũng còn nhiều việc phải làm lắm”. Tôi tắt máy mà trong lòng chỉ ước gì có cái điện thoại cố định như ngày xưa để đập một cái thật mạnh.

Chẳng thể nào tập trung làm việc được. Thay vào đó, tôi đi chèo thuyền cho đến khi mệt lử lả. Trời rất oi nóng, côn trùng bay tứ phía, mồ hôi chảy ròng ròng xuống mang tai tôi. Đúng là thứ tôi cần lúc này. Khi quay trở lại bờ sông, tôi nhận ra Ernesto đã đứng đó từ khi nào. Thôi chết, tôi quên bém mắt là đã hẹn ông đi tập.

“Chào cháu, Chastity”, ông lên tiếng trước. “Chúc mừng cháu lần nữa về chuyện bài thi”.

“Chúc mừng cả bác nữa”, tôi vừa nói vừa trèo lên bờ. “Cháu xin lỗi, cháu không nhớ là hôm nay có hẹn với bác”.

“Thôi để hôm khác cũng được”, ông đề nghị.

“Không, ai lại thế. Bác lên đây đi, chúng ta cùng học nào”.

Trong suốt nửa giờ tiếp theo, tôi hướng dẫn cho Ernesto, ông có vẻ cũng có năng khiếu với môn này. Chúng tôi còn bàn cả chuyện mua một chiếc thuyền cho ông và xem có thể cất nó ở đâu Ernesto đúng là một người đàn ông dễ chịu. Tôi sẽ rất nhớ ông vì bây giờ không còn được học cùng ông nữa.

“Chas này, bác vừa được nhận vào làm cho dịch vụ cứu thương Ames đấy”, ông khoe. “Họ thuê bác từ hai tuần trước, với điều kiện là bác phải vượt qua được bài thi hôm qua”.

“Ôi thật sao? Chúc mừng bác”.

“Còn cháu thì sao? Cháu có muốn nộp hồ sơ không? Họ vẫn đang tuyển người đấy”.

Tôi nhăn mặt. “Thôi, cháu không nộp đâu. Mặc dù qua được kỳ thi nhưng nói thật là cháu sợ mấy thứ máu me lắm, bác Ernie à”.

“Hóa ra bấy lâu nay bác bị lừa à?”, ông thắc mắc.

“Đúng là bác bị lừa đấy”, tôi khẳng định.

Tối hôm đó, tôi ăn tối ở nhà Angela. Một căn hộ xinh xắn ở ghép, rất ấm cúng và dễ chịu. Cô làm bánh gối nhân phô mát và rau chân vịt cùng món tôm sốt cam. Lúc tôi đến, cô đưa cho tôi một cốc nước quả to dùng cầm sẵn

một cái ô nhỏ và ống hút rất điệu. Bên trong có xoài, nước nho và thứ gì đó nữa nhưng tôi chỉ biết là ngon tuyệt.

“Cậu lấy mình nhé?”, tôi trêu cô.

“Cậu đang nói chuyện với mình hay với Legolas đấy?”, cô chọc lại. Đúng là tôi đang đứng ngay trước poster to đùng của chàng tiên điển trai trong bộ phim *Chúa tể của những chiếc nhẫn*.

“Chắc là cả hai”, tôi đáp. Cô ngó vào lò nướng và bảo tôi ngồi đợi trong phòng khách. “Nghe này, mình có chuyện muốn nói với cậu”, cô bắt đầu.

“Cậu nói đi”. Tôi vừa đáp vừa tu ừng ực cốc nước quả.

“Uống từ từ thôi, có cả rượu trong đấy đấy”, cô cảnh báo. “Chuyện là thế này, cậu còn nhớ lúc tớ và anh Trevor hẹn hò không?”

“Nhớ chứ”, tôi đáp. Đúng là trong này có rượu thật. Tôi bắt đầu thấy hơi chệnh choáng. “Ừm, cậu kể đi. Tớ cũng cứ thắc mắc hai người có vẻ hợp nhau thế mà giờ anh ấy lại đi hẹn hò với con nhỏ đó. Mà con nhỏ đó có tử tế gì cho cam”.

Angela khựng lại. “Ừm, Trevor đúng là rất tử tế, và cũng rất đẹp trai nữa”.

“Chứ còn gì”. Tôi vẫn không thể ngừng uống thứ nước ngon tuyệt này được.

“Mình nghĩ là do bọn mình không có tình cảm gì với nhau thôi”, cô nói.

“Gì cơ?”, tôi ngạc nhiên quay lại. “Sao cậu lạ nói thế được? Anh ấy rất...”, may mà tôi ngậm miệng lại kịp. “Phần lớn phụ nữ đều thấy anh ấy rất tình cảm mà. Cậu điên rồi, tin mình đi. Mà cậu cho cái quái gì vào thứ đồ uống này thế, Ange? Cậu định chuốc say mình đấy à?”

Cô cười phá lên. “Chỉ có ít vodka với rượu cam thôi mà. Nhưng đúng là mình cho cũng khá khá đấy”. Cô với lấy cái bánh gối và cắn một miếng. “Về chuyện Trevor thì... Thực ra mình đang để ý một người khác”. Má Ange đỏ ửng lên, cô xoay xoay cái nhẫn trên tay. “Mình đã gặp một người đàn ông khác, và mình thấy... là anh Matt, anh trai cậu ấy”.

Mắt tôi tròn tròn. “Matt á sao, là anh Matt sao?”. Cô ấy gật đầu. “Cậu thích anh Matt à?”

“Ừ”, Ange thú nhận. “Thực ra bọn mình hẹn hò nhau được mấy tuần nay rồi, Chastity à”.

Trời ơi, sao tôi lại không hề biết gì về chuyện này nhỉ? “Tuyệt quá, Ange à. Anh Matt là số một đấy. Anh ấy cũng kín miệng thật. Sao cậu không kể gì cho mình thế? Chuyện bắt đầu từ khi nào?”

“Từ cái hôm bọn mình đến Sở Cứu hỏa, lúc anh ấy chỉ cho mình xem mấy công thức nấu ăn, và bọn mình nhận ra cả hai rất tâm đầu ý hợp. Rồi sau đó anh ấy nhờ mình chọn giúp mấy khóa học và muốn nghe lời khuyên của mình. Nhưng lúc đó mình vẫn gặp Trevor, mặc dù bọn mình thậm chí còn chưa hôn nhau”.

“Thật sao?” Tôi thốt lên.

Angela mỉm cười. “Thật. Nói thật là suốt thời gian bọn mình hẹn hò mình cảm thấy anh Trevor... mình không chắc nữa... nhưng có vẻ như anh ấy không nhiệt tình lắm. Anh ấy hiền lành, tử tế và cũng rất dễ thương, thời gian bọn mình ở bên nhau cũng khá vui vẻ nhưng khi gặp Matt, bọn mình... bọn mình có cảm tình với nhau ngay lập tức. Cậu biết cái cảm giác đó như thế nào mà”.

“Ôi tuyệt quá”, tôi thở dài. Cốc của tôi đã sạch trơn. “VẬY là rốt cuộc mọi người đều vui vẻ và hạnh phúc nhỉ?”

“Có lẽ vậy”, Ange đáp. “Mình biết là cậu luôn nghĩ Trevor tuyệt nhất trên đời và mình sợ cậu giận mình vì chuyện này”.

“Không, không”, tôi vội nói. “Trevor... Ừm, đúng là anh ấy rất tuyệt”. Tôi nhìn lên trần. “Mình đoán là giờ anh ấy cũng đang hạnh phúc với Hayden Hoàn Hảo”.

“Hayden Hoàn Hảo nào thế?”, Angela tò mò hỏi.

“Người đã từng và có lẽ lại sắp sửa trở thành vợ sắp cưới của anh ấy”. Tôi ngòai thẳng dậy và nhoẻn miệng cười. “Tối nay cậu định cho mình ăn gì đấy? Mình sắp chết đói rồi”.

Suốt đường về tối hôm đó tôi cảm thấy cực kỳ cô đơn. Có lẽ anh Matt cũng sẽ sớm chuyển đi. Anh sẽ lấy vợ, rồi có con. Angela sẽ từ bạn trở thành chị dâu, và sẽ là mẹ của vài đứa cháu trai hay cháu gái của tôi. Nói thế không có nghĩa là tôi không yêu mến và ngưỡng mộ các chị dâu của mình... Chết tiệt! Chẳng hiểu tôi bị làm sao nữa. Đến bộ phim *Sự trở về của nhà vua* cũng chẳng làm tôi thấy khá hơn. Tôi mở tivi xem đội Yankees thi đấu chúng tôi đang thua 2-10, mà trận đấu đã bước sang lượt ném thứ tám rồi.

Có lẽ tôi sẽ gọi cho Ryan, dù bây giờ đã hơi muộn. Tôi thậm chí còn thấy khó chịu vì người đầu tiên nghĩ đến không phải là Ryan, mà là Aragorn rồi đến Derek Jeter. Thật ngu ngốc phải không? Tôi có một anh bạn trai ân cần ở ngay trước mặt, vậy mà lại đi tìm kiếm những nhân vật chỉ có trên phim ảnh và trong trí tưởng tượng.

Tôi bấm máy gọi anh như để trả thù. “Chào anh”, tôi lên tiếng.

“Chào em yêu”, anh đáp. “Anh cũng vừa nghĩ đến em xong”.

Thật may là cuối cùng tôi cũng cảm thấy khá hơn, dù chỉ là chút xíu.

Chương 30

“Cô lại đi đâu thế hả Chastity?”

Lucia đã quay trở lại tòa soạn với dáng vẻ hống hách và khó chịu như trước, nhưng thực lòng mà nói tôi thấy rất vui khi cô có mặt ở đây.

“Tôi phải đi lấy tin về công trình nạo vét sông, chắc sẽ là một bài báo hay, rồi đến chỗ mẹ ăn tối, xong về nhà đi ngủ. Giờ cô có để tôi đi hay không đây?”

Cô nhướn mày. “Cô rất thân với gia đình, phải không?”. Tôi nghe mà cứ tưởng như đang bị buộc tội.

“Ừ”. Tôi thoáng thấy chút ghen tị trên mặt cô. “Còn cô thì sao, Lu? Cô có thân với gia đình không?”

Môi cô mím chặt. “Không hề”. Tôi có hai bà chị và họ đều nghĩ là họ tài giỏi hơn tôi. Giọng cô nghe có vẻ chua chát. “Họ suốt ngày nhạo báng công việc của tôi và nói tôi chỉ mất thời gian loanh quanh ở chốn này”.

“Thực lòng tôi phải nói là chị gái cô cũng chẳng ra gì đâu”, tôi nói.

Mặt cô dần ra. “Cảm ơn Chastity”. Chúng tôi bật cười. Vâng, Lucia và tôi bật cười, cùng một lúc.

“Lu này”, tôi dè dặt.

“Sao thế?”. Cô hỏi lại.

“Nếu cô muốn viết một hai bài gì đó, tôi rất sẵn lòng xem giúp cô”. Mặt cô sáng bừng lên dưới lớp hóa trang như diễn viên kịch. “Nhưng cô phải tuân thủ nghiêm ngặt một số điều kiện”, tôi tiếp, “bởi tôi có quyền từ chối

in bất kỳ thứ gì. Cô không được vượt quá số chữ quy định, vì tôi không muốn đọc một bài mười nghìn từ về cuộc thi ăn bánh đậu”.

Mắt Lucia long lanh. “Cuối cùng thì cũng có người cho tôi cơ hội”.

“Không có gì”, tôi vừa nói vừa đảo mắt một vòng. “Thôi tôi phải đi đây. Hẹn gặp cô sau”.

Buổi nọ vét sông có vẻ thú vị hơn tôi tưởng, tôi dành nhiều thời gian để phỏng vấn bà giám đốc công viên giải trí cùng các tình nguyện viên. Tôi trở về nhà khi đã tối muộn, thế nên chỉ kịp gọi Buttercup lên xe và phóng thẳng đến nhà mẹ, muộn mất mười lăm phút so với hẹn.

Mẹ đang rót bia trong bếp. “Mẹ mong con đến đúng giờ, Chastity. Cả nhà sốt ruột lắm rồi”.

“Thì sao chú” Ai mà quan tâm đến cả nhà làm gì?”. Tôi giãy nảy như trẻ lên ba.

“Con vào phòng khách đi”. Giọng mẹ ráo hoảnh khiến tôi cảm thấy sợ.

“Đi nào, Buttercup”. Tôi ra lệnh cho con chó và nó miễn cưỡng đi theo, bỏ lại con thú cao su vừa tìm thấy. Nó nằm sòng xuống sàn kêu ư ử. Các anh trai và chị dâu tôi đều đã ngồi vào bàn, anh Jack và chị Sarah ngồi trên ghế bành, còn Lucky và Tara ngồi ghế sofa. Matt đang đọc tạp chí thể thao, còn anh Mark, thật mừng là anh đang nắm tay Elaina. Elaina nhìn tôi cười hạnh phúc. Tôi ngồi xuống cạnh Lucky huých vai đẩy anh ngồi lùi vào.

“Bọn trẻ con đâu cả rồi?”, tôi hỏi.

“Bọn trẻ đang xem phim hoạt hình”, mẹ đáp. “Giờ thì tất cả yên lặng, mẹ có chuyện quan trọng muốn thông báo với các con. Matt, đừng đọc nữa. Mẹ nói xong các con mới được hỏi, nghe rõ chưa?”

Tôi ném cho Elaina một cái nhìn dò hỏi. Kể cả cô ấy, người gần gũi với mẹ tôi nhất, cũng đang lo lắng.

Mẹ nhìn xuống sàn và khoanh tay trước ngực. “Mẹ và chú Harry quyết định sẽ kết hôn”.

Tiếng nhạc phim *Vua sư tử* dội lên dưới hầm. Cả gian phòng im bật, suốt một lúc lâu chỉ có tiếng Buttercup ngáy khò khò.

“Trời đất quỷ thần ơi”, Jack buột miệng.

“Hai mươi ba tháng Bảy”, mẹ nói tiếp. “Tất nhiên mẹ mong các con đến dự, nhưng nếu các con không muốn đến thì mẹ cũng hiểu”.

Tôi thấy đau nhói như thể vừa bị đâm một nhát. Mẹ không thể lấy chú Harry được. Mẹ không được làm thế. “Mẹ à?”. Tôi lắp bắp, cổ họng nghẹn ứ lại.

“Mẹ mới gặp chú ấy chưa lâu mà”, Mark nói.

“Cũng được ba tháng rồi, con yêu”.

“Bố đã biết chưa?”, Matt hỏi.

“Chưa”. Mọi mẹ mím chặt.

“Mami à”, Elaina dè dặt nói. “Mami có hơi vội vàng không?”

“Cuộc sống ngăn ngủi lắm con”, mẹ thẳng thừng đáp.

“Mẹ à...”. Tôi lại thì thầm nhưng lần này thì bị anh Lucky ngắt lời.

“Mẹ có chắc về chuyện này không? Con biết là mẹ rất giận bố, nhưng hình như chuyện này có vẻ... đi quá xa rồi”.

“Chuyện này không liên quan gì đến bố con, Luke ạ. Đây là chuyện của chú Harry và mẹ”.

“Chúng con có phải chúc mừng mẹ không?”, Jack hỏi, giọng anh nhuốm chút mỉa mai.

“Chúc hay không thì tùy các con”, mẹ đáp, “mẹ sẽ không đổi ý đâu”.

“Còn bố thì sao?”, Mark hỏi. “Bố biết làm sao đây hả mẹ?”

Mẹ lắc đầu. “Mẹ không biết”, bà thở dài. “Nghe này, mẹ biết là bố con sẽ tức điên lên. Bố sẽ cần các con ở bên”.

“Mẹ định khi nào nói cho bố biết?”, Sarah hỏi.

“Tối nay”. Trông mẹ rầu rĩ hẳn. “Tối nay bố phải họp công đoàn, lát nữa ông ấy sẽ ghé qua”.

Tôi nói không ra hơi. Hình như tim tôi có chút vấn đề, đập thành thịch, rất chậm và mạnh.

“Mẹ nói xong chưa?”, Jack gằn giọng.

“Xong rồi”, mẹ thở dài. “Mẹ biết chuyện này sẽ làm các con thấy sốc nhưng mẹ nghĩ các con nên về nhà đi. Ngày mai muốn nói gì thì gọi cho mẹ, được không?”. Các anh trai tôi lần lượt đứng dậy. “Chastity này, con ở lại một chút được không?”

Tôi chỉ gật đầu, không nói nổi nên lời.

Các anh trai chị dâu tôi cùng lũ trẻ lặng lẽ rời khỏi nhà mẹ như những bóng ma. Một sự im lặng đáng sợ. Tôi ngồi lặng trên ghế sofa dưới ánh đèn mờ, mắt không rời khỏi tấm thảm dưới sàn. Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

Mẹ vào nhà sau khi chào tạm biệt nốt mấy đứa cháu, bà ngồi xuống chiếc ghế đối diện với tôi. “Mẹ biết chuyện này làm các con bất ngờ, Chastity ạ”.

Cổ họng nghẹn lại. “Mẹ à”, giọng tôi lạnh tanh, “sao mẹ có thể làm thế chứ?”

Mẹ yêu bố mà”.

Mẹ nhìn tôi chăm chăm rồi bước tới ngồi cạnh. “Con yêu, trước đây đúng là như vậy. Trong một thời gian dài bố con...”, bà thở dài, “bố con đã từng là tình yêu của đời mẹ”.

“Thế thì mẹ đừng lấy chú Harry nữa. Nhất là khi mẹ vẫn còn yêu bố con”. Tôi biết mình lý sự cùn như một đứa trẻ lên mười nhưng không sao kiềm chế được. Buttercup tự động bước lại gần và ngả đầu vào lòng tôi.

“Tình yêu rồi cũng sẽ cạn thôi, Chastity ạ”. Mẹ nói nhẹ nhàng rồi đưa tay vuốt tóc tôi. “Nếu tình yêu không được đáp lại, rồi cũng đến lúc nó sẽ héo mòn mà chết”.

“Bố yêu mẹ cơ mà”. Một giọt nước mắt chảy xuống mũi Buttercup, nó nhanh chóng liếm sạch. “Tất nhiên là bố yêu mẹ rồi”.

“Nhưng không còn như xưa nữa, con yêu ạ”. Mẹ dựa hẳn vào sofa, thân thờ xoay xoay chiếc vòng tay. “Chastity à, con không thể sống cả đời để yêu một người nào đó nhiều hơn người ta yêu con được. Con cũng hiểu mà, phải không? Điều đó làm cho con cảm thấy mình thật bé nhỏ, cho dù sự thật là con có cao lớn đến thế nào đi chăng nữa”. Mẹ mỉm cười, trông bà thật buồn. “Mẹ... mẹ đang nói về chuyện gì thế?”

“Về Trevor”.

Tôi hít một hơi đầy. “Con... con... không...”

“Con hiểu mẹ nói gì mà. Con yêu Trevor, Con vẫn yêu nó từ bé đến giờ”.

Mặt tôi nhăn lại, nước mắt chảy ròng ròng. “Vâng, đúng thế. Nhưng mình nói về chuyện của bố mẹ đi đã”, tôi thầm thì.

“Được rồi. Mẹ nghĩ là con đã đúng đắn khi tìm một người đàn ông khác một người thực sự biết trân trọng con”. Mẹ ngưng lại, mắt lại dán xuống sàn. “Chứ không phải là người chẳng để ý đến con nữa”.

Tôi không rõ mẹ đang nói tôi hay Trevor, Ryan hay bố. Tôi gạt nước mắt và cố giấu tiếng nấc nghẹn.

“Mẹ chán cái cảnh suốt ngày phải cố gắng để bố con chú ý tới mẹ rồi”. Mẹ nói trông bà vừa mệt mỏi vừa từng trải đến kỳ lạ. Tôi phải nghiến chặt hai hàm răng để không khóc nấc lên. “Suốt bao năm qua, bố con chỉ muốn mẹ sống như một cái bóng, khi cần là có. Lúc đó mẹ có năm đứa con, vừa trông nhà vừa nấu nướng, rồi lại phải vừa để mắt vừa chăm sóc các con mỗi khi ốm đau, vậy mà lúc nào mẹ cũng yêu bố con như thuở mới ban đầu. Trong khi đó, ông ấy chỉ làm những gì mình muốn. Công việc, đồng đội, hay các con, cái gì thích thì ông ấy mới làm. Mẹ có cảm giác như tất cả mọi thứ trên đời này đều quan trọng hơn mẹ”.

Buttercup ngả đầu vào lòng mẹ tôi để bà vuốt ve đôi tai cho nó.

“Mẹ có yêu chú Harry không?”. Tôi nghẹn ngào hỏi.

“Có”. Nghe câu trả lời của bà mà trái tim tôi tan nát. “Mẹ cảm thấy đó là thứ tình cảm rất mới mẻ và dễ chịu”.

Tôi gật đầu, mặt buồn rười rượi.

“Mẹ mong con sẽ làm phù dâu cho mẹ, Chastity à”, mẹ nói. “Nhưng con không cần trả lời mẹ ngay đâu”.

Tôi không muốn gục ngã ngay trước mặt mẹ nên đành đứng dậy. “Con phải đi đây”, tôi nói.

“Được rồi”, bà cũng đứng dậy theo và ôm chầm lấy tôi. “Mẹ yêu con”.

“Con cũng yêu mẹ”, tôi nức nở. “Con phải chạy lên phòng một chút đã”. Với Buttercup lẻo đẻo theo chân, tôi bước xuống cuối sảnh nhà.

Vì là đưa con cuối cùng đi học xa nhà nên may mắn là phòng tôi không bị biến thành phòng làm việc hay phòng may vá như phòng của các anh tôi. Ngồi trên chiếc giường quen thuộc dưới ánh đèn mờ mờ, với Buttercup bên cạnh, tôi nhìn quanh một lượt. Chiếc cúp vô địch bóng rổ vẫn đặt trên giá sách. Ban nhạc Goo Goo Dolls trên tấm poster treo tường đang nhìn chòng chọc vào tôi. Tấm thảm chùi chân xù xì màu tím tôi từng nghĩ là rất nữ tính giờ lại sặc sỡ, sến súa không thể tưởng. Không có gì thay đổi cả.

Nước mắt thi nhau chảy xuống, tôi cố gắng hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại nhưng không thể.

Tôi đã từng tin vào tình yêu vĩnh cửu, từng nghĩ rằng sau tất cả mọi chuyện, sau những cuộc cãi vã nhiếc móc, bố mẹ sẽ vẫn luôn yêu nhau, luôn ở bên nhau cho dù có lìa xa đi chẳng nữa.

Tôi không thể tin rằng niềm tin ấy một ngày nào đó sẽ không còn ngự trị trong trái tim tôi. Tôi không biết trái tim mình lại có những lúc như một cục tẩy bị bào mòn, cạn kiệt, cău ghét vì bị quên lãng và lạm dụng. Suy nghĩ ấy khiến tôi không thể chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi.

Tiếng cửa phòng bếp đóng rầm. “Betty?”. Giọng bố tôi đầy lo lắng. Tôi không nghe thấy tiếng xe của ông.

“Betty, Jack vừa gọi cho anh rồi. Betty?”. Bố tôi, người chưa từng biết run sợ kể cả khi phải nhảy vào một tòa nhà có thể cháy rụi bất cứ lúc nào, vậy mà giờ giọng ông lại run run như một đứa trẻ đang sợ hãi. “Em đùa anh phải không, em không thể làm thế với anh được!”

Mặc dù tôi không muốn nghe trộm bố mẹ nói chuyện nhưng giọng hai người vẫn rõ mồn một. Tôi vẫn nằm vật trên giường. Buttercup quỳ chân lên tấm thảm và ngược lên nhìn tôi.

“Mike, em xin lỗi, nhưng em sẽ cưới Harry”. Giọng mẹ tôi không còn bực tức chút nào nữa mà chỉ còn buồn rầu và thẫn thờ. Tôi biết bà rất nghiêm túc với chuyện này.

“Betty à...”. Tôi chưa từng nghe bố tôi khóc bao giờ. Tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy giọt nước mắt nào của ông. Bình thường có buồn đến mấy, ông cũng chỉ ngồi lặng yên hoặc nghiêm lại, vậy mà lần này ông lại khóc, tiếng khóc của ông như xé nát lòng tôi.

“Anh sẽ nghỉ hưu, ngay ngày mai. Anh sẽ gọi cho cảnh sát trưởng ngay bây giờ, Betty à...”

“Muộn rồi, Mike ạ. Em rất tiếc”.

“Không, không thể thế được. Em vẫn còn yêu anh mà. Làm ơn đi, anh yêu em, Betty. Anh chưa bao giờ hết yêu em cả”.

Giọng mẹ dịu dàng và từ tốn, không phải cái giọng thờ thề của cha xứ Donnelly, mà là giọng ân cần của một người mẹ mà bà vẫn dùng để vỗ về chúng tôi mỗi khi anh em tôi ốm đau hoặc có chuyện phiền muộn. “Bao năm qua em đã chờ anh nghỉ hưu nhưng anh vẫn không chịu nghỉ. Nếu bây giờ anh có làm vậy thì chẳng qua là vì anh không muốn em sống với người khác mà thôi, chứ không phải thật sự là vì em, Mike ạ”.

“Không phải thế đâu, Betty à”.

“Em xin lỗi, Mike à. Một phần con người em sẽ mãi yêu anh, và chúng ta sẽ luôn có những đứa con, đứa cháu tuyệt vời, nhưng mọi chuyện kết thúc rồi”.

Nghe tiếng bố nức nở, trái tim tôi quặn lại.

Mẹ nói thêm gì đó nhưng tôi không nghe được nữa. Vài phút sau tiếng cửa bếp đóng lại, tôi nghe có tiếng xe nổ máy, và tiếp đó là tiếng bước chân của mẹ dọc hành lang. Mẹ mở cửa phòng tôi bà khụy xuống bực cửa và buồn rầu nhìn tôi.

“Bố con có sao không?”, tôi thì thầm.

“Mẹ gọi cho Mark rồi, nó với Luke sẽ tới chỗ bố con ngay bây giờ”. Mẹ nhìn xuống đất. “Mẹ nghĩ con cũng nên về đi, mẹ muốn ở một mình”.

Suốt dọc đường quay về, tôi lái xe như người mất hồn. Về đến nhà tôi thần thờ cho Buttercup ăn tối. Đứng nhìn nó ăn ngon lành, mồm thọc hẳn vào bát thức ăn, tôi cảm thấy căn phòng như thu nhỏ lại. Tôi cố không nghĩ đến chuyện của bố mẹ nữa, chuyện ấy quá đau lòng. Tôi cần phải ra khỏi đây.

Nhưng nơi tôi muốn đến và nơi tôi nên đến là hai chỗ hoàn toàn khác nhau. Tôi xỏ chân vào đôi giày thể thao và chạy xuống phố, về hướng mà tôi nên đến.

Trời đã tối mịt, âm thanh của tối mùa hè thật rộn ràng, tiếng đài, tiếng sập cửa, tiếng trẻ con gào thét và cả tiếng tập bóng trong công viên Reilly. Tất cả các nhà hàng ngoài trời đều kín khách, đèn đường nhấp nháy, mọi người cười nói ăn uống vui vẻ. Tôi chạy không ngừng, đôi giày thể thao gõ nhịp đều đều trên vỉa hè.

Bệnh viện đa khoa Eaton Falls lúc nào cũng sáng rực đèn đón khách. Sảnh chính được trang trí họa tiết sắc sỡ và cây cối được cắt tỉa gọn gàng, tất cả như muốn thay cho lời chào mời thân ái nhất. Phù hợp thật.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?”. Cô gái ngồi bàn lễ tân hỏi tôi.

“Khu phẫu thuật ở tầng mấy nhỉ?”, tôi hỏi. “Tầng sáu”, cô ấy đáp. “Cô đến thăm người nhà à?”

“Không”, tôi đáp. “Tôi đến gặp bác sĩ Darling”.

“Để tôi gọi điện trước cho bác sĩ”. Cô gái chưa kịp dứt lời thì tôi đã bước nhanh về phía thang máy.

Tôi sỏi từng bước nhanh và nặng nề về phía khu phẫu thuật tầng sáu. “Cho tôi hỏi bác sĩ Ryan Darling có ở đây không?”

Cô y tá cau có ngược lên nhìn tôi. “Bác sĩ đang ở cùng bệnh nhân”.

“Anh ấy đang trong phòng phẫu thuật à?”

“Bác sĩ đang ở cùng bệnh nhân”. Cô ta nhắc to hơn như thể sợ tôi không nghe thấy, sau đó nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi dấm dăng nói, “Sao cô không gọi đến văn phòng bác sĩ đặt lịch từ trước?”

“Sao cô không nói ít đi nhỉ, anh ấy là bạn trai tôi, cô hiểu không?”. ‘Bạn trai’ có vẻ như không phải từ phù hợp, đáng lý tôi nên chọn cách gọi khác nghiêm túc hơn. ‘Bạn trai’ nghe như thể các cô gái mới lớn vậy.

“Cũng không thay đổi được gì cả, bác sĩ đang-ở-cùng-bệnh-nhân”.

“Được rồi! Thế tôi ngồi chờ ở đâu đây?”

Cô y tá máu lạnh y như nhân vật Ratched trong phim *Bay trên tổ chim cú cu* thở dài thườn thượt. “Cuối dãy có phòng đợi dành cho người nhà. Cô chú ý hơn trong cách nói năng có được không?”

Dù trong lòng chỉ muốn thụi cho cô ta một cái nhưng tôi vẫn bước về phía cuối dãy. Dọc đường đi tôi còn chẳng dám nhìn các phòng mổ xếp dọc hai bên, chỉ cần nhìn thấy bệnh nhân và thân nhân rầu rĩ của họ, tôi cũng đã buồn thối ruột rồi.

Phòng đợi trống trơn, dù có vài cái cốc Dunkin Donut trong phòng, chứng tỏ có người vừa mới ở đây. Chiếc tivi trên tường đang chiếu kênh CNN nhưng tôi cũng chẳng buồn ngó đến. Trong đầu tôi chỉ luẩn quẩn giọng nói run rẩy của bố tôi. Ông không bao giờ nghĩ rằng ngày này sẽ đến. Ông đã không nghe lời chúng tôi.

Ryan đến tìm tôi sớm hơn tôi tưởng. Tay anh vẫn còn đeo găng và trên người là chiếc áo blouse trắng. Nhìn anh chẳng ai nghĩ được anh vừa dính đầy máu me be bét của bệnh nhân. Trông anh vẫn quyến rũ theo kiểu lạnh lùng như lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Anh chàng New York Times. “Chastity, bất ngờ quá!”, anh vừa nói vừa cúi xuống hôn tôi. “Em thế nào? Em qua thăm anh đấy à?”

“Ryan, em có tin xấu muốn báo cho anh”. Tôi ghen ngào. “Mẹ em sắp tái hôn”. Giọng tôi run run khi nói những chữ sau cùng.

“Với Harry à?”, anh hỏi ngô nghê.

Không, đồ ngốc. Với Barack Obama đấy. “Vâng, với Harry, tôi đáp. “Thế thì tốt quá”. Anh buột miệng rồi chợt nhận ra vẻ mặt tôi. “Hay là không?”

“Bố em đau khổ lắm, Ryan ạ”. Giọng tôi gằn lại.

“Hắn rồi”, anh cố an ủi tôi, “nhưng dù sao thì...”. Anh tìm cách kết thúc câu chuyện và liếc nhìn đồng hồ.

“Dù sao thì sao hả Ryan?”. Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Anh vỗ vỗ đầu và lắc nhẹ. “Dù sao thì em cũng nên nhìn vào mặt tích cực của việc này, Chastity ạ. Anh biết là em buồn vì chuyện mẹ em sắp đi bước nữa nhưng dù sao thì bố mẹ em cũng đã chia tay rồi mà. Em cứ nghĩ là mẹ em sẽ lấy một người biết trân trọng mình, và có nguồn tài chính ổn định. Anh thấy hai người họ môn đăng hộ đối đấy chứ”.

Môn đăng hộ đối à? Bây giờ có phải là thời trung cổ nữa đâu mà còn nhắc đến mấy chữ ấy. Nước mắt tôi chỉ chực tràn ra. Tôi nuốt cục tức vào cổ mà bụng dạ vẫn sôi lên sùng sục.

“Đừng buồn, em yêu”. Anh nói mà mắt vẫn không thôi nhìn đồng hồ.

“Anh phải đi đâu à?”

“Anh phải dự buổi thuyết trình”, anh thú nhận.

“Được rồi”, tôi lạnh lùng nói. “Gặp anh sau vậy”.

“Cuối tuần này em muốn vào thành phố nữa không?”. Bây giờ thì giọng anh lại có chút lo lắng.

Tôi mà nán lại thêm một giây nào nữa thì ắt sẽ đâm thẳng vào mặt anh mất. “Em phải đi đây”, tôi đáp cụt lùn, “chào anh”.

“Chastity!”. Anh gọi nhưng tôi lờ đi và bước nhanh qua cô y tá cúi bần, tiến thẳng về phía thang máy. Tôi giận dữ tra tấn cái nút gọi thang và không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi trong lúc chờ cái hộp sắt ngu ngốc ấy mở ra. Tôi đi phăm phăm ra ngoài cửa, lướt nhanh qua một gia đình và bước vào màn đêm. Tôi lại chạy về phía trung tâm thị trấn, tới nơi mà tôi đã muốn

đến từ ban đầu. Nước mắt nước mũi ròng ròng, chắc hẳn trông tôi kinh khủng lắm đây.

Tôi chưa kịp định thần thì đã thấy mình dừng lại trước cửa nhà Trevor. Ai đó trong khu phố đang chơi guitar, tiếng nhạc du dương làm thần kinh tôi dịu bớt phần nào. Ngược mắt nhìn lên, tôi thấy cánh cửa sổ căn nhà phía đông bắc tầng trên cùng vẫn sáng đèn. Vậy là anh đang ở nhà.

Có người vừa mở cửa ra ngoài nên tôi không cần bấm chuông vào tòa nhà, chỉ cần túm lấy cánh cửa trước khi nó kịp đóng lại. Tôi đi nhanh lên cầu thang, bước đến hai bước một, xoay vòng ở mỗi chiều nghỉ và dốc sức cho đoạn cầu thang tiếp theo. Đến tầng tư tôi xông vào sảnh chính và bước tới trước cửa căn hộ 4D.

Tôi vừa thở hồng hộc vừa gõ cửa vội vã. Trevor ra mở, trông anh có vẻ ngạc nhiên, tôi chẳng chần chừ gì nữa, ngã vật vào vòng tay anh.

Chương 31

“Chastity, có chuyện gì thế?”. Anh đỡ lấy tôi và lo lắng hỏi. Tôi cứ níu chặt lấy Trevor để cảm nhận hơi ấm của anh, sức mạnh của vòng tay anh, và cả mùi xà phòng trên người anh nữa. Ôi Chúa ơi, đúng là mùi hương này, đúng là cảm giác này. Tôi chợt nhớ lại mọi chuyện chúng tôi đã từng có trước đây.

“Mẹ em...”. Tôi còn không nghe ra nổi giọng mình nữa.

“Mẹ em có sao không?”. Giọng anh bình thản và trầm ấm, ngay cả khi hỏi những chuyện như vậy.

“Không!”. Tôi nấc lên. “Mẹ em không sao”.

“Em vào đây đi, Chas”. Trevor gỡ tôi ra rồi đưa tôi vào nhà. Tôi chưa từng tới nhà anh bao giờ. Phòng khách nhà anh sơn màu vàng ấm, ở góc tường đặt lò sưởi và rất nhiều chậu cây, ngoài ra tôi chẳng nhìn thêm được gì nữa vì mắt đã ầng ậc nước. Anh nhẹ nhàng đỡ tôi ngồi xuống sofa và mang hộp giấy ăn cho tôi.

“Có chuyện gì thế, Chastity?” Trevor hỏi trong khi tôi xì mũi ầm ĩ. Phải mất vài cái khăn giấy tôi mới kìm hãm được cơn xúc động của mình. Tay tôi run run, chân tôi cũng thế. Tôi không trả lời anh ngay được. “Chas à, có chuyện gì thế em?”. Trevor khom gối ngồi trước mặt tôi, ân cần nắm lấy tay tôi.

“Mẹ em sắp tái hôn rồi Trevor ạ”. Tôi lí nhí rồi lại òa khóc. “Mẹ sắp lấy chú Harry rồi, bố em thì... nghe giọng ông rất... còn em thì.. em chưa bao giờ nghĩ... Họ yêu nhau thế cơ mà... sao giờ lại...”

Trevor nhẹ nhàng ôm lấy tôi, rồi để tôi khóc ngon lành trên bờ vai của mình. Anh vuốt tóc tôi và thầm thì điều gì đó mà do mãi nước nở nên tôi chẳng nghe ra. Anh xoay người ngồi sát lại rồi hôn lên trán tôi, và thế là, chết tiệt, tôi đầu hàng.

Tôi không thể chạy trốn tình cảm của mình được nữa. Tôi yêu anh. Tôi vẫn luôn yêu anh và sẽ mãi yêu anh. Tôi chưa bao giờ hết yêu anh, và ngay lúc này tôi yêu anh hơn bao giờ hết. Trong suốt mười hai năm quen biết nhau, tôi luôn cố gắng nghĩ về anh như một người anh trai.

Nhưng sự thực tôi không thể coi anh như anh trai được.

Tôi yêu anh. Cũng giống cách mà mẹ yêu bố, tình yêu ấy một ngày nào đó sẽ phai tàn vì thời gian và lãng quên. Một ngày nào đó biết đâu tôi sẽ nhìn Trevor của tôi giống như mẹ nhìn bố bây giờ, người đàn ông đã làm tan nát trái tim bà. “Anh Trevor, em...”. Giọng đứt quãng, tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

Trev hiểu tôi định nói gì, tôi có thể nhận thấy điều đó trong mắt anh. Anh biết tôi vẫn rất yêu anh, và hình như trong suốt thời gian qua anh vẫn luôn biết điều đó. Hai tay anh ôm lấy mặt tôi, lau nước mắt trên má tôi.

Và tôi đã hôn anh.

Đó là nụ hôn của sự chờ đợi, đau khổ, buồn tủi và cả tình yêu, tất nhiên. Bởi sâu thẳm trong tim, tôi biết mình sinh ra là để yêu Trevor, cho dù anh đối với tôi thế nào, tôi vẫn sẽ yêu anh rất nhiều. Từng tế bào, từng mạch máu trên người tôi đều thuộc về anh. Và tôi không muốn chúng bị lãng phí.

Trong giây lát, Trevor ngồi yên bất động, còn tôi lo lắng vì sợ sẽ lại bị anh từ chối một lần nữa.

Và đúng lúc không ngờ nhất, anh đáp trả nụ hôn của tôi, vừa nồng nhiệt vừa nhẹ nhàng, môi anh thêm khát và cháy bỏng trên môi tôi. *Ôi, tạ ơn Chúa.*

Tay anh lần sờ bên dưới lớp áo tôi đang mặc. Và tôi cũng nhanh chóng luồn tay vào mái tóc dày vẫn còn hơi âm ấm của anh, môi dính chặt môi, tôi quắp chặt lấy anh. Tôi đập đổ cái bàn uống nước nhưng không ai trong

chúng tôi muốn dừng lại. Giờ thì chẳng còn chuyện gì làm chúng tôi quan tâm nữa. Cuối cùng hai chúng tôi cũng lại được hòa làm một. Đã lâu lắm rồi, vậy mà vẫn như chưa từng xa cách. Anh thật ấm áp, nóng bỏng, và rất rất tuyệt vời. Thật hoàn hảo. Đúng là cảm giác ấy.

Tôi vội vã cởi áo trên người anh ra, nhanh đến mức giật đứt cả mấy cái khuy, nhưng giờ thì ai bận tâm đến chuyện ấy nữa? Tôi đã yêu anh từ lâu lắm rồi.

Chúng tôi cũng chẳng buồn ý tứ gì nữa, tốc độ cởi đồ và tháo giày nhanh đến chóng mặt. Có tiếng gì đó đổ vỡ nhưng chúng tôi chẳng buồn bận tâm. Mấy tấm đệm sofa bị trượt làm chúng tôi ngã lăn xuống sàn. Tai tôi ù đặc, tim đập thành thịch. Người tôi nóng rực lên, khi hai thân thể áp sát nhau, tôi nhận ra người anh cũng nóng không kém. Tôi hít một hơi thật sâu. “Chastity”, bỗng nhiên anh nghiêm giọng lại.

“Đừng mà, em xin anh đấy, Trevor”. *Xin anh đừng dừng lại. Xin anh đừng đuổi em đi. Xin anh hãy yêu em thêm một lần nữa.*

Anh không nói thêm gì nữa, đôi mắt anh tan chảy và khi chúng tôi hòa làm một, tôi biết lúc đó số phận đã an bài. Đó là cách mà mọi chuyện nên diễn ra. Anh chính là tổ ấm của tôi, và tôi biết mình đang thuộc về nơi mà tôi nên thuộc về. Không còn chỗ cho những phân tích mổ xẻ, chỉ còn lại cảm xúc thăng hoa tuyệt vời tôi yêu anh nhiều đến mức có cảm giác như tim mình sắp tách ra làm đôi.

Phải mất một lúc lâu, tôi mới có thể bình ổn nhịp thở và nhìn lại được mọi thứ. Trevor nằm bất động, tim anh đập thành thịch trên người tôi, má anh áp vào cổ tôi, tay vẫn ôm chặt lấy tôi.

Đống đệm ghế nằm vất vưởng khắp nơi, cái thì gác lên người chúng tôi, cái thì vẹo vọ dưới sàn. Bàn uống nước thì đổ nghiêng sang một bên, cốc tách vỡ tan tành. Trên hông tôi có vài vết xước nhẹ và tôi chắc chắn mình cũng đã để lại vài dấu tích trên lưng Trevor.

Trong thâm tâm tôi chỉ muốn tất cả dừng lại ở giây phút này, nhưng chúng tôi vẫn phải trở về với thực tại. Cảm giác tội lỗi bắt đầu lấn át cảm

giác ngây ngất khi này, nhưng tôi vẫn cố không để nó xâm chiếm hoàn toàn.

“Trev?” , tôi thì thào.

“Anh đây”. Anh ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt căng thẳng đến tội nghiệp, má cũng đỏ ửng. “Em muốn uống gì không?” anh vừa hỏi vừa mặc lại quần áo. Rồi không chờ tôi trả lời anh đi thẳng vào bếp.

Dấu hiệu xấu rồi. Tôi đưa tay sờ môi, nóng ran và sưng tấy. Tôi nằm đó thêm một lúc rồi ngồi dậy, vớ lấy quần áo. Chân vẫn đang đi tất, tôi mặc vội quần áo, thỉnh thoảng lại liếc vào trong bếp, Trevor đang đứng chỗ bồn rửa, tay chống hông. Anh không lấy nước, cũng chẳng buồn khóa vòi mà cứ để mặc cho nước chảy tràn. Anh chỉ đứng đó, bất động, và tôi có thể cảm nhận được sự hối tiếc đang chảy trong người anh. *Anh nói gì đi chứ, Trevor. Tôi thầm mong. Hãy nói là mọi chuyện sẽ ổn đi.*

Ước gì anh bước đến chỗ tôi, ôm lấy tôi và nói rằng chuyện này không phải là một sai lầm. Nhưng anh chẳng làm gì cả, chỉ đứng đó nhìn nước chảy.

Dù trong lòng chỉ muốn bước tới chỗ anh, ôm lấy anh, chạm vào anh, nhưng tôi không dám. Nhất là khi anh còn chẳng buồn nhìn đến tôi.

Đột nhiên có gì đó rung rung dưới chân. Tôi nhìn xuống, là điện thoại của Trevor, chắc nó bị rơi trong lúc chúng tôi vật lộn trên sàn. Tôi quay lại nhìn Trevor một lần nữa rồi cúi xuống nhặt nó lên.

Hayden đang gọi.

Tôi vứt chiếc điện thoại xuống thảm và đá nó vào gầm sofa. Trevor sẽ phải tìm nó sau, anh sẽ phải lục lọi khắp nơi và tự nhủ ‘Có chuyện quái gì với cái điện thoại ấy nhỉ? Nó có thể ở đâu được cơ chứ?’ Mắt anh vẫn không rời khỏi dòng nước.

Tôi có hai lựa chọn. Bỏ đi trong tự trọng hoặc dẹp hết tự trọng sang một bên và làm theo trái tim mách bảo. Và tôi đã lựa chọn điều gì? Mặc kệ cái tự trọng hào huyền ấy đi.

“Trev này”, tôi nhẹ nhàng lên tiếng. “Anh vào đây một chút được không?”

Trevor quay lại, khẽ gật đầu. Anh với tay lấy hai cái cốc, rót đầy nước rồi cũng chịu quay vào phòng khách. Đặt cốc lên bàn, anh nhặt nhanh những mảnh vỡ trên sàn và khoác áo lên người, chiếc áo đã bị tôi giật đứt khuy khi nãy. Anh xếp lại mấy tấm đệm và ngồi xuống.

“Chastity này”, cuối cùng Trevor cũng chịu nhìn tôi. Bụng dạ tôi như lửa đốt khi nhìn vào mắt anh.

“Trước khi anh định nói lẽ ra chúng ta không nên làm như vậy, thì để em nói trước đã, được không”. Giọng tôi hơi lạc, có lẽ do vừa run vừa sợ.

“Em đã có bạn trai rồi”, anh khẽ nói.

Tôi cảm mặt xuống sàn nhà. Anh nói đúng. Tôi đã từng dằn cho Mark một trận như tử vì tội phản bội Elaina, vậy mà giờ tôi cũng lại lừa dối bạn trai mình. Mặt nóng bừng vì xấu hổ, tôi lẩm bẩm đáp “Em biết”.

“Và anh cũng có bạn gái rồi”, anh nói tiếp.

Chết tiệt. Tôi hít một hơi thật sâu. “Trevor à, em chỉ muốn anh biết em vẫn luôn yêu...”

“Đừng làm thế, Chastity”. Trevor nói trong lúc vẫn nhìn chăm chăm xuống chân.

“Đừng làm gì cơ?”

“Đừng nói ra chuyện ấy, và đừng chia tay Ryan”.

Không còn chuyện gì có thể khiến tôi đau hơn thế. Miệng hé mở nhưng tôi không thốt được từ nào. Anh ngược lên nhìn tôi.

“Anh không muốn là người thứ ba xen vào hai người”. Mắt anh tối sầm lại, trông anh thật đau khổ. “Anh ta là người tốt, Chas à. Ryan có thể cho em những điều mà anh không bao giờ làm được. Và anh ta yêu em nữa”. Anh nắm lấy bàn tay để thông của tôi.

Tôi có ngốc đâu. *Anh ta yêu em còn anh thì không*. Chẳng cần anh nói tôi cũng hiểu. Tôi đau đớn như thể có một cái dằm chết tiệt nào đó đang mắc

kẹt bên trong trái tim mình. Tôi giật mạnh tay ra đến mức cùi chỏ đập vào cạnh ghế đánh bốp. “Được rồi, em hiểu mà, Trev”. Tôi cố không khóc. “Ý anh là cứ mười năm chúng ta sẽ ngủ với nhau một lần, để rồi em sẽ tiếp tục đau khổ trong khoảng mười năm sau đó, còn anh lúc nào cũng muốn tỏ ra là người anh trai đích thực của em đúng không?”. Giọng tôi càng lúc càng gay gắt “Có phải không? Có phải anh muốn như thế không?”

“Không, Chastity”, anh trầm mặc đáp. “Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, anh xin lỗi, anh rất xin lỗi. Đáng lẽ chuyện này không nên xảy ra. Em biết như vậy mà”.

Tôi lão đảo đứng dậy. “Hình như là em chẳng biết gì cả, Trevor ạ. Nếu không em đã chẳng ngủ với anh vô cảm như vậy, phải không?”

“Chastity à...”. Trevor cũng đứng dậy vỗ về tôi, nhưng lúc này tôi chỉ muốn thụi cho anh một cái thật mạnh. “Chas, em...”, anh buông thõng hai tay và lắc đầu.

“Không, anh nói đi, Trevor. Anh phải nói cho em biết”. Tôi run run chỉ thẳng tay vào mặt anh. “Nếu chúng ta yêu nhau mà chẳng may mọi chuyện không đi đến đâu, anh sẽ mất gia đình đã cứu mang mình. Anh sợ sẽ mất bọn họ. Thừa nhận chuyện đó đi, Trevor. Gia đình em có ý nghĩa với anh nhiều hơn em phải không?”

Mặt Trevor biến sắc. Anh bước thêm một bước tới gần tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy anh tức giận đến thế. Phải nói là tức giận đến đỉnh điểm. “Sai rồi. Em nghĩ sai rồi, hoàn toàn sai, Chastity ạ. Nếu chúng ta yêu nhau mà chẳng may mọi chuyện không đi đến đâu thì anh sẽ mất em. Em mới là người mà anh không thể đánh mất”.

Miệng tôi không ngậm lại được. “Anh nói gì cơ?”

“Chính em đã nói chúng ta sẽ đánh mất nhiều thứ, em nhớ không?”

“Nhưng bây giờ mọi chuyện khác rồi, Trevor. Anh không thể...”

Giọng anh đành lại, hình như ở đây có chút nhằm lẫn gì đó. “Vấn đề là em nói đúng. Chúng ta sẽ không làm tổn thương nhau vì những chuyện như thế này, Chastity à. Chúng ta sẽ không phải chia tay nhau, cũng không bao

giờ phải ly hôn. Anh lùi lại mấy bước, cơn bùng giận hình như đã nguôi lại. “Sẽ tốt hơn cho em nếu không có anh”.

“Không ai có thể tốt hơn anh cả”. Tôi nói với anh bằng những lời chân thành nhất, nhưng anh chỉ lắc đầu.

“Em biết chuyện này sẽ thành ra thế nào mà. Lính cứu hỏa bọn anh có kiếm được bao nhiêu tiền đâu, rồi anh sẽ phải làm thêm, càng nhiều việc càng tốt và rồi đến một lúc nào đó em sẽ ghét anh thôi. Giống như bố mẹ em ấy”.

Mắt tôi rưng rưng. Một lần nữa anh lại có lý.

“Nếu cứ giữ khoảng cách như thế này, chúng ta sẽ không bao giờ phải rơi vào cảnh ngộ ấy”. Trevor nói, giọng anh giờ đã trở lại bình thường. “Anh đã mất Michelle, mất bố mẹ, anh không thể mất cả em nữa, Chastity. Anh không thể”.

“Trevor”, tôi thăm thò. “Em chưa bao giờ ghét bỏ anh được, em yêu anh. Em vẫn luôn yêu anh từ trước đến giờ”.

Đúng lúc đó thì tiếng chuông điện thoại reo vang. Không phải cái điện thoại di động đã bị tôi đá vào gầm ghế lúc nãy mà là máy cố định. Chúng tôi vẫn im lặng nhìn nhau trong khi điện thoại reo không ngừng. Máu trong người tôi như ngừng chảy, tim như ngừng đập. Rồi điện thoại của Trevor chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

“Chào anh yêu, em đây. Em chỉ muốn báo cho anh biết là kế hoạch ngày mai không có gì thay đổi. Gọi lại cho em nhé. Yêu anh”.

Trevor nhắm mắt, đôi vai anh run lên. Tôi đã có câu trả lời cho mình.

“Anh biết không, Trev?”. Tôi hỏi, giọng đã không còn giữ được bình tĩnh nữa. “Em về đây”.

“Chuyện không phải em nghĩ đâu”, anh giải thích.

Anh đang lừa tôi, vậy mà tôi còn suýt tin lời anh. Tôi nổi giận và gầm lên giận dữ. “Thật sao Trevor? Em thì nghĩ Hayden Hoàn Hảo của anh lại nghĩ như vậy đấy. Và cái chuyện ‘anh không muốn mất em’ vừa rồi chỉ là

trò giả dối thôi. Kể cả chuyện đó có là thật chẳng nữa thì anh biết không, anh vừa đánh mất em rồi đấy, kể từ giờ phút này”.

“Em đừng nói thế, Chastity”, anh van nài.

“Đừng lừa dối em nữa, Trevor”, tôi gào lên. “Em không phải em gái anh, không phải bạn anh, và càng không phải bạn gái của anh. Anh nói đúng. Có người yêu em và trân trọng em. Thế nên phiền anh cút sang một bên để em đến với anh ấy”.

Anh không nói gì cả.

Tôi dạo bước dọc bờ kênh. Không đúng, phải là hùm hổ bước đi mới đúng. Tôi giận dữ tới mức gần như phát điên. Ước gì tôi có bao cát ngay trước mặt để xả giận. Trời ơi, suốt mười hai năm qua chẳng lẽ tôi không rút ra được bài học gì sao? Chẳng lẽ tôi không nhớ Trevor đã từng nhẹ nhõm thế nào khi chia tay tôi lần trước sao? Elaina đã từng nói lừa dối tôi một lần là lỗi của anh, nhưng đến lần thứ hai thì tôi quả là con ngốc.

Tôi ngồi cạnh bờ sông, sương phủ trắng chiếc quần bò. Tay tôi run lên, hai má ửng đỏ. Lá trên cành xào xạc, tiếng còi tu húyt của cảnh sát vang lên từ phía bên kia thị trấn. Tôi khịt mũi và lấy tờ giấy ăn ra lau mặt. Ít nhất thì tôi cũng đã nói ra tất cả, thổ lộ tình yêu lẫn những điều mong muốn mà tôi vẫn luôn ấp ủ bấy lâu nay. Tôi đã nói với Trevor rằng tôi yêu anh. Và chẳng còn “biết đâu” gì nữa.

Những điều anh vừa nói lại văng vẳng trong đầu tôi. Rằng anh không thể mất tôi. Mười hai năm trước, khi mới mười tám tuổi tôi cũng sẽ nói như vậy với anh. *Chúng ta có quá nhiều thứ để đánh mất.* Tôi hoàn toàn hiểu điều anh muốn nói, rằng nếu chỉ là bạn, chúng tôi sẽ mãi mãi có thể làm bạn.

Nhưng chúng tôi đâu phải chỉ là bạn. Tôi yêu Trevor và mong anh đón nhận tình cảm của tôi, nhưng điều đó không đủ để anh vượt qua nỗi sợ hãi của mình. Lại cái cảm giác một lần nữa chỉ cô độc một mình. Lại cái cảm giác mất đi một người thân nữa. Có lẽ giữ an toàn là điều mà Trevor cần hơn cả.

Chỉ là tôi đã nghĩ biết đâu anh sẽ vì tôi mà đánh liều một phen.

Tôi khóc nức lên từng chặp. Tôi vẫn có thể cảm nhận da thịt của anh, mùi hương của anh, nhưng với anh, tất cả chỉ là sai lầm. Có lẽ với Trevor chuyện vừa xảy ra giữa chúng tôi không ý nghĩa bằng chuyện thỉnh thoảng anh ghé chơi nhà tôi đôi ba bận, cùng xem bóng chày và đánh bi da với anh em tôi. Có lẽ tôi sẽ có ý nghĩa với anh hơn nếu chỉ dừng lại ở mức bạn bè.

Rồi còn cả Hayden Hoàn Hảo nữa chứ. Anh đã từng yêu Hayden đến mức hỏi cưới cô ta, và bây giờ anh cũng yêu cô ta đến mức nghĩ đến chuyện cho cô ta một cơ hội nữa. Hayden xứng đáng có cơ hội thứ hai, vậy mà tôi thì đến một cơ hội cũng chẳng có.

Tiếng chuông điện thoại làm tôi giật mình. Biết đâu là Trevor. Biết đâu anh sẽ xin lỗi tôi. Biết đâu...

Không phải anh. “Chào anh, Ryan”, tôi nói khô khốc.

“Chào em yêu”, anh nói. “Em đang khóc đấy à?”

Nước mắt tôi lại tuôn xối xả. “Một chút thôi. Tôi thú nhận, trong lòng cảm thấy có lỗi và xấu hổ với anh ghê gớm”.

“Về chuyện của mẹ em?”. Tôi không đáng để anh quan tâm sao.

“À... vâng”.

“Em muốn anh đến chỗ em không? Anh xong việc rồi”.

Tôi quệt nước mắt và tay áo và nhìn lên trời. “Không cần đâu, cảm ơn anh, Ryan. Em chỉ muốn ở một mình thôi”.

“Anh hiểu. Nhưng ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau chứ”

“Ryan này...”

“Anh đây”.

“Em rất mong chờ chuyển đi chơi cuối tuần này”, tôi nói thật lòng. “Anh cũng thế”. Tôi nghe thấy tiếng anh cười trong điện thoại. “Chúc em ngủ ngon”.

“Chúc anh ngủ ngon. Em yêu anh, Ryan”. Tôi hơi nhăn mặt khi nói ra điều đó. Mặc dù đây không phải sự thật, nhưng những lời mà tôi vừa nói có

ý nghĩa rất khác với khi nói với Trevor nửa giờ trước đó.

Chương 32

Hình như có gì đó vừa chết trong tôi. Quả là một suy nghĩ tích cực trước kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn với anh bạn trai hoàn hảo, phải không?

Ryan và tôi đang trong khách sạn Soho Grand, khách sạn sang trọng và cao cấp bậc nhất thành phố. Thậm chí những người phục vụ ở đây còn mặc đẹp hơn cả tôi. Có lẽ Ryan là khách thường xuyên ở đây, vì nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy anh đã đón đả chào, “Rất vui được gặp lại ngài, bác sĩ Darling”.

Chúng tôi được dẫn lên một căn phòng vô cùng long lanh, chính xác là một căn hộ lộng lẫy với những chi tiết nội thất theo trường phái tối giản tinh tế và có hướng nhìn ra khung cảnh tuyệt đẹp của thành phố. “Chỗ này đẹp quá, Ryan ạ”. Tôi thốt lên trong lúc anh đang tip cho anh chàng nhân viên vác hành lý, trông anh ta cũng đẹp trai không kém gì Ryan.

“Anh muốn kỳ nghỉ này thật đặc biệt”, anh rụt rè thú nhận. Anh cúi xuống hôn tôi và nhìn sang phía giường gợi ý, “Em có muốn...”

“Em hơi mệt một chút”. Tôi không hề nói dối. Sự thật là tôi quá mệt mỏi với việc không ngừng so sánh hai người đàn ông trong đời. Nhàm rồi, làm gì có đến hai người đàn ông chứ, chỉ có một người đàn ông này mà thôi.

Chúng tôi thả mình xuống chiếc giường êm ái, tay nắm chặt tay. Tôi kể cho anh nghe về những nơi tôi vẫn thường đến lúc còn đi học, những chỗ tôi hay lui tới thư giãn khi còn làm việc ở Newark. Ryan ba hoa không ngừng về nơi ở của anh ở Columbia Presbyterian, về những ngày tháng âm nhạc, về nhà hàng Thái nhỏ nhắn mà anh hay ghé đến, về công viên trung tâm mà anh vẫn đi dạo. Nhìn Ryan tôi không hề thấy xúc động như với

Trevor. À không, phải là đã từng thấy chứ. Về chuyện đó thì còn nhiều điều để nói. Nếu không nhầm thì cuối tuần này Ryan sẽ hỏi tôi câu hỏi quan trọng đó và tôi sẽ nói tôi đồng. Giọt nước tràn ly. Cái thứ đã chết trong tôi sẽ vỡ tan thành từng mảnh, và rồi tôi cũng giống như mẹ mà thôi.

Chúng tôi ngồi nhâm nhi mấy ly rượu đắt đỏ trong quầy bar (ai mà ngờ một ly martini có giá những 25 đô la cơ chứ), rồi đến Broadway xem vở *Hiếm ác*. Tôi rất thích nhạc kịch, đúng là tuyệt phẩm. Ryan cũng đồng ý như vậy. Sau khi xem xong chúng tôi đi ăn tối, đoán thử xem là đâu nào? Là The Rainbow Room, nhà hàng sang trọng bậc nhất New York. May mà bạn trai tôi là một bác sĩ giàu có nên tôi không cảm thấy tội lỗi lắm khi gọi loại bít tết đắt tiền nhất và ly martini loại lâu năm. Sau bữa tối chúng tôi cùng khiêu vũ, và tất nhiên, Ryan nhảy rất giỏi.

“Anh nhảy giỏi thật đấy”. Tôi mỉm cười ngược lên nhìn anh, đáng lẽ tôi nên nghe theo linh cảm của mình từ trước, chọn một đôi giày bệt thay vì giày cao gót.

“Anh học khiêu vũ cổ điển từ năm lớp Bảy”, anh tự hào ra mặt. “Em chưa bao giờ khiêu vũ với anh chàng nào được gọi là biết nhảy cả”

“Em cũng giỏi đấy chứ”. Nói rồi anh hôn nhẹ lên môi tôi.

“Em yêu anh”. Tôi nói điều đó vì bản thân tôi nhiều hơn là vì anh.

“Anh cũng yêu em”, anh buông tay tôi ra và lần tay vào túi áo. “Anh hi vọng em sẽ nhận lời làm vợ anh”.

Tôi chẳng nhận ra dàn nhạc đang chơi bài gì nữa. Ryan mỉm cười hạnh phúc và luồn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh vào tay tôi.

“Đẹp quá”. Tôi thốt lên. Quả thực chiếc nhẫn rất đẹp, nó làm bằng vàng trắng, ở giữa đính một viên ngọc lục bảo ma mị, còn bên sườn là hai viên kim cương nhỏ. Chiếc nhẫn hoàn hảo như thể chính nó cũng vừa bước ra từ tạp chí *New York Times* vậy.

“Em sẽ lấy anh chứ?”, Ryan hỏi dù đã biết câu trả lời.

“Vâng”. Tôi vòng tay quanh cổ Ryan và hôn anh. Mọi người xung quanh vỗ tay chúc mừng chúng tôi như kịch bản.

Đây sẽ là cuộc sống của mình sau này. Tôi thầm nghĩ khi chúng tôi dạo bước trên phố. Không khí thật thoáng đãng và trong lành, một làn gió nhẹ thổi qua đưa hương bánh mì ngào ngạt từ đâu đến. Manhattan thật lộng lẫy và ồn ào. Tôi đưa tay lên ngắm nghía chiếc nhẫn, Ryan cười. “Bố mẹ anh sẽ rất vui cho mà xem”, anh khẽ nói.

“Anh có chắc không?”, tôi hỏi lại. Anh cười phá lên và bóp nhẹ tay tôi. Viễn cảnh về những buổi lễ Tạ ơn và Giáng Sinh cùng vợ chồng phu nhân Darling

(thêm cả Bubbles nữa chứ) cứ lớn vờn trong đầu tôi, xa vời và viễn tưởng như những bức họa của họa sĩ Salvador Dali. “Bố mẹ em cũng sẽ rất vui”.

“Tất nhiên rồi”, Ryan đáp. Tôi cố không nhú mày. Thay vào đó, tôi mừng rỡ ra cảnh Ryan sẽ ngồi thu lu một chỗ trống trên bóng truyền thống các mùa lễ Tạ ơn của gia đình tôi. Tất nhiên ai trong nhà tôi muốn làm hồng đôi tay vàng của Ryan, nên rất có thể họ sẽ để anh ngồi sang một bên. Dù sao thì cũng sẽ rất vui.

Hôm sau chúng tôi ngủ nguyên buổi sáng, dậy ăn trưa rồi đi mua sắm ở trung tâm thương mại Saks. Chủ yếu Ryan mua là chính. Anh sắm mấy bộ vest mới, đồng thời cũng rất chu đáo mua cho tôi một ít nội y đắt tiền và bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng (chắc muốn nhắc khéo tôi về chuyện thay cái áo phông Yankees cũ mềm mà tôi vẫn hay mặc khi đi ngủ). Lúc về khách sạn, tôi gọi điện cho mẹ và báo tin vui cho bà.

“Ôi Chastity”, mẹ reo lên. “Con yêu, tốt quá, tốt quá!”. Mẹ nói tối hôm sau sẽ gọi các anh chị tới ăn tối để tôi và Ryan thông báo trực tiếp tin vui này đến mọi người.

“Vâng”, tôi đáp. “Được đấy mẹ ạ”.

Ryan cũng gọi cho bố mẹ anh và tôi nói chuyện với phu nhân một lát. “Con cứ gọi bác là Libby là được rồi”, bà nói. “Bác đã có sẵn mấy nhà thiết kế cho váy cưới của con rồi đây”.

Bác sĩ Darling cũng cầm máy. “Chào mừng con đến với gia đình chúng ta”. Ông vui vẻ nói, trong khi đó tôi cố quên đi chuyện ông đã từng thấy tôi trần như nhộng từ đầu đến chân.

Ryan bắt máy và trả lời các câu hỏi về ngày giờ, địa điểm, vân vân và mây mây. Tôi quay sang cửa sổ và nhìn đăm đăm về phía tòa nhà Empire State chọc trời.

Đây có đúng là tôi không nhỉ. Hình như tôi không còn là chính mình nữa rồi. Những nơi sang trọng như cái khách sạn này chẳng phù hợp với tôi chút nào. Chiếc nhẫn này, dù nằm vừa vặn trên ngón tay tôi nhưng trông nó thật lạc lõng, chẳng khác nào một thứ đạo cụ trên sân khấu. Và mặc dù mới đi xa chưa đầy một ngày nhưng tôi đã thấy nhớ nhà, nhớ Buttercup.

“Em muốn gọi cho bố em”. Tôi nói khi Ryan kết thúc cuộc trò chuyện với bố mẹ anh. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ là năm giờ hơn, giờ này chắc bố vẫn đang ở Sở Cứu hỏa. Cùng với Trevor, đương nhiên rồi. Tôi quên mất chuyện đó.

“Thực ra bố em đã biết rồi”, Ryan mỉm cười. “Anh đã xin phép bố em trước mà”.

“Thật sao”, tôi khá bất ngờ. “Chuyện đó... anh đúng là cổ hủ và chu đáo”.

Tôi bấm số di động của bố. “Con có vui không, Sườn Heo?”, bố hỏi. Tôi nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng bộ đàm rè rè cùng tiếng người nói chuyện lao xao.

“Vâng, tất nhiên rồi ạ”, tôi đáp.

“Trevor này, Chastity đã nhận lời lấy anh chàng bác sĩ đấy”, bố gọi to. Tôi chờ một cơn đau tim, nhưng nó đã không đến.

“Chúc em hạnh phúc, Chas”. Tôi nghe thấy tiếng Trevor sau khi anh thoáng chân chừ mấy giây.

“Trevor chúc con hạnh phúc đấy”, bố chuyển lời.

“Cảm ơn anh”, tôi bình tĩnh đáp.

“Nó nói cảm ơn con”, bố lại vọng sang Trevor. “Thôi được rồi, đưa máy bố nói chuyện với con về tương lai xem nào”.

Bố và Ryan trò chuyện một lát, Ryan lịch sự gọi bố là ‘ngài’ và cảm ơn ông vì đã chúc phúc cho chúng tôi. Cuối cùng gia đình chúng tôi cũng đều được thông báo về đám cưới sắp diễn ra của hai đứa. Chúng tôi quay sang nhìn nhau, Ryan và tôi giờ đã là vợ chồng sắp cưới.

“Mọi chuyện đều ổn cả”, anh nói. “Bây giờ em muốn đi ăn ở đâu?”

Tôi chợt nhớ đến nhà hàng nho nhỏ trên phố Thompson, nơi Trevor đã từng nói với tôi về chuyện sẽ cưới Hayden. Chúng tôi có thể đến đó, để tôi thay cái ký ức buồn đau ấy bằng chuyện vui này. Nhưng rồi tôi quyết định để cho Ryan tự lựa chọn.

Các anh trai lần lượt ôm tôi, hai chị Starahs không ngừng khen ngợi chiếc nhẫn còn mấy đứa cháu gái thì liên tục đòi làm thiên thần rải hoa trong đám cưới của tôi. “Tất nhiên rồi”, tôi nói, “các con có thể tham gia bất kỳ phần nào các con muốn. Miễn là không được dành nhau đấy nhé?”

“Thế thì mất cả vui”, Jack chêm vào, “chúc mừng em gái”. Anh ôm siết lấy tôi khiến tôi nghẹn ngào không nói nên lời.

Elaina đang chờ tới lượt mình. Cô ấy đi theo khi thấy tôi vào nhà vệ sinh. “Lainey à, tớ cần đi toilet, nên cậu...”

“Cậu có chắc về chuyện này không?”. Cô ấy ngồi cắn móng tay trên thành bồn tắm.

Tôi nín thở. “Cậu đùa mình à? Sao cậu lại hỏi thế?”. Giọng tôi dội lại trên mấy tấm ngói xanh nhạt. “Chính cậu lúc nào cũng bảo mình chuyện này rất tốt đẹp mà”. Tôi nhại lại giọng Elaina. “Đừng có làm hỏng chuyện, querida. Hãy quên Trevor đi, querida”.

“Được rồi, được rồi, đúng là mình đã nói thế”, cô ấy ngắt lời. “Nhưng chuyện này quan trọng đấy, Chas à. Cậu có thấy hạnh phúc không?”

“Có!”, tôi khẳng định. “Mình... nhất định sẽ hạnh phúc”. Tôi nghiêng chặt hàm răng. “Elaina à”, tôi nói, giọng gần như thì thào, “đây là chuyện đúng đắn nhất mà mình từng làm đấy. Ryan là người tốt, bọn mình sẽ sống

hòa hợp. Anh ấy yêu mình, mình cũng yêu anh ấy, được chưa? Giờ thì làm ơn đừng nói thêm gì nữa”.

“Thôi được rồi”, Elaina đầu hàng. Hình như cô ấy còn định nói thêm gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Gì thế, Lainey?”, tôi hỏi. Đầu tôi đau như búa bổ và bụng thì đang đói meo, thực lòng tôi chỉ muốn về nhà ôm ấp Buttercup mà thôi.

“Cậu nói với Trevor chưa?”, Elaina thăm thì.

“Anh ấy biết rồi”, tôi nhìn sang chỗ khác. Dù vờ chỉnh lại tóc trước gương nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận ánh mắt lo lắng của Elaina sau gáy.

“Anh ấy có nói gì không?”, cô ấy hỏi tiếp.

“Trev chẳng nói gì cả”. Tôi quay lại nhìn thẳng vào cô bạn. “Mình đã nói là mình yêu anh ấy, vậy mà anh ấy chỉ nói là mình nên đến với Ryan”. Mặt tôi nhăn nhó khổ sở.

“Ôi trời. Thôi được rồi, được rồi, mình xin lỗi. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi”. “Cậu sẽ làm phù dâu cho mình chứ?”, tôi bắt đầu rớm nước mắt.

“Đương nhiên rồi”. Elaina đáp, đôi mắt nâu to tròn của cô cũng long lanh.

Sau bữa tối mà tôi có cảm giác lê thê như cả thế kỷ trôi qua với những lời chúc tụng của các thành viên trong gia đình, cùng món gà nướng tuyệt hảo của mẹ, Ryan và tôi lái xe về nhà. Buttercup nhảy cẫng lên khi nhìn thấy tôi, tôi cũng ôm chặt nó vào lòng, áp mặt vào cái má phúng phính của nó. “Tao cũng nhớ mày lắm, hoa hậu xấu xí ạ”, tôi nói.

“Ăng, ăng, ăng!”, nó reo lên mừng rỡ. Hình như nó cũng muốn nói, ‘Tôi cũng thế thừa cô chủ’ thì phải.

“Khu căn hộ của anh không cho nuôi chó đâu”. Ryan vừa nói vừa lùi ra sau để tránh dẫm phải nước dãi của Buttercup. “Nó sẽ phải với anh trai em đấy”.

Tôi nhìn anh chăm chăm. “Nó sẽ với em. Ai nói là chúng ta sẽ chuyển đến căn hộ của anh? Em rất thích ngôi nhà này. Biết đâu chúng ta sẽ ở

đây”. Ryan khẽ nhếch mép. “Tại sao chúng ta lại phải ở đây trong khi chúng ta có thể sống ở khu căn hộ cao cấp của anh nhỉ? Căn nhà này cũng xinh xắn nhưng đây không phải là chỗ mà anh định ở, Chastity ạ”, giọng anh nhuốm chút khinh thường. Một lúc sau, chúng tôi đã lại làm tình sau cuộc cãi vã ở trên phòng.

Trong lúc Ryan đang yên giấc, tôi vớ lấy cái áo ngủ và mặc vào người để xuống nhà lấy mấy gói Oreo hay Pop-Tart gì đó. Nhưng vừa bước chân đến cầu thang, thứ gì đó là lạ đập ngay vào mắt tôi. Không thể tin nổi vào mắt mình, tôi kéo cánh cửa phòng tắm ra.

Ôi chao, phòng tắm của tôi đã hoàn thiện tự khi nào. Bồn rửa bóng loáng, sàn gạch trơn tru và cả bồn tắm... Ôi trời ơi, cái bồn tắm jacuzzi của tôi cũng được lắp đặt hoàn hảo. Không những thế trong góc phòng còn đặt một chậu dương xỉ mát mắt, tất cả chai lọ cũng được sắp xếp gọn gàng, chiếc khăn tắm màu xanh nhạt treo trên cái giá mà tôi đã chọn từ lâu lắm rồi, cái đĩa đựng xà phòng kiểu cổ điển được đặt ở giá gương phía trên bồn rửa. Mấy cái chụp công tắc đèn màu bạc đều được đặt đúng vị trí, thậm chí cả tranh tường cũng được treo lên.

Tất cả đã hoàn thiện, thật là đẹp.

Tôi liếc mình trong gương đôi má ửng hồng, miệng vẫn đang há hốc vì chưa hết kinh ngạc.

Tôi nghe tiếng cửa mở và tiếng lách cách gì đó, chắc Buttercup đang nghịch ngợm dưới nhà. “Lại đây, chó ngoan”, tôi khẽ gọi. Nhưng hóa ra lại là anh Matt.

Liếc thấy Ryan vẫn đang ngủ ngon lành, tôi ngừng lại một giây ngắm thân hình tuyệt mỹ của anh rồi đóng cửa phòng đi xuống nhà. “Anh Matt”, tôi xúc động nói, “cảm ơn anh đã hoàn thiện phòng tắm cho em. Đẹp lắm”.

“Thật hả? Em thích không? Thế thì tốt”. Anh mở tủ lạnh, lấy lon bia đưa cho tôi. Tôi lắc đầu. “Thật ra không phải anh làm đâu người em cần cảm ơn không phải là anh”.

“Ồ. Thế chắc là anh Lucky à?”

“Là Trevor đấy. Sáng thứ Sáu nó mang đồ đến đây rồi một mình làm hết. Nó mà đã bắt tay vào việc gì thì chả mấy chốc mà xong. Trông thật tuyệt phải không?”

“Vâng”. Tôi thở hắt ra rồi ngồi xuống ghế. “Đẹp lắm”.

“Anh chàng bác sĩ của em đang ở đây đấy à?”, Matt hỏi.

“Vâng. Tối nay anh ấy sẽ ngủ lại đây, nếu anh không phiền”.

Matt nhăn mặt. “Được rồi”, anh cười. “Miễn đừng làm ồn là được. Dù sao em vẫn là cô em gái bé bỏng của anh đấy, cho dù sắp đi lấy chồng đến nơi rồi”.

“Ha ha”, tôi gượng cười. “Vâng”.

“Chiếc nhẫn cậu ta chọn đẹp lắm”. Matt vừa nói vừa nhấp mấy ngụm bia Adirondack.

“Cảm ơn anh. Tự nhiên em cũng muốn uống bia”, tôi nói. Rốt cuộc anh em tôi lại ngồi chơi xếp chữ đến tận khuya. Buttercup ngã đầu vào lòng tôi, Ryan thì vẫn khoan khoái ngủ trên tầng.

Chương 33

Ryan tỉnh dậy lúc năm giờ sáng hôm sau. “Cái gì đè lên người anh thế này?”. Anh nhăn nhó nhìn xuống cuối giường.

“Con gái dễ thương của chúng ta đây”. Tôi vừa nói vừa rút chân ra khỏi thân hình nặng nề của Buttercup, nó cứ kêu ư ử không ngừng.

“Chastity, cái giường này sao đủ chỗ cho ba người được”, Ryan nói. “Nó là một con chó... Ờ, rất dễ thương, nhưng nó vẫn không thể ngủ ở đây những hôm anh ngủ lại được”.

“Đây là giường của nó mà Ryan. Nó cho phép thì anh mới được ngủ ở đây đây”. Tôi cười nhưng anh không cười lại. “Chắc anh là người dễ nổi cáu vào buổi sáng nhỉ”.

Cuối cùng mặt Ryan cũng dần ra, anh ngồi dậy và hôn lên vai tôi. “Anh phải về qua nhà để tắm và kiểm tra hộp thư đã”.

Năm phút sau, chiếc xe Mercedes (từ nay có thể gọi là chiếc Mercedes của chúng tôi được rồi nhỉ) rời khỏi ngôi nhà nhỏ nhắn của tôi. Tôi cũng chẳng ngủ lại được nên đi thẳng vào phòng tắm mới toanh và vịn vòi nước để tắm qua. Cảm giác thật tuyệt vời. Cái quạt thông gió hoạt động ngon lành, vòi hoa sen tuôn nước xối xả và mùi hương của bánh xà phòng tôi đã chọn từ bao giờ bao giờ thật dễ chịu. *Cảm ơn anh, Trevor.*

Không được, tôi không được phép nghĩ về anh nữa. Mà tôi nghĩ về anh làm gì nhỉ? Tôi đã dính hôn rồi. Chính anh là người khuyên tôi lấy Ryan, và tôi đã làm đúng như lời anh nói. Nếu Trevor cảm thấy có lỗi về chuyện đó thì đấy là việc của anh, chuyện sửa phòng tắm cho tôi chẳng liên quan gì hết.

Tôi sấy tóc, mặc đồ và quyết định ghé qua chỗ bố. Đêm qua bố phải trực đêm nên chắc giờ này ông sẽ ở nhà. Tôi ghé qua, tiệm bánh mua ít đồ ăn sáng rồi đi thẳng đến nhà ông, không buồn ngoái lại khi đi ngang qua nhà Trevor.

“Con gái yêu của bố đây rồi”, bố ôm chầm lấy tôi. Ông cầm tay tôi và ngắm nghía chiếc nhẫn. “Chắc đắt tiền lắm đây”, bố nháy mắt.

“Thôi mà bố”.

“Bố không thể tin được là con gái bố sắp lấy chồng rồi”, giọng ông nghẹn ngào. “May là con còn nhớ mua bánh ngọt cho bố, để bố đi pha cà phê nhé”.

Căn hộ của bố nhìn tươi tắn hơn hẳn lần cuối cùng tôi ghé qua. Những chiếc thùng đã biến mất và có thêm mấy tấm rèm mới. Một lát sau chúng tôi cùng ăn bánh và uống cà phê trong hai chiếc cốc mà bố chọn. “Con có hạnh phúc không, Sườn Heo”, bố hỏi lại.

Tôi đã chán ngấy với việc hết người này đến người kia hỏi tôi về chuyện đó rồi. Chẳng phải đương nhiên là thế sao? “Vâng, con rất hạnh phúc bố ạ”.

“Cậu ta có vẻ khá tử tế”. Tôi gật đầu. “Trong nhà có người làm bác sĩ cũng tốt”.

“Con cá là anh Jack sẽ nói thà có thêm một nhân viên cứu hộ nữa thì tốt hơn”. Tôi mỉm cười.

“Chắc thế”, bố cũng cười theo. “Mẹ con đã chọn ngày chưa?”. Ông hỏi mà không nhìn vào mắt tôi.

“Rồi bố ạ”. Tôi đặt miếng bánh sừng bò nhân sôcôla xuống bàn. Đám cưới của mẹ vẫn là tâm điểm chú ý ở thời điểm này, dù rằng chuyện của tôi và Ryan cũng đã làm phân tán ít nhiều. Trời ạ, chỉ còn ba tuần nữa thôi. “Bố định sẽ làm gì?”

Bố nhấp một ngụm cà phê thật to. “Chẳng làm gì cả, con yêu ạ”.

“Bố không muốn thử nữa sao? Hay là bố nghỉ việc đi, biết đâu nếu thấy bố thực sự cố gắng mẹ sẽ nghĩ lại”.

Bố thở dài. “Mẹ con đã quyết định rồi. Không kịp đâu... Đã quá muộn rồi”.

“Mẹ nói với con bố vẫn là tình yêu của đời mẹ”. Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi vẫn không ngừng so sánh mẹ và tôi, hai mẹ con tôi đều sẽ lấy người đàn ông không phải là tình yêu của đời mình. Tôi sẽ lại khóc mất, điện thật.

“Bố sinh ra là để làm lính cứu hỏa”, bố khẽ nói. “Bố sẽ không bỏ việc đâu, bố sẽ còn làm cho đến khi nào không thể làm được nữa bố sẽ luôn yêu mẹ con.

Bố mẹ đã có năm đứa con tuyệt vời là các con rồi, và biết bao nhiêu đứa cháu xinh xắn nữa. Bố mẹ đã thống nhất về chuyện này rồi. Bố thấy mừng cho mẹ con”.

“Bố nói dối”, tôi nức nở.

Bố cười thật buồn. “Ừ, dù sao cũng là lỗi của bố mà”, ông hăng giọng. “Nhưng đó là chuyện của ngày hôm qua. Thôi nào, giờ thì kể cho bố nghe con gái bố đã được cầu hôn như thế nào đi”. Tôi kể cho bố nghe chi tiết mọi chuyện, ông gật gù và vui vẻ trêu chọc tôi. Cuối cùng tôi liếc nhìn đồng hồ rồi nói, “Con phải đi làm đây. Bố không sao chứ?”

“Bố không sao đâu. Thôi con đi đi. Để bố đưa con ra cửa. Đi nào”.

Tôi tới chỗ làm, mọi người ở văn phòng đều hào hứng bình luận về chiếc nhẫn đính hôn đắt tiền của tôi. “Hoặc là nắm lấy quyền lực của chiếc nhẫn, hoặc là tự hủy hoại bản thân mình”, tôi đùa nhại với Angela, cô bật cười vui vẻ. “Ang này”, tôi nói với cô khi mọi người đã về chỗ, “tối qua Matt đã kể cho mình nghe về cậu”. Trông Angela rạng rỡ hẳn lên. “Anh ấy rất tuyệt, Chastity à”, cô hào hứng. “Mình... mình nghĩ là mình yêu anh ấy mất rồi. Mình không thể nào ngừng nghĩ về anh cậu được”.

“Có vẻ như anh ấy cũng thế”, tôi thăm thì.

“Cậu biết cảm giác khi gặp được nửa kia của mình mà, đúng không?”. Cô thở dài.

“Mình biết”. Tôi cố hướng suy nghĩ của mình đến Ryan. Không phải Jeter, không phải Aragorn, và càng không phải Trevor.

Chiều hôm đó mẹ gọi cho tôi, cuối cùng tôi cũng nhận lời làm phù dâu cho bà, mặc dù trong lòng rất buồn. “Miễn là mẹ đừng bắt con mặc mấy cái váy lố bịch là được”, tôi ra điều kiện.

“Con muốn mặc gì cũng được, con yêu à”, mẹ vui vẻ nói. “Con mặc đồng phục Yankees cũng được, đồ bảo hộ của các anh con cũng được, mẹ không bận tâm đến chuyện đó đâu. Mẹ sắp kết hôn rồi, bọn mẹ sẽ đi tuần trăng mật ở Naury...”

“Naury á?”

“... bọn mẹ sẽ có khoảng thời gian thật vui vẻ. Rồi con và Ryan cũng thế. Bọn con định tuần trăng mật sẽ đi đâu?”

“Bọn con chưa tính xa đến thế mẹ à. Bọn con còn chưa lên kế hoạch gì cụ thể cả”.

“Con đừng dây dưa nữa”, mẹ khuyên nhủ, “Chuẩn bị đám cưới vui lắm”.

“Cái đó cũng còn tùy”, tôi lẩm bẩm.

“Mẹ nghe thấy rồi đấy nhé”.

“Thì sao ạ?”

“Thì nói cho mẹ biết xem ý con là gì”, giọng mẹ dò hỏi.

“Mẹ có chắc muốn lấy một người mà mẹ không yêu nhiều bằng bố không?” Tôi buồn buồn hỏi lại.

“Con có chắc là con cũng muốn lấy một người mà con không yêu nhiều bằng Trevor không?”

Đúng là gậy ông đập lưng ông. “Mẹ à!”

“Được rồi, mẹ xin lỗi”. Mẹ xuống nước. “Mẹ đang cố gắng để con hiểu thôi. Người đàn ông phù hợp nhất để lấy làm chồng không nhất thiết phải là người làm con trần trọc hàng đêm, con hiểu không?”

Mặt tôi tái đi. “Mình nói sang chuyện khác đi mẹ”, tôi mấp máy.

“Còn nhiều đức tính khác có thể gia hai người sống hòa hợp, và Ryan có đủ những đức tính ấy. Chú Harry cũng thế. Sao con không chịu từ bỏ hả con yêu?”

“Chà, mẹ thật là... Con nghĩ là mẹ nói đúng. Vâng, đúng là con đang rất đau khổ đây”.

“Mẹ yêu con”, bà nói. “Nhớ đừng mặc váy xanh đến đám cưới đấy nhé”.

“Mẹ bảo con mặc gì cũng được cơ mà”.

“Mẹ chỉ nói thế thôi. Mẹ thích màu hồng đấy. Thế nhé, tạm biệt con yêu”. Tuần tiếp theo trôi qua tương đối êm ả. Phu nhân Darling, hay còn gọi là Libby, gửi email cho tôi mỗi ngày, lúc thì cập nhật về những buổi triển lãm cưới ở New York, lúc để hỏi tôi về chiếc váy màu sâm banh mà bà định mặc tại đám cưới, lúc lại hỏi tôi định mời bao nhiêu người, rồi lúc thì thông báo với tôi rằng phía nhà trai sẽ có hai trăm bảy mươi ba khách, và đương nhiên chị của Ryan (Quý cô Wendy Darling nổi tiếng) sẽ làm phù dâu nếu tôi đồng ý. Tôi viết thư trả lời rằng mọi chuyện cứ theo ý bà, rằng tôi cũng chẳng biết gì về việc chuẩn bị đám cưới cả, và tôi sẽ rất vui nếu bà giúp sắp xếp mọi chuyện.

Có hôm Ryan đưa tôi đi ăn tối cùng gia đình đồng nghiệp của anh. Hai người chồng đều là bác sĩ phẫu thuật, còn hai người vợ đều rất đẹp, sành điệu, và dịu dàng.

“Ở bệnh viện các anh không có bác sĩ phẫu thuật nữ nào à?”. Tôi hỏi trong lúc mấy người đàn ông đang mãi nói đến ai đó.

“Có chứ”, Ryan đáp. “Có bác sĩ Thrift, bác sĩ Escobar và bác sĩ Adams”. Hai người đàn ông còn lại gật đầu đồng tình, còn vợ họ suốt buổi chỉ biết mỉm cười xinh đẹp. Hay là họ không thể ngậm miệng lại được vì khuôn mặt bơm botox luôn cứng đờ như vậy.

“Em cũng muốn gặp họ”, tôi nói.

“Được rồi”, Ryan đáp. “Rồi em sẽ sớm được gặp thôi”.

“Cô có đi làm không Susan?”. Tôi hỏi một trong hai người phụ nữ cùng bàn.

“Ôi không”, cô ấy vừa nói vừa cười. “Tôi là BMNT”.

“Là cái gì cơ”, tôi hỏi lại.

“BMNT. Bà mẹ nội trợ”.

“Hay quá”, tôi đáp. “Tôi có hai chị dâu cũng là... ừm, BMNT. Còn cô thì sao Liza?”

“Tôi cũng vậy. Tôi cũng ở nhà nội trợ thôi”, cô ta vui vẻ đáp. Rồi sau đó họ thi nhau kể về các hoạt động của bọn trẻ: karate, violon, piano, bóng rổ, bóng chày, bóng vợt, bóng đá, luyện thanh, câu lạc bộ tiếng Pháp, câu lạc bộ cờ tướng, câu lạc bộ nhạc kịch... Trong lúc nghe những lời kê khai liên miên, tôi đã tự thề là sau này sẽ để cho các con tôi tự do chơi đùa những thứ mà chúng thích, giống như tôi hồi bé. Tôi cứ tha thẩn đọc sách rồi lại tha thẩn khắp góc ngách với các anh. Và với cả Trevor nữa.

Nhắc đến Trevor, mấy hôm trước anh có gửi email cho tôi.

“Gửi Chastity, anh mong là em vẫn ổn. Anh chỉ muốn gửi lời chúc mừng một lần nữa. Anh mong hôm nào đó sẽ lại gặp em ở quán Emo’s. – Trevor”.

Chương 34

Mấy hôm sau, tôi phải đảm nhận bài viết về buổi thảo luận ngân sách của ủy ban thành phố. Đúng là một phương thuốc tuyệt vời cho bệnh mất ngủ.

Để tránh không ngủ gật và rớt dãi ra áo, tôi chọn ngồi ngay hàng đầu, ép mình phải giữ thẳng lưng trên chiếc ghế sắt cứng đờ và cố gắng ghi chép những gì nghe được suốt buổi. Tôi không quên nhấc móc Suki trong bụng, người thường theo dõi loại tin bài như thế này, và cũng tự nhắc sẽ mua sôcôla cho cô ấy vì suốt ngày phải ngồi dự những buổi như vậy. Dự án xây dựng mãi vẫn không hoàn thành nên đã vượt quá ngân sách. Lại nữa rồi. Hội đồng giáo dục kêu gọi cần có thêm tiền cho giáo dục. Lại nữa. Hội đồng người cao tuổi muốn có thay đổi gì đó. Lại tiền. Rồi đến ban thể thao... Lại tiền. Tôi véo má mình liên tục để khỏi ngủ gật.

Vài giờ trôi qua mà tôi cứ ngỡ như vài tháng đằng đặc, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi buổi họp kinh khủng ấy và lại được bước ra ánh sáng rực rỡ của buổi chiều hè. Những hàng cây xanh mơn mớn trải dọc theo con phố chính, không khí thật thoáng đảng, bầu trời xanh ngắt một màu tươi nguyên làm lòng người xao xuyến, tiếng chim ríu rít át đi tiếng xe cộ inh ỏi trong giờ cao điểm. Những người tan sở tránh xa những con đường đã đóng cửa và băng qua cây cầu bắc ngang sông Hudson để sang khu Jurgenskill. Tôi nôn nóng muốn về nhà thật nhanh để còn đi chèo thuyền.

Đột nhiên có tiếng phanh gấp rín rít và tiếng đâm nhau dữ dội. Một chiếc ô tô va phải thanh barie chắn ngang trước một công trường xây dựng. Tôi

kinh hãi nhìn phần đầu chiếc xe dập nát. Tiếng còi báo động phá vỡ bầu không khí yên bình ban nãy.

Tôi chạy nhanh tới, phải đến lúc nghe thấy có tiếng người í ới trong điện thoại, tôi mới nhận ra mình đã gọi cấp cứu. “Có một chiếc xe gặp tai nạn ở góc đường bờ sông và phố Langdon”. Tôi vừa nói vừa nhảy qua đồng báo ai đó để lại trên vỉa hè. “Ô tô đâm phải barie, xe đằng sau cũng đâm theo. Có thể có người bị thương”.

“Tôi sẽ điều đội cứu hộ đến ngay”, tổng đài viên đáp nhanh.

Tôi nhét vội điện thoại vào túi áo và chạy nhanh tới ngã ba. Giao thông hoàn toàn tắc nghẽn, mọi người bắt đầu sốt ruột ra khỏi xe ngó nghiêng. Người đàn ông lái chiếc xe đâm phía sau bước ra khỏi xe, bấm số gọi điện cho ai đó.

Không có ai bước ra từ chiếc xe đầu tiên.

Mảnh kính vỡ bắn tung tóe khắp nơi. Chiếc xe đầu tiên bẹp dúm như lon nước bị bóp nát. Người phụ nữ ngồi trong xe đang bất tỉnh. Tôi rón rén bước tới cửa xe.

“Cô gì ơi?”. Tôi nói, giọng run rẩy. Trên mặt cô ấy có vết máu, có thể là do chấn thương đầu. “Cô gì ơi, cô có nghe thấy tôi nói gì không?”. Người phụ nữ cựa quậy và từ từ mở mắt.

“Cô đừng cử động”, tôi nói nhanh. “Cô vừa bị tai nạn. Tôi... tôi là nhân viên cứu hộ. Tên tôi là Chastity. Cánh cửa sau bị kẹt, tôi giật mạnh, mãi nó mới chịu mở ra. “Tôi sẽ giữ đầu cô bất động”.

“Có chuyện gì thế?”. Giọng người phụ nữ run run.

“Cô đâm phải barie”. Tôi nói. “Cô có nhớ mình tên gì không?”

“Mary”, cô ấy đáp. “Mary Dillon”.

Máu chảy xuống tay tôi, ấm và nhớt, tôi vẫn giữ đầu để người phụ nữ gặp nạn nhìn thẳng về phía trước. Miệng tôi khô khốc, chân tay run rẩy. “Cô có đau không Mary?”

“Một chút”, cô đáp. “Đầu tôi đau nhói”.

“Bụng thì sao? Có đau hay bị thương không?”

“Không”. Chỉ có vai tôi hơi đau. “Vai bên trái”.

“Được rồi”, tôi đáp “Có thể là do lực siết của dây an toàn thôi. Cổ cô thì sao?”

“Có, hơi đau”. Người phụ nữ định nhòm dậy nhưng tôi giữ đầu cô yên một chỗ.

“Cô không được cựa quậy, Mary. Cứ nhìn thẳng về phía trước đi”. Giọng tôi dần bình thường trở lại. Máu có vẻ như đã chảy chậm hơn nhưng tôi vẫn không dám nhìn. “Xe cứu thương sắp tới rồi, cô sẽ được sơ cứu nhanh thôi”. Tôi thoáng nghĩ một giây rồi nói. “Cô có nhớ hôm nay là thứ mấy không?”

“Ừm, thứ Năm. Ngày mười một tháng Bảy”.

“Tốt lắm. Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi lăm”. Cô ngoan ngoãn đáp. “Tôi có bị nặng lắm không?”, giọng cô đầy lo sợ. “Cổ tôi bị làm sao phải không?”

“Cô vừa gặp tai nạn nên chúng tôi sẽ phải kiểm tra cổ và lưng đầu tiên. Nhưng có vẻ như cô không bị nặng đâu”, tôi trấn an. “Đội cứu hộ đang trên đường tới rồi. Họ sẽ sớm chăm sóc cho cô”.

Đám đông bu lấy chúng tôi. Người đàn ông lái chiếc xe phía sau ngó qua cửa sổ xe. “Tôi có thể giúp gì được không?” ông ta lo lắng hỏi.

“Ở đây có ai là bác sĩ hay nhân viên cứu hộ không?”, tôi hỏi.

“Để tôi hỏi xem”, ông ta đáp rồi lùi lại. Tôi nghe tiếng ông hỏi đám đông nhưng không có ai lên tiếng.

Tôi cố gắng nhớ lại xem còn phải làm gì nữa. Trời ơi, nhiều thứ lắm cơ mà nhỉ! “Cô có nhớ chuyện gì đã xảy ra không Mary? Cô bị ngất à?”

“Ôi thôi chết”, cô ấy kêu lên. “Lúc đó tôi đang với lấy cái điện thoại. Ngu thật”.

“Đúng rồi. Cô có đang dùng thuốc gì không?”

“Tôi chỉ uống vitamin thôi”.

“Cô có tiền sử bị bệnh gì không? Huyết áp cao, tim hay bệnh gì đó, tiểu đường chẳng hạn?”

“Không, tôi không bị bệnh gì cả”, cô trả lời. “Liệu cô có đang mang bầu không?”

“Trừ khi tôi tự thụ thai giống đức mẹ Mary”. Qua tấm gương chiếu hậu tôi thấy cô mỉm cười.

“Cô cũng tên là Mary còn gì”, tôi cười lại với cô.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy xe cứu thương của đội cứu hỏa Eaton Falls nơi góc đường với chiếc đèn cứu hộ nhấp nháy quen thuộc. Không may là đám đông và công trường chặn đường làm họ mãi mới vào được đến nơi. Tay tôi run lên vì tê và vì sợ nữa, khi thật.

“Cô là nhân viên cứu hộ à?”. Mary hỏi tôi. “Vâng”, tôi đáp.

“Thật là may cho tôi”.

Tiếng còi hú ngày một to. “Cô còn đau nhiều không?”, tôi hỏi.

“Cũng không tệ lắm. Chủ yếu là ở đầu và vai thôi. Tôi có sao không?”

“Không còn chỗ nào khác chứ?”

“Không”, cô thở dài. “Tôi vừa mới mua chiếc xe này xong”.

Tôi cười. “Ít ra là cô cũng không sao”.

Cuối cùng xe cứu thương cùng xe cứu hỏa cũng vào tới nơi. Mọi người nhanh chóng nhảy ra khỏi xe như những chú ong chăm chỉ được trang bị đồ nghề từ đầu đến chân. Một anh lính cúi xuống chỗ tôi. Là Trevor. Không hiểu sao tôi có linh cảm là anh sẽ đến. Kể từ hôm cãi nhau đến giờ tôi vẫn chưa gặp lại anh.

“Em đấy à, Chastity”, anh ngạc nhiên. “Có chuyện gì thế?”

“Chào anh, Trev. Ừm, đây là Mary, ba mươi lăm tuổi. Cô ấy đang với tay lấy điện thoại thì xảy ra tai nạn, phải không Mary? Rồi sau đó cô ấy đâm phải thanh barie và rầm, cô ấy bị xe đăng sau húc vào”. Trevor gật đầu, giọng tôi nhanh dần và tự tin hơn. “Em đã chứng kiến toàn bộ tai nạn. Cô ấy bị chảy máu ở đầu, chấn thương vai và cổ, em đang giữ thẳng cột sống

cổ cho cô ấy. Mary vẫn tỉnh táo và nói chuyện bình thường. Cô ấy chỉ bị ngất đi một lát”.

Trevor gật đầu. “Xin chào”, anh quay sang Mary. “Tôi là Trevor, lính cứu hỏa kiêm nhân viên cứu hộ. Chúng tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện kiểm tra, được không?”

“Vâng”, Mary đáp. “Cô ấy sẽ đi cùng tôi chứ?”

Trevor quay sang nhìn tôi và mỉm cười. “Cô đoán thử xem”. Helen bước tới nói mấy câu với Trev rồi quay lại xe cứu thương. Tôi ngồi nguyên trong xe, tay giữ chặt đầu Mary và tim vẫn đập thình thịch.

Santo xuất hiện cùng miếng nẹp cổ và chui vào phía sau xe với tôi. “Giữ nguyên đầu cô ấy nhé, Chas... Tốt lắm”. Anh cài tấm nẹp cổ vào vị trí. “Ổn cả rồi, Chas. Em có thể ra ngoài được rồi”, anh nói.

“Chúc cô may mắn, Mary”. Tôi nhẹ nhàng vỗ vai cô.

“Cảm ơn cô rất nhiều”. Mary vừa nói vừa rướn năm lấy tay tôi.

Chân tôi tê cứng khi bước ra ngoài. Tôi lùi lại vài bước và ngắm đội quân những người gan dạ nhất Eaton Falls làm việc. Hình như Trev là chỉ huy, tôi đoán bố tôi ở lại Sở Cứu hỏa, ông không tham gia vào vụ này. Trevor liên lạc trên bộ đàm rồi bước tới xe cứu thương và mở cửa sau, lôi cáng ra. Santo kiểm tra ổ bụng và vai Mary rồi mặc thêm cho cô một chiếc áo y tế để ổn định cột sống Jake lấy đồ nghề ra để phá cửa trước vì rõ là nó đã bị kẹt.

Jack mở cửa xong, Trevor vào xe diu Mary ra ngoài. Anh nói gì đó và nắm lấy tay cô, trông anh thật ấm áp, tôi đoán chắc Mary cũng sẽ cảm thấy khá hơn khi nhìn thấy anh. Tiếp đó anh và Paul cẩn thận nâng cô lên cáng và cài dây an toàn. Trevor liên tục trò chuyện và mỉm cười với cô, chuyện này đúng là sở trường của anh.

Tôi yêu anh. Tôi sẽ luôn yêu anh và nhận ra rằng thà ở một mình còn hơn là lấy một ai đó không phải anh. Cho dù Trevor có nói gì đi nữa, cho dù anh có yêu ai đi nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ thay đổi. Ngay giờ phút này, trái tim tôi thật mong manh và sự thật hiện ra trước mắt thật trần trụi.

Đầu gối không ngừng run lẩy bẩy, tôi phải ngồi tạm xuống lề đường để bình tĩnh lại.

Trevor cúi xuống nói gì đó với Mary rồi ngẩng đầu lên. Mắt anh chạm mắt tôi. Anh chỉ về phía tôi cho Mary và cô giơ tay chào tôi. Tiếp đó mọi người chuyển cẳng lên xe cứu thương, Paul vào xe cùng Mary, Jake lên ngồi ghế lái phụ và một giây sau, đèn báo bật sáng, còi hú âm ỉ rời đi. Trevor bước tới và ngồi xuống trước mặt tôi. “Em có sao không Chastity?”.

Giọng nói ấm áp của anh càng làm trái tim tôi thêm đau khổ. Anh cầm tay tôi và bắt mạch.

“Em không sao đâu”, tôi run run nói. Trevor nhìn tôi, sự lo lắng tràn đầy trong đôi mắt tuyệt đẹp của anh. “Em không ngất đâu”. Tôi chỉ dám nhìn vào dòng sôcôla tan chảy đó một giây để trấn an anh rồi quay ngay sang chỗ khác. Tôi gượng cười khi anh bóp nhẹ tay tôi.

“Em làm được rồi”, anh mỉm cười. “Giờ thì em đã là cô gái nhà O’Neill thực thụ rồi đấy”.

“Cảm ơn anh”. Tôi thềm thì, ngực thắt lại.

“Em có chắc là mình không sao không?”. Anh buông tay tôi ra và hỏi.

“Vâng”, giọng tôi dần bình thường trở lại. “Chỉ là ban đầu em hơi hoảng thật”.

Anh gật đầu rồi quay sang phía xe cứu hỏa. Santo đang nói chuyện với một bé gái, đôi mắt bé sáng rực nhìn anh đầy ngưỡng mộ. Helen thì chui tọt vào xe. Trevor quay lại nhìn tôi. “Chiếc nhẫn của em đẹp lắm”, anh khẽ nói.

Dù tim đang đập thành thịch nhưng tôi vẫn cố làm ra vẻ bình thường. “Cảm ơn anh. Ryan tinh mắt lắm”.

“Không phải chỉ trong chuyện chọn nhẫn thôi đâu”. Anh cúi gằm mặt xuống đất. “Anh phải đi đây”.

“Vâng”, tôi điếng người. “Cảm ơn anh Trevor”.

Ánh sáng phản chiếu đúng chữ dạ quang trên bộ đồ bảo hộ khi Trevor bước đi. Mái tóc bông bênh trong gió nhưng trông anh thật mệt mỏi. Santo trèo lên ghế lái, bấm còi và vẫy tay chào tôi. Tôi vẫy lại và nhìn theo họ cho đến khi khuất dạng. Cảnh sắt vẫn ở lại, họ đang thăm vấn người đàn ông lái chiếc xe đằng sau. Họ cũng hỏi tôi một vài câu để nắm rõ tình hình. Rồi xe kéo cứu hộ đến. Tôi gọi đến tòa soạn để báo với Pen rằng tôi không thể quay lại văn phòng được. Tôi mệt mỏi lê người về nhà thay áo phông và quần sooc để đi chèo thuyền. Trong lúc mặc quần áo, tôi tháo nhẫn đính hôn ra khỏi tay và cẩn thận đặt nó và hộp đồ trang điểm.

Chương 35

Chèo thuyền đúng là cách tốt để giải tỏa căng thẳng. Không có gì ngoài tiếng mái chèo và tiếng mũi thuyền rẽ nước lạo xạo của tôi. Kéo và đẩy, kéo và đẩy. Gió hiu hiu thổi khô tẩm lưng ướt đẫm mồ hôi của tôi, ánh nắng chói chang rọi thẳng xuống đầu. Tiếng lũ trẻ cười đùa vui vẻ dưới hàng cây ven sông. Một con chó hào hứng chạy theo bắt chiếc đĩa bay. Tôi chèo qua khu công viên, lúc này xung quanh không có lấy một bóng người, chỉ còn bóng cây xanh mát và rặng núi Adirondacks kỳ vĩ, đứng hiên ngang như một bức tường thành.

Tiếng Trevor cứ văng vẳng trong đầu tôi. Em làm được rồi, Chas. Giờ thì em đã là cô gái nhà O'Neill thực thụ rồi.

Anh nói đúng, cuối cùng tôi cũng hoàn thành được tâm nguyện. Mặc dù chưa cứu sống được ai, cũng không đưa họ thoát khỏi hiểm nguy hay dẫm cảm lao vào một tòa nhà đang cháy rừng rực, nhưng tôi đã giúp được một người đang cần giúp đỡ. Thật là buồn cười, sau ngần ấy năm khao khát được làm công việc giống mọi người trong gia đình, khao khát trở thành một người đủ dũng cảm để xử lý những tình huống như vậy, thật lạ là cảm giác của tôi lúc này khá trống rỗng. Tất nhiên tôi rất vui vì đã giúp Mary, nhưng ngoại trừ việc thỏa mãn bản thân và thể hiện cái tôi của mình ra thì làm gì có ai thực sự để ý đến tôi cơ chứ?

Khi tôi trở về nhà sau buổi chèo, Buttercup nằm dài như chết rồi trên bãi cỏ.

“Lại đây nào, con yêu”, tôi cất tiếng gọi. Nó ngẩng đầu dậy, nặng nề bước lại gần rồi ngồi sụp xuống chân tôi. Tôi vuốt tai Buttercup và thơm

nhẹ lên cái trán trụi lông của nó. “Mày chỉ muốn mẹ con mình sống với nhau thôi, đúng không?”, tôi hỏi. Đuôi nó phe phẩy không ngừng. “Tao cũng thế”.

Khoảng tám giờ tối hôm đó, Matt và Angela ôm ấp nhau trên sofa xem Hiệp hội nhẫn thần. Tôi bước xuống nhà sau khi vừa tắm xong, trên màn hình đang chiếu đúng đoạn Arwen triệu tập các thủy linh để cuốn trôi lũ ma nhẫn và cứu Frodo nhỏ bé.

“Hết sảy”, tôi lẩm bẩm.

“Đúng là tuyệt cú, em gái à”, Angela đồng tình.

“Em ra ngoài đấy à, Chas?”, Matt quay sang hỏi tôi.

“Vâng. Em qua nhà Ryan đây”. Tôi nín thở. “Này, tối nay anh Trevor có trực không Matt?”

“Hình như là không đâu. Hôm nay cậu ấy làm ban ngày rồi”. Matt đáp, mắt vẫn dán vào màn hình.

“Em biết rồi. Nhưng không biết anh ấy có làm thêm giờ hay không vì Hoser vẫn đang...” Nói nhiều quá, Chastity. “Được rồi, tạm biệt hai người”.

“Chào cậu, Chastity”. Angela mỉm cười đáp lại. Matt vuốt tóc và nhìn cô đầy âu yếm. Ang đỏ mặt và nhìn anh cũng âu yếm không kém. Tôi đoán chắc chỉ trong năm phút nữa thôi, họ sẽ lại lao vào nhau như hai con thú.

“Đúng là lúc chớm yêu”, tôi lẩm bẩm. Hai người họ còn chẳng nghe thấy gì.

Tôi lái xe thẳng đến nhà Trevor để không kịp nghĩ lại. “Em, Chastity đây”, tôi trả lời qua loa ngoài cửa. “Anh gặp em một phút được không?”

“Tất nhiên rồi”, anh mở cửa cho tôi vào.

Tôi bước lên cầu thang, mới đến cửa thang Trevor đã đứng đợi sẵn ở lối vào, trông anh thật hấp dẫn trong chiếc quần jeans và áo phông trắng. Mùi tói ngào ngọt bay ra từ căn hộ của anh. “Chào em”, anh nói

“Chào anh”. Mặt tôi bắt đầu nóng bừng lên dù không phải vì vừa chạy lên bốn tầng cầu thang. Trong anh có chút lo lắng, ai mà trách anh được cơ

chứ? “Em không đến để đánh anh đâu”, tôi đáp.

Anh cười, “Có chuyện gì thế Chastity?”

“Đây”. Tôi vừa nói vừa giơ một mẫu giấy ra trước mặt anh. “Thế này thì dễ hơn”.

Là một bức thư ngắn. Tôi phải viết ra giấy vì nghĩ sẽ không thể thốt ra những điều này trước mặt anh mà không òa khóc được. Trevor thận trọng cầm lấy mảnh giấy. “Anh đọc đi”, tôi ra lệnh.

Anh nhíu mày bối rối, nhưng rồi cũng mở tờ giấy ra và bắt đầu đọc. Tôi đã thuộc lòng cả bức thư rồi bởi phải viết đi viết lại đến năm lần.

“Gửi Trevor,

Em xin lỗi vì chuyện ở nhà anh mấy hôm trước. Lúc đó em quá xúc động nên đã ngã vào lòng anh, đó là hành động thật ngu ngốc. Em cũng đã nói những điều cực kỳ hối tiếc. Trev à, anh sẽ luôn là bạn em và là một phần của gia đình em. Anh có một vị trí đặc biệt trong tim em và sẽ mãi là như vậy. Em xin lỗi vì đã làm anh khó xử. Em hi vọng anh sẽ tha thứ cho em.

Chastity”.

Anh đọc đi đọc lại vài lần rồi ngược lên nhìn tôi, đôi mắt tối sầm và căng thẳng. “Chastity...”

Đúng lúc đó thì cửa nhà Trevor bật mở, một mái đầu vàng óng thò ra. “Chào Chastity!”

“Chào Hayden”, tôi mấp má. Tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm. “Hai người làm gì ở đây thế này? Vào nhà đi chứ!”. Miệng cô ta đang cười nhưng ánh mắt thì tối sầm lại.

“Thôi tôi phải về luôn đây”, tôi nói và quay sang Trevor. “Em phải, ừm, đi trả lại thứ này”.

“Thế à?”. Điệu cười giả dối của Hayden nhanh chóng tắt ngúm. “Đi cẩn thận nhé. Trev, em nghĩ là món xào sập cháy rồi hay sao ấy anh yêu ạ. Anh biết em vụng về với chuyện nấu nướng thế nào rồi đấy”. Cô ta vẫn đứng nguyên ở cửa.

“Thôi em nghĩ là em nên đi đây”, tôi vừa nói vừa bước xuống cầu thang. “Trev, anh... em nghĩ thế thôi. Bảo trọng. Chúc hai người có bữa tối vui vẻ”.

“Anh sẽ nói chuyện với em sau nhé, Chastity”. Anh nói rồi nhìn bức thư của tôi một lần nữa và cẩn thận đút vào túi quần.

“Anh yêu à, bí sắp nát như ra rồi”. Hayden Hoàn Hảo kéo tay Trevor vào nhà.

Tôi bước xuống cầu thang với tốc độ kỷ lục. Được nửa đường, tôi dừng lại và ngồi sụp xuống. Còn rất nhiều việc phải làm tối nay nên tôi cần lấy lại bình tĩnh trước đã.

“Chastity?”

Tôi ngẩng đầu lên. “Hayden”.

Cô ta bước xuống cầu thang và đứng trước mặt tôi. Tôi thể chịu được cảnh đó nên lập tức đứng dậy và tất nhiên chiều cao của tôi áp đảo cô ta ngay lập tức. Đôi khi cao hơn bảy phân cũng có lợi thế của nó, nhất là vào lúc này.

Hayden cũng chẳng hề nao núng. Cô ta chống bàn tay tía móng chải chuốt lên hông và nhìn chăm chăm vào tôi. “Đến lúc cô để anh ấy yên rồi đấy, Chastity ạ”.

Cái gì đây. “Trevor à?”

“Tất nhiên là Trevor chứ còn ai nữa. Cô đừng suốt ngày bám lấy anh ấy nữa”.

“Cô đang nói gì thế?”

“Cô hiểu tôi muốn nói gì mà. Cô đùa cợt anh ấy, nhắc đi nhắc lại chuyện hai người đã từng bên nhau suốt cái hồi còn học đại học”. Thì ra anh cũng kể cô ta nghe chuyện này. Chết tiệt “Đến giờ mà cô vẫn không chịu buông tha anh ấy, thật là đáng thương”.

Không phải một lần đâu mà là hai lần đấy, Hayden ạ. Chúng tôi đã từng ở bên nhau hai lần. Trevor có thêm kể với cô về lần thứ hai đâu. Tôi không

buồn đáp trả, chỉ coi thường nhìn xuống cô ta (theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng).

“Cô không có gì để nói sao?”. Cô ta vừa nói vừa hất mái tóc vàng óng ra sau lưng.

“Tôi chẳng bám lấy ai cả, Hayden ạ. Dù cô có thích hay không thì sự thật là Trevor và tôi vẫn sẽ gặp nhau”, tôi nhíu mày.

“Anh ấy yêu tôi, cô biết đấy”.

“Tôi biết”.

“Có thể chúng tôi sắp làm đám cưới”.

“Tôi biết”.

“Thế nên cô tránh sang một bên đi”.

“Tôi biết”.

Đó là mẹo nhỏ của anh em nhà O’Neill chúng tôi mỗi khi muốn chọc tức ai đó, chúng tôi chỉ việc liên tục đồng tình là xong. Lần nào cũng hiệu nghiệm.

Mặt Hayden cau lại, cô ta hất cằm và rít lên. “Nếu Trev thực sự yêu cô, cô không nghĩ là anh ấy đã làm gì đó rồi sao? Cô không biết anh ấy đang yêu tôi à? Cô không có lòng tự trọng hả Chastity?”

Nói xong cô ta quay thẳng gót lên gác.

Lúc tôi tới nhà Ryan, anh đang xem thời sự. “Chastity à! Mình có hẹn nhau không em nhỉ?”. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy tôi ở cửa.

“Không”, tôi đáp. “Ryan này, em có chuyện muốn nói với anh”.

Anh bấm nút tắt màn hình ti vi, khuôn mặt của phóng viên Anderson Cooper biến mất trong nháy mắt. Anh cúi xuống hôn tôi, rồi đột nhiên ngừng lại. “Có chuyện gì thế em yêu?”

Tôi không trả lời anh được. Cổ họng tôi nghẹn lại, miệng khô cứng, nước mắt chỉ chực tuôn rơi.

Ryan nhìn tôi chăm chú. “Anh hiểu rồi”.

Nước mắt tôi trào ra. “Em xin lỗi”, tôi thầm thì, “em thực sự rất xin lỗi”.

Anh dắt tôi ngồi xuống ghế rồi lấy cho tôi hộp giấy ăn. Cảnh tượng thật giống như đêm ở nhà Trevor, nhưng giờ tôi chẳng còn tâm trí nào để mà so sánh nữa.

“Em muốn chia tay phải không?”, Ryan hỏi tôi.

Tôi hít một hơi thật mạnh thay cho câu trả lời.

Ryan liên tục thở dài và vờ vò mái tóc McDreamy của mình. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Không có gì, không có chuyện gì cụ thể cả. Ryan à, em nghĩ anh là một người rất hoàn hảo”, tôi lầm nhảm. “Anh có rất nhiều điểm tốt. Và em cũng rất thích anh. Anh rất chu đáo...”

“Em đừng nói nữa, Chastity”, giọng Ryan lạnh tanh. “Anh không cần em tăng bốc anh lên tận mây xanh đâu”.

“Được rồi, em xin lỗi”. Nước mắt nước mũi tôi giàn giụa. Tôi cho tay vào túi áo lấy hộp khăn đưa lại cho anh. Anh cau mày nhìn nó.

“Anh cứ nghĩ mọi chuyện giữa chúng ta vẫn đang tốt đẹp”. Lúc này trông Ryan vừa bối rối vừa buồn bã.

“Đúng là đã từng rất tốt đẹp. Không có chuyện gì cả, cũng không có gì xảy ra hết. Ryan à, chỉ là...”, giọng tôi nhỏ dần đi.

Tôi biết nói gì bây giờ? Chẳng có câu trả lời nào là thích hợp cả. “Là vì Trevor phải không?”, Ryan hỏi.

Tôi cúi đầu. Thì ra những gì anh học được ở Harvard và Yale không chỉ là chuyện học hành. “Vâng”, tôi lí nhí.

Ryan nuốt nước bọt. “Anh mong là... anh mong là anh ta sẽ đối xử tốt với em”. Anh tỏ ra cao thượng và khẽ lắc đầu.

“Bọn em sẽ không đến với nhau đâu”. Tôi vừa nói vừa mân mê gấu quần sooc một cách vô thức.

Ryan nhìn tôi chăm chăm. “Nếu vậy thì sao em lại chia tay anh?”

Tôi nuốt nước bọt. “Bởi vì em nghĩ anh xứng đáng có một ai đó yêu anh bằng cả trái tim, Ryan ạ”.

“Em nói nghe hay lắm, dù hơi viễn tưởng một chút”, anh đáp. “Em có chắc không Chastity? Anh nghĩ chúng ta thực sự hợp nhau.

Tôi nhìn thẳng vào anh. “Ryan”, tôi nhẹ nhàng nói, “em yêu người đàn ông khác. Em quan tâm đến anh, muốn ở cạnh anh, nhưng em không... Tình cảm đó là chưa đủ”.

“Với anh thế là đủ rồi”. Giọng anh thật dịu dàng, và tôi biết anh đang nói thật.

“Nhưng với em thì không”. Nước mắt tôi vẫn không ngừng chảy. “Em xin lỗi. Em hi vọng anh sẽ tìm được người phù hợp hơn em”.

Ryan không nói gì. “Anh sẽ rất nhớ em, Chastity. Ở bên em anh đã rất vui”. Trong một giây tôi đã nghĩ là anh sẽ khóc nhưng không. “Chúc em hạnh phúc”.

“Anh cũng thế”, tôi nói. Và thế là cuộc đính ước của chúng tôi đã chính thức chấm dứt.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây, tôi cũng chẳng biết nữa.

Chương 36

Thật may là hôm sau tôi bận mờ mắt và chẳng còn thời gian để nghĩ ngợi đến Ryan, Trevor hay Hayden Hoàn Hảo nữa. Tôi ngập đầu trong công việc, hết biên tập lại giao bài cho phóng viên, rồi thảo luận với Alan về đủ thứ chuyện và hoàn thành những công việc mà Pen giao phó. Lucia đưa tôi xem bài báo cô viết cho tạp san cuối tháng. Sáu trăm từ cho một bài báo hướng dẫn cách làm vòng hoa treo cửa. “Trông được đấy, Lu ạ”. Tôi bước nhanh qua bàn Lucia để cô không kịp hỏi han gì về bài viết. Đột nhiên tôi dừng lại và nhìn chăm chăm vào cô.

“Lucia này”, tôi dè dặt hỏi. “Kể từ sau chuyện với anh chàng Teddy Bear đó, cô thấy thế nào?” .

“Tôi ổn”, cô nói ngắn gọn. “Tôi không sao cả, cô hiểu chưa?”

“Cô đã sẵn sàng cho mối quan hệ mới chưa?”

Cô ta ngập ngừng rồi nhướn mày dò hỏi. “Sao cô lại hỏi thế?”

“Để tôi nói rõ với cô vậy. Cô có muốn có con không?”

“Tôi muốn có hai đứa”. Cô thì thầm, cuối cùng cũng hiểu ra ý tôi “Một trai một gái. Hi vọng là trai trước gái sau”.

Lại còn thế nữa. Tôi cười. “Cô có muốn tôi giới thiệu cho cô một anh chàng bác sĩ đẹp trai không?”

Tôi nghĩ dù sao tôi cũng không đến nỗi làm tan nát trái tim Ryan. Tôi có cảm giác rằng nếu giới thiệu Lucia cho Ryan, chúng tôi vẫn là những người bạn tốt. Tôi quyết định không nói với ai trong nhà về chuyện chia tay Ryan cho đến sau đám cưới của mẹ. Thực lòng tôi không muốn mọi người chú ý

đến chuyện này. Nếu Matt đủ thông minh để nghi ngờ chuyện gì đó thì anh cũng sẽ không tiết lộ với mọi người trong nhà. Cũng có khi anh còn chẳng nhận ra vì còn đang tràn ngập hạnh phúc trong tình yêu và mãi bàn tính chuyện học hành với Angela, mà chẳng thèm để ý đến chuyện tình cảm của cô em gái này nữa (có khi bình thường anh cũng chẳng bận tâm). Tôi giấu nhẹm bằng việc thỉnh thoảng bù khú với mấy đồng nghiệp sau giờ làm, chuyển buổi dạy Ernesto sang buổi tối, tự đi xem phim một mình với gói bỏng ngô làm bạn. Tôi đi ăn tối với bố, nhưng chúng tôi đến tận nhà hàng Lake Champlain để chắc chắn không đụng mặt ai trên phố.

Thật kỳ lạ là dù quay về cảnh lại độc thân và không có triển vọng lấy chồng trong thời gian tới nhưng tôi lại thấy thật nhẹ nhõm. Theo một cách nào đó tôi thấy mình vui vẻ hơn. Tôi nhận ra thà ở một mình còn hơn lấy người mà tôi không yêu. Ngay cả khi người tôi yêu đang yêu một người khác.

Tôi tránh không đến Emo's, tránh không đến Sở Cứu hỏa. Tôi vẫn chưa sẵn sàng để gặp lại Trevor.

Tôi nói với mẹ sẽ sang ở cùng bà vài ngày trước đám cưới.

“Ôi con yêu, thật tuyệt”, mẹ mỉm cười. “Dạo này mẹ chẳng thấy con đâu cả. Điện thoại cũng không thấy gọi”.

Vậy là buổi tối trước đám cưới hai ngày, mẹ và tôi ngồi trong căn phòng đã gắn liền với tuổi thơ tôi, cùng uống rượu vang và trò chuyện vui vẻ. Buttercup ngủ trên chiếc giường cũ của tôi, từ dưới nhà cũng có thể nghe thấy tiếng nó ngáy vang.

“Con rất yêu con chó đó phải không?”, mẹ hỏi.

“Con mà không yêu nó thì còn ai yêu nó nữa”, tôi đáp. Tôi nhìn một vòng quanh căn phòng. Có hàng tá bức ảnh của gia đình tôi ở đây. Những đứa con đứa cháu nhà O'Neill, ảnh hồi sún răng, lễ rửa tội, lễ thánh đầu tiên, lễ tốt nghiệp, những trận bóng chày, bóng rổ, chèo thuyền, leo núi, trượt tuyết, cắm trại, Matt cùng cặp vợ chồng anh cứu từ ngôi nhà đang cháy, Jack nhận huân chương chiến công, Lucky cùng đồng đội sau khi

tháo gỡ một quả bom tự chế có sức công phá lớn ở trường học, Mark ôm chú mèo tội nghiệp.

Và cả ảnh của bố nữa. Ông có mặt ở khắp mọi nơi, bức ảnh nào ông cũng mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh hạnh phúc.

Tôi nhận ra có một khoảng trắng trên tường. “Còn ảnh cười của bố mẹ đâu rồi?”

Mẹ thở dài. “Mẹ cất vào tủ rồi”.

Tôi nuốt khan. “Cho con mang về được không?”, tôi khẽ hỏi.

“Tất nhiên rồi”. Bà không nói gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ nhấp một ngụm rượu.

“Mẹ à”, tôi gặng hỏi.

“Con đừng lên lớp mẹ nữa, con yêu”. Bà vừa nói vừa nhìn qua cửa sổ, bên ngoài trời tối đen như mực.

“Không, con không có ý đó”, tôi ngập ngừng. “Con định kể với mẹ là Ryan và con đã chia tay nhau rồi”.

Bà sững sốt nhìn tôi không chớp mắt. “Mẹ cũng có linh cảm như vậy. Lâu lắm rồi không thấy con nhắc đến nó. Có chuyện gì thế con yêu?”

“Chỉ là tại con... bọn con không... Là bởi vì anh Trevor”.

Mẹ đặt ly rượu xuống bàn. “Nó đã làm gì?”, mẹ đột nhiên nghiêm giọng. “Anh ấy chẳng làm gì cả”. Tôi nói dối, dù vậy mắt vẫn ầng ậc nước và bà chẳng khó gì nhận ra. “Con yêu anh ấy mẹ à. Kể cả dù cho anh ấy chẳng có tí tình cảm nào với con đi chẳng nữa”.

“Không một chút nào sao?”

“Con biết anh ấy vẫn luôn quan tâm đến con nhưng anh ấy không yêu đương gì con hết. Anh ấy có quá nhiều thứ để mất”.

“Tức là con từ chối người chồng sắp cưới hoàn hảo không vì cái gì hết sao, con yêu”

Tôi khịt mũi. “Vâng, con thà ở một mình còn hơn là lấy người mà... con không có tình cảm”. Tôi gạt nước mắt. “Mẹ đừng kể cho ai vội nhé?”

Mẹ gạt đầu rồi đi vào bếp, bà cầm cả chai rượu ra phòng khách. “Dù sao mẹ cũng nghĩ con rất dũng cảm với quyết định đó. Được ăn cả ngã về không. Làm hoặc là chết. Nhân tiện mẹ cũng đã nghe chuyện về vụ tai nạn xe hơi đó rồi, con đã làm rất tốt. Mẹ rất tự hào về con”.

“Cảm ơn mẹ”. Tôi nhấp rượu, có lẽ hơi cồn đã cho tôi dũng khí để nhắc lại chuyện của bố mẹ thêm một lần cuối. “Mẹ biết là mẹ không nhất thiết phải lấy chú Harry mà. Bố sẽ luôn yêu mẹ cho đến lúc chết”. “Ừ, theo cách riêng của ông ấy”. Bà nói trong cay đắng rồi bật khóc. “Chuyện này chẳng vui sao? Mẹ rất mừng vì con ở đây”, bà sụt sùi. Tôi cười trong nước mắt và bước tới ôm bà.

“Mẹ con mình bỏ trốn đến Vegas nhé”, tôi đề nghị. Mẹ quay sang đánh yêu tôi một cái.

“Mẹ sẽ sống hạnh phúc với Harry”, bà khẳng định. “Con đoán xem mẹ sẽ tặng quà cưới gì cho ông ấy?”

“Bệnh tiền liệt tuyến chẳng?”, tôi đùa.

“Không, con hư quá. Mẹ sẽ tặng cuốn nghệ thuật phòng the”. Tôi tái mặt. “Mẹ còn hư hơn con ấy chứ. Thôi nói sang chuyện khác đi mẹ.

Tối nay tivi có chiếu Chuyện công sở không nhỉ?”

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy trong cảnh bị Buttercup nằm đè lên người. “Xuống ngay!”. Tôi vừa lằm bằm vừa giơ đôi chân tê cứng đá Buttercup xuống đất. “Ăn sáng thôi nào”. Nó lờ tôi đi và nằm im như chết rồi. Tôi vỗ nhẹ vào tai nó và nhìn lên trần nhà.

Thật may là tối nay không có bữa tối tập dượt gì hết, thay vào đó, chúng tôi sẽ tới nhà chú Harry ăn pizza cùng con gái và cháu ngoại của chú. “Được rồi, dậy thôi nào”.

Tôi cùng Buttercup bò ra khỏi giường. Lúc bước ra ngoài, chân tôi vẫn còn tê tê. Có tiếng nước chảy trong bếp, chắc là mẹ đang pha cà phê, ờ trời. Tôi vẫn còn hơi váng vất sau bữa rượu tối qua.

Tiếng cửa bếp mở ra rồi sập lại, tôi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Tôi túm lấy vòng cổ của Buttercup và đứng khựng lại ngay trước

cửa bếp.

“Anh làm gì ở đây thế, Mike?”, mẹ lên tiếng. Tôi nín thở. Cuối cùng thì bố cũng đến.

“Chastity, bố biết con đang đứng đó”, bố gọi. “Ra đây đi, Sườn Heo”. Tôi đành miễn cưỡng vâng lời. “Chào bố mẹ”. Bố nghiêm mặt, ông nhường mày làm tôi có cảm giác như mình vẫn là cô bé học lớp Sáu ngày nào. Tôi bước đến chỗ máy pha cà phê và tự rót một cốc cho mình.

“Có chuyện gì thế Mike?”. Mẹ vừa hỏi vừa chải tóc. Mẹ đã kịp ăn vận chỉnh chu, trông mẹ rất đẹp trong chiếc áo khoác len và vòng cổ xâu hạt.

“Betty à...”, bố bắt đầu.

“Anh đừng có nói nữa”. Mẹ làm ầm lên. “Anh không thể làm thế trước ngày cưới của em được. Em sẽ không...”

“Em yên lặng một chút được không?”, bố quát. “Nghe này, chuyện không như em nghĩ đâu”. Bố liếc nhìn tôi.

“Con sẽ mang cà phê lên phòng, bố mẹ yên tâm, con sẽ không nghe trộm đâu”. Tôi đề nghị.

“Không, con cứ ở lại đây, con yêu”. Bố quay sang nhìn mẹ, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay bà. “Betty”, giọng bố dịu dàng chưa từng có, “em là người mẹ, người vợ tuyệt vời. Cảm ơn em”.

Tôi bật khóc, cốc cà phê trên tay đổ nghiêng xuống sàn. “Con xin lỗi”, tôi vừa nói vừa lấy tay che mặt. Buttercup liếm chỗ cà phê tôi vừa làm đổ rồi nằm sụp xuống chân tôi.

Bố không buồn nhìn tôi, ông tiếp tục. “Em yêu, anh mong em và Harry sẽ luôn hạnh phúc. Anh xin lỗi vì đã để em thất vọng hết lần này đến lần khác”.

Mẹ tôi cũng khóc. Bà thăm thì, “Em sẽ mãi mãi yêu anh, Mike ạ”.

“Anh cũng sẽ mãi yêu em. Anh ước gì mình có thể mang đến cho em những thứ mà em mong muốn”.

Tôi giữ chặt tay để tiếng khóc không bật ra. Bố cúi xuống hôn nhẹ lên trán mẹ rồi ôm lấy bà. Mắt ươn ướt nhưng bố vẫn đang cười.

“Mike à?, mẹ nói. “Anh giúp em một việc được không?”

“Bất cứ việc gì em cần”. Bố đáp. Giây phút ấy tôi biết ông đang nói thật lòng mình.

“Ngày mai anh đưa em vào lễ đường nhé”.

Bố quệt nước mắt và nhìn thẳng vào mẹ rồi đáp. “Nếu anh được vinh dự đó”.

Chương 37

Một rưỡi chiều hôm sau, tôi chỉnh sửa lại chiếc váy lần cuối. “Trông mình có lỗi bịch lăm không?”

Elaina lùi lại và ngắm tôi một lượt từ đầu đến chân. “Trông cậu tuyệt lăm. Màu này rất hợp với cậu”.

“Cái màu hồng này á?”, giọng tôi ngờ vực. Màu hồng sao?

Olivia xông vào phòng. “Ôi, cô đẹp quá cô ơi!” con bé thốt lên. “Nhìn cô giống bà già độc ác Cruella Deville trong phim 101 chú chó đốm quá!”

Tôi lườm con bé một cái. “Cảm ơn vì lời khen, Livvie. Con nói thế làm cô rất vui đấy”.

“Tại vì mái tóc của cô thôi”, Olivia giải thích. “Tóc cô có hai màu đen trắng, giống như bà Cruella mà”.

“Tóc cô không phải có màu đen trắng”. Tôi giải thích với đứa cháu sáu tuổi với sự nhẫn nại chưa từng có. “Cô chỉ có vài sợi bạc thôi, tóc cô màu đen mà”.

“Cậu có hẳn một nhúm tóc bạc đây này”, Elaina vừa nói vừa sờ lên đầu tôi.

Tôi tết và tay cô ấy. “Chị em của cháu đâu cả rồi?”

Tất cả các phù dâu, bao gồm tôi và mấy đứa cháu gái đều mặc váy hồng. Tôi cầm một bông hồng nhưng còn mấy đứa cháu cầm hoa hồng nhạt. Không như tôi nghĩ, mẹ tôi mặc một chiếc váy màu đỏ. Trông bà thật đẹp. Đôi má rạng rỡ, đôi mắt sáng bừng hi vọng. Tất cả những cay đắng và buồn tủi mà mẹ cố giấu dưng như đã tan biến nhờ cử chỉ cao thượng của bố tôi.

Đàn ông không được phép vào trong nhà để phụ nữ chúng tôi còn thay đồ, làm tóc và trang điểm. Hai chị Starahs phụ trách mấy đứa cháu gái, còn tôi giúp bọn trẻ đi giày và kéo khóa giúp chúng. Các anh tôi, bố tôi, mấy đứa cháu trai, và tất nhiên, cả chú Harry nữa, sẽ đợi chúng tôi ở nhà thờ.

Sau khi bị người thợ ảnh tra tấn hơn một tiếng rưỡi đồng hồ, chúng tôi bắt đầu tranh cãi về chuyện ai sẽ đi cùng ai đến nhà thờ. “Thôi, để con đi bộ cho rồi”, tôi dọa, “có khi con đến nơi trước khi mọi người cãi nhau xong đấy”. Nhưng ngoài trời đang mưa nên lời dọa dẫm của tôi chẳng có chút sức nặng nào.

Cuối cùng chúng tôi lần lượt trèo lên xe và lên đường. Mẹ ngồi cùng tôi và Elaina trong chiếc Chrysler của bà, tôi lái xe còn hai người ngồi băng ghế sau.

“Mami đẹp lắm”. Elaina vừa nói vừa sửa lại mái tóc cho mẹ.

“Chastity đã kể con nghe về chuyện nó và Ryan chưa?”. Mẹ dịu dàng hỏi.

Elaina thở dài. “Con nghe rồi, con tiếc cái nhẫn quá. Cái nhẫn đó bán đi là đủ tiền nuôi con con học hết đại học đấy”.

Tôi cười với họ qua gương chiếu hậu. “Nếu thích thì lúc nào cậu cũng có thể ly hôn anh Mark và lấy Ryan mà, Lainey”.

“Cậu biết là mình sẽ không bỏ anh Mark mà”, cô ấy đáp. “Thực ra có chuyện này con muốn thông báo với hai người, con lại có bầu rồi”.

Chiếc xe hơi nghiêng ngả vì mẹ và tôi đều hét ầm ĩ. “Lainey, tuyệt quá!” Cô ấy đỏ mặt. “Vâng, Mami biết không, giờ anh ấy đã hoàn toàn thay đổi rồi. Biết đâu lần này bọn con sẽ có con gái”.

Nước mắt mẹ tôi trào ra vì hạnh phúc. “Mẹ mừng cho con, Elaina, con yêu”. Bà ôm Lainey thật chặt.

Tôi cũng vậy, và cho dù có chút ghen tị thì tôi cũng đã quen với chuyện đó rồi.

“Nhìn kia, nhà thờ kia rồi!”, mẹ thốt lên. “Mẹ hồi hộp quá! Ngày xưa, lúc lấy bố con mẹ chẳng nhớ gì cả, lúc ấy mẹ đang mang bầu Jack nên rất mệt”. “Bố mẹ ăn cơm trước keng đúng không? Con biết ngay mà”, tôi thốt lên. Tất nhiên chúng tôi có thử đếm ngày tháng nhưng bố mẹ không bao giờ chịu thừa nhận chuyện đó. Cả hai cứ khẳng khẳng là mẹ sinh anh Jack sớm hai tháng (mặc dù anh nặng đến bốn cân tư).

Những người đàn ông mặc comple chỉnh tề đang đứng đợi chúng tôi, cả một rừng ô phủ kín trên đầu họ. Vài người trong số đó là các anh trai tôi, Trevor, và bố tôi nữa.

Jack đỡ tôi ra khỏi xe vì tôi vẫn chưa quen đi lại trong chiếc váy vương vীu này. “Lucky à, sao em lại mặc váy thế kia?”, anh trêu tôi. Tôi cười và giơ ngón giữa về phía anh. “Xin lỗi em, Chas”. Anh nhanh miệng và dẫn tôi vào trong. “Trông em tuyệt lắm”.

“Cảm ơn anh, Jack. Bố thế nào rồi?”, tôi nhìn quanh một lượt. Bố đang nói chuyện với Matt. Angela vẫy tay với tôi từ đằng xa.

“Bố có vẻ vẫn ổn”, Jack đáp.

“Chas, em lắp cuộn phim này vào giúp anh với. Anh dốt mấy chuyện này lắm”, Lucky nói.

“Thế mà anh cũng kiếm sống được bằng nghề gỡ bom mìn cơ đấy. Khổ thân chưa”. Tôi giúp anh thay phim cho chiếc máy ảnh.

Lucky cười phá lên. “Mặc váy vào là em lại kiêu kỳ sang chảnh thế à. Anh thích em cứ như bọn con trai hơn”.

“Giờ thì anh hiểu nỗi khổ của em rồi đấy”. Tôi lẩm bẫm và đưa lại máy ảnh cho anh. “Xong rồi đây”.

“Chào em, Chastity”.

Tôi quay lại. “Chào anh, Trevor”. Tôi cảm môi. “Trông anh rất tuyệt”. Anh có vẻ mệt mỏi, mặt hơi đượm buồn.

Anh cười, nhưng đôi mắt anh thì không. “Em rất... chiếc váy rất đẹp”. Anh nhận ra lời khen của mình hơi gượng gạo.

“Cảm ơn anh”. Tôi tha thứ cho anh vì chuyện đó.

Anh hắng giọng. “Chastity này, sao bố em cũng có mặt ở đây thế?”

“À, anh chưa nghe gì sao? Bố em sẽ dắt mẹ em vào lễ đường”. Tôi gượng cười.

Anh nhướn mày ngạc nhiên. “Em đùa anh phải không?”, anh hỏi lại.

“Trev, lại đây”. Mark gọi từ đằng xa. Trevor ngần ngừ.

“Anh ra đằng ấy đi”, tôi đáp. “Em còn mấy việc cần làm nữa”.

Anh bước lên phía trên khu vực nhà thờ, vẫn chưa hết ngạc nhiên, anh ngoái lại nhìn tôi. Tôi rùng mình.

Mẹ gọi tôi lại. “Con đây rồi!”, mẹ nói như thể tôi trốn vào góc nào đó này giờ. “Bố con đâu?”

“Anh đây, Betty. Anh có thể là người đầu tiên hôn cô dâu được không?”. Bố thơm nhẹ lên má mẹ. “Em đẹp lắm”, bố nói chân thành. Hôm nay nhìn bố như tài tử Cary Grant, ông mỉm cười liên tục, cử chỉ rất hòa nhã, lịch thiệp, đúng mực. Mẹ cười với ông.

Trông thấy họ nhìn nhau cười âu yếm như vậy, tôi đã chờ đợi nụ cười của mẹ tắt ngúm, tôi đợi mẹ tuyên bố bà muốn hoãn đám cưới; tôi đợi mẹ nhìn về phía cuối lễ đường nơi chú Harry đang đứng, người đàn ông quá già và béo so với mẹ và nhìn lại bố tôi, cao lớn, điển trai, mạnh mẽ và gan dạ; tôi đợi mẹ nhận ra không ai có thể vượt qua cái bóng của Mike O’Neill; tôi đợi mẹ sẽ tuyên bố với mọi người rằng tình yêu đích thực đã chiến thắng, và bố mẹ sẽ quay về với nhau, hạnh phúc bên nhau cho đến khi đầu bạc răng long.

Nhưng mẹ đã không làm vậy. Thay vào đó, bà chỉ sửa lại giúp bố cái ghim cài áo và chiếc huy hiệu của lính cứu hỏa. Rồi bà nhìn một lượt để chắc chắn tất cả đám cháu đã vào đúng vị trí, trông chúng thật đáng yêu trong những chiếc váy sa tanh hồng. Sarah gật đầu từ khu vực thánh ca rồi đi xuống chỗ Jack cùng mấy đứa con. Nhạc bắt đầu nổi lên và các thiên thần bắt đầu bước vào. Sophie đi trước rải hoa hồng, rồi đến Olivia, những lọn tóc màu đồng của con bé bông bênh theo từng bước chân, đến lượt

Annie, con bé cau có khi đi qua chỗ Luke vì không thích anh chụp ảnh nó, Claire bế bé Jenny đi cuối cùng. Sau khi bọn trẻ đều ngồi vào chỗ cùng bố mẹ chúng, giờ mới đến lượt tôi.

Tôi nhìn bố mẹ một lần nữa, lần cuối cùng hai người đứng cạnh nhau, tay trong tay và mỉm cười. Làm đi, mẹ. Tôi thầm nghĩ. Mẹ mỉm cười với tôi, hình như bà cũng đọc được suy nghĩ của tôi. Có lẽ vì là mẹ nên bà sẽ luôn hiểu tôi. “Đi thôi nào, con yêu”, mẹ thầm thì. Tôi làm theo lời bà, dù trong lòng đau nhói.

Trevor nhìn theo tôi suốt chặng đường lên bục làm lễ. Ước gì tôi có thể mỉm cười, nhưng tôi biết giờ tôi không thể cười nổi. Thực ra tôi cũng chẳng biết trông tôi thế nào nữa. Trev trông hơi lạ. Trông anh hoàn toàn trống rỗng.

Tôi đi qua chỗ anh và tiến lên bục làm lễ.

“Trông con đẹp lắm, Chastity”, Harry khẽ nói. Làm sao mẹ tôi có thể lấy người đàn ông mà tôi mới chỉ gặp có bốn lần? Làm sao người đàn ông này có thể thay thế vị trí của bố tôi?

Bố mẹ tôi đứng ngay sau lưng tôi. Bố thớm lên má mẹ rồi bắt tay Harry, tôi lén gạt nước mắt. Bố quay đi, cổ họng tôi nghẹn lại. Đừng đi, bố ơi! Dành lại mẹ đi chứ!

Nhưng mẹ đang cười tươi rạng rỡ. Harry cũng rạng rỡ. Bố ngồi ở hàng hai cùng với Mark và Elaina, ông bế Dylan lên và thớm vào má nó, tôi đoán là để giấu những giọt nước mắt nơi khóe mắt.

Và rồi, sau mấy thủ tục ngăn gọn, mẹ tôi đã trở thành bà Harold H. Thomaston.

Thánh đường được trang trí với những dải lụa và hoa hồng rực rỡ, bóng bay cột thành từng chùm quanh cột nhà, anh chàng DJ đang sửa soạn ở góc phòng.

Trông giống bữa tiệc sinh nhật của một bé gần bảy tuổi hơn là đám cưới của đôi vợ chồng đã ngoại ngũ tuần. Hai chị Starah nhanh trí mượn thêm

vài cô bé sinh viên để trông chừng bọn trẻ. Chúng chạy nhảy khắp nơi, nhét trứng đầy mồm và đổ đường vào mấy ly bia.

Tôi định bụng sẽ nốc cạn một ly rượu thật to càng sớm càng tốt nhưng rồi mẹ cứ khăng khăng bắt tôi phải đi chào hỏi từng người trong gia đình chú Harry. Đến khi được ngồi xuống thì miệng tôi đã tê cứng vì cứ phải cười liên tục, còn chân thì ê ẩm trong đôi giày cao gót ngoại cỡ mà chắc người đàn ông nào sáng chế ra thứ này đáng bị mẹ đánh đòn vì tội làm khổ phụ nữ.

“Cậu thế nào?”, Angela hỏi và ngồi xuống cạnh tôi.

“Không ổn lắm”, tôi thú nhận. “Cậu thì sao?”

“Anh Matt đang nói với bố cậu về chuyện anh ấy sẽ nghỉ việc ở Sở Cứu hỏa”. Cô ấy ập úng, tay mân mê tờ giấy ăn.

“Sao lại nói chuyện ấy vào lúc này, khi ông ấy đang buồn cơ chứ?”. Tôi lo lắng nhìn về phía bố và Matt, trông họ có vẻ khá căng thẳng.

“Thực ra mà nói, bố cậu có vẻ cũng không buồn đến thế đâu, Chastity à”. Angela khẽ nói.

Cô ấy nói đúng. Và chuyện đó có lẽ là chuyện đáng buồn nhất ngày hôm nay. Cả bộ mặt ủ rũ của Trevor nữa. Anh ngồi cùng bàn với Jack, Lucky cùng bọn trẻ con, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm lọ muối trên bàn, rõ là anh đang nghĩ ngợi gì đó. Cũng may anh không đưa con bé Hayden chết tiệt đó đến đây. “Anh trai con muốn trở thành giáo viên”, bố ngồi phịch xuống cạnh tôi. Matt ngồi bên Angela, trông anh khá nhẹ nhõm.

“Bố nghĩ sao về chuyện đó?”, tôi hỏi.

Bố nhìn anh Matt. “Ta chỉ hơi ngạc nhiên thôi, con trai à”, bố đáp. “Ta cứ nghĩ con cũng thích nghề cứu hỏa”.

“Con thích chứ. Nhưng con muốn thử cái mới, bố ạ”.

“Được rồi, được rồi”, bố lẩm bẩm. “Bố đã học được một điều là không gì ngăn cản được một người đàn ông làm chuyện mà anh ta thích. Phải không Chas?”

Tôi nhướng mắt và nhấp một ngụm rượu.

“Bố tin con sẽ là một thầy giáo tốt, Matthew à. Và là một người chồng tốt nữa, nếu bố không nhầm thì chắc cũng sớm thôi”, bố vui vẻ nói. Tôi phun rượu ra bàn, một cách duyên dáng, thật đấy. Đáng lẽ tôi phải là công chúa mới đúng. “Bố nói gì cơ?”, tôi hỏi.

Angela đỏ mặt, còn Matt cười to. “Bọn anh đang tính chuyện kết hôn, cũng chưa có gì chính thức cả, vì anh vẫn chưa mua nhẫn nhưng anh báo trước để em biết Chas ạ. Angie và anh sẽ chuyển đến ở cùng nhau”.

“Ôi tốt quá!”, tôi gào ầm lên. “Chuyện này rất tuyệt. Tuyệt lắm, thật là hạnh phúc chết đi được hay cái khi gió gì đó”.

Thấy tôi nói thế mặt Angela buồn hẳn đi, ngay lập tức tôi cảm thấy vô cùng áy náy. “Ôi, mình xin lỗi, Angie. Mình rất mừng cho cậu thật đấy...”, tôi bật khóc. “Chỉ là... em sẽ rất nhớ anh, Mattie à..Cả Buttercup nữa”.

“Bọn anh chỉ sống cách em có mấy dãy nhà thôi mà Chas”. Matt nói rồi vòng tay ôm Angela. “Không có người phụ nữ này thì anh làm sao sống được, phải không? Em cứ nghĩ mình sắp có thêm một chị dâu nữa thôi mà”.

Thế là cả bốn ông anh đều đã lấy vợ, chỉ còn lại mình tôi. Vui quá đi. Tôi đứng dậy ôm hai người, vò đầu Matt, huých vào sườn anh một cái rồi đi thẳng vào toilet đứng khóc một mình. Nhưng cũng chẳng được yên thân lâu, tôi nghe thấy tiếng bố gõ cửa. “Chastity, mẹ con sắp sửa nhảy với cái tên thế chỗ của bố đấy. Mẹ con muốn con ra với bà ấy”.

“Vâng”, tôi lẩm bẩm khi nhìn mình trong gương. Tôi luồn tay vào trong, xoắn lại áo ngực rồi bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh.

Tất cả quan khách đã tập trung quanh khu vực khiêu vũ. “Thưa quý ông quý bà”, anh chàng DJ vui vẻ cất giọng. Suýt chút nữa tôi đưa tay lên miệng huýt sáo gọi mọi người. “Xin mời ông bà Harry Thomaston lần đầu tiên xuất hiện với tư cách vợ chồng!”

Hai người bước ra trong tiếng vỗ tay của mọi người, kể cả tôi. Nền nhạc là bài hát tuyệt hay của Hoagy Carmichael do Norah Jones trình bày, bài Lại gần bên em.

Dượng Harry cười vu vơ với mẹ tôi, bà cười lại với ông, và bất chợt trái tim gai góc của tôi nhận ra bà đang hạnh phúc, và bà xứng đáng được hạnh phúc. Mắt tôi lại ầng ậc nước khi nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của bà.

“Và bây giờ cô dâu chú rể kính mời các thành viên trong gia đình cùng tham gia điệu nhảy”, anh chàng DJ lại tiếp.

Mình còn chẳng có bạn nhảy. Tôi thầm nghĩ trong khi anh Jack và chị Sarah, anh Lucky và chị Tara, Mark và Elaina, Matt và Angela lần lượt bước ra sàn nhảy. Jack cúi xuống hôn lên bụng Sarah, Lucky đang pha trò cho Tara, Elaina và Mark nhìn nhau say đắm như thể họ đang cùng nhảy vũ điệu hoang dã gì đó, Matt thì ngả đầu vào mái tóc vàng óng của Angela. Đúng là một gia đình tuyệt vời, tôi thầm nghĩ. Các con gái dượng Harry cũng đang ở đâu đó quanh đây, nhưng tôi phải thừa nhận là trông gia đình chúng tôi nổi trội hơn hẳn. Tác phẩm của bố mẹ đúng là để đời!

“Ra đây nào, Sườn Heo”. Bố vừa nói vừa dẫn tôi nhập hội với mọi người.

Mùi hương quen thuộc của bố thoang thoang quanh tôi, mùi dầu gội đầu Johnson cho trẻ em và mùi sữa tắm Old Spice. Tôi tựa đầu lên vai ông. “Con có sao không?”, ông hỏi tôi, “Mẹ đã kể bố nghe chuyện về Ryan rồi”.

“Thế mà mẹ thề là sẽ không lộ chuyện”, tôi lầm bầm.

“Con thế nào?”

“Con vẫn ổn”, tôi đáp.

“Có chuyện gì giữa hai con thế?”

“Chỉ là anh ấy không phải là người thích hợp thôi bố ạ. Vân vân và mây mây. Bố hiểu mà”.

Bố bật cười và thơm nhẹ lên tóc tôi. Đúng lúc đó ông chợt ngừng nhảy và nhìn lên.

“Cho con chen ngang được không, bố Mike?”

Hôm nay đúng là một ngày nhiều cảm xúc. Nhưng nhìn thấy Trevor đứng đó, xin phép bố để được nhảy với tôi, tôi lại càng xúc động hơn. Tim

tôi lại trào dâng cảm xúc mãnh liệt với anh. Đó là người đàn ông mà tôi đã yêu kể từ khi lên mười tuổi, là người đàn ông mà tôi sẽ mãi yêu trọn đời. Trong một giây, tôi cảm thấy mình yếu đuối như một con chuột nhắt lạc vào căn phòng toàn những con mèo hiếm ác. Bỗng nhìn Trevor mỉm cười rồi lùi lại, ông nháy mắt với tôi và Trevor đón lấy tay tôi.

Tay anh thật ấm áp và chắc chắn, tôi có thể cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh dù chúng tôi vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Má tôi sượt qua má anh, vừa đủ để nhận ra anh đã cạo râu sạch sẽ. Người tôi bỗng chồn khó tả. Đúng là tôi đang phát điên vì được ở gần bên anh.

Tiếng hát nhỏ dần và Trevor cũng dừng lại, tiếp theo chắc chắn là điệu nhảy con gà đây mà. Nhưng không, số phận thật nhân từ với tôi, anh chàng DJ vẫn tiếp tục bật một bài hát khác của Norah Jones. Hãy trốn đi với em. Ôi trời ơi, tôi không thở nổi mất. Chúng tôi lại tiếp tục nhảy.

“Chào anh”, tôi lên tiếng trước.

“Anh chưa kịp nói với em là hôm nay trông em xinh tuyệt”, anh nói. Thật khó lòng nhìn lâu và đôi mắt màu sôcôla ấy khi anh nói những lời như vậy. “Cảm ơn anh”. Giọng tôi hình như không còn giữ được bình tĩnh. Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, chạm nhẹ lên mái tóc bông bênh của anh. Cả hai đều yên lặng một lúc lâu. Tim tôi đập nhanh đến nỗi tôi ngỡ mình cũng sắp ngất đến nơi. Tôi cố căng mọi giác quan để cảm nhận hết sự ấm áp của anh.

“Chồng sắp cưới của em đâu rồi?”, Trevor bỗng nhiên hỏi.

Tôi khẽ khịt mũi, Trevor chùn lại một bước. “Ừm, thực ra bọn em đã chia tay rồi”, tôi trả lời.

Trevor tròn mắt ngạc nhiên. Anh đột ngột dừng lại, nhưng những cặp đôi khác cũng chẳng mấy may bận tâm, có lẽ vì ai cũng đang bận mơ màng với nửa kia của mình. “Sao lại thế?”, Trevor thì thầm trong lúc cánh tay anh vẫn đang đặt nhẹ trên hông tôi.

Tim tôi đập mạnh hơn, chậm hơn, mỗi nhịp đập lại chờ đợi câu trả lời của chính bản thân mình trong lúc mắt vẫn không rời khỏi Trevor. Tôi mở

miệng định lấy đại một lý do gì đó, đại loại như ‘bọn em không hợp nhau’, nhưng rồi tôi nghe thấy mình đang nói to, rõ ràng từng chữ.

“Bởi vì đó không phải là anh”.

Miệng Trevor mở to. Anh chớp mắt liên tục như thể không tin nổi điều mình vừa nghe. Đúng lúc đó thì bài hát kết thúc.

“Mọi người có thích điệu nhảy vừa rồi không?”, anh chàng DJ hô to. “Và bây giờ để thay đổi không khí, có ai ở đây biết bài Macarena không nhỉ?”. Mọi người đều vỗ tay rào rào, ai đó giật mạnh gấu váy tôi.

“Cô ơi cô ơi! Con biết bài này!”, Claire nài nỉ. “Mình cùng nhảy đi nào. Hey... Macarena!”

Tôi để tay lên đầu con bé và Trevor lùi lại. Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng rời sàn nhảy và bước nhanh ra khỏi lễ đường.

Trong suốt phần còn lại của buổi tiệc, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Trái tim tôi cũng vậy. Có lẽ nó chỉ chịu đựng được đến thế thôi. Có lẽ nó đã quen với việc tan nát và tổn thương rồi. Ai mà biết được cơ chứ? Nào, mày đã làm tất cả những gì có thể rồi mà, tôi nghe tiếng trái tim mình thì thầm. Cảm ơn vì đã cố gắng hết mình.

Tôi lần lượt nhảy với mấy đứa cháu, tôi nhắc chúng lên, xoay vòng rồi giả vờ làm rơi chúng, bọn trẻ hét lên sung sướng và thi nhau nhảy căng lên. Chúng xếp hàng chờ đến lượt nhảy với người cô đáng yêu. Tôi vẫy tay với mẹ và cười với các anh. Mark hỏi tôi Trevor đi đâu, tôi chỉ lắc đầu. Rồi tôi nhảy với dượng Harry, dù cao hơn ông cả chục phân.

“Ta muốn con biết là ta thấy mình rất may mắn vì lấy được mẹ con”. Ông nói với tôi. “Mẹ con là một người phụ nữ tuyệt vời, ta sẽ đối xử tốt với bà ấy”.

“Tốt nhất là dượng nên thế”. Tôi buột miệng, rồi nhanh chóng sửa lại khi nhận ra mình lỡ lời. “Ý con là con biết dượng sẽ làm thế, dượng Harry ạ. Con xin lỗi”. Ông mỉm cười và bỏ qua cho tôi.

Đúng lúc tôi định ngồi xuống cạnh các thành viên trong gia đình và kiểm chút gì đó để ăn thì mẹ tôi tiến đến. “Con phát biểu một chút được không”,

mẹ hỏi. “Anh trai của Harry hơi rụt rè một chút”.

“Vâng”, tôi đáp nhanh. Đối diện tôi, bố cũng khẽ gật đầu. Mẹ đi ra chỗ DJ rồi nhanh chóng quay về đứng cạnh dựng Harry.

Anh chàng DJ lại tiếp tục, “Và bây giờ, con gái của cô dâu, cô Chastity O’Neill, có một vài lời muốn nói với cặp đôi hạnh phúc này”. Anh chàng này nên làm việc cho gánh xiếc thì hợp hơn. Tôi đi ra phía sàn nhảy, cầm mic và hướng về phía quan khách.

Đầu óc tôi bỗng nhiên trống rỗng.

“Vâng”, tôi mở đầu. “Ừm...”, tôi nuốt nước bọt. “Xin chào mọi người”. Lucky, người lúc nào cũng thích trêu chọc, đã bắt đầu bụm miệng cười. Tara lườm anh một cái nhưng ngay lập tức cúi đầu xuống vì chị cũng không nín được. Rồi đến Mark, Elaina, Matt, và cả mấy đứa trẻ con. Tôi cũng cười, có lẽ trái tim tôi đã chấp nhận việc này. Rồi chúng ta sẽ ổn thôi. Tôi nghe tiếng tim mình đang nói.

“Ngậm miệng lại đi, mấy anh thật vô duyên. Con xin lỗi mẹ”. Tôi cười thật tươi rồi hít một hơi thật sâu. “Tôi nghĩ rằng trên thế giới này có rất nhiều kiểu tình yêu khác nhau”, tôi mở đầu. “Chastity”.

Tôi chờ người.

Trevor đang đứng ở phía cuối lễ đường.

“Chastity”. Trevor lại gọi tên tôi một lần nữa, lần này anh bước nhanh lên trên.

Cả lễ đường lặng như tờ, chỉ có tiếng lách cách của những người phục vụ trong bếp. Có chuyện không hay rồi đây, tôi chợt nghĩ. Trevor đang tiến lại gần. Chân tôi run rẩy, mắt tôi nhòe đi, tim tôi loạn nhịp. Tự nhiên tôi thấy buồn nôn.

“Chastity”, anh khẽ nói. Anh không thể sống thiếu em thêm một giây phút nào nữa.

Tôi sững sờ đưa cả hai tay lên ôm mặt, chiếc mic rơi xuống sàn. Nước mắt tuôn như suối và tôi không sao thở nổi. Cả khán phòng lặng im phăng

phắc.

“Anh đã yêu em từ rất lâu rồi, Chas ạ, kể từ ngày đầu tiên em dẫn anh về nhà sau khi Michelle qua đời và anh đã rất lo sợ một ngày nào đó em sẽ bỏ anh hoặc không yêu anh nữa hoặc tệ hơn, anh sợ mình sẽ làm tổn thương em. Nhưng anh không thể sống thiếu em được nữa”. Anh nắm lấy bàn tay đang run lấy bấy của tôi.

“Hôm nay nhìn thấy bố Mike phải từ bỏ người phụ nữ mà ông yêu, anh chợt nhận ra anh không thể làm như thế được, Chas ạ. Anh đã nghĩ là anh có thể, anh đã nghĩ là sẽ tốt hơn nếu em yêu một người khác, nhưng anh sai rồi. Anh hứa với em, anh sẽ yêu em suốt quãng đời còn lại và sẽ không gì có ý nghĩa hơn em. Anh xin em, Chastity, xin em hãy tha thứ cho anh. Và hãy lấy anh nhé, chúng ta sẽ có những đứa con xinh đẹp, anh sẽ...”

Anh không thể nói dứt câu vì tôi đã nhào đến hôn anh trong làn nước mắt nhòe nhoẹt. Trevor ôm tôi thật chặt và thật lâu. Đôi tay anh run lên và đôi mắt cũng bắt đầu ướt nước. Rồi anh kéo tôi ra và lồng vào ngón tay tôi một chiếc nhẫn. “Anh đã phải đến tận Jurgenskill để mua thứ này đây”, anh cười. “Hôm nay mọi cửa hàng trang sức quanh đây đều đóng cửa”. Tôi vòng tay ôm chặt lấy anh, vì thực sự tôi không quan tâm chiếc nhẫn trông như thế nào, thậm chí nó có là sợi chỉ đi nữa tôi cũng vẫn vô cùng hạnh phúc. Tôi không biết làm gì khác ngoài việc ôm chặt lấy Trevor và khóc òa lên.

“Chuyện quái đản gì đang xảy ra thế này?”. Bố tôi phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Đúng lúc lắm”, Mark cũng xen vào.

“Hay lắm, hay lắm”, Jack tán thành.

“Cứ thử xem cậu ta có sống nổi cùng nó không”, Matt nói.

“Mọi người có biết chuyện này không?”, Lucky hỏi. “Anh thì biết từ lâu rồi”.

“Cho con làm thiên thần dẫn đường được không?”, Claire hỏi.

Tai tôi ù đi chẳng còn nghe thấy gì nữa, vì Trevor đang hôn tôi và thì thầm bên tai: “Anh yêu em, Chas. Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em”.

Lời Kết

Tám tháng sau...

Tôi đi vệ sinh nhiều đến mức cảm giác như sắp chuyển hẳn vào toilet để ở.

“Tôi biết cảm giác đó rất khó chịu”, kỹ thuật viên Sally nói trong lúc bôi gel lên bụng tôi. “Nhưng cô cứ kiên nhẫn đi. Cảm giác đó rất tuyệt. Cô mang thai được bao lâu rồi?”

“Mười bốn tuần”, tôi đáp.

Trevor bóp nhẹ tay tôi. Anh cười, đôi mắt nâu tuyệt đẹp ngời lên vẻ hạnh phúc.

Đám cưới của chúng tôi diễn ra khoảng một tháng sau đám cưới của mẹ. Không có người rắc hoa cũng không có xe limousine. Tôi mặc chiếc váy trắng đơn giản và đôi giày thể thao đồ quen thuộc. Buttercup đợi bên ngoài, thỉnh thoảng lại rầu rĩ rú rít. Matt phải dùng mỹ nam kế mới lừa được người gác cửa để lén đưa nó vào trước khi nghi lễ bắt đầu.

Cả tòa thị chính chật cứng. Ngoài gia đình O’Neill chúng tôi, còn có tiểu đội C, tiểu đội A và tiểu đội D (tiểu đội B phải trực), Bev Ludevoorsk, Ernesto và vợ ông, cùng toàn bộ nhân viên Nhật báo Eaton Falls, trừ Lucia, cô ấy đã nghỉ việc ngay sau buổi hẹn hò đầu tiên với anh chàng bác sĩ Ryan Darling.

Cũng không có gì đặc biệt, Elaina làm phù dâu cho tôi, bố tôi làm phù rể, và tôi lại nức nở khi Trevor cầm tay tôi và hứa sẽ chăm sóc tôi cho đến cuối đời. thực ra tất cả mọi người trong nhà đều khóc. Bố khóc, mẹ khóc, Elaina khóc nấc lên, hai chị Starahs nữa... Thậm chí cả dượng Harry, người vẫn

còn tương đối xa lạ với tôi, cũng sụt sùi lau nước mắt. Tiệc chiêu đãi diễn ra ở quán Emo's. Và đó là buổi tiệc cưới tuyệt nhất trần đời.

Nếu thắc mắc về Hayden Hoàn Hảo thì các bạn đoán thử xem chuyện gì đã xảy ra với cô ta, Trevor đã đá cô ta ngay buổi tối hôm tôi mang bức thư tới nhà anh. Khi tôi hỏi vì sao anh làm thế anh chỉ nói: “Theo em là vì sao hả, đồ ngốc?”. Rồi anh hôn tôi và chúng tôi làm chuyện đó ở ngay cầu thang mà không đợi được đến lúc lên đến phòng ngủ.

“Hai người có muốn biết giới tính của đứa bé không?”, Sally hỏi, mắt vẫn không rời màn hình.

“Tất nhiên rồi”, Trevor đáp. Tôi nhìn chăm chú vào hình ảnh mờ mờ trên màn hình.

Rồi chúng tôi nhìn thấy rõ từng chi tiết, cái mũi xinh xinh, cái trán, đôi môi, đôi tay nhỏ nhắn. Tim tôi vỡ òa trong hạnh phúc, còn Trevor xúc động hít một hơi thật sâu.

Sally mỉm cười. “Con trai của hai người đây”.

Con của chúng tôi. Đó là con của chúng tôi. Tôi nhìn chồng ghen ngào chẳng nói nên lời. Mắt anh cũng nhòe đi. Tôi vừa khóc vừa cười, còn anh cúi xuống hôn tay tôi.

“Ôi chuyện gì thế này?”, Sally nheo mắt nhìn vào màn hình.

Tim tôi thót lại, một nỗi sợ hãi mơ hồ xâm chiếm niềm vui đang chiếm trọn trái tim.

“Sao thế?”, Trevor vừa hỏi vừa nắm chặt tay tôi.

“Hừm”, Sally lẩm bẩm. “Cô có biết là mình mang song thai không?”

Phải mất một lúc chúng tôi mới hiểu những lời cô ấy vừa nói. “Ôi Chúa ơi”, tôi thở hắt ra và cười rạng rỡ.

Vai Trevor rung lên, anh đưa tay lên bụm mặt. Chúng tôi cười trong nước mắt. “Anh yêu em, Chastity”.

“Song thai cùng trứng”. Sally tiếp tục. “Hai người thấy không? Chung một nhau thai, chung một buồng ối. Thật tuyệt vời!”

“Có thể biết là trai hay gái không?”. Tôi vừa hỏi vừa ngó đầu cố nhìn các con trên màn hình. Ôi, các con của tôi!

“Tất nhiên rồi”, cô ấy đáp. “Xin chúc mừng. Cả hai đều là bé trai”.

“Ôi trời đất ơi!”, Trevor vỡ òa trong sung sướng. “Ôi Chúa ơi. Em giỏi lắm, Chastity. Bố Mike chắc vui lắm đây”.

Tôi hạnh phúc sờ lên cái bụng căng tròn của mình. Là con trai. Con trai của tôi. Bốn ông anh trai, cả đội cứu hỏa Eaton Falls, Trevor và giờ là hai con trai. Có vẻ như số phận đã an bài tôi mãi mãi gắn kết với những người đàn ông này.

Và bạn biết không? Tôi rất hạnh phúc vì chuyện đó.

HẾT

• Chú thích •

^[1] Cầu thủ bóng chày của đội Yankees.

^[2] Món ăn phổ đến của Mexico làm từ khoai tây chiên, phô mát, sốt quả bơ và kem chua.

^[3] Tag out: động tác đập trúng bóng và chạy về gôn, nhưng vị cầu thủ của đội phòng ngự chạm vào người sau khi cầu thủ đó bắt được bóng.

^[4] Hội những người bị hội chứng rối loạn cơ.

^[5] Nghi lễ cắt bao quy đầu của người Do Thái cho các bé trai khi được 8 ngày tuổi.

^[6] Súp được nấu với bột không men đặc trưng trong bữa ăn của người Do Thái.

^[7] Nạn đói xảy ra vào thế kỷ 19 ở Ai Len, làm cho 1 triệu người chết đói và khoảng 1 triệu người di cư sang các nước khác. Nguyên nhân chủ yếu là do một dịch bệnh đã gây ra sự khan hiếm khoai tây, nguồn lương thực chủ yếu của người dân nước này.

^[8] Nguyên văn là “Speed dating” hay còn gọi là hẹn hò tốc độ, là loại hình hẹn hò giữa một nhóm người nam và nữ được sắp xếp thông qua một đơn vị mai mối trung gian. Mỗi cặp nam nữ sẽ được nói chuyện với nhau trong đến 10 phút, sau đó các thành viên thay đổi vị trí để trò chuyện với những người còn lại.

^[9] Chastity nhại lại câu nói nổi tiếng trong bộ phim Chúa tể của những chiếc nhẫn.

^[10] LSD là viết tắt của ba từ Lucy, Sky và Diamonds trong tên bài hát của The Beatles.

^[11] Câu thoại kinh điển của bộ phim Chiến tranh giữa các vì sao.

^[12] Nhân vật trong bộ phim Chúa tể của những chiếc nhẫn.

^[13] Món bánh kẹp kiểu Mêhicô.

^[14] Virginia viết gần giống từ Virgin, nghĩa là cô gái trinh trắng. Bản thân tên Chastity cũng có nghĩa là sự trinh trắng.

^[15] Tên bài hát là Born to run, nghĩa là sinh ra để trốn chạy, phù hợp với tâm trạng muốn chạy trốn mà Chastity đang trải qua.

^[16] Ôi trời ơi (tiếng Tây Ban Nha).

^[17] Bạn thân mến (tiếng Tây Ban Nha).

^[18] Một loại kem sữa rất phổ biến ở Mỹ.

^[19] Giải đua thuyền hai ngày lớn nhất thế giới, diễn ra trên sông Charles ở Mỹ vào tháng Mười hàng năm.

^[20] Nhóm tám trường đại học danh giá nhất nước Mỹ, bao gồm những trường nổi tiếng như Harvard, Princeton, Columbia.

^[21] Tên nhân vật trong phim Chúa tể của những chiếc nhẫn.

^[22] Tên một trò chơi giả tưởng trên bàn gỗ, trong đó mọi người chơi đóng vai một nhân vật trong thế giới giả tưởng, các nhân vật sẽ có các điểm mạnh khác nhau và người chơi phải tương tác với nhau thông qua nhân vật để cùng chiến thắng trò chơi. Dungeons and Dragons ra đời từ năm 1974 và đến nay vẫn rất phổ biến tại Mỹ và nhiều nước khác.

^[23] Một đoạn trong phim Chúa tể của những chiếc nhẫn: Hai tòa tháp.

^[24] Giải thưởng báo chí danh giá của Mỹ

^[25] Tuyển bóng chày Boston.

^[26] Tên bài hát có ý xia xói tai nạn của Chastity với Ryan.

^[27] Tên nhân vật ông trùm mafia trong bộ phim The Sopranos.

^[28] Trận chiến ngày 14/10/1066 giữa người Norman và người Anglo-Saxon, trận chiến có ý nghĩa quyết định trong cuộc chinh phục nước anh của người Norman.

^[29] Chữ ‘Virginia’ trong tiếng anh gần đồng âm với từ ‘Cô gái đồng trinh’.

^[30] Loại sốt đặc trưng thường được dùng trong các món ăn của Ý được làm từ lá húng quế nghiền, tỏi băm và có màu xanh đặc trưng.

^[31] Tên các loại rượu vang.

^[32] Series phim truyền hình Mỹ về đề tài bác sĩ giải phẫu.

^[33] Tên hai nhân vật trong phim Grey's Anatomy.

^[34] Họa sĩ người Mỹ nổi tiếng với các bức họa theo chủ đề hoa cỏ.

^[35] Mèo con có nghĩa ám chỉ phụ nữ, ý Jake muốn trêu Mark về chuyện anh bồ bịch trước đây.

^[36] Thủ thuật cấp cứu hồi sức tim phổi.

^[37] Hamptons là khu tập hợp nhiều biệt thự đắt đỏ bậc nhất nước Mỹ.

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Lời Kết](#)